CHARLES
MARTIN

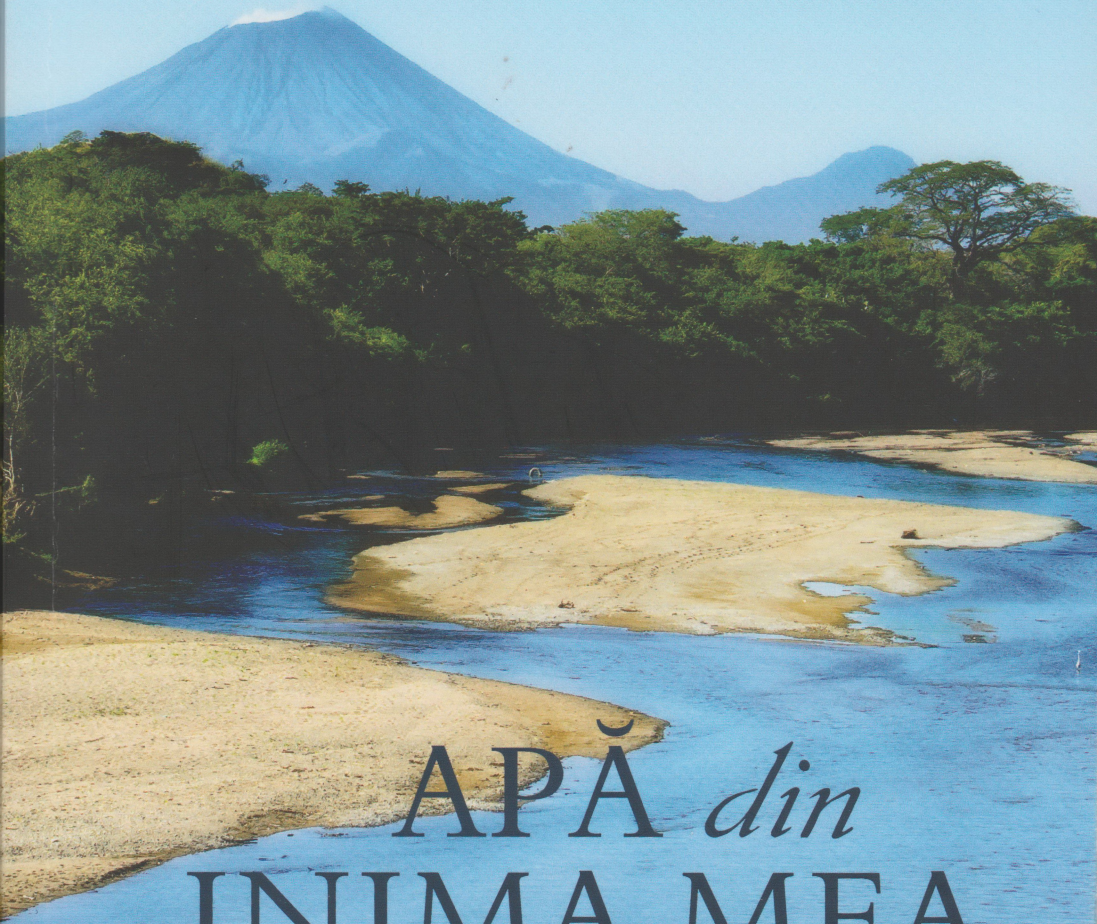

APĂ *din* INIMA MEA

ROMAN

„Dragoste, răscumpărare, altruism, toate sunt prezente în noul roman al lui Charles Martin… te răscolește prin puterea lui."

—Jackie K. Cooper, *Huffington Post*

APĂ DIN INIMA MEA

Alte romane de Charles Martin

Trimite ploaia pe pământ
Niciodată prea departe
Nescris
Muntele dintre noi
La capătul râului
Goană după licurici
Atunci am auzit glasul ei
Când greierii plâng
Acolo unde locuieşte dragostea mea
Învăluiţi în ploaie

APĂ DIN INIMA MEA

roman

Charles Martin

Traducere din engleză
de AGNES DRAGOMIR

KERIGMA beletristic
Oradea, 2018

Redactare: Ana Corlan
Tehnoredactare / coperta: Cornel Ţicărat

Charles Martin
Water from My Heart
Copyright © 2015 by Charles Martin
This edition published by arrangement with Center Street, New York, New York, USA.
All rights reserved.

© Kerigma Beletristic, 2018, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Martin, Charles
Apă din inima mea / Charles Martin; trad. din engleză
de Agnes Dragomir – Oradea: Kerigma Beletristic, 2018
ISBN 978-606-8626-54-3
I. Dragomir, Agnes (trad.)
821.135.1

Kerigma Beletristic este un imprint al SC Kerigma SRL.

Editura Kerigma Beletristic
O.P. 2 - C.P. 16, 410670 Oradea, România
Tel.: 0359 800174 / 0728 310385

Comenzi online: www.kerigma.ro
Comenzi prin e-mail: office@kerigma.ro
Comenzi telefonice: 0359 800174 / 0728 310385

Se dedică lui Moises şi lui Pauline Rick

CAPITOLUL UNU

Am accelerat prin Stiltsville, cu luna reflectându-se scânteietoare din Golful Biscaya. Îmi plăcea la nebunie momentul acesta din noapte. În spatele meu, o barcă întunecată se strecura pe urmele mele. O urmărisem prin radar. Îi aşteptam.

Secretul, când ai motoare puternice Mercury Verado 350 – capabile de 1400 de cai putere şi de viteze de aproape 160 km/h – este să ştii când să le foloseşti şi când nu. Barca şi-a aprins luminile. Cele patru reflectoare de deasupra ei mi-au luminat centrul de comandă al şalupei *Intrepid* de parcă ar fi fost ziua-n amiaza mare. Luminile albastre rotitoare ne-au învăluit pe toţi. Agentul Russ Spangler, fost ofiţer în forţele speciale, trăia pentru nopţi pline de adrenalină ca asta. Acum îşi folosea tacticile de intimidare orbindu-mă cu o lanternă de mână de un milion de waţi. Nu era prima dată când jucam jocul ăsta. Partenera lui, agentul special Melanie Beckwith avea un complex al lui Napoleon şi compensa lipsa unei staturi mai impozante cu steroizi anabolizanţi şi muşchi mai mari decât ai mei.

Chiar dacă aş fi putut scăpa de ei, n-aş fi putut fugi şi de Garda de Coastă, pe care o vedeam de asemenea pe radarul meu, sau de avioanele pe care le-ar fi putut chema. Aş fi putut să mă întorc pe insulă, însă ar fi fost ultima mea fugă, şi încă nu aveam de gând să mă retrag de tot. Eram, cum s-ar spune, pe val. Motoarele din spatele meu erau ultimul răcnet în domeniu. Dacă le-aş fi folosit, ar fi fost ultima dată în viaţa mea când aş fi pilotat ambarcaţiunea asta, în valoare de aproape 500.000 de dolari, şi îmi doream s-o pilotez mai mult decât o singură dată. Dar asta-i chestia când ai o asemenea ambarcaţiune: dacă vrei s-o ai şi să faci afaceri în continuare, n-ai voie să te ataşezi prea mult. Asta-i valabil pentru aproape orice. Şi pentru aproape oricine. Fără ataşamente. Încă de la primul semn al prezenţei unor agenţi ca Spangler şi Beckwith trebuie să fii gata să împingi în abis de pe stâncă orice îndrăgeşti.

În cei aproape zece ani de când eram în domeniu, un lucru am învățat mai bine decât oricare altul: să rămân detașat de orice. Acest orice îi include și pe oameni. Viața mea și a celor dragi stă pe marginea unei prăpăstii, pe muchia unui cuțit, și un impuls oricât de slab poate prăvăli totul în hău, unde va dispărea pentru totdeauna. Optica asta e valabilă și în legătură cu felul în care îmi permit să mă bucur de ceea ce am, ceea ce pot spera, ba chiar și în legătură cu visele pe care îmi permit să le visez. Ca măsură de precauție, nu am așteptări prea mari de la viață. Pășesc cu grijă. Țin un picior pe mal, mereu în gardă, căci în orice secundă s-ar putea să fiu nevoit să fug, să mă declar învins sau să mă fac nevăzut.

Nu stăpânesc nimic, și nimic nu mă stăpânește.

Mi-am verificat ceasul. Un Marathon subacvatic primit de la Shelly, care susține că voi întârzia până și la propria mea înmormântare, de aceea mi l-a fixat cu cinci minute înainte. Arătătoarele lui, luminate cu tritium, străluceau puternic în noapte. Aveam timp. Am oprit motoarele și m-am întors spre lumini. Agenții Spangler și Beckwith au ajuns repede lângă mine, acțiune ușurată și de apa ca oglinda. Vocea agentului Spangler a răsunat peste apă: „Bună, Charlie Finn. Imaginează-ți ce șoc am avut când am dat de tine pe-aici la ceasul ăsta din noapte."

Eu mi-am vârât mâinile în buzunare și i-am adresat agentului Beckwith un zâmbet larg, gen Humphrey Bogart: „Dintre toate barurile..."[1]

Aceasta a sărit în barca mea și a legat prova mea de pupa lor. Mi-a zâmbit, fără să spună nimic. Eu am comentat, dând admirativ din cap: „Pare că programul ăla de ridicat greutăți chiar dă rezultate."

Dar ea a întins degetul spre mine și m-a atenționat: „Rămâi acolo și taci din gură."

DEA, Garda de Coastă și Comisia pentru Vânat și Pescuit au drept de percheziție în majoritatea situațiilor, de aceea se simt destul de liberi să-mi violeze drepturile constituționale. De asemenea, știau că nu-i voi târî prin tribunale sau suna avocatul. De aceea, ei – împreună cu ciobănescul lor german Molly – și-au petrecut următoarele treizeci de minute răscolindu-mi ambarcațiunea. Adulmecând orice semăna a reziduu. Eu mi-am încrucișat brațele la piept și i-am urmărit curios. Am fost sincer impresionat când agentul Spangler și-a pus echipamentul de scafandru și mi-a inspectat carena. După vreo patruzeci de minute, cei doi agenți

1 referire la o faimoasă replică din filmul Casablanca din 1942 („Of all the gin joints in all the towns in all the world, she walks into mine.") – n.tr.

mi-au demontat consola centrală, lăsând-o pe Molly să şadă credincioasă la picioarele mele. Eu am mângâiat-o pe ceafă şi am lăsat-o să-mi lingă mâna. Atunci Molly şi-a aşezat laba pe coapsa mea şi s-a întins spre mine. Când ei nu s-au uitat, i-am dat să mănânce biscuiţi din aceia în formă de os. După aproape două ore de bombăneli şi transpirat fără să găsească nimic, au raportat cuiva dintr-un birou aflat la celălalt capăt al celularelor, mi-au dezlegat prova şi au plecat fără să-mi spună un cuvânt.

Cineva îi informase că voi opera în noaptea asta, şi au avut dreptate – operam, dar acelaşi cineva mă informase şi pe mine că-i informase pe ei. Merită să plăteşti mai mult, şi Colin – partenerul meu de afaceri – plăteşte mai mult. Spangler şi Beckwith mă urmăreau de aproape cinci ani. Şi înaintea lor mă urmăriseră Miller şi Marks. Şi cu toate că făcusem suficiente livrări ca să umplu ambarcaţiunea asta de douăzeci, de treizeci, ba chiar de cincizeci de ori, nu fusesem prins niciodată. Şi n-aveam să fiu prins nici în noaptea asta.

Am pornit motoarele cu o atitudine nonşalantă şi am urmărit cu o uimire mută cum Spangler şi Beckwith dispăreau în direcţia nord; murmurându-mi singur în barbă: „Na-na-na-na, na-na-na-na, hei, hei, hei..." m-am strecurat încet prin reţeaua de canale întortocheate care se revărsau în Golf. M-am furişat în întuneric pe lângă iahturile lungi de patruzeci de metri şi vilele de douăzeci de milioane de dolari, unde cei din crema societăţii oraşului Miami îşi parcau vieţile pentru a fi admiraţi de toţi. Livrasem marfă la multe din aceste case, dar o cheie a succesului meu era că ofeream discreţie absolută. Ştiam să păstrez un secret, şi mai ştiam ce şi cât să risc.

Am virat prin labirintul acela, ştiind că Beckwith îmi plantase mai multe dispozitive de urmărire GPS pe ambarcaţiune. Pe primul îl instalaseră acum câteva luni şi de atunci ne tot jucam de-a şoarecele şi pisica. Spectacolul din noaptea asta fusese o diversiune ca să-mi mai planteze unul, căci primul dispozitiv trebuie să le fi transmis semnale confuze din cauza coroziunii saline. Desigur, acidul clorhidric pe care-l turnasem pe el trebuie să fi avut şi el un rol. Dar nu poţi să ştii niciodată.

Când Miller şi Marks au început jocul acesta, am găsit dispozitivul în doar câteva zile, prin urmare am vândut ambarcaţiunea unui tip care trecea de partea cealaltă a Canalului Panama. Ei au dedus că aduceam marfă din Mexic. Au trimis bărci, elicoptere şi avioane, iar operaţiunea aceea eşuată i-a costat bani frumoşi. N-au fost deloc încântaţi. Tipul care

cumpărase barca mi-a spus că s-au mirat nespus când l-au găsit pescuind marlin în largul coastei Mexicului şi agenţii Miller şi Marks începuseră deja să-i care pumni când au descoperit că nu sunt eu. Şi mai mare le-a fost mirarea când m-au găsit în aceeaşi zi pe veranda mea din Bimini, admirând răsăritul soarelui din hamac cu o ceaşcă de cafea în mână şi cu un zâmbet cam impertinent pe faţă: „O cafea?"

Acum mi-am plimbat privirea peste apă, în timp ce motoarele şalupei uruiau sub mine. Deşi nu era a mea, aveam o deosebită afecţiune pentru ea, de aceea Colin m-a lăsat pe mine să-i pun numele. Şi am numit-o *Carieră legendară*. Mâine urma să împlinesc patruzeci de ani, iar asta era, de departe, ceea ce îmi definea viaţa: era legendară.

Am legat ambarcaţiunea, am verificat radarul şi aşa am aflat că Spangler şi Beckwith nu plecaseră prea departe. Nu numai ei aveau transponder GPS. Pentru jocul ăsta, era nevoie de doi. Aveam o afacere mică, dar modelul nostru era puţin diferit. Administram o operaţiune cu un număr limitat de clienţi, ce funcţiona pe baza unui sistem al onoarei – atât cât poate să existe onoare între hoţi, dar asta ne ajuta să reducem riscul situaţiilor neprevăzute. Vindeam numai clienţilor verificaţi de noi şi acceptam numai plăţile prin transfer electronic în conturi off-shore. De asemenea, noi stabileam punctul de livrare. În plus, niciodată, niciodată, dar absolut niciodată, nu făceam livrarea când sau unde voiau clienţii, şi nu le spuneam unde se afla marfa până după ce o livram. Dacă o voiau imediat într-un anumit loc, atunci nu le mai furnizam nimic. Modelul acesta ne-a menţinut în pâine, iar pe Beckwith şi Spangler întotdeauna la trei paşi în spate.

Am oprit motoarele şi am pornit cafetiera. Eram sigur că tot cotrobăitul ăla febril le stârnise pofta de mâncare, aşa că am scos o cutie cu gogoşi din geantă şi le-am lăsat-o într-un chepeng în partea din faţă, ascunsă sub un vraf de veste de salvare soioase. Nu avea să le ia prea mult să o găsească. Pe un post-it galben am mâzgălit o faţă zâmbitoare sub care am scris „Serviţi-vă". La pupă, în zona motorului, într-un alt chepeng, de data aceasta aflat sub bazinul de momeală vie, am lăsat şi un bol cu mâncare pentru Molly. Preferata ei – vânat şi miel.

Apoi am scos flotorul ce semnala capcana pentru crabi şi mi-am despăturit costumul de scufundări. Apa nu era prea rece, dar negrul mat nu se vedea atât de bine sub apă ca pe pielea mea deschisă la culoare. M-am vârât în el, mi-am fixat regulatorul peste gură, am intrat în apă, am încălţat labele şi am început să parcurg înot cei opt sute de metri.

Nu m-am grăbit deloc. Rezervoarele de aer erau prevăzute cu Pegasus Thrusters, niște sisteme de propulsare subacvatică ce mă împingeau cu 50 de metri pe minut. Calculând în minte, asta cred că înseamnă în jur de 2 noduri. Mai aveam și un propulsor cu reacție, de care mă țineam ca de o torpilă. Dispozitivele acestea trei m-au purtat pe sub apă nevăzut și silențios. Și mai aveau avantajul că îmi păstrau picioarele odihnite, pentru cazul în care aș fi avut nevoie de ele.

M-am strecurat printre canale, am văzut semnalizatorul luminos pâlpâind deasupra mea, mi-am abandonat dispozitivele, am dezbrăcat costumul – lăsându-l să cadă doisprezece metri, până la fundul oceanului – și am ieșit la suprafață lângă Pathfinder[1], pe care-l pregătisem și-l ancorasem cu trei zile înainte. Am dezlegat prova și am plecat. Treizeci de minute mai târziu, vedeam docul unde petreceau echipa de baschet, rapperul cu anturajul lui, artista pop cu echipa ei de management, proprietarul unui fond de investiții cu toate fetele pe care le-a putuse cumpăra și un sfert din elita orașului Miami. Dacă voiau să-și tragă banii pe nas, era dreptul lor, privilegiul lor și problema lor. Eu nu făceam decât să le furnizez servicii de curierat pe timp de noapte. Dacă n-o făceam eu, o făcea altcineva. Cerere și ofertă.

M-am furișat pe lângă docul unde petrecerea bubuia și reverbera din casă. Pe întuneric, am scos mai multe pachețele și le-am introdus într-o deschizătură ascunsă în podea, sub un dulăpior pe rotile. Nu eram prima dată aici, unde aveam un client bun. După ce am aranjat mobila la loc, am trimis un mesaj prin care am confirmat predarea mărfii, apoi am sărit iarăși în barcă și am dispărut.

O oră mai târziu, am înotat pe sub mangrove până la *Cariera Legendară*, pe care am găsit-o înconjurată de alte patru bărci ale DEA. Era luminată ca o pistă de aterizare. De parcă o a doua percheziție ar fi putut scoate la iveală ceva ce prima nu reușise. I-am văzut de la distanță pe agenții Beckwith și Spangle agitându-se frenetic, înjurând și aruncând cât colo tot ce nu era bine fixat în barcă. Molly ședea la pupa, cu botul vârât adânc în cutia cu gogoși. Probabil începuse cu cele cu zahăr pudră, fiindcă botul ei, negru de obicei, era acum alb. La vreo opt sute de metri în josul străzii, dincolo de barcă, strălucea firma luminoasă a unei pizzerii cu program non-stop. Mi-am croit drum printre ambarcațiuni, am cumpărat o pizza mare și m-am întors cu ea pe umăr. „Bună, băieți. Vreți pizza?"

1 șalupă de mici dimensiuni – n.tr.

Nici asta nu le-a prea convenit. Dar fiindcă n-au găsit nici droguri, nici bani, nici dovezi că aş avea sau avusesem ori una, ori alta, nu le rămânea altceva de făcut decât să mai înjure puţin şi să-mi spună să dispar din ochii lor.

Ceea ce am şi făcut.

Am străbătut canalele, am andocat într-un port şi am pornit pe jos spre Beach Cruiserul meu. Câţiva kilometri mai încolo, am intrat pe uşa din spate în casa lui Colin. Când construiseră casa, Marguerite instalase în holul din spate nişte dulăpioare făcute la comandă. Dulăpioarele acestea tip vestiar erau pentru copii, ca să-şi pună acolo toate lucrurile pentru şcoală şi echipamentul sportiv, inclusiv încălţămintea şi hainele urât mirositoare, când intrau pe uşa din spate. După ce am devenit şi eu un membru al familiei, Colin a adăugat un dulăpior şi pentru mine. Şi aproape ca în tot ce făcea Colin Specter, motivul nu era unul singur.

Mi-am întins mâna până în fundul dulăpiorului, în colţul din spate, unde – invizibil din faţă – fusese construită o deschizătură, sau un sertăraş. Atât cât să încapă înăuntru un telefon celular – sau o cartelă SIM. Era una din multe alte asemenea ascunzători. Degetele mele au pipăit după cartela de mărimea unui timbru, pe care mi-am introdus-o repede în telefon, după care am aruncat vechea cartelă în tomberonul din spatele casei şi mi-am vârât telefonul în buzunar.

Făcusem asta de sute de ori.

Maria şedea pe canapea. Cu părul strâns în două cozi legate cu panglici. Cu o urmă de machiaj de la mama ei. Îmbrăcată în costumul roz de balet. Pe genunchii strânşi la piept ţinea un bol cu popcorn şi se uita la filmul nostru preferat. M-am aşezat lângă ea, în timp ce călugăriţele de pe ecran au început să cânte despre problema lor – Maria din mănăstire. Adevărata Maria – de pe canapea, alături de mine – bătea ritmul cu piciorul şi nu i-a trebuit mult până să se alăture cântecului, care acum umplea atât sufrageria, cât şi bucătăria. Ştiind prea bine că avea toată atenţia noastră şi cortina vieţii ei fusese deja dată la o parte, s-a ridicat în picioare pe canapea şi a dat drumul vocii sale ce promitea să devină excelentă. Ridicând din sprâncene, un zâmbet timid i-a înflorit pe chip şi vocea-i plină de neastâmpăr a repetat întrebarea veche de aproape jumătate de secol din cântecul ce-i purta numele despre cum poate oare fi rezolvată o problemă ca Maria.

Vizionaserăm împreună filmul *Sunetul muzicii* pentru prima dată când

ca avea patru ani. Forțați de împrejurări, Colin și Marguerite mă rugaseră să am grijă de ea în lipsa lor, deși nu mă pricepeam deloc la copii, cu atât mai puțin la copii mici. Am pus filmul, gândindu-mă că astfel timpul va trece mai repede. Așa a și fost, și de atunci l-am revăzut de sute de ori. Acum, la doisprezece ani, Maria știa toate replicile la fel de bine ca actorii din distribuție.

A sărit de pe canapea pe masa de biliard, s-a învârtit, a făcut piruete, și-a flexat încet picioarele cu genunchii în afară pe tăblia mesei lăsând urme delicate pe postavul verde, fără să țină deloc seama de efectul mâinilor ei animate asupra candelabrului ce atârna din tavan. Problema cu stârnirea unei reacții din partea „publicului" era că noi, adulții, văzuserăm spectacolul acesta deja de atâtea ori, încât am început să ne plictisim și, ca să injectăm puțină frivolitate monotoniei, involuam într-o adunătură de idioți fără simțul ritmului. Astfel că ne-am lansat într-o versiune proprie a îndrăgitului cântec. Din bucătărie, Colin și Marguerite au început să cânte un duet rap ieftin și dezlânat, în timp ce eu m-am prefăcut că sunt complet lipsit de simțul ritmului, bătând haotic din mâini și din picioare și cântând cu tot atât talent muzical ca al unui coiot urlător.

Niște maimuțe cântând la cratițe și oale ar fi avut mai mult ritm ca noi.

După ceva mai mult de un vers, Maria, cu mâinile în șolduri și observând că sufrageria s-a transformat într-o debandadă muzicală totală, a ridicat o sprânceană, a strâns din buze și s-a întors pe canapea la popcorn cu un oftat descurajat și o căutătură studiată ce exprima dispreț. După ce și-a vârât un pumn de popcorn în gură și și-a suflat o șuviță de păr ce-i căzuse pe față, a început să tasteze pe iPhone mesaje către o prietenă. Degetele îi comunicau un mesaj, și gura altul: „Sunteți așa bătrâni."

Am râs: „Asta așa-i."

Picior peste picior pe canapea și cu bolul de popcorn în brațe, și-a umplut iarăși gura cu popcorn și și-a șters mâinile unsuroase de mâneca mea de la cămașă.

M-am apropiat mai mult de ea ca să-i ofer unul din numerele mele comice, care în trecut o făcuseră să râdă cu lacrimi și cu mâinile la burtă, dar acum, când era aproape o adolescentă, n-a râs deloc. A ridicat doar mâna cu palma îndreptată spre mine, în semn de stop, și mi-a zis fără să-și ridice ochii din telefon: „Vorbește cu mâna."

Am râs, am sărutat-o pe frunte și m-am îndreptat spre bucătărie, dar nu înainte să-i arunc în cap bolul cu popcornul pe jumătate mâncat.

„Unchiule Charlie!" A sărit în picioare şi a dat înciudată din picior. O minunată apariţie roz. „Nu-mi vine să cred că ai făcut asta!" A căscat ochii mari şi a protestat cu o exasperare destul de dramatică. „Abia mi-am vopsit părul..."

Cât o iubesc pe fata asta!

„Atunci cred că asta dovedeşte ceea ce ştim deja..." am zis, râzând şi păşind cu spatele spre bucătărie.

M-a privit nedumerită: „Ce anume?"

M-am apropiat de Colin, care ştiind ce urmează a bătut palma cu mine: „Că, de fapt, chiar ai o problemă."

„Unchiule Charlie!"

M-am refugiat în bucătărie din faţa ploii de popcorn. Am căutat prin frigider şi am mâncat ce-am găsit în el – ceea ce, ca naş atât al Mariei cât şi al fratelui ei mai mare, Zaul, era dreptul meu pseudo-parental. Pentru că nu îi stătea în fire să o ţină mult timp supărarea, Maria a venit ca să-mi arate – şi să-mi dea ocazia să-i admir – ghiozdanul peste măsură de înzorzonat pe care i l-am lăudat aşa cum se cuvenea. Apoi m-a luat de mână şi m-a tras spre uşa ce dădea în spălătorie unde, pe un umeraş, îşi etalase noul costum de baie pe care i-l cumpărase mama ei. Cu o mână la şold şi fâlfâind din gene în ritm cu bătăile din picior, m-a încunoştinţat: „Tata zice că trebuie să-l returnez."

Era cam cât o batistă – mai mult şnur decât material întreg. M-am întors spre Colin şi am zis: „Bună decizie."

Dar ea m-a bătut uşor pe umăr: „Nu mă ajuţi deloc."

Am luat costumul în mână. „Nu acoperă nimic. Mai e şi alb." Am întins materialul în faţa ochilor. „Şi aproape transparent."

O altă fâlfâire din gene. „Asta-i şi ideea. Ai văzut cum arată concurenţa?"

I-am ridicat bărbia şi i-am răspuns: „Scumpo, tu n-ai nicio concurenţă. Nu există pe planeta asta nicio fată de doisprezece ani care să-ţi ajungă la degetul mic. Şi oricum, nu vrei ca băieţii să te dorească numai pentru felul cum arăţi în chestia asta."

„A mers la mama şi la tata."

Marguerite râse: „Aici are dreptate."

Şi iarăşi s-a auzit vocea lui Colin: „Nu-i adevărat. Ţin să contest asta cu toată hotărârea. M-ai cucerit prin felul cum cântai la pian. Nici măcar nu te-am văzut vreodată în bikinii ăia albi cu dungi albastre şi cu şireturi laterale."

Dar de undeva din spate Marguerite a replicat: „Colin Specter, n-ai recunoaşte nota Do nici dacă te-ar lovi în faţă."

Maria nu părea convinsă şi a aşteptat să-i iau partea. Am mai făcut o încercare: „Priveşte problema din punctul ăsta de vedere: cancerul de piele este o problemă serioasă în ziua de azi, iar tatăl tău şi cu mine te ajutăm ca să nu te îmbolnăveşti."

M-a tras de mânecă spre cea mai recentă pictură a ei şi mi-a răspuns: „Da, mă ajuţi, ce să zic. Mă ajuţi să devin cea mai mare" – a format cu degetele un „L"[1], pe care apoi şi l-a lipit de frunte – „ratată de pe plajă."

Viaţa alături de familia în care am crescut a fost mai degrabă disfuncţională. De fapt, nici n-am prea avut viaţă de familie. Acceptarea în casa lui Colin, simplul fapt că puteam auzi vocile şi râsetele din ea, primirea ca membru al familiei, mâna Mariei într-a mea şi rugămintea părinţilor de a-i creşte pe ca şi pe fratele ei şi să-mi asum responsabilitatea pentru ei în caz că părinţii lor ar fi murit – acestea erau cele mai preţioase momente din viaţa mea. Şi de fiecare dată când intram în casa lor, mâncam popcorn, sărutam fruntea Mariei, făceam glume cu Marguerite pe seama lui Colin, mă serveam cu orice din frigider, îmi ridicam picioarele pe măsuţa de cafea, spălam vasele sau duceam gunoiul – trăiam şi gustam din plin fiecare clipă.

Colin şi cu mine rareori ieşeam pe aceeaşi uşă, astfel că atunci când ei au plecat pe uşa din faţă, eu m-am strecurat prin holul din spate şi am dat nas în nas cu Zaul, care tocmai ducea gunoiul. „Voinicule, salut."

L-am îmbrăţişat, sau mai degrabă am încercat să-l îmbrăţişez. El a rămas ţeapăn. Distant. Era plin de muşchi şi de steroizi, şi emana un miros stătut de ţigară. La cei nici optsprezece ani, copilul prietenos şi curios pe care îl ştiusem era de domeniul istoriei. Purta o şapcă cu cozoroc drept aşezată şmechereşte într-o parte. M-a salutat înălţându-şi capul pe jumătate: „Charlie". Nu mi-a scăpat lipsa cuvântului „unchiule". Nu ne mai văzuserăm de mult şi mă bucuram sincer să-l întâlnesc: „Tatăl tău mi-a spus că-ţi vei petrece seara cu sora ta."

Zaul ţinea tomberonul plin până la refuz cu o singură mână, şi atunci mi-am dat seama cât de musculos devenise. Un alt semn din cap: „M-am gândit că am putea face o plimbare la lumina lunii cu Yellowfin, sau ceva de genu'."

---

1 L, prima literă a cuvântului „loser" (ratat – lb. engl.) – n.tr.

Yellowfin era ambarcaţiunea lungă de şapte metri a lui Colin, prevăzută cu un motor Yamaha de trei sute de cai putere. Perfectă pentru apele liniştite dintr-o noapte ca asta. De asemenea, avea aparatură electronică de ultimă oră, aşa că nu riscau să se rătăcească. „Bună alegere, nu-i rea deloc ambarcaţiunea aia. Mai ales la ora asta târzie."

A dat iarăşi din cap şi a încercat să-mi zâmbească. A întins mâna spre un punct deasupra capului său. „Îi place să se urce în turnul de control şi să..." A ridicat din umeri: „Ştii cum e Maria."

Umerii îi erau lăsaţi sub greutatea unei poveri nevăzute, sub ochi i se lăţeau cearcăne întunecate, iar vocea îi suna obosită şi răguşită. Din gunoi picura pe podea: „Trebuie să curăţ pe-aici."

A dispărut în garaj, iar eu am ieşit pe uşa din spate la adăpostul umbrelor. Am zăbovit atâta cât a fost necesar pentru ca ochii să mi se obişnuiască cu lumina slabă a nopţii şi apoi am pornit spre doc, cu chipul lui Zaul atârnându-mi greu în suflet.

Am străbătut cei şaptezeci de kilometri cu *Cariera Legendară* în mai puţin de o oră, am dormit bine, şi când soarele răsărea deasupra Atlanticului, mă aflam pe verandă cu cafeaua în mână şi contemplându-mi anticipat a patruzecea zi de naştere şi nunta. Deşi acestea erau evenimente fericite, o cută mi s-a format între sprâncene când m-am uitat la încheietura mâinii stângi. La încheietura liberă a mâinii mele stângi. Ceasul pe care mi-l dăduse Shelly dispăruse. Îl pierdusem cândva în ultimele douăzeci şi patru de ore, şi habar n-aveam unde.

Ceea ce nu era deloc bine.

CAPITOLUL DOI

Am crescut cu o singură şi copleşitoare emoţie, care le-a înăbuşit pe toate celelalte: că sunt murdar. Orice-aş fi făcut, oricât aş fi încercat să mă spăl, nu eram curat şi nu puteam să devin curat. Mama rareori plătea facturile la utilităţi, de aceea nu prea aveam apă caldă. Asta însemna că în rarele ocazii când o îmbrăţişam pe mama, părul îi mirosea a fum stătut de ţigară şi a bere. Hainele mele erau permanent murdare şi urât mirositoare, ceea ce mă făcea să mă simt ruşinat la şcoală. Bucătăria noastră era plină de vase nespălate cu săptămânile, şi casa era infestată cu gândaci care ieşeau din lemnărie şi urcau noaptea pe mine. Nu cred că mai e nevoie să menţionez că nu puteam să chem prieteni sau colegi să doarmă la mine. Ca să îmi maschez stingherea la, umblam doar prin locuri umbroase, unde lumina nu pătrundea şi oamenii nu mă băgau în seamă. Ultimul lucru pe care mi-l doream era atenţia. Aşa m-am obişnuit cu întunericul.

Şi poate că de aceea am reuşit să scap de atâtea ori neprins.

Am crescut petrecându-mi cea mai mare parte a timpului pe plaja din Jacksonville, Florida. Eram un derbedeu al plajei, blond, desculţ şi nesupravegheat, cu o aversiune faţă de orice tip de responsabilitate. Copilăria mea aducea puţin cu aceea a lui Huck Finn, şi cu toate că n-avea nimic a face cu numele meu de familie, mie îmi plăcea să fac legătura aceasta. Mama şi cu mine locuiam chiar peste drum de casa cu vedere la ocean care ne împiedica să vedem apa, dar am urmărit multe răsărituri de la fereastra noastră de la etajul al doilea.

Nu mi-l amintesc deloc pe tatăl meu, un şofer de taxi care a murit într-un accident de maşină în tura de noapte pe când eu aveam doar trei ani. Dacă mama avea vreo meteahnă, erau acestea două: bărbaţii şi banii. Ea ştia asta, şi de aceea, într-un moment de înţelepciune şi de luciditate, a scos asigurarea de viaţă a tatei şi a plătit casa. În adâncul sufletului ei,

a fost o aventurieră şi nu s-a ferit niciodată de riscuri, lucru care, mi-a mărturisit mai târziu, explica afecţiunea ei pentru tata, deoarece căsătoria cu el însemnase asumarea unui risc maxim, dată fiind dragostea lui pentru gin. Cumpărarea casei însemna că nimeni nu mai putea să i-o ia – ei sau mie – şi cu toate că uneori n-aveam ce pune pe masă, aveam de bine de rău un acoperiş deasupra capului, chiar dacă uneori ne picura în casă. Când banca a trimis poliţa acasă, mi-a ridicat bărbia şi mi-a zis: „Să nu rişti niciodată ceva ce nu-ţi poţi permite să pierzi." Când am împlinit unsprezece ani, am început să lucrez la un restaurant din apropiere, şi bacşişul pe care-l primeam o ajuta să plătească utilităţile. Cumpărarea casei, cred, a ajutat-o să justifice alte decizii ale ei, ca de exemplu jocul la păcănele după serviciu sau cumpărarea săptămânală a unor bilete de loterie în valoare de aproximativ cincizeci de dolari. Mi-a trebuit mult ca să-mi dau seama că, deşi la prima vedere un gest iresponsabil, şi deşi uneori n-aveam deloc mâncare în frigider, mama doar căuta o cale de a aduce în viaţa noastră ceva ce ne lipsea. Singurul lucru care ne fusese luat. Singurul lucru de care eram permanent în criză.

Speranţa.

N-aş putea spune că i-a ieşit, dar şi-a petrecut toată viaţa încercând, şi o iubesc nespus pentru asta. Fără tată şi cu o mamă care lucra tot timpul, sau în fine, era plecată tot timpul, a trebuit să-mi port singur de grijă de la o vârstă foarte fragedă. În timp ce viaţa celorlalţi copii se învârtea în jurul cerinţelor de la şcoală, a mea se învârtea în jurul fluxului, refluxului şi direcţiei vântului – toate acestea determinând mărimea şi frecvenţa valurilor care veneau spre ţărm.

În clasa a opta, pentru fiecare zi pe care o petreceam la şcoală, patru eram pe plajă. Dar nu-mi păsa, uram şcoala. Dată fiind problema prezenţelor mele, sau mai bine zis lipsa lor, directorul a chemat-o pe mama la şcoală. După ce ne-a cerut amândurora să ne aşezăm, directorul s-a uitat pe o foaie de hârtie, unde erau trecute păcatele mele. „Doamnă, ştiţi câte zile a lipsit copilul dumneavoastră de la şcoală anul acesta?" Şi, cu un chicot uşor, a continuat: „De fapt, cred că mi-ar fi mai uşor să vă spun câte zile *a fost* la şcoală."

Mama s-a uitat întrebătoare la mine şi a cerut foaia de hârtie. Directorul i-a dat-o, şi mama a început să bată cu piciorul în podea în timp ce citea. În cele din urmă, şi-a dat părul pe spate şi a zis: „Şi ce-i cu asta?"

„Ei, cum adică «Ce-i cu asta»?" A privit-o de parcă şi-ar fi pierdut minţile. „Va repeta clasa a opta."

Mama şi-a tamponat colţurile gurii cu o batistă şi a întrebat: „Am terminat?"

Directorul s-a înroşit la faţă. „Dacă am terminat? Doamnă, fiul dumneavoastră e rămas în urmă. Nu sunteţi îngrijorată pentru viitorul lui?"

Mama s-a ridicat, m-a luat de mână şi m-a condus spre uşă, ceea ce arăta cam ciudat, fiindcă eram aproape la fel de înalt ca ea. Când a ajuns la uşă, s-a întors şi a zis: „Domnule, acum vom merge şi vom mânca un cheeseburger. Apoi îi voi cumpăra o placă nouă de surfing, fiindcă este clar că asta-i place mai mult decât ce faceţi dumneavoastră aici."

Eu am zâmbit şi i-am făcut directorului cu mâna.

Omul era uluit. „Dar cum rămâne cu viitorul lui?"

Mama mi-a dat la o parte părul decolorat de soare din ochi şi a răspuns: „Îl va fi aşteptând când va ajunge acolo."

Mama a murit când eu eram în clasa a unsprezecea la liceu şi aveam şaisprezece ani, în urma unei boli de inimă, agravate de fumatul ţigară de la ţigară – obicei pe care îl căpătase după moartea tatei. Rămas singur şi neputând concepe să dau socoteală în faţa cuiva, am decis ca până la absolvirea liceului să lucrez serile: servind la mese, distribuind pizza şi făcând tot ce puteam. „Tot ce puteam" includea şi a vinde toată marijuana de care puteam face rost către surferii împătimiţi iubitori de pizza. Un public aflat convenabil la îndemână.

Şeful meu, Sam, folosea pizzeria ca paravan pentru traficul de droguri, şi trafica multe droguri. Le aducea cu vapoarele din Mayport ce transportau creveţi şi m-a făcut contractor independent. Îmi vindea drogurile la preţul de cost şi împărţeam profitul cu el. Făceam bani frumoşi împreună. Mai târziu am aflat că îi cunoştea pe drogaţi şi ştia cantităţile pe care aceştia le cumpărau de obicei, deci ştia exact câţi bani trebuia să-i aduc. Când i-am adus suma exactă, a înţeles că poate avea încredere în mine. I-am explicat: „Nu sunt lacom. Tot ce vreau e să nu mă dea cineva afară din casă ori să mă trimită în vreun orfelinat." În fiecare seară când îi dădeam banii clătina din cap şi bombănea: „Cine-a mai auzit aşa ceva? Un distribuitor de droguri cinstit." Într-o lume fără sens, mi-am asumat orice identitate am putut.

În pauzele dintre livrări, Sam m-a învăţat să joc poker, şi curând am

descoperit că mă pricep. Nu este nevoie să-l fi studiat pe Freud ca să înţelegi de ce era aşa. Eram atras de risc şi deloc atras de orice ar fi semănat a muncă grea în folosul altcuiva în afară de mine. Dacă erai destul de prost încât să-ţi rişti banii la un joc de cărţi, atunci eu eram destul de deştept ca să ţi-i iau. Acelaşi lucru se putea spune şi despre mine, atâta doar că eu câştigam de mai multe ori decât pierdeam, aşadar – mi-am spus – jucam pe banii altora. Asta avea să mă ajute în anii ce-au urmat.

Sporturile de echipă erau în contradicţie cu spiritul meu independent. Intrarea într-o echipă sportivă însemna să îmi unesc forţele de bună voie cu alţii şi să declar nu numai că ceilalţi se pot baza pe mine, dar şi că eu voi depinde de ei. Promisiuni de genul „Voi veni la antrenamente", „Voi veni la meci", „Voi munci din greu" erau într-un contrast total cu dispoziţia mea gen „să-văd-cum-sunt-valurile-astăzi". Astea fiind spuse, eram totuşi destul de competitiv, şi competiţia nu mă speria. De fapt, îmi plăcea. Preferam sporturile individuale precum wrestlingul şi atletismul. Activităţi al căror rezultat depindea numai de mine. Asta nu înseamnă că m-am dedicat serios sportului şi că am învăţat să ascult instrucţiunile unuia cu fluier, cu o mapă în mână şi îmbrăcat în pantaloni scurţi traşi până la subsioară. Nicidecum. Abia dacă mă antrenam, ceea ce îi scotea din minţi pe antrenori, dar nu-mi plăcea să pierd şi rareori pierdeam, aşa că aceştia mă lăsau să fac parte din echipă – ceea ce era interesant, pentru că eu nu ţineam la asta în mod special.

Acelaşi lucru era valabil şi în legătură cu şcoala. Temele de casă mi se păreau o pierdere de vreme. Logica mea era: *Mi-ai spus ce vrei să ştiu, acum dă-mi testul şi lasă-mă să reproduc informaţia.* Îmi aminteam aproape tot ce vedeam şi auzeam, şi aveam note bune la teste, prin urmare majoritatea rapoartelor referitoare la progresul meu şcolar spuneau: „Charlie nu are o etică a muncii, dar dă dovadă de mult potenţial." Nu pot să-ţi spun de câte ori s-au spus despre mine lucruri precum: „extrem de inteligent", „lipsit de motivaţie" sau – şi asta era preferata mea – „debordează de potenţial".

Oricum, fie din cauza câştigării a două campionate de wrestling interstatale, performanţei de a parcurge o milă în patru minute şi treizeci de secunde, pierderii ambilor mei părinţi înainte să împlinesc şaptesprezece ani, faptului că mi-au lipsit doar trei răspunsuri corecte ca să obţin punctajul maxim la SAT[1] sau fiindcă am avut un consilier care îşi dorea foarte mult să merg la facultate, am reuşit să termin liceul cu note

1 examen standardizat, echivalentul bacalaureatului în sistemul de învăţământ american – n.tr.

excelente şi mi s-au oferit mai multe burse şi câteva opţiuni de continuare a studiilor la un nivel superior.

Profesorul de engleză din clasa a douăsprezecea mi-a spus că ar trebui să mă înrolez în Marina Militară. Dar eu am ales Harvardul.

Clasa mea de liceu m-a votat „Cel cu cele mai mari şanse de a ajunge primul preşedinte cu dosar penal". Profesorul de engleză era un mare adept al pregătirii din timp şi a decide din vreme ce vei face în viaţă: „Trebuie să ai un plan!" Acesta a fost şi ultimul nostru proiect pentru ora lui. Să ne facem un plan. Un plan A, urmat de un plan B şi apoi de un plan C. Eu am fost întotdeauna de părere că ar trebui să se mai relaxeze. Să-şi slăbească nodul de la cravată. Şi să nu mai bea atâta suc de prune[1]. Lucrarea trebuia să aibă între opt şi douăsprezece pagini, cu mai multe argumente. Dar lucrarea mea a avut un singur paragraf scurt: „Planul meu A este să n-am niciun plan. Ceea ce, prin deducţie logică, înseamnă că nu pot să am un plan B sau un plan C. Viitorul mă va fi aşteptând când voi ajunge acolo." N-am luat notă de trecere pentru eseu şi profesorul s-a arătat foarte sceptic în privinţa alegerii mele privind facultatea – ba nu, a fost de-a dreptul furios, spunând că nu merit aşa o oportunitate. S-a înfuriat încă şi mai tare când a aflat că nu voi plăti nimic.

Când am păşit pe scenă şi mi-a înmânat diploma „Pentru Realizări Deosebite", a murmurat ceva în bărbie. Eu i-am strâns mâna, am zâmbit larg şi l-am întrebat: „Meşa aia cauzează mâncărime, sau numai pare?" Ochii lui au săgetat în stânga şi-n dreapta, şi şi-a netezit părul cu mâna dreaptă. „Pentru că pare că mănâncă."

Alegerea universităţii a fost simplă pentru mine. Să mergi la Harvard e costisitor, şi educaţia acolo „valora ceva". Iarăşi, dacă erau destul de proşti ca să mi-o dea, eu eram destul de deştept ca s-o primesc. Şi am fost destul de deştept ca să ştiu că nu m-aş fi descurcat niciodată la Şcoala de Marină Militară, unde ofiţerii mi-ar fi fluierat în faţă şi ar fi urlat la mine. Leavenworth nu mă atrăgea deloc.

În plus, nu mai fusesem niciodată în Boston.

Facultăţii i-am supravieţuit în acelaşi fel. Am muncit doar atât cât a fost nevoie, fără să mă las absorbit prea mult de o singură disciplină. Fusesem întotdeauna bun la matematică, aşa că, atunci când a trebuit

1 considerat a fi un laxativ natural – n.tr.

să-mi aleg o specializare, ceva în domeniul finanţelor mi s-a părut o idee bună.

Pe la mijlocul anului doi, mă săturasem de antrenorul de atletism şi de cererile lui interminabile de a mă antrena după programul lui, aşa că după cursa de o milă pe care o încheiasem în patru minute şi şapte secunde, i-am zis să-şi ia mapa şi să şi-o introducă în acelaşi loc unde i-am spus să-şi introducă şi cronometrul.

Deşi bursa acoperea studiile, cazarea şi masa, nu-mi ajungea pentru prea multe altele. La aceasta se adăuga faptul că niciodată nu mă dădusem în vânt după învăţat, deci nu este greu de înţeles cum de am ajuns să-mi petrec cele mai multe seri la poker.

Eram un jucător cinstit, dar am învăţat repede că pokerul nu iubeşte pe nimeni şi că norocul se poate transforma pe neaşteptate în ghinion. În plus, nu-mi plăcea să pierd. Aşadar, am început să caut o metodă de a înclina balanţa de partea mea. Cea mai evidentă era trişatul, şi nu aveam nimic împotriva lui, atât doar că stilul acesta de joc are un termen scurt de expirare, la fel ca şi cariera ta odată ce eşti prins. Într-o seară am fost invitat la un joc unde i-am descoperit pe cei pe care în scurt timp i-am poreclit „suzetele de aur". Erau tineri de bani gata, pentru care pokerul era distracţie. Nu le prea păsa dacă pierd sau câştigă. Le plăcea jocul în sine şi reputaţia pe care acesta le-o aducea, indiferent de rezultat. Dat fiind comportamentul lor nesăbuit, am profitat imediat de oportunitate şi mi-am oferit serviciile. La sfârşitul anului al doilea, aveam deja bani în bancă şi mă bucuram de oarecare renume.

Ca jucător, aveam două abilităţi care mă distingeau de toţi ceilalţi: Primul, riscul nu mă deranja, şi nu mă deranjase niciodată. Nu puneam preţ pe nimic, nici măcar pe bani, aşa că a pierde nu mă dărâma ca pe alţii. Al doilea, ştiam să citesc limbajul corpului mai ceva ca pe Braille. Niciuna dintre aceste două trăsături nu poate fi învăţată. Ori te naşti cu ele, ori nu. Partidele cu miză mare se jucau numai pe bază de invitaţie şi erau organizate de fiul unui magnat din Silicon Valley. Într-o seară am avut un şir de câştiguri şi am condus jocul. Am luat banii tuturor. Şi a fost o noapte bună: am câştigat câteva mii. Unul din jucători, supărat că a pierdut, m-a acuzat că am trişat şi a fabricat dovezi ca să-şi susţină acuzaţia. Curând după aceea invitaţiile la seri de poker au încetat să mai apară. Ca tânăr începător şi cu puţine oportunităţi, am fost într-o situaţie oarecum dificilă până când el – mai mare ca mine, în anul cinci – a început să-şi bată gura,

aşa că l-am provocat la o partidă publică de tipul câştigătorul-ia-totul. Dispunând de un fond mutual de investiţii, jucase de multe ori atât în Las Vegas, cât şi în Atlantic City, încercând să-i facă pe alţii să creadă că ştie ce face. Îi plăcea să le spună oamenilor că era un „jucător de cărţi profesionist", dar eu aveam îndoieli. Nimeni, dacă era aşa de bun cum spunea el că este, nu-şi bătea atâta gura. Sau dacă şi-o bătea, nu apuca să o facă multă vreme. Mai devreme sau mai târziu, pokerul îi umileşte pe toţi. Iar el avea să fie umilit curând.

E uşor să câştigi la poker, trebuie doar să ştii pe ce mâini să mizezi şi pe ce mâini să nu mizezi. Simplu, nu? Nu. Vrând să facă impresie şi să mă deconcerteze, a riscat totul pe mâna a treia, dar bluful lui a venit când nu trebuia. L-am egalat, am dublat suma şi am făcut call. Când dealerul ne-a dat cartea a cincea pentru runda finală şi şi-a dat seama că un full house bate întotdeauna trei cărţi de-un fel, s-a albit la faţă. Potul fusese stabilit la 17.000 de dolari. Jumătate din banii aceştia erau ai lui. Fata agăţată de braţul lui a găsit brusc o scuză ca să meargă la toaletă. Când „prietenii" lui s-au tras deoparte, nevrând să se asocieze cu un pierzător, am văzut privirea din ochii lui şi – pe cuvântul meu – aproape că i-am spus să n-o facă. Dar, iarăşi, dacă era destul de prost...

A zâmbit celor din jur, încercând să salveze aparenţele. „Dublu sau nimic."

Am adunat banii de pe masă şi l-am întrebat: „Ce ai?"

A aruncat pe masă cheile de la Audi-ul său. În jurul mesei au răsunat mai multe „ah"-uri şi „oh"-uri. Prietenii l-au bătut pe umăr şi fata s-a întors de la toaletă şi s-a strecurat lângă el. Nu aveam maşină, şi gândul de a face rost de una mi s-a părut atrăgător. Am făcut un gest de acceptare cu capul spre dealer, care ne-a împărţit cărţile, dar acestea n-au fost deloc blânde cu el.

Am plecat în seara aceea nu numai cu cei 8.500 de dolari ai lui, ci şi cu cheile de la maşina sa şi cu începutul unei reputaţii legendare. Fiindcă maşina era a tatălui său, acesta m-a sunat discret a doua zi şi mi-a oferit un cec cu contravaloarea maşinii, pe care eu l-am acceptat. Şaizeci şi patru de mii de dolari. A fost o seară bună. Nici atunci, la fel ca acum, nu a fost vorba de bani, ci de faptul că mi se spunea că nu pot să fac ce vreau.

Vorba s-a răspândit şi am primit de peste tot invitaţii la joc. Problema era că tipii care mă invitau făcuseră exact ce făcusem şi eu – lăsaseră cu buzele umflate pe cineva cu bani. Auzeam asta în vocile lor şi o vedeam

în gesturile lor. Am jucat de câteva orişi am câştigat bani frumoşi, dar tot ce făceau de fapt era să mă atragă în capcană. Mă puseseră la rotisor şi aşteptau să mă rumenesc ca apoi să-mi ia şi ultimul bănuţ. Ştiam că mă joacă pe degete, aşteptând momentul potrivit ca să lovească, dar nu le-am dat satisfacţia asta. Spre surpriza şi umilinţa lor, într-o joi seara, la un joc cu miză mare, am condus jocul, am câştigat şi am făcut suficient cât să pot trăi un an întreg. Mi-am schimbat jetoanele fără să spun nimic, dar când m-am uitat în ochii lor, am ştiut două lucruri: că îi scosesem din sărite, şi că asta avea să fie ultima dată. Pauza de joacă se terminase. Săptămâna următoare avea să vină răfuiala. Fiindcă am citit iminenţa situaţiei periculoase, am făcut ceva la care ei nu s-au aşteptat deloc. Spre surprinderea tuturor, tocmai când începea să-mi meargă bine şi eram pe cale să-mi fac un renume, mi-am luat banii şi am plecat.

Asta nu le-a convenit deloc, şi cum aveau ceva influenţă în oraş, m-au pus pe lista neagră la fiecare joc nu numai din Boston, ci din toată zona de nord-est. Dar nu conta. Mă săturasem de poker şi de Boston. Începusem să scrutez zarea în căutarea unei noi aventuri. Şi am găsit-o.

În Londra.

CAPITOLUL TREI

Apa îmi ajungea până la brâu, limpede ca ginul şi, fiindcă briza nu sufla, avea netezimea unei plăci de sticlă. În depărtare, turcoazul se pierdea într-o nuanţă de albastru întunecat, ca cerul nopţii. În dreapta mea, soarele se îndrepta către un apus magnific. La vreo şase metri distanţă, un homar zorea spre o ascunzătoare subacvatică. O pisică de mare plutea în apă la doar câţiva milimetri deasupra fundului oceanic. Două bărci stăteau ancorate la vreo două sute de metri depărtare. Copii în apă. Tuburi de snorkeling. Măşti. Plase pentru homari. Râsete. Plutind în jurul lor în cercuri concentrice, adulţi unşi cu ulei bronzant, tolăniţi pe saltele gonflabile. Mirosul de sare, ulei de cocos, rom şi combustibil ars îmi spunea că fuseseră acolo cea mai mare parte a zilei.

Aproape în fiecare weekend, oamenii din Miami părăseau Golful Biscaya, prin Stiltsville, străbăteau cei 70 de kilometri care ne despărţeau şi apăreau aici dimineaţa devreme, aglomerând locul acesta cu zeci de ambarcaţiuni. Având doar ceva mai mult de cinci kilometri în lungime şi 40 de metri lăţime – doar un grăunte alb în Atlantic – insula Bimini din Bahamas este un punct important pentru pescuitul marlinului albastru şi al peştelui cu solzi de argint, o oază destul de depărtată de coastă pentru bogătaşii din Miami, un binecunoscut loc preferat al lui Hemingway şi una din ultimele vestigii ale Imperiului Majestăţii Sale. Este, de asemenea, un refugiu convenabil pentru cei deziluzionaţi de viaţă şi un loc unde un traficant de droguri căruia îi merge destul de bine poate să îşi ducă viaţa nestânjenit. Plaja din spatele meu se întindea albă şi relativ neatinsă. Nisipul era presărat cu sute de cochilii. Vârful nordic al insulei, ce includea şi locul acesta, fusese proprietate privată timp de mai multe generaţii, dar anul trecut fusese cumpărat de un cazinou care schimba rapid peisajul. După achiziţia aceasta, pitorescul sat pescăresc fusese înlocuit cu ce are un cazinou mai rău de oferit. Legenda locală

ştiinţific că oraşul scufundat Atlantida se găsea chiar în faţa mea, dincolo de bărcile ancorate. Legenda era credibilă, ţinând seama de formaţiunile stâncoase inexplicabil de geometrice aflate chiar sub suprafaţa apei. Nu cred că mai e nevoie să spun care era denumirea cazinoului. Proprietarii foarte întreprinzători profitau din plin de legendă şi ofereau excursii la stânci în ambarcaţiuni cu fundul de sticlă. Deloc surprinzător, legenda a căpătat amploare. Fuseseră văzute chiar şi sirene.

Ajunsesem pe insula asta cam ca marele Columb. Din greşeală. Şi am rămas aici un întreg deceniu. După cum bine spunea Jimmy Buffett: „Veri şi ierni împrăştiate ca aşchiile..."

Încă n-o vedeam nicăieri pe plajă. Băteam din piciorul stâng din reflex. Trebuia să ajungă în orice clipă. Nu-i aşa? Ba da, sigur că da. La început, ofiţerul stării civile a ezitat când i-am cerut să ne cunune pe plajă la ora 7 seara, dar după ce i-am pus un teanc de bani pe masă, atitudinea lui s-a schimbat radical. A început să-mi explice cât de mult îi place să căsătorească oamenii pe plajă la apusul soarelui. Nici pe el nu-l vedeam nicăieri, dar mai erau câteva minute până la fix.

Imediat după nu prea romantica mea cerere în căsătorie, am întrebat-o pe Shelly unde ar vrea să aibă loc ceremonia. A arătat sub picioarele ei. „Chiar aici." De asta eram acum aici. Voia să simtă pe faţă căldura soarelui la apus, în păr briza mării şi mâna mea în mâna ei. Simţea că dacă ne căsătoream aici, în apele acestea turcoaz, amintirile şi durerea provocate de primul ei soţ vor fi şterse. Eu nu mai fusesem căsătorit înainte, dar asta nu înseamnă că nu aveam amintiri şi dureri. Stăteam cu picioarele în apă până la glezne şi mi-o imaginam, cu vântul suflându-i părul în ochi şi peste faţă. Aranjându-şi rochia peste costumul de baie. Desculţă. Bronzată. Zâmbindu-mi în felul acela al ei. Păşind prin apă către mine. Apucându-mă de mână.

Din obişnuinţă, m-am uitat la încheietura mâinii ca să văd cât e ceasul, dar ceasul meu nu era acolo. Conturul alb pe pielea bronzată îi sublinia absenţa. Shelly avea să mă întrebe unde e, iar eu va trebui să născocesc o poveste fără s-o mint în faţă.

Colin a spus că vor veni şi ei aici în weekend cu Bertram, iahtul lor pentru pescuit sportiv lung de 16 metri şi propulsat de două motoare diesel Cat ce generau fiecare peste o mie de cai putere. Ţinând seama de rezervoarele şi capacitatea lui, Bertram putea parcurge fără probleme câteva mii de mile şi era o ambarcaţiune perfectă pentru călătorii mai

lungi, până în Keys sau chiar până în Cuba şi în alte puncte din sud. Cu cele trei cabine superioare, o bucătărie şi o zonă de living, ca să nu mai menţionez spaţiul generos de la prova şi de la pupa unde puteai să te întinzi şi să te relaxezi sau să te aşezi în scaunul de pescuit şi să te lupţi cu tonii sau cu marlinii albaştrii, Marguerite, Zaul şi Maria aveau spaţiu din plin.

Florida, deşi frumoasă în multe privinţe, suferea de o problemă pe care niciun politician n-o putea rezolva. În caz de furtună sau de dezastru natural, existau doar câteva şosele de evacuare. Care, atunci când erau aglomerate de milioanele de localnici, devenea o parcare ce împiedica o evacuare rapidă. Colin cumpărase Bertramul mai mult ca pe un feribot pentru familia lui în cazul în care trebuiau să plece rapid şi nu puteau. Dar, pe parcursul anilor, a devenit şi un mijloc convenabil de a ajunge pe insule – lucru pe care îl făceau de mai multe ori pe lună. Viteza de patruzeci de noduri de care era capabil însemna că putea să ambaleze motoarele, să o ia prin canale, să treacă pe lângă Stiltsville şi să ajungă în Bimini în mai puţin de o oră şi douăzeci de minute.

Shelly planificase să-şi facă turele în dimineaţa asta; avea de făcut câteva intervenţii chirurgicale până la prânz şi puţin după aceea, după care mai avea nişte treburi de rezolvat, să cumpere una-alta şi apoi să se întâlnească cu Colin pe doc la 16:30.

Am scrutat zarea, dar nici urmă de Bertram.

Aşteptam de ceva vreme când o pată strălucitoare s-a ivit la orizont, însă nu era Bertramul. Faptul că Shelly nu apărea însemna unul din două lucruri: se răzgândise, lucru de care mă îndoiam totuşi, sau intervenise ceva la serviciu – ceva ce nu putea lăsa în seama unuia dintre colegi – şi acest lucru o împiedica să participe la propria ei nuntă. Iar în ce-l privea pe Colin, era încântat de ideea că mă căsătoresc. Nu puteam găsi o altă explicaţie pentru absenţa lui de pe plajă decât o problemă presantă de familie. Faptul că nu ancora chiar acum însemna că s-a întâmplat ceva grav şi neaşteptat cu familia lui. Iar faptul că lipseau amândoi însemna că acel „ceva" îi implica pe amândoi: o problemă cu iahtul, care era posibilă deşi improbabilă, sau Colin avea nevoie de Shelly din punct de vedere profesional. Adică avea nevoie de un medic.

După ce am stat în apă, bănuiam eu, cam o oră, am ieşit pe plajă şi am întrebat o doamnă în vârstă care îşi plimba câinele pe plajă: „Ştiţi cumva cât e ceasul?"

Ea s-a uitat la ceas şi mi-a răspuns: „Opt şi un sfert."

Ceva nu era deloc în regulă. M-am oprit cu braţele încrucişate şi cu buzele ţuguiate. Aveam un telefon celular, dar rareori sunam de pe el şi n-aveam nici cea mai vagă idee cum aş fi putut spune cuiva să mă sune. Folosirea regulată a aceluiaşi telefon era un risc profesional, fiindcă poliţia putea profita de asta pentru a-mi triangula poziţia. Din cauza aceasta, Colin îmi dădea o cartelă SIM nouă în fiecare săptămână – câteodată de mai multe ori pe săptămână – şi un telefon nou cel puţin o dată pe lună. Când am intrat pentru prima dată în jocul acesta, am încercat să memorez fiecare număr nou, dar după ce am schimbat douăzeci de numere noi şi patru telefoane în mai puţin de patru luni, am renunţat. Colin era singurul care îmi ştia numărul, şi ca dovadă a geniului său şi a memoriei sale fotografice, nu şi-l nota niciodată. Le băga pe toate la mansardă. Acest fel de a face lucrurile a fost un motiv important pentru care am rămas atâta vreme în afacere şi am avut atâta succes.

Soarele dispăruse la orizont şi luna i-a luat locul pe plajă, când am auzit rotoarele elicopterului. Colin nu suporta traficul – dispreţuia în general lipsa eficienţei – aşa că îl folosea frecvent pentru a ajunge la diferite locaţii pentru firma lui de importuri sau ca să vină pe insulă pentru cină. Elicopterul s-a învârtit în cerc, a aterizat şi Shelly a coborât, păşind încet. Lumina elicopterului îi lumina calea în timp ce se apropia.

Nu purta costumul de baie.

Uniforma ei medicală arăta de parcă ar fi fost stropită cu suc de roşii. S-a apropiat, cu braţele încrucişate, şi s-a oprit la distanţă. Plânsese. Încă mai plângea. M-am întins spre ea, dar s-a tras înapoi, fără să-mi întâlnească privirea. Când zgomotul elicopterului a încetat, s-a uitat la mine, apoi s-a uitat într-o parte, şi apoi şi-a aţintit privirea asupra mea.

Nu mai văzusem niciodată atâta tristeţe.

Vântul a măturat plaja şi mi-a suflat nisipul peste gambe, înţepându-mi gleznele. După un minut, şi-a îndepărtat părul de pe faţă şi şi-a încrucişat iarăşi braţele, îmbrăţişându-se strâns.

S-a tras un pas înapoi. Lacrimile i-au revenit şi mi-a vorbit fără să mă privească: „Noaptea trecută, Life Flight[1] a adus o fetiţă. Un pitbull i-a desfigurat faţa. Pierduse foarte mult sânge." S-a întors spre mine: „A fost prinsă la mijloc în afacerile murdare ale unor oameni răi." Şi-a studiat mâinile ca apoi să mă privească în sfârşit în ochi: „Opt ore am încercat

1 serviciu de ambulanţă aeriană – n.tr.

„A...“ S-a oprit. Tremura. Am vrut s-o iau în braţe, dar s-a întors şi m-a pălmuit cât a putut de tare peste faţă. Şi încă o dată. Apoi a continuat cu dinţii încleştaţi: „Să-i redau posibilitatea de a zâmbi.“ A clătinat din cap: „Dar nu sunt sigură că va...“

Am aşteptat. A clătinat din cap din nou şi şi-a şters nasul cu braţul. Terminase cu ceea ce venise să-mi spună.

Păstrându-se la distanţă, a întins mâna, cu palma în jos, ca şi cum ar fi vrut să-mi dea ceva. Am răspuns gestului ei, şi ea şi-a privit fix pumnul închis, care tremura uşor. I-am atins mâna cu mâna mea, iar ea şi-a deschis degetele, lăsând să-mi cadă în mână ceasul meu. Ceasul era lipicios şi avea sticla murdară. Nu puteam vedea ora. A spus, uitându-se la el: „Maria îl avea la mână când au adus-o. Era...“ Vocea i-a cedat, dar şi-a revenit: „Arăta imens la încheietura ei mică.“

Dintr-odată am înţeles. Mi-am dus mâna la inimă şi am strigat: „Maria mea?“

Shelly a înghiţit în sec şi nu mi-a răspuns nimic. Se pierduse în gânduri.

Dar eu am insistat: „Va trăi?“

Shelly s-a mulţumit să ridice din umeri şi să confirme cu o mişcare a capului. A făcut un pas spre elicopter, apoi s-a oprit şi mi-a spus peste umăr: „Colin...“ A ezitat, după care a continuat privindu-şi mâinile: „Mi-a spus... totul. Începând cu ziua în care v-aţi cunoscut.“ A clătinat din cap, cu o mină ce-i trăda consternarea: „I-am spus că nu-l cunosc pe bărbatul ăsta. Că nu l-am cunoscut niciodată. Că bărbatul pe care l-am iubit cu nu m-ar fi minţit niciodată. Nu m-ar fi pus niciodată în pericol.“ Vocea i-a căpătat un ton muşcător: „Nu m-ar fi folosit niciodată aşa.“ Pauză. „Când am plecat din spital, trei poliţişti erau într-o maşină, completându-şi rapoartele. Forţele speciale. Plini de tatuaje. Uniforme negre. Erau cu Maria când a fost adusă. I-am întrebat dacă au vreun suspect. Mi-au spus doar «Corazón Negro», şi că-l urmăreau deja de zece ani. Au zis că-i de negăsit.“ M-a privit iarăşi în ochi. O singură scuturare a capului: „Ar fi trebuit să-mi spui.“ Shelly locuia de mult în Miami şi vorbea spaniola destul de bine. Mult mai bine decât mine. Nu s-a oferit să-mi traducă, iar eu n-am întrebat-o.

Ştiam ce înseamnă, şi am ştiut că şi ea ştie ce înseamnă.

Un val a ajuns până la noi şi ne-a acoperit picioarele. Ea a îngenuncheat şi şi-a spălat mâinile murdare de sângele de pe ceasul meu. Pilotul elicopterului i-a citit limbajul trupului şi a pornit rotoarele. Când s-a

ridicat în picioare, şi-a şters lacrimile de la ochi cu palma şi s-a întors spre mine, fixându-mă. Faţa-i umflată de plâns era învăluită în întuneric, dar ochii îi ardeau ca doi tăciuni aprinşi. A spus: „Charlie, te-ai gândit vreodată că viaţa *nu* este un joc de poker şi că noi nu suntem jetoane pe care să le împingi dintr-o parte într-alta pe masă, după cum îţi vine?" Chipul şi privirea i-au redevenit de gheaţă. „Este un rău în tine. Şi..." A făcut un gest cu mâna spre petele de sânge ce îi acopereau halatul. „Atinge pe toată lumea, în afară de tine." Se terminase. S-a apropiat de mine şi mi-a zis: „Să nu mă mai cauţi niciodată." Mi-a întors spatele şi a privit întinderea apei: „Niciodată."

Cu braţele încrucişate şi cu vântul fluturându-i uniforma medicală şi părul, a urcat în elicopter; acesta s-a ridicat deasupra plajei şi a dispărut în noapte spre vest. Nu pot spune c-am fost devastat. Mă întreb dacă nu cumva am vrut să mă căsătoresc cu Shelly mai mult ca să n-o pierd. Căsătoria spunea ceva despre ea. Pierderea ei spunea ceva despre mine, şi mă temeam să aud cuvintele acelea acuzatoare.

Adevărul despre mine ne-a despărţit.

CAPITOLUL PATRU

Dată fiind valoarea redusă a bursei pe care o primeam la Harvard şi tot timpul liber ce-l aveam acum la dispoziţie, şi dat fiind că nu mai eram binevenit în Boston sau în împrejurimi, am început să caut burse universitare în străinătate, şi am găsit una potrivită pentru cei ca mine – tineri preocupaţi de ştiinţe financiare cu note excelente la teste, 10 pe linie la matematică, fără părinţi, fără fraţi şi fără familie extinsă. Eram ceea ce comitetul pentru burse numea „student promiţător aflat în dificultate". Interesant ce mică e diferenţa între „înzestrat" şi „risipitor"[1], nu-i aşa? În vara de la finalul anului al treilea, bursa Pickering-Kuscht m-a trimis la Londra, unde am studiat derivatele, raportul dintre creanţe şi capital, şi ochii verzi ca smaraldul ai unei zeiţe pe nume Amanda Pickering.

Amanda era frumoasă, încrezătoare în sine, îi plăcea să alerge şi – din fericire pentru mine – avea un simţ foarte prost al orientării. După ce am renunţat la atletism, am redescoperit plăcerea de a alerga – lucru pe care îl făceam de obicei seara; aşadar, în timp ce majoritatea colegilor mei dădeau ture prin puburile englezeşti ingurgitând litri întregi de bere Guinness, eu alergam pe străzile Londrei. Întâmplător, asta făcea şi Amanda. Singura diferenţă era că eu ştiam cum să mă întorc înapoi la hotel. Participaserăm la câteva cursuri împreună, dar dat fiind că ea era destul de reţinută, nu era de mirare că nu schimbaserăm nici măcar două vorbe între noi. Amanda mai avea o calitate adesea discutată între taţii şi fiii elitei din New England: era unica moştenitoare a averii Pickering. Anii ei de facultate dădeau tatălui ei prilejul să se lanseze într-o căutare de talente printre tinerii cei mai buni şi mai inteligenţi, pentru a găsi pe cineva care să-i administreze preţioasa avere. Într-o noapte, pe la ora unu,

1 aici personajul se referă la similitudinea dintre cei doi termeni: „prodigy" (înzestrat, talentat) şi „prodigal" (risipitor) – n.tr.

am găsit-o – la câțiva kilometri de hotelul nostru – lângă un indicator de metrou, încercând să citească o hartă. M-a văzut, dar a fost prea mândră să îmi ceară ajutorul.

Toată lumea știa că tatăl ei o instalase într-un penthouse de la ultimul etaj al hotelului Ritz. Am pus degetul pe hartă și i-am spus: „Ritz e-aici."

M-a privit cu coada ochiului, a confirmat din cap și s-a prefăcut că studiază harta pentru o rută alternativă spre casă. „Mda."

Dar ochii tot nu i se fixaseră pe un singur punct de pe hartă. Am întins iarăși degetul: „Și... tu ești aici."

Când a auzit asta, s-a încruntat și între sprâncene i-a apărut o cută, de aceea am arătat în spatele ei: „Ceea ce înseamnă că trebuie să alergi în direcția asta."

A plecat ușor capul într-o parte, străduindu-se în continuare să descifreze harta și nevrând să se dea învinsă. În cele din urmă, s-a întors spre mine și mi-a spus: „Pun pariu că te pricepi de minune să rezolvi cubul Rubik."

„În cincizeci și două de secunde."

A scuturat din cap și mi-a zis cu ochii fixați asupra hărții: „Am venit aici toată viața, dar..." – și-a șters sudoarea de pe față – „arată cu totul altfel în timpul zilei, și am avut întotdeauna șofer."

M-am sprijinit de stâlpul de iluminat, prefăcându-mă că îmi întind mușchii gambelor. „Da... și eu. Atâta doar că al meu nu tăcea nicio clipă. Turuia întruna. Așa că n-am avut încotro și a trebuit să învăț câte ceva. La opt ani am ajuns să știu orașul ca-n palmă."

„M-am rătăcit, și tu râzi de mine."

Am clătinat din cap și am continuat să fac haz pe seama ei. „În ziua de azi e tare greu să găsești servitori de nădejde."

Mi-a răspuns zâmbind: „Am auzit de tine."

„Adevărat?"

„Ești alergătorul ăla arogant care ia banii tuturor la poker. Ai câștigat chiar și o mașină."

Am ridicat din umeri: „Era a tatălui său, și oricum mai are altele."

Un chicot știutor: „Da, așa e." Apoi a continuat: „După aceea ai ajuns în fața comitetului pentru burse al tatei cu un număr lacrimogen despre cât de singur ești pe lume. I-ai făcut pe toți să-ți plângă de milă."

„Al tatei?"

„Tata te-a ales pentru bursă."

„Credeam că un comitet decide la cine merg bursele."

Mi-a zis fără să mă privească: „Ai crezut greşit."

„Am răspuns o oră întreagă la întrebările lor."

„Şi se pare că ai răspuns foarte bine."

„Am darul de a şti să le spun oamenilor ce vor să audă."

„Întotdeauna eşti aşa?"

„Cum, aşa?"

„Aşa autodepreciativ."

„Dacă aş şti ce înseamnă, ţi-aş răspunde."

A clătinat din cap o singură dată: „Uite un om sincer la Harvard."

Era a doua oară când cineva îmi spunea că sunt sincer. Ciudat. Eu nu mă simţeam aşa. Am ridicat din umeri şi i-am replicat: „Uneori a fi sincer şi a spune adevărul nu este unul şi acelaşi lucru."

M-a cercetat cu atenţie: „Tata va fi foarte impresionat."

„Îi spui totul?"

„Ce nu-i spun, domnul Pickering află singur." Pauză. „Banii vin cu... responsabilităţile lor."

„Sunt o grămadă de băieţi care ar purta povara asta pentru tine."

Pauză. „Inclusiv tu?"

„Cred că oricine îţi va purta povara financiară va primi aprobarea tatălui tău cu mult înainte ca s-o primească pe a ta, iar eu n-am de gând să intru în jocul ăsta."

Fiind una dintre cele mai bogate fete sub douăzeci şi cinci de ani din Statele Unite, cred că Amanda nu era obişnuită să i se vorbească atât de direct şi cu aşa indiferenţă faţă de puterea financiară pe care o avea. Nu ştiam dacă mă crede sau nu, dar a perceput onestitatea mea ca pe o gură de aer proaspăt. „Ai dreptate în privinţa asta."

„Pun pariu că anii tăi de liceu au fost distractivi."

„Au fost nişte momente interesante."

„De câte ori ai fugit de acasă?"

A zâmbit: „În fiecare seară."

Am râs şi am întrebat-o: „Ca acum?"

Şi mai multă onestitate. Mi-a răspuns cu o înclinare a capului: „Da, ca acum."

Am întins mâna: „Charlie Finn."

Mi-a reţinut mâna într-a ei preţ de câteva secunde şi a spus: „Amanda Pickering."

M-am întors: „Haide. Conversaţia asta s-ar fi terminat demult dacă ştiai drumul spre casă."

Cel mai bun mod de a descrie prietenia noastră este amuzamentul curios. Spre deosebire de alţi băieţi care o urmăreau, la propriu, căutând prilejul ca să dea lovitura şi să îşi prezinte CV-ul – şi, sperau ei, să aibă parte de banii ei – eu o întâlnisem din întâmplare, şi în loc să joc rolul cavalerului salvator, am început să o iau peste picior – ceea ce m-a distins de toţi ceilalţi şi, cred eu, a apreciat.

Motivul pentru care am procedat aşa era destul de simplu. Jucam poker de suficient timp ca să ştiu că întotdeauna există cineva mai versat, cu mai multe jetoane şi cu cărţi mai bune. Asta mi-a spus că şansele mele cu Amanda sunt zero, iar a mă purta ca şi când lucrurile ar fi stat altfel era o pierdere de vreme. Prin urmare, am adoptat unul faţă de celălalt o atitudine de tipul ia-ce-ţi-se-oferă-sau-pleacă. Asta a însemnat că, spre deosebire de toţi ceilalţi băieţi care stăteau la coadă ca s-o scoată în oraş, noi chiar petreceam o grămadă de timp împreună.

Pentru cursul de finanţe pe care îl urmam aveam de făcut un singur proiect de sfârşit de an. În prima zi, profesorul ne-a dat tuturor o mie de dolari în bani de Monopoly şi ne-a cerut să ne creăm un portofoliu şi să îl ţinem la curent cu toate tranzacţiile noastre. Nu m-am priceput niciodată la bursă, dar la a face investigaţii, da; prin urmare, am luat câteva decizii bune, am cumpărat ceva acţiuni, mi-am asigurat nişte alternative în caz de nevoie, şi – aşa cum îmi stătea în fire – am adoptat foarte puţine strategii pe termen lung. La sfârşitul semestrului, portofoliul meu a fost mai bun decât al tuturor colegilor mei. Iar asta, mai mult decât relaţia mea cu fiica lui, a atras atenţia lui Marshall Pickering. În ultima zi înainte de întoarcerea mea la Boston, Amanda mi-a propus să merg cu avionul lor privat G5. Aveau să mai fie câţiva băieţi. Având în vedere nivelul de competiţie, ştiam că dacă voiam să am şanse cu fata, trebuia să *nu* fiu ca ceilalţi băieţi. Trebuia să dau dovadă de o oarecare detaşare. De asemenea, bănuiam că invitaţia venea de la tatăl ei, dat fiind că tocmai câştigasem concursul de portofolii. Deci am refuzat: „N-am prea călătorit prin Europa, aşa că o voi lua cu trenul prin Franţa şi Spania. Am să hoinăresc o vreme. Voi gusta berea locală, şi poate mâncarea." Ştiam că dacă-i spun să vină cu mine va veni, ştiam că ar vrea să vină. Dar mai ştiam că relaţia noastră nu va rezista nici măcar până la traversarea oceanului în drum spre casă. Tăticul ar fi avut grijă de asta. Aşa că am refuzat-o: „Ne vedem în Boston." I-am zâmbit şi am arătat spre vest: „În direcţia aceea."

Ea a râs şi mi-a reţinut mâna o clipă mai mult decât s-ar fi cuvenit. Atunci am ştiut că se îndrăgostise de mine. Amanda era puternică, independentă, extrem de inteligentă, incredibil de frumoasă şi avea – sau urma să aibă – mai mulţi bani decât ar fi putut cheltui în zece vieţi. Dar era şi un biet pion în lumea tatălui ei. Şi deşi acesta o iubea mult, ceva îmi spunea că îşi iubea banii şi mai mult.

De puţine ori m-am simţit atât de singur ca în cele două săptămâni ce au urmat. M-am forţat să rămân plecat o săptămână în plus faţă de planul iniţial, fără să o contactez deloc, pentru a mă asigura că absenţa mea are efectul dorit. Strategia a funcţionat. Când am aterizat în Boston, şoferul ei mă aştepta la aeroport. L-am văzut lângă limuzină. „Domnul Finn?"

Geamul din spatele lui a coborât încet şi ochii verzi ca smaraldul ai Amandei mi-au zâmbit. Nu ne-am dezlipit unul de altul aproape o săptămână.

O lună mai târziu, m-a invitat să iau cina cu părinţii ei – cu avion privat, elicopter, iaht, casa din Hamptons – tot efortul necesar ca să-i întâlnesc familia. Dar nu eram prost. Ştiam că domnul Pickering avea un dosar gros cu informaţii despre mine. Eram sigur că-mi cunoştea notele de la şcoala generală, câte pizze am livrat, că mi-am scos măseaua de minte în clasa a unsprezecea, şi putea recita pe de rost cursurile, prezenţele şi notele mele din facultate. Fie îmi permitea să vin la cină ca să mă dea de gol în faţa fiicei lui şi ca să-i demonstreze că eram de fapt un ratat, fie era curios şi voia să ştie din ce sunt făcut. Viitorul lui ginere va fi primit în familie, dar îl va face să plătească pentru fiecare cent din banii Amandei.

După ce şi-a sărutat fiica, mi-a întins mâna şi m-a luat pe după umăr. „Charlie, bine ai venit. Intră. Am auzit atâtea despre tine." O primire cum nu se putea mai călduroasă. Primul meu gând a fost: *Tipul ăsta* ştie ce face. *Trebuie să am grijă să nu joc niciodată poker cu el.*

Prea târziu. Deja jucam.

În timpul conversaţiei la masă mi-am ales cu grijă cuvintele, vorbind numai când cineva mi se adresa, răspunzând politicos mamei Amandei, care punea majoritatea întrebărilor. Oamenii ăştia luaseră o decizie deja cu mult înainte să pun piciorul în casa lor, aşa că mi-am savurat mâncarea şi am răspuns sincer şi degajat. M-am gândit că dacă *nu* încercam să-i impresionez, aveam mai multe şanse să-i impresionez – dacă aşa ceva era posibil. Când mi s-a cerut, am dat pe scurt câteva detalii despre viaţa mea – pe care eram convins că le ştiau deja. Tata fusese şofer de taxi,

dar a murit într-un accident, izbindu-se într-un parapet de beton, cu o alcoolemie în sânge de vreo trei la mie. Mama a lucrat între două şi patru slujbe ca să ne întreţină, dar la fel ca tata, s-a stins pe când eu eram în clasa a unsprezecea. Am luat testul SAT cu numai trei întrebări greşite din total. Bursă integrală la Harvard. Am parcurs mila în patru minute şi şapte secunde. Şi aveam să absolv cu un semestru mai devreme.

Mama ei a ridicat un deget când m-a întrebat: „După moartea mamei tale, cine s-a ocupat de tine? Vreau să spun, cine te-a întreţinut?"

„Eu."

„Şi cum ai supravieţuit? Cum ai cumpărat mâncare? Cum ţi-ai plătit factura la curent?"

„Am livrat pizza şi am vândut droguri."

Dacă ea a râs, crezând că am făcut o glumă bună, el s-a lăsat pe spate şi a zâmbit afectat – comunicându-mi că ştie bine că nu era nicio glumă la mijloc.

Tatăl Amandei turna vin tuturor de la masă şi îşi asumase această misiune, ce îl cobora la nivelul unui majordom, doar ca să se asigure că toată lumea aprecia vinul „de casă", care – mi-a şoptit Amanda – costa 200 de dolari sticla. Eu nu m-am atins de el, şi de fiecare dată când tatăl ei mă îndemna să beau, eu refuzam.

A remarcat că nu băusem deloc alcool înainte să mâncăm salata şi a urmărit curios cum paharul meu cu vin a rămas neatins toată seara. Când au flambat desertul Banana Foster, m-a întrebat aproape dezamăgit: „Putem să-ţi aducem altceva?"

Asta era. Prima lovitură, am ştiut asta imediat. Mă provoca. Am clătinat din cap şi am răspuns numai la întrebare: „Nu, mulţumesc."

Altă lovitură. Altă provocare. „Nu-ţi place vinul meu?"

I-am parat lovitura şi am răspuns cu o provocare: „Nu ştiu. Nu l-am gustat."

A aşteptat, analizând cărţile pe care le avea în mână.

Amanda sorbea din vin şi zâmbea amuzată. Mi-a atins piciorul sub masă.

Am clătinat o singură dată din cap şi am persistat: „Nu beau."

Ştia asta, dar în loc să arate că ştie, a ridicat paharul şi a toastat în sănătatea mea, apoi a fiicei lui, şi în cele din urmă a soţiei şi a câinelui lor persan. N-aş putea spune că am câştigat runda; mai degrabă, am reuşit să-mi câştig un loc la masa de joc rezervată numai invitaţilor.

După cină, ne-am „retras" pe veranda lui cu deschidere la întinderea de apă. Mi-a oferit un trabuc. Iarăşi l-am refuzat. El l-a învârtit pe al lui în gură, l-a aprins şi a tras din el până când capătul s-a aprins ca fierul înroşit. În mod straniu, culoarea aceasta se asorta cu ochii lui. A tras de câteva ori din cubanez, a expirat şi a umplut aerul din jurul nostru cu o pâclă de fum. „S-ar spune că nu ai niciun viciu, Charlie."

Eram depăşit de situaţie. Orice idiot în poziţia mea şi-ar fi dat seama de asta. Omul devora băieţi ca mine la micul dejun şi se scobea între dinţi cu ce mai rămânea din scheletul nostru. La un moment dat, în timp ce priveam desertul, ceva din limbajul trupului său mi-a spus că după cina aceasta aveam s-o văd mai rar pe Amanda. Şi nimic din ce aş fi putut spune sau face n-ar fi schimbat situaţia. Voia pe cineva puternic, dar nu pe cineva care să-l provoace atât de direct – ceea ce eu făcusem toată seara. El ştia asta. Şi eu o ştiam, de asemenea.

Fiindcă puteam citi cărţile ce le-aveam în mână, am decis iarăşi să adopt strategia sincerităţii. Iar asta fără alt motiv decât intuiţia că omul îmi putea ghici blufurile mai bine decât le puteam eu executa. În plus, nu mai luasem niciodată masa cu cineva care avea aproape un miliard de dolari.

După ce a fumat cam jumătate din trabuc, mi-a zis: „Amanda mi-a spus că te cam pricepi la poker."

„Am jucat puţin."

Adoptând o nevinovată mină părintească, a arătat spre o masă acoperită cu postav şi m-a întrebat: „Jucăm?"

Eu m-am aşezat picior peste picior şi mi-am lăsat mâinile în poală. „Nu cred că e cazul."

El şi-a studiat atent trabucul, după care a tras adânc din el. Presupun că începea să se enerveze. „Chiar aşa?"

„Am câştigat jucând cu băieţi de bani gata pentru care pokerul era o distracţie. Dar mă îndoiesc sincer că m-aţi adus aici ca să vă distrez."

A râs, admirând vârful roşu al trabucului. „Ai profitat de oameni naivi."

„Am prestat servicii unor copii care risipeau banii tăticilor lor şi care ar fi trebuit să ştie că nu-i bine ce fac."

„Şi tu faci bine ce faci?"

„Am descoperit un bun prilej să fac ceva bani."

A confirmat cu o mişcare a capului: „Şi nu l-ai ratat. Îmi place asta." Masca inocentă a dispărut: „Eu plătesc foarte bine oamenii care pot să-i citească pe alţii."

„Domnule Pickering, ceva îmi spune că dumneavoastră puteți să mă citiți mult mai bine decât pot eu să vă citesc pe dumneavoastră."

A zâmbit și și-a adunat jetoanele imaginare de pe masă: „Touche." Poate că nu mă plăcea, dar mă admira pentru că-mi ascundeam bine cărțile când mă aflam în fața cuiva care avea o mână mai bună. Și-a întors privirea spre mine. Fumul îi ieșea din gât ca dintr-un horn. „Marshall. Spune-mi Marshall."

Cu aparenta aprobare a părinților ei, Amanda și cu mine am fost „împreună" tot anul al treilea. Harvardul a fost atât de impresionat de rezultatele mele, încât s-a oferit să mă primească într-un program de masterat și, cu toate că nu aveam dovezi, eram aproape convins că Marshall nu jucase un rol tocmai mic în asta. După prima săptămână de cursuri, Marshall m-a chemat în biroul lui și mi-a făcut o ofertă de angajare pe care n-am putut-o refuza. Am decis să intru în joc, așa că am acceptat.

Marshall învârtea mulți bani. Ai lui și ai altora. De asemenea, deținea companii în toată lumea. Ajungând să îl cunosc tot mai bine, mi-am dat seama că zvonurile că ar avea un miliard de dolari erau greșite, în sensul în care pe lângă aceștia mai avea încă aproximativ două miliarde de dolari. Miza era uriașă. Avea trei miliarde de motive ca să își calculeze fiecare pas. Fiind conștient de asta, și-a umplut „firma" cu tineri ca mine, sub pretextul că ne instruiește. Că ne este mentor. Că ne arată cum se fac afacerile, doar din bunătatea inimii lui. În realitate, voia să ne treacă prin ciur și prin dârmon ca să vadă din ce eram făcuți. Proprietarii de cai fac același lucru. Își umplu grajdurile cu ce e mai de soi și așteaptă să vadă care Secretariat[1] începe să se facă remarcat. Și măcelarii fac asta cu carnea pe care urmează s-o frăgezească. Pickering & Sons era un fond mutual de investiții foarte prosper, într-o perioadă în care majoritatea acestora sfârșeau în eșec. Era, de asemenea, un fel de glumă privată a lui Marshall, o replică la destinul său. Nu avea fii, și scopul întregii lui vieți după ce a devenit putred de bogat era să găsească singurul lucru pe care banii nu-l puteau cumpăra: pe cineva care să păzească ceea ce el prețuia, în timpul absenței lui prelungite – altfel spus, după moartea lui.

M-a plimbat prin clădirea de birouri, m-a prezentat personalului și

1 Secretariat, sau Big Red, considerat a fi cel mai de succes cal de curse american din toate timpurile – n.tr.

apoi m-a condus nonşalant la boxa mea. Nici urmă de tatăl tandru de la cină, care toarnă vin şi aprinde trabucuri. „În momentul ăsta pe biroul meu zac sute de CV-uri, multe mai bune decât al tău şi fiecare dintre ele explicându-mi în detaliu de ce şi cum tânărul respectiv e cel mai ahtiat să ajungă în scaunul ăsta." A dat un brânci scaunului rotativ, făcându-l să se învârtească. „De ce nu încerci şi tu?"

Mama obişnuia să spună ceva ce mi-a rămas imprimat în minte toată viaţa: „*Calul de dar nu se caută la dinţi.*"

Aşadar am început să învăţ şi, cu Amanda fluturată tacit pe post de morcov, am devenit băiatul domnului Pickering. Şi banii erau o momeală nu chiar atât de subtilă – dar spre deosebire de ceilalţi patruzeci de bărbaţi care lucrau pentru el, eu nu eram acolo pentru banii lui.

Amanda şi cu mine ne-am îndrăgostit – cel puţin atât cât era posibil pentru doi oameni despărţiţi de nouă zerouri şi de un tată păpuşar care controla mişcările tuturor, trăgând de sforile pe care le ţinea între degete. De Crăciun am zburat cu G5-ul familiei la Vail şi apoi în Elveţia. În vacanţa de vară am fost în Venezuela şi, în intervalul de timp dintre acestea două, în multe alte locuri. Eu îmi continuam studiile, reuşind să mă menţin în fruntea grupei, şi răspundeam la solicitările lui Marshall. Datorită abilităţii mele de a citi oamenii şi situaţiile, am devenit „evaluatorul" lui. Adică mă trimitea să inspectez posibile noi teritorii şi achiziţii, şi îmi cerea să evaluez cele trei lucruri esenţiale supravieţuirii oricărei companii: bilanţul contabil, articolele de comerţ şi leadershipul. Este adevărat, la Harvard mi-am obţinut educaţia şi patalamaua, dar lucrând pentru Marshall mi-am câştigat experienţa.

De-a lungul următorilor doi ani, am devenit destul de bun. Mai bun decât orice alt „băiat" pe care îl avusese vreodată. Am absolvit masteratul şi apoi a început munca adevărată. Marshall mă plătea cu un salariu modest din şase cifre, pe care oricum nici nu aveam timp să-l cheltui, cu promisiunea unui bonus la sfârşitul anului, în funcţie de randament. Făcea asta cu toţi caii lui. Aveam un apartament în Boston, dar locuiam practic pe avionul lui. În primul an după ce am absolvit Harvardul, am dormit în patul meu de doar douăzeci şi şase de ori.

În tot acest timp, am continuat să alerg. Nu chiar aşa de repede ca altădată, dar durerea trebuie să iasă pe undeva, deci numărul de mile parcurse a crescut. Alergatul îmi elibera mintea de gândurile chinuitoare. Era terapeutic. Şi aveam nevoie de asta din cauza stresului exercitat de

Marshall asupra mea. Dacă fugeam spre ceva sau de ceva, n-aş putea să spun.

Primul meu bonus a fost de 500.000 de dolari. Pare mult, şi era mult, dar munca mea i-a adus lui Marshall un venit de aproape o sută de milioane de dolari. Odată, când m-am întors la birou dintr-una din călătorii, cineva atârnase deasupra boxei mele o plăcuţă pe care scria #23[1]. Şi aveau dreptate. În ochii tuturor, în afară de ai lui Marshall, aşa eram.

Îţi aminteşti ce-am spus mai înainte, că nu joc niciodată cărţi cu cineva mai bun decât mine? Ei bine, regula asta funcţionează numai dacă pot şti dinainte că e mai bun. Brendan Rockwell provenea dintr-o familie distinsă, s-a făcut remarcat în echipa de canotaj a Harvardului şi a fost primul în clasa lui de masterat de la Stanford. Chiar şi numai atât era de ajuns pentru a crea imediat tensiune între noi. Între Stanford şi Harvard există o antipatie reciprocă, din cauză că amândouă universităţile fac aceleaşi lucruri mai bine decât oricare altele. În timp ce eu străbăteam continentul şi o jumătate de glob, Brendan s-a căţărat în ierarhia lui Marshall, câştigându-şi chiar porecla deloc măgulitoare de „Papa Lugu-Lugu", din pricina zelului cu care îl linguşea pe Marshall. Evident, Marshall a apreciat loialitatea lui, fiindcă în scurt timp m-am trezit că trebuia să lucrez împreună cu el. Trebuia să-l învăţ „meserie". Era înalt, cu trăsături cizelate, foarte inteligent, articulat, abil, având mereu o replică, la fel de priceput – dacă nu chiar mai priceput – ca mine la matematică, şi n-ar fi ezitat să mă înjunghie pe la spate dacă lăsam garda jos. Brendan voia un singur lucru, şi acesta n-avea nimic a face cu Amanda – deşi ar fi luat-o şi pe ea, dacă venea împreună cu restul. Intenţiona să îşi facă avere prin metoda clasică.

În planul de bătaie al lui Marshall, eu eram omul de teren, şi n-avea un mareşal mai bun ca mine, dar problema cu acest scenariu era că eram mereu plecat. Îmi făceam rapoartele prin telefon, în timp ce Brendan îi raporta personal, iar Brendan voia banii bătrânului. Foarte curând, s-a infiltrat în toate relaţiile de raportare, devenind astfel mâna din culise care controla butoanele. De aici i-a venit porecla „Lugu-Lugu din Oz". Ţi-am spus că era un jucător mai bun decât mine. El şi Marshall erau făcuţi din acelaşi aluat. Curând am aflat că Brendan îmi lua rapoartele, le studia, scotea din ele ce voia şi mai târziu folosea faptele incomplete ca să îmi şubrezească argumentele. Nu era un asalt frontal care să ucidă

1 numărul sportivului Michael Jordan, aici un simbol al performanţei remarcabile – n.tr..

pe loc. Era un atac din flancuri. O moarte indusă de o sută de mici tăieturi.

Într-al doilea an în firmă, Amanda a venit să mă vadă la birou. Înainte să plece, a zăbovit la uşă. Părea împovărată. De fiecare dată când pleca din birourile tatălui ei se simţea împovărată. S-a rezemat de tocul uşii şi mi-a şoptit: „Eşti ocupat toamna asta?"

„Nu mai mult decât de obicei."

„Ce-ai zice de o vacanţă prelungită – cu mine?"

Aveam sentimentul că vorbea despre ceva mai mult decât o simplă călătorie.

„Depinde ce vrei să spui prin «prelungită»."

S-a apropiat de mine şi m-a sărutat, presându-şi buzele peste ale mele timp de mai multe secunde. „Tot restul vieţii noastre."

A fost prima şi singura dată când am vorbit despre căsătorie, dar cu ocazia aceea am aflat că Marshall îmi plantase un microfon în birou, fiindcă după conversaţia aceea cu Amanda, atitudinea lui faţă de mine s-a schimbat. Mai multe mesaje vocale şi mai puţine conversaţii faţă în faţă. În dimineaţa următoare am urcat în avion şi am pornit spre vest, iar în următoarele opt săptămâni, cu excepţia a patru zile, am fost plecat tot timpul. Apoi a venit Ziua Recunoştinţei, când am fost blocat în mod convenabil pe o platformă petrolieră din Golful Mexic împreună cu o adunătură de texani transpiraţi. Când m-a sunat Amanda, i-am auzit în fundal pe Marshall şi pe Brendan râzând. Ştiam foarte bine încotro o luau lucrurile. Eu şi Amanda eram prinşi într-un mecanism ale cărui pistoane ne făceau bucăţi.

Dată fiind experienţa cu cei de la birou, eram sigur că Marshall ne asculta toate convorbirile, aşa că, într-un fel, i-am forţat mâna. Am întrebat-o: „Mai ştii ce spuneai de vacanţa aceea?"

„Mă gândesc la ea tot timpul."

„Hai s-o facem."

Am auzit zâmbetul din vocea ei: „Va fi cu toată familia, sau numai noi doi?"

„Cum vrei tu."

„Îl va termina pe tati."

„Îşi va reveni el."

În săptămâna următoare, Brendan a venit la lucru şi a descoperit că biroul lui, care fusese până atunci amplasat lângă al meu, era acum – minunea minunilor – sus, la acelaşi etaj cu al lui Marshall. Pe acelaşi culoar. La câţiva paşi distanţă. Mai mult, în timp ce noi băieţii munceam ca sclavii, tatăl Amandei a început s-o prezinte publicului, şi Amanda a devenit imaginea companiei Pickering. Asta însemna că Marshall îi „pretindea" să fie tot mai prezentă în prima linie. Să se afişeze tot mai mult. Interesant era că aceste cerinţe ale lui intrau de cele mai multe ori în conflict cu planurile noastre.

Apoi a venit fiascoul cu Cinco Padres Café Compania.

CAPITOLUL CINCI

Vântul s-a înteţit producând valuri de până la doi metri şi jumătate înălţime, ceea ce a făcut ca traversarea pe timp de noapte să fie dificilă şi deloc plăcută. Mai navigasem în astfel de condiţii şi înainte, dar ambarcaţiunile mari pot înfrunta valurile mai bine. Am lăsat *Cariera legendară* în adăpostul ei şi am ieşit în larg cu Bertram-ul de 18 metri a lui Colin.

În timp ce prova se înălţa şi cobora în noaptea întunecoasă, iar spuma fiecărui val stropea sticla din faţa mea, eu urmăream cu un ochi radarul şi cu celălalt mă uitam la oglinda retrovizoare. Contemplam anii lăsaţi în urmă. Colin şi cu mine traversaserăm ceva ape împreună.

Când oraşul Miami a apărut la orizont, nodul din stomac m-a avertizat că avea să mă doară teribil nenorocirea căreia urma să îi dau piept – şi care în mare parte era din vina mea.

Două ore mai târziu, mă aflam la parterul secţiei de terapie intensivă pediatrică de la Spitalul Angel of Mercy. Salonul era cufundat în întuneric. Şi în tăcere. Colin şedea pe un scaun, cu capul în mâini. Era îmbrăcat în ce mai rămăsese din smokingul pe care îl purtase cu o seară înainte. Haina, cravata şi brâul smokingului dispăruseră, iar partea din faţă a cămăşii avea o pată roşie acolo unde o lipise pe Maria de el atunci când o ţinuse şi o cărase în braţe. Pantofii negri de piele lăcuită îi era murdari şi pătaţi. Marguerite purta o rochie vaporoasă fără bretele. Moţăia pe un scaun lângă pat, rezemându-şi capul de cearşaf şi ţinând mâna Mariei în amândouă mâinile ei. Maria era conectată la tuburi şi toată faţa îi era bandajată de parcă ar fi fost o mumie, cu excepţia unui orificiu mic prin care-i fusese introdus un tub în gură. Alte tuburi mai mici îi ieşeau din nas. O perfuzie intravenoasă îi picura în braţ. Bandajele de pe faţă erau

parţial îmbibate cu sânge, iar aparatele de deasupra ei piuiau şi clipeau intermitent. Dormea, dar picioarele şi degetele de la mâini şi de la picioare îi zvâcneau încet. De parcă ar fi fugit.

Mi-am aşezat mâna pe umărul lui Colin, dar nu şi-a ridicat privirea. Şi-a pus doar mâna peste mâna mea şi a clătinat din cap. Marguerite s-a mişcat puţin când am pus o pătură peste umerii ei goi, după care am îngenuncheat lângă ea şi am prins-o pe după umeri. S-a rezemat de mine şi şi-a lăsat capul pe umărul meu. Maria zăcea în pat şi tresărea uşor.

Marguerite tocmai începuse să-mi povestească evenimentele din cursul nopţii, când două asistente au intrat şi au scos cu grijă masca de pe faţa Mariei. Când i-au dezlipit pansamentul îmbibat cu sânge, n-am recunoscut faţa tumefiată şi cusută a Mariei. Partea stângă a capului îi fusese rasă şi mai multe copci îi acopereau creştetul şi partea din spate a craniului. Când asistentele au ridicat uşor capul Mariei, Marguerite şi-a acoperit gura şi a întors capul. Colin a vrut s-o ia în braţe, dar ceva l-a oprit. Maria nu simţea nimic din toate astea, fiind într-o comă indusă medical.

După ce au terminat, asistentele au ieşit la fel de pe nesimţite cum au intrat. Atunci Colin mi-a spus peste umăr: „După ce ne-am despărţit de tine aseară, am mers la o gală. O strângere de fonduri. N-am lipsit mai mult de o oră. Zaul s-a oferit…" Vocea i-a trenat, apoi a tăcut copleşit încă de şocul celor petrecute.

Marguerite a spus de lângă pat, fără să ridice capul: „Ar fi trebuit să ştim că se va întâmpla ceva."

Cuvintele ei l-au durut. Dar a înghiţit în sec şi a continuat: „Nu ştiu cum a aflat despre livrare." Colin spunea adevărul. O faţetă a geniului său era cantitatea de detalii, date calendaristice şi numere de conturi pe care le ţinea minte – nu exista o evidenţă şi nu ţinea documente de niciun fel. Existau transferuri în conturi, dar acestea erau „spălate" foarte uşor cu ajutorul afacerii lui paravan perfect legale. În ce priveşte afacerea noastră – mica întreprindere selectă care vindea şi distribuia cocaină de înaltă calitate bogătaşilor şi membrilor elitei sociale – nu existau dovezi. „Cum, după ce am fost aşa de atenţi atâţia ani? Poate că…" A ezitat, dar a continuat imediat după aceea. „După ce am plecat, i-a spus surorii lui că vor face o plimbare de seară cu barca." A ridicat din umeri. „Ceva ce am făcut de sute de ori înainte. De unde era ea să ştie? A urcat. Şi-a pus vesta de salvare. Au rătăcit pe canale."

Marguerite a intervenit iarăşi: „Ne-am bucurat aşa de mult să-l vedem vrând să..."

Colin a închis ochii şi a zis: „Cam acum un an, Zaul a început să joace serios poker. Căuta partide cu miză din ce în ce mai mare. Unde intrările erau de cinci sau zece mii de dolari."

Nodul din stomacul meu a devenit şi mai dureros.

Colin a continuat, vădit jenat. „A trebuit să-i plătesc eu datoria."

Marguerite a şoptit, tot fără să ridice capul: „De două ori."

Colin a povestit mai departe: „A doua oară i-am zis..." A tăiat aerul cu mâna, paralel cu solul. „Asta-i ultima dată." Pauză. „Nu ştim cât datorează, dar..." O ridicare din umeri.

Marguerite a adăugat: „Am încercat să-i impunem limite, pe care ar fi trebuit să i le punem încă de mult."

„Cât?" am întrebat.

Colin a clătinat din cap şi a ridicat iar din umeri: „Nu ştiu." S-a aşezat şi şi-a sprijinit capul de perete. „Vreo două sute." A mai clătinat o dată din cap: „Cumva, a ştiut locaţia livrării." O privire. O ridicare din umeri. O recunoaştere sinceră că era livrarea noastră – a mea. „Cred că şi-a spus că putem suporta pierderea. Că vom arunca vina pe altcineva. Că vom reuşi să rezolvăm situaţia cu clientul şi ne vom vedea în continuare de treabă. Doar că persoana căreia îi datora bani l-a urmărit. Şi l-a surprins la doc." S-a uitat în spate: „Maria nu ştia nimic, hrănea peştii de sub adăpostul pentru ambarcaţiuni. A găsit ceasul tău pe scări şi i-a recunoscut inscripţia. Fără îndoială că avea de gând să-l poarte până când avea să ţi-l dea."

Asta însemna că în orice eram vârâţi acum, pericolul era departe de a fi trecut. M-am uitat la Maria şi am şoptit mai mult pentru mine decât pentru altcineva: „Cineva a venit să colecteze."

Colin a şoptit: „Zaul fiind Zaul, a încercat să facă pe durul. A lovit înapoi. Iar Maria a fost prinsă la mijloc. Cu firimiturile de pâine într-o mână... şi cu ceasul tău pe cealaltă."

Colin a dat din cap istovit şi Marguerite şi-a lăsat iarăşi capul pe cearşaf. Am ieşit în hol şi am rugat-o pe asistentă să mai aducă un pat lângă patul Mariei. Când l-a adus, am luat-o pe Marguerite de mână şi ea a urcat în el, şi-a întins mâna dreaptă spre patul Mariei, mângâindu-i braţul, şi a închis ochii. Am întins o pătură peste ea şi într-un minut a adormit. L-am tras deoparte pe Colin într-un colţ al salonului. Am aşteptat până când ochii săi i-au întâlnit pe ai mei. A făcut o pauză, şi-a şters fruntea, s-a

uitat peste umărul meu la Maria şi a continuat: „Oamenii de la o petrecere din apropiere au auzit ţipete. Au spus că l-au găsit pe Zaul vorbind cu poliţia la telefon şi cărându-şi sora în stradă, de unde a fost luată de cei de la Life Flight."

„Unde-i acum?"

„Au dispărut şi el, şi iahtul." O privire prelungă la trupul ca de mumie al Mariei. S-a scărpinat la îndoitura cotului, unde un leucoplast şi o bucăţică de vată indicau că donase sânge. „A pierdut mult sânge." Altă pauză. „Shelly a lucrat opt ore..." A ezitat. După o pauză mai lungă, a zis: „Charlie?"

Mi-am pus mâna încurajator pe umărul lui.

Cu o voce spartă m-a întrebat: „Faci ceva pentru mine?"

„Orice."

„Găseşte-mi băiatul." S-a rezemat de perete şi s-a uitat la aparatele care monitorizau starea Mariei. „A luat toţi banii din seif şi şi-a luat şi paşaportul. Două din cele trei plăci ale lui de surfing lipsesc, iar cardul lui de credit indică o plată către o companie aeriana. E în avion" – s-a uitat la ceasul de la mână – „spre Costa Rica."

Cu un an în urmă, Colin cumpărase o casă de vacanţă în Costa Rica. L-a costat două milioane şi jumătate de dolari, dar pe banii aceia se poate obţine o casă mult mai mare acolo decât în Statele Unite. Avea o suprafaţă de 100 de metri pătraţi şi era amplasată pe o faleză ce dădea spre Oceanul Pacific. Cu plajă privată. Cu doc de apă adâncă proiectat pentru ancorarea iahturilor mari. Cu adăpost de bărci. Atât piscina cât şi jacuzzi-ul fuseseră proiectate „fără bordură", astfel încât dădeau senzaţia că se revarsă în ocean.

Petrecuseră toată vara trecută acolo, iar când s-au întors, Colin a crezut că făcuse progrese reale cu Zaul. Dar a continuat: „Vara trecută a cunoscut nişte băieţi. Surferi. Hoţi şi traficanţi mărunţi. Obişnuiesc să îşi schimbe locaţia de-a lungul coastei, din ţară în ţară, furând şi vânzând suficient ca să se poată mişca în căutarea unor valuri mai mari şi mai bune." S-a uitat la mine şi a adăugat: „Având în vedere suma de bani cu care va ajunge acolo şi felul în care-i va cheltui, se vor împrieteni rapid cu el, dar prietenia va dura numai cât vor dura şi banii. După aceea..." Altă pauză lungă. „Bandele de acolo îl vor mirosi imediat. Apoi mă vor suna pe mine. Nu cred că îl voi mai ved – " A lăsat propoziţia neterminată.

Rana despărţirii de Shelly se făcea tot mai simţită şi devenea din ce

în ce mai chinuitoare. Iar vederea Mariei în starea aceea adăuga sare pe rană. Dintr-odată mi-am dat seama că singura ființă de care îmi păsa cu adevărat în viață zăcea înfășurată în patul din fața mea ca un faraon mort, cu probabilitatea clară de a nu mai putea să zâmbească niciodată.

I-am răspuns cu o mișcare afirmativă din cap: „Plec. Chiar acum."

Ca un bun șahist ce era, Colin gândea întotdeauna cu câteva mișcări înainte. Asta l-a făcut întotdeauna să fie atât de priceput în afacerea lui. În ambele afaceri. „Ar trebui să iei Gulfstream-ul."

Colin avea un avion G5, pe care îl folosea numai pentru afacerile lui legitime de importuri. Nu transportam niciodată droguri cu avionul, fiindcă ar fi fost prea predictibil și fiindcă Marguerite și copiii călătoreau de asemenea cu el. Spre deosebire de mine, Colin nu a amestecat niciodată afacerile cu viața privată. Deși avionul era mai rapid, știam că odată ajuns în America Centrală, găsirea lui Zaul va fi dificilă dacă nu voia să fie găsit, obligându-mă să fiu mereu în mișcare – poate prin mai multe țări – și lucrul acesta l-aș fi putut face mai bine și mai liber cu iahtul. Găsirea lui Zaul avea să fie o problemă – și încă una mare – însă convingerea lui să se întoarcă avea să fie mult mai dificilă și era posibil să-mi ia ceva vreme. Plecase dintr-un motiv, iar prezența mea nu avea să schimbe asta. Deși Colin voia o rezolvare rapidă, exista posibilitatea să lipsesc câteva luni. „Bertramul poate să parcurgă foarte bine distanța până acolo și va trece mai neobservat. Îi va face pe oameni să creadă că sunt un tip în plină criză a vârstei de mijloc venit la pescuit de marlin sau ceva de genul ăsta."

În ultimii zece ani de traficat droguri, dobândisem o oarecare fobie față de vămi și controalele de securitate din aeropoarte. Prea multe ștampile pe pașaport – ceea ce eu numesc „intrări" și „ieșiri" – trezesc suspiciuni. Cel mai bine e să le eviți, cu condiția să nu fii prins într-o țară pentru care n-ai viză. Eram destul de sigur că voi putea ieși cu avionul din Statele Unite, dar date fiind evenimentele din seara trecută și ultimele cuvinte pe care mi le spusese Shelly despre Corazón Negro, nu eram sigur că voi mai putea intra în țară fără să fiu reținut. Poate chiar închis. Habar n-aveam ce știu ei și nu voiam să pornesc de la supoziția că nu știu nimic. De asemenea, dacă Zaul decidea să se deplaseze dintr-un loc în altul, ceea ce credeam că va face, trebuia să mă furișez dintr-o țară într-alta. Nu știam câte țări din America Centrală comunicau cu direcția antidrog din Statele Unite, dar bănuiam că trecerea prin vamă când intram într-o țară avea să

trezească suspiciuni. Călătoria pe apă, deşi mai înceată, era o soluţie mai bună. De asemenea, îmi asigura o cale de scăpare.

Limbajul corporal al lui Colin îmi sugera că mai avea ceva de zis. În ciuda succesului său în lumea interlopă, Colin nu reuşea să mă păcălească şi pe mine. N-a reuşit niciodată. S-a uitat pe geam, apoi la Marguerite, şi în cele din urmă la Maria. Când s-a întors spre mine, a lăsat privirea jos. A clătinat din cap o singură dată şi mi-a mărturisit: „I-am spus lui Shelly." Apoi ridicându-şi ochii asupra mea: „Totul. Îmi pare r..."

„Ştiu."

A urmat o altă clătinare a capului. Ochii i s-au umezit. „Am terminat." Şi-a plimbat braţul peste încăpere. Apoi între noi doi. „Ies." A făcut un gest ce imita spălatul pe mâini şi ochii i s-au oprit asupra Mariei. „Preţu-i prea mare."

Ştiam că tendinţa cuiva care se afla într-o astfel de situaţie era să ia decizii pripite pe baza emoţiilor. Colin şi cu mine câştigaserăm bani frumoşi vânzând droguri. Singura problemă cu teoria asta era că el nu fusese niciodată motivat de bani. Avea destui. Motivaţia lui era celebritatea, strălucirea, oamenii cu care ajunsese astfel în contact. În copilărie, Colin lucrase la băcănia tatălui său, purtând şorţ şi scoţând murături din butoiul de 200 de litri din faţa uşii pentru bătrâne şi pisicile lor. Imaginea aceasta despre sine nu i s-a schimbat niciodată. Colin era încă băiatul cu şorţ care voia cu disperare să le ofere copiilor lui mai mult şi să-şi convingă soţia că putea face mai mult decât să scoată murături din butoi, să mătură podeaua şi să aranjeze rafturile. Obişnuia să-mi spună că în copilărie mâinile îi miroseau mereu a oţet. Pentru a scoate mirosul din ele, şi le cufunda în vanilie.

S-a forţat să zâmbească, deşi era pe punctul de a izbucni în plâns, şi şi-a mirosit mâinile: „Niciodată n-a ieşit din ele mirosul acela."

Eu mi-am scos telefonul din buzunar şi i l-am întins. Era firul care ne lega. Fără contact? Asta însemna fără afaceri. Maria zvâcnea sub lumina albastră de deasupra ei. „Te voi suna de pe iaht."

Am sărutat-o pe Marguerite pe frunte şi ea şi-a lipit obrazul de al meu – o recunoaştere tacită a faptului că înduram o suferinţă provocată de noi înşine. M-am aplecat peste Maria, neştiind cât timp va trece până când aveam s-o revăd. I-am luat mâna ei micuţă în mâna mea. Senzorul roşu al tubului de oxigen era lipit cu leucoplast de degetul ei arătător, ceea ce mi-a adus aminte de seara când am vizionat împreună *E.T.* – ea şedea

la mine în braţe şi împrăştia popcorn peste tot. Am sărutat tifonul ce-i acoperea fruntea şi am încercat să vorbesc, dar durerea din inimă mi-a sugrumat cuvintele în gâtlej. Eu făcusem asta – eu livrasem drogurile. Dacă n-aş fi făcut-o, n-am fi fost aici. Nu, nu eu dădusem drumul câinelui, dar îmi adusesem contribuţia la perpetuarea lumii rele în care nimerise, fără nicio vină. Privind-o pe Maria, m-a izbit goliciunea vieţii mele. Trăisem împărţit. Divizat între două lumi – cu un picior în fiecare. Şi făcusem lucrul acesta cu o indiferenţă resemnată. Dar vederea tubului de oxigen de pe faţa Mariei îmi spunea că cele două lumi s-au amestecat.

Am sărutat-o iarăşi, mi-am şters ochii şi am dispărut pe hol.

Când am ieşit cu iahtul din Miami, m-a izbit un miros de sânge închegat, dar nu-i puteam găsi sursa. Am mirosit totul. Până la urmă, am separat cureaua ceasului de capacul din spate şi am descoperit o pată de sânge închegat. Am spălat-o cu apă sărată de mare, frecând cu săpun. Am reuşit să îndepărtez mirosul, dar nu şi pata.

Vanilia ar fi fost mai bună.

CAPITOLUL ŞASE

Dacă aveam ceva în comun cu Marshall, era dragostea pentru cafea. Eram snobi în privinţa ei. Când vorbeam despre cafea, era singura dată când îl găseam cât de cât uman. Cândva, în căutările mele după cea mai bună ceaşcă de cafea, am dat de termenii la modă: „organic", „sursă unică" şi „fair trade"[1]. Nu peste mult, Marshall şi cu mine turuiam nume de ferme din Africa şi din America de Sud şi Centrală aşa cum iubitorii de vinuri discută despre podgoriile celebre. Vorbeam despre ele ca şi cum am fi fost acolo când, de fapt, tot ce făceam era să cumpărăm boabele lor şi să filtrăm apă prin ele. Dar asta s-a schimbat când Marshall s-a apucat el însuşi de cercetări şi la scurt timp după aceea m-am trezit făcând o serie de călătorii cu avionul spre America Centrală. Marshall găsise o cale nu numai de a bea o cafea mai bună, ci şi de a face un ban din asta. Sau doi. Sau trei.

Din vina papilelor noastre gustative sau din cine ştie ce alt motiv, amândoi am decis că cel mai mult ne place cafeaua nicaraguană. Mai exact, cafeaua nicaraguană din centru-nord-estul ţării, care era presărat cu o mulţime de vulcani, cei mai mulţi inactivi. Marshall a descris această cafea ca având o „aromă tare de pământ". Eu o descriam ca „nectarul lui Dumnezeu". Dar nu eram doi amici buni care îşi petreceau timpul cu degustări. Departe de aşa ceva. În perioada aceea, îl vedeam rar pe Marshall, iar pe fiica lui o vedeam şi mai rar. Adevărul era că mă simţeam istovit, terminat, şi căutam o ieşire din maşinăria aceea infernală – eram un hamster epuizat de alergatul în roată. Dar e greu să cobori dintr-una care se învârteşte atât de repede.

Pe atunci mă deplasam între New Mexico, Texas, Arizona, Oklahoma, Alaska şi Canada. De cele mai multe ori pentru exploatări petroliere şi

1 comerţ echitabil (în principiu, asigurarea unui preţ corect pentru producătorii din ţările în curs de dezvoltare) – n.tr.

autorizații de minerit, dar și pentru o companie care producea cauciucuri pentru mașinile de curse din Formula Unu. Marshall mă trimitea să dorm în fiecare noapte într-o altă cameră de hotel. Eram convins că angajase două sau trei persoane numai ca să-mi facă programul și să inventeze lucruri pe care să le fac. Mă mișcam atât de repede, încât trupul meu ajungea într-un loc cu trei zile înaintea sufletului.

Curând a început să mă trimită în America Centrală, unde cercetările arătau că în ultimele secole, zeci, dacă nu sute de erupții au vărsat lavă la gurile și pe versanții vulcanilor din lanțul muntos Las Casitas. În felul acesta, s-au depozitat straturi peste straturi de minerale și nutrienți în sol, cum nu se mai găseau nicăieri pe suprafața pământului. Apoi, prin procesul simplu de cultivare, toată aroma aceasta își făcea drum spre papilele noastre gustative, intermediată de viețile și munca unor fermieri foarte săraci, care trăiau la limita subzistenței.

Am călătorit șase săptămâni cu motocicleta pe drumurile prăfuite ale Americii Centrale ca să mă documentez ce fel de cafea producea fiecare, ce anume făcea ca acea cafea să fie bună și cum ajungea ea pe piață. Din fiecare oraș unde ajungeam – Corinto, Chinandega, León – o sunam pe Amanda și îi spuneam să ia avionul și să vină acolo pentru o vacanță prelungită, dar Marshall nu-mi organiza numai mie programul, ci și ei. Și de nouă ori din zece, Brendan se întâmpla să treacă pe lângă biroul ei tocmai când ea vorbea cu mine la telefon. *„Salut-o pe vedeta noastră și din partea mea."* Neliniștitor de câte ori s-a întâmplat lucrul acesta.

Brendan era cel mai bun jucător dintre noi toți.

Ca să nu mă mai gândesc la mânia ce creștea în mine și la viteza tot mai mare cu care se învârtea roata din care nu puteam să scap, am studiat sursa, primul intermediar, al doilea intermediar, omul care primea un procent din profiturile celui de-al doilea intermediar, polițiștii care-și subtilizau și ei câte ceva doar pentru că puteau, politicienii care aduseseră firma internațională de distribuție și luau un comision gras de „consultanță" pentru eforturile lor și, în sfârșit, firma de transport care lua puținul care mai rămânea. Și dacă am aflat ceva, acel lucru a fost că în toată activitatea mea în lumea afacerilor n-am întâlnit nimic mai corupt decât industria nicaraguană a cafelei și nimeni, dar absolut nimeni, nu era mai batjocorit decât fermierul care cultiva boabele. În medie, cafeaua nicaraguană era vândută cumpărătorilor din Statele Unite și din alte părți

cu puțin mai mult de doi dolari pachetul de 500 de grame. Cât din asta revenea fermierului? În cel mai fericit caz, cam zece cenți.

Exact. O centimă.

Apoi a venit ziua în care am dat peste Cinco Padres Café Compania.

Cu trei decenii înainte, revoluția și sângele vârsat în luptele de stradă consolidaseră un acord între cinci ferme care, în ciuda diferendelor personale, au înțeles că dacă nu își unesc forțele, puținul pe care îl aveau le va scăpa și acela printre degete. Așadar, fruntașii aceștia cinci, conduși de un bărbat pe numele lui Alejandro Santiago Martinez, având ferme de dimensiuni și cu productivitate similară, și-au unit forțele și au creat o companie care avea suficientă putere de desfacere încât să-i elimine pe unii dintre intermediarii inutili. Alejandro avea o plantație destul de mare pe versantul unui vulcan inactiv care, aveam să aflu mai târziu, producea cafeaua cea mai căutată din Nicaragua. Se zvonea că Alejandro și-a creat plantația după ani de cumpărări succesive pe versantul unui munte care ducea la un lac ce-și avea albia în craterul unui vulcan. Apoi a plantat sute de arbori de mango pe același versant, crezând că există o legătură intrinsecă între arborii de cafea și cei de mango – că aroma unora pătrundea în ceilalți, și invers. Nu știu dacă era așa sau nu, dar pot să spun că Mango Café produsă de Alejandro era, fără îndoială, cea mai bună cafea pe care am băut-o vreodată în viața mea. Și, cel puțin de data asta, Marshall a fost de acord cu mine.

Total.

Dacă Marshall avea un moto personal, acesta era: „Orice poate fi cumpărat cu un preț." Partea nerostită a motoului era: „Și dacă nu-ți convine prețul pe care ți-l ofer, voi aranja lucrurile în așa fel încât să-i reconsideri atractivitatea."

Marshall m-a trimis imediat la ei cu o ofertă de zece cenți la un dolar. I-am zis că prețul lui nu va fi acceptat, dar mi-a răspuns să nu uit pe banii cui jucam, așa că mi-am ținut gura. În efortul de a mă feri de repercusiuni – fiindcă, oricât de prost aș fi fost, aveam destulă minte ca să-mi dau seama că ar fi putut încerca să mă ucidă dacă le-aș fi dus personal oferta – am contactat un avocat care, pentru un onorariu dinainte stabilit, a transmis oferta mea acestor Cinco Padres, în timp ce eu ședeam într-o cafenea și

supravegheam intrarea băncii de peste drum. După cum era de aşteptat, a intrat şi a ieşit în cinci minute, întorcându-se cu răspunsul „Nu" şi cu cămaşa de la costum pătată acolo unde unul dintre cei cinci şi-a aruncat spre el bocancul murdar de bălegar.

Fără contraofertă. Fără explicaţii. Fără discuţii. Fără nimic.

Adică exact la ce mă aşteptasem. Fermele celor cinci erau în familiile lor de două sau trei sute de ani, şi miza era mult mai mare decât profitul şi pierderea. Oamenii ăştia erau legaţi de pământul lor. Acesta făcea la fel de mult parte din ei ca părul lor negru şi pielea arsă de soare. Simplu spus, nu era de vânzare. Nici azi. Nici mâine. Şi nici pentru orice sumă de bani.

Dacă Marshall ţinea cu dinţii de banii săi, îşi găsise naşul în cei cinci Padres şi în Alejandro, liderul lor. Când a crescut şovăitor preţul la doisprezece cenţi pe dolar, ei au umplut două găleţi mari cu balegă proaspătă de vacă. Prima a fost golită în capul avocatului. A doua a fost golită în maşina lui. Toată. Şi nu era din aceea solidă, pe care o puteai culege cu mâna. Era de celălalt fel.

Marshall n-a fost prea încântat de forma aceasta de nenegociere şi nu i-a trebuit prea mult ca să descopere fisura din armura lor. Printr-o serie de companii fantomă create cu unicul scop de a-i ruina pe Cinco Padres, Marshall şi Pickering & Sons, cu Brendan pe post de conducător al operaţiunii şi cu mine pe post de mercenar, a cumpărat toată producţia pe un an a câtorva competitori sud-americani, după care a început să vândă cafeaua aceea la un preţ scăzut tuturor clienţilor Cinco Padres. Evident, aceştia au trebuit să se conformeze. Dorind să cauzeze un cât mai mare prejudiciu în cel mai scurt timp posibil, Marshall a cumpărat şi banca pe care cei cinci o foloseau ca să-şi finanţeze operaţiunile în anii mai puţin productivi. Date fiind pierderile lor tot mai mari şi reducerea cotei de piaţă, liniile de credit pe care le aveau deschise au fost „reevaluate" şi, la sfârşit de zi, au trebuit să ofere garanţii duble pentru o sumă creditată redusă la jumătate. Drept rezultat, puterea lor de cumpărare a scăzut, deci şi profitul lor a scăzut. Asta însemna, de asemenea, că banca a ajuns să deţină suprafeţe mai mari din pământul lor decât ei înşişi.

Pentru Marshall, cafeaua nicaraguană era doar un capriciu trecător. Un gând oarecare ivit în letargia aerului plin de fum al conversaţiilor de după cină. Îi ocupa gândurile la fel de mult ca golful, pokerul sau cel mai recent şi mai grozav vin din colecţia lui.

Îl interesa prea puţin – rectific, deloc – ce avea să se aleagă de generaţii

întregi de familii distruse în urma lui. Îi era total indiferent, fiindcă ei, viețile și problemele lor, nu i-au trecut niciodată prin minte. Ședea în spatele biroului său din Boston, îmbrăcat într-un costum de zece mii de dolari, în pantofi de o mie cinci sute de dolari, și alegea culorile tapițeriei pentru viitorul lui iaht de șaizeci de metri lungime. Problemele lor nici nu existau în spațiul său mental – ceea ce era dreptul lui, derivat din averea de care dispunea. Sau cel puțin așa s-a convins singur. Pe scurt, dacă viața unora era ruinată, asta era problema lor, și el n-avea nicio responsabilitate pentru asta. Bun venit pe planeta Pământ.

Rolul meu era ceva mai aproape de linia întâi. Am petrecut luni întregi în America Centrală, am fost în legătură permanentă cu oamenii din Nicaragua, dar nu m-am gândit niciodată să învăț spaniola. N-am avut nicio clipă intenția să învăț cum să comunic cu oamenii aceia. Raționamentul meu a fost: *Dacă vor să facă afaceri cu mine, să învețe ei să vorbească limba mea. Îmi ajunge să știu cum să le număr banii. Am și așa destule griji.* Îi tratam pe cei din jurul meu ca pe niște firimituri de pe masă. Fusesem însărcinat să vând tone de cafea la cel mai mic preț pe care îl puteam obține, oricui voia s-o cumpere. Comercianții mă iubeau, fiindcă le-o dădeam aproape gratis. Pentru Cinco Padres, metoda mea de afaceri a fost moartea cu o sută de mici tăieturi. Îmi amintesc că am ieșit pe veranda camerei mele de hotel cu vedere la panorama orașului León, mi-am rezemat picioarele de balustradă și am râs pentru că tocmai mi se comunicase printr-un mesaj că ajunseseră să transporte cafeaua în căruțe trase de cai deoarece nu-și mai permiteau să cumpere benzină. De ce am râs? Fiindcă asta însemna că în curând aveam să plec din locul acela uitat de Dumnezeu. Când l-am sunat pe Marshall ca să-i dau raportul, acesta m-a numit cu afecțiune „Măcelarul din Boston", căci „îi căsăpisem singur pe Cinco Padres". Aproape că simțea gustul boabelor. Iar mie nu-mi păsa cum îmi spunea sau ce avea să se întâmple cu oamenii aceia, și nu mă interesa deloc de cafeaua Mango sau de țara lor.

Am știut că eram pe punctul de a-i scoate din cursă când am auzit că Alejandro nu-și mai putea plăti lucrătorii și începuse să-și taie vitele, porcii și puii ca să-i hrănească. Am făcut câteva cercetări ca să aflu mărimea turmelor lui și numărul de angajați, și am socotit că mai putea rezista cam o lună, și apoi, fără mâncare, oamenii care lucrau pentru el – și care-i erau foarte loiali – vor trebui să-și caute de lucru în altă parte, altfel copiii lor vor muri de foame. Și am avut dreptate; după o lună lucrul a încetat de

tot, producţia de cafea s-a oprit şi condiţiile de viaţă de pe muntele lui i-au forţat pe oameni să plece. Şi de parcă toate astea nu erau destul, cea mai bună recoltă pe care o avusese vreodată aştepta să fie culeasă. Pus faţă în faţă cu propria ruină, el, soţia, fiica şi câţiva membri ai familiei au încercat să culeagă de unii singuri boabele de cafea, în speranţa că vor putea găsi un cumpărător. Dar n-au putut, şi chiar dacă ar fi găsit, ar fi fost inutil; aveau nevoie de sute de culegători, sortatori şi o armată de alţi oameni care să transporte cafeaua. Problema era că lucrătorii vedeau bine că orice efort era sortit eşecului, şi ştiau că chiar dacă ar fi cules cafeaua, chiar dacă ar fi sortat-o şi ar fi depozitat-o în saci, aceasta ar fi rămas în hambare, fiindcă o altă companie sabotase piaţa şi acum totul se prăbuşea. Bătrânul nu mai avea să vândă niciodată cafea. Toată lumea ştia asta. Toţi o ştiam. Acesta fusese scopul nostru de la bun început. Să-l lăsăm pe om să şadă pe sacii lui de cafea.

Fiindcă Marshall aprecia întotdeauna informaţia, am plătit un puşti cu o motocicletă să urce pe munte şi să stea acolo o zi sau două ca să-l spioneze. I-am zis: „Vreau doar să ştiu ce face." S-a întors şi mi-a spus că bătrânul nu dormea de câteva nopţi, că lucra tot timpul, căci începuseră să circule zvonuri că urma o furtună. Când a început să plouă, familia a intrat înăuntru. Ultima dată când puştiul l-a văzut pe bătrân, acesta era îngenuncheat în noroi, cu boabe de cafea scurgându-i-se printre degete, şi plângea. Mi-a spus că până atunci nu mai văzuse un bătrân plângând. Striga la ploaie şi arăta acuzator cu degetul, furios şi trist în acelaşi timp. Fiica lui a urcat într-un arbore de mango ca să-l supravegheze, şi când el a început să plângă, a venit cu o pelerină de ploaie pe care i-a aşezat-o pe umeri şi a îngenuncheat în noroi lângă el. Îmi amintesc că am râs şi mi-am spus: *Pun pariu că acum regretă că n-a vândut când a avut ocazia.* Îmi aduc aminte, de asemenea, că am gândit: *L-am frânt. Am câştigat.* Şi asta mi-a dat satisfacţie.

Apoi a venit uraganul Carlos.

Nici Marshall n-ar fi putut orchestra un dezastru natural mai nimicitor. Era ca şi cum ar fi mituit însuşi uraganul, fiindcă, dintr-un motiv inexplicabil, acesta a rămas peste America Centrală timp de patru zile, în care a plouat fără încetare. Apa turnată de uraganul Carlos pe pământ a produs o inundaţie de peste un metru cub. Ai auzit bine: peste un metru cub. Acesta nu numai că a distrus orice recoltă care mai rămasese neculeasă, dar a umplut lacul până la limita craterului vulcanic numit

Las Casitas. După ce craterul s-a umplut, greutatea apei a crăpat scoarța vulcanului provocând o mini erupție și o alunecare de teren uriașă, care a năvălit pe versanți în jos cu o viteză de peste o sută șaizeci de kilometri pe oră, săpând un șanț de cincizeci de kilometri până la ocean. Vasele Marinei și Gărzii de Coastă au adunat mai târziu supraviețuitorii care plutiseră vreo sută de kilometri agățați de rămășițe până în Pacific.

Au murit peste trei mii de oameni atunci. Numai din punct de vedere al producției a însemnat un regres cu treizeci de ani, ca să nu mai vorbesc de prețul plătit de familii, de copiii rămași fără părinți și de părinții rămași fără copii. Cât privește Compania de Cafea Cinco Padres, patru din cele cinci ferme s-au aflat în calea alunecării de teren. Și au fost făcute una cu pământul. Cinco Padres Café Compania nu mai exista. Singurul padre era la un pas de faliment.

Eu am zburat acasă. Am luat liftul spre biroul lui Marshall. Pielea îmi era bronzată de la spionatul în soare. Ne-am adunat în biroul lui – Marshall, Brendan, eu și alți câțiva tipi. Când mi-a cerut părerea, i-am răspuns că vedeam o oportunitate. Deși era posibil să dureze ceva, dacă își dorea un loc pe piața cafelei din America Centrală, îl putea avea. În timp ce vorbeam însă, am observat că Marshall era cu mintea altundeva. Capul îi era îndreptat spre mine, dar urechile nu. Părea absent. Ceea ce însemna că era cu trei pași înaintea noastră. Oricare ar fi fost următoarea lui mișcare, o făcuse deja de mult.

S-a întors spre Brendan și l-a întrebat: „Brendan?"

Brendan își făcuse obiceiul că ori de câte ori vorbea despre acțiuni sau despre decizii ce implicau banii, se prefăcea că trage cu un pistol imaginar. Exersase întreaga rutină: îl scotea, îl arma, trăgea, sufla fumul de la capătul țevii și-l vâra înapoi în teacă. Credea că asta îl face să arate ca un pistolar, aceasta devenind porecla pe care și-o arogase singur – căci „Lugu-Lugu din Oz" nu-i plăcea. „N-o să-ți aducă profit. Închide prăvălia. Am realizat ce ne-am propus." Suflă fumul din țeavă. „Eu zic să te speli pe mâini de toată tărășenia."

Cuvintele *„Am realizat ce ne-am propus"* au rezonat puternic în mintea mea.

Atunci am priceput cât de perfect își jucase Marshall cartea. Nu fusese niciodată vorba despre cafea. În ultimele șase luni, mă îndepărtase cu

succes şi mă înlocuise cu Brendan. Din puţina interacţiune pe care o avusesem cu el, ştiam că Brendan îl iubea pe Brendan şi că şi-ar fi vândut şi sufletul pentru banii lui Marshall. Ceea ce a şi făcut. Şi nu era nevoie să fiu geniu ca să înţeleg că în timp ce am fost plecat ca să fac bani pentru ei, el se vedea cu prietena mea.

Peste noapte, Marshall a solicitat prin bancă sumele împrumutate de către membrii de familie rămaşi ai Companiei Cinco Padres. Fără bani şi fără cafea, aceştia şi familiile lor au pierdut totul. Fermele fuseseră puse sub sechestru de către bancă. Şi dacă uraganul a întors regiunea în timp cu două decenii, intrigile lui Marshall au mai tras-o înapoi cu cincizeci de ani. Apoi, asemenea unui bărbat care s-a culcat cu târfa oraşului, a făcut un duş şi şi-a văzut de drum. Căci banii lui îi dădeau dreptul acesta.

Sate întregi, dependente de plantaţii în ce priveşte munca şi supravieţuirea, au pierdut totul. Şi pentru ce? Pentru banii lui? Pentru fiica lui? Cu amărăciune, am înţeles că nici pentru una, nici pentru cealaltă. Viaţa lui Marshall era dominată de un singur impuls – puterea. Jocul pe care îl orchestrase şi în care fusesem prins eu însumi, doar un alt pion în ochii lui, era o etalare magnifică a puterii.

Săptămâna următoare m-am întors în Nicaragua ca să duc actele pe care Marshall şi avocaţii lui le semnaseră şi ca să eliberez camera din León pe care o transformasem în birou şi care îmi slujise de casă. În seara de dinaintea plecării, am ieşit din oraş cu o motocicletă închiriată şi am urcat pe munte. Înainte, petrecusem cea mai mare parte din timp cercetând depozitele din oraş unde cafeaua era înmagazinată după ce fusese recoltată şi curăţată, şi unde era adusă în oraş pentru vânzare, dar n-am urcat niciodată pe munte – la plantaţii – unde creştea cafeaua. Unde oamenii locuiau şi o cultivau. Nu-mi murdărisem niciodată mâinile şi nu vorbisem niciodată cu vreo familie care lucra pe plantaţii. N-aş putea să spun de ce am mers atunci. Pur şi simplu am făcut-o.

Familii întregi coborau. Mame şi taţi cu trei, patru sau cinci copii. Fără încălţăminte. Fără cămăşi pe ei. Fără mâncare. Fără nimic. Îşi cărau vieţile pe umeri în boccele. Nu-i cunoşteam, fiindcă nu încercasem să-i cunosc. Nu vorbeam spaniola, şi nici nu m-am străduit s-o învăţ. Dar ceva în mine, ceva ce s-ar putea numi simţ moral, mi-a spus că am contribuit la nefericirea lor. Nu, nu eu adusesem uraganul, însă uraganului i-ar fi

supraviețuit. Ar fi reconstruit totul la loc. Lui Marshall n-au putut să-i supraviețuiască. Mie. Ochii acestor oameni epuizați și gârboviți îmi spuneau că noi le-am adus nenorocirea.

În special imaginea unei femei nu mi s-a șters din minte nici până în ziua de azi. Era însărcinată în câteva luni. Purta o basma neagră, asortată cu părul ei negru, și fața îi era pământie. Arăta de parcă ar fi pierdut tot ce contase vreodată în viață. Umbla cu ochii ațintiți în pământ, fără să ia în seamă lacrimile care-i străluceau pe obraz. Am oprit motorul, mi-am încrucișat brațele și am urmărit coloana aceea de oameni care coborau de pe munte ca niște furnici. Cei mai mulți dintre ei habar n-aveau încotro se îndreaptă. Mergeau înainte până oboseau, și atunci se puneau jos și dormeau peste noapte. Am pornit motorul și am luat-o încet în josul muntelui, lăsând în urmă locul acela, oamenii aceia și țara aceea. Nu voiam să mai am nimic de-a face cu Nicaragua, cu cafeaua ei sau cu oamenii care o cultivau. Am urcat în avion, mi-am prins centura și în câteva minute am urcat la peste trei mii de metri. M-am uitat în jurul meu. Scaune de piele fină. Aer condiționat deasupra capului. Mâncare pe masa din fața mea. Băuturi în bar. Peste trei ore, aveam să aterizez în Boston și să mănânc un sushi de șaizeci de dolari – singur. M-am uitat pe geam în jos la peisajul verde, luxuriant, al Nicaraguei, în inima căreia se mai vedea cicatricea uriașă de noroi provocată de alunecarea de teren, și am clătinat din cap. Îi jefuisem pe oamenii aceia – îi ținusem de mâini și de picioare în timp ce bătăușul clasei le furase gustarea și le spulberase visurile.

În timp ce zburam cu avionul lui Marshall la patru mii de metri înălțime, mi-am dat seama că banii nu meritau prețul pe care-l plăteam. Fata lui merita, dar, așa cum el însuși hotărâse, banii și fata erau inseparabili. Nu puteam să am fata fără să-mi dovedesc vrednicia pentru bani.

Și nu fusesem găsit vrednic pentru ei.

În Ajunul Anului Nou, compania Pickering & Sons a ținut petrecerea anuală. Era și seara în care Marshall înmâna cecurile cu bonusuri. În săptămâna de dinainte, Marshall mă trimisese să „evaluez" o firmă de exploatări petroliere din Texas, iar la întoarcere am găsit-o pe Amanda vizibil distantă. Rece. Cu ochii înroșiți. Nu mai petrecuserăm cu adevărat

timp împreună de câteva luni bune. De fiecare dată când mă întorceam acasă, era ocupată. Sau tatăl ei o trimitea în cine ştie ce călătorie. Doar era „imaginea companiei Pickering". O parte din mine suferea, şi nu înţelegeam de ce. Mi-au trebuit câteva săptămâni ca să îmi dau seama că locul acela dureros din adâncul meu era inima care mi se frângea.

Zilele mele la Pickering erau numărate. Nu ştiam unde voi merge sau ce voi face, dar eram aproape convins că Amanda nu va veni cu mine. Mă iubea, dar era ceva ce iubea mai mult.

Când am intrat pe uşă, Marshall m-a primit la fel de călduros ca întotdeauna. M-a îmbrăţişat şi m-a prezentat tuturor celor mai în vârstă ca „ochii şi urechile lui de la sol". Cam la o oră după începerea petrecerii, m-a atins uşor pe spate şi m-a invitat să fumăm un trabuc. Doar noi doi.

Când a închis uşa în urma noastră, mi-a oferit un trabuc pe care eu l-am refuzat iarăşi. După ce a dat afară fumul din plămâni, a pus un plic pe masă între noi şi mi-a spus zâmbind: „Îi meriţi."

Ceva îmi spunea că era o sumă consistentă. Şi mai aveam sentimentul că nu era un simplu bonus. Am avut dreptate. Tonul vocii i s-a schimbat când m-a privit cu colţul ochilor şi mi s-a adresat: „Consideră-l un cadou de bun rămas."

Mi-am împreunat mâinile fără să spun nimic.

L-am lăsat să continue: „Începând din seara asta, o vei vedea mai rar pe Amanda." Şedeam cu mâinile în poală, dar el aştepta să iau banii. Să accept tranzacţia. Problema lui Marshall era că eu nu voiam banii lui. Nu-i voisem niciodată. Era o lecţie pe care nici până acum n-o învăţase. Şi era singura carte care îmi mai rămasese s-o joc.

Pauză. „Cum aşa?" am întrebat.

Şi-a scărpinat bărbia, un indiciu că urma să mintă: „Ea şi Brendan urmează să stabilească data nunţii."

Am zâmbit şi am dat înţelegător din cap. „Amanda ştie asta?"

Vârful trabucului i s-a luminat când a tras adânc din el. După ce a expirat fumul, a zis: „Îşi cunoaşte rolul."

Am aşteptat.

El m-a privit printr-un nor de fum şi a adăugat: „Brendan va face anunţul cam într-o oră." Ochii i s-au oprit pe plic şi apoi asupra mea.

M-am ridicat, am deschis capacul cutiei lui cu trabucuri, am scos unul şi i-am tăiat vârful. L-am aprins, am tras adânc din el şi m-am uitat de-a lungul lui la imaginea Amandei reflectată în oglindă. Stătea în dreptul

geamului, în încăperea alăturată. Eu o vedeam, dar Marshall n-o putea vedea. Am stins trabucul de masa acoperită cu postav, lăsând o gaură cu marginile arse. „Marshall, vei muri bătrân şi mânios", i-am zis, după care m-am întors şi am pornit spre uşă. Când mâna mea a apucat clanţa, m-am oprit. „Spre deosebire de tine şi de Brendan, eu n-am fost niciodată interesat de bani. Pentru mine a fost mereu despre o fată cu ochii verzi ca smaraldul."

Am auzit zâmbetul din vocea lui când mi-a zis: „Atunci înseamnă că am făcut alegerea înţeleaptă şi tu eşti un prost."

M-am răsucit pe călcâie şi m-am întors la masă, aplecându-mă peste ea. Faţa mea era acum la doar câţiva centimetri de a lui. Reflexia Amandei se mai vedea încă în oglindă. „Aşa-i." O pauză lungă. „Dar tu al cui prost eşti?"

Dacă nu mai aveam slujbă, nu mai aveam nici fata, şi nici viitor aici. Când am ieşit m-am ciocnit de Brendan, care stătuse în spatele uşii. M-am oprit, mi-am apropiat faţa de a lui – voiam să îmi simtă respiraţia – şi i-am spus: „Într-una din zilele astea vei descoperi că ţinta la care tragi e în continuă mişcare... şi – " m-am uitat peste umăr la bătrân – „nu te va lăsa niciodată s-o atingi."

Am ieşit prin bucătărie la maşină, am pornit motorul, m-am aşezat în ea şi am aşteptat să se dezgheţe parbrizul. Prin geam, am văzut-o pe Amanda stând în faţa tatălui ei, cu plicul în mână. Clătina din cap şi striga la el.

Am tras ambreiajul în viteza întâi şi am pornit încet, când Amanda a apărut în oglinda retrovizoare. Am oprit, am ieşit din maşină şi i-am dat la o parte părul care-i acoperea ochii. A clătinat din cap. Buzele îi tremurau. Orice cărţi juca ea acum, Marshall i le amestecase de mult. Am vrut să-i uşurez situaţia.

Pentru a nu pierde şi mai mult, jucătorii cei mai buni ştiu când să se retragă. Pierderile mele erau deja mari. Puţinul ce-mi mai rămăsese zăcea în ruine. Am sărutat-o pe obraz şi i-am spus: „Sună-mă dacă te mai pierzi vreodată pe străzile Londrei. Te voi ajuta oricând să-ţi găseşti drumul acasă."

Mi-a răspuns cu o mişcare a capului că aşa va face, şi o lacrimă i s-a prelins pe obraz în jos. I-am sărutat buzele, acolo unde lacrima se oprise, apoi am sărutat-o pe obraz.

A fost ultima oară când am văzut-o.

CAPITOLUL ŞAPTE

Bertram este o ambarcaţiune sport pentru pescuit lungă de 18 metri, prevăzută cu trei dormitoare, două băi, o cabină de lux, bucătărie, un centru de comandă pentru căpitan şi un turn de control din aluminiu. L-a costat pe Colin aproape un milion de dolari. Puntea din spate are un scaun pentru pescuit, două rulete, destul loc unde să te învârţi şi o cale de acces către sala motoarelor. Bertramul era propulsat de două motoare turbo-diesel Cat, fiecare dintre ele având peste o mie de cai putere. La o viteză de patruzeci de noduri, ambele motoare consumau peste patru sute de litri de combustibil pe oră, dar la o viteză de croazieră mult mai modestă, de douăzeci şi opt de noduri, ardea doar două sute cincizeci de litri pe oră. Ceea ce reducea la jumătate costurile cu combustibilul şi de asemenea îmi asigura posibilitatea de a opri mai rar pentru realimentări.

Centrul de comandă al căpitanului, sau puntea de control, arăta ca în *Star Trek*. Aveam la dispoziţie tot ce-mi trebuia, în afară de viteza superluminică. Toate aparatele erau noi şi în număr mai mare decât strictul necesar. Câte două din fiecare. Două radiouri. Două radare. Singurul element unic era telefonul prin satelit.

În linie dreaptă, distanţa dintre Miami şi Canalul Panama este în jur de 1800 de kilometri. Problema este Cuba – pe care trebuie s-o ocoleşti. De la Canalul Panama până în Costa Rica mai sunt 400 de kilometri spre nord de-a lungul coastei. Un zbor de la Miami la Panama este de două ore. Într-o ambarcaţiune de 18 metri lungime cu o viteză de croazieră de vreo treizeci de noduri însă, durează aproape cinci zile – în funcţie de vreme. La sud de Marathon am intrat în Golful Mexic, unde de obicei vânturile şi valurile sunt mai mici decât în Atlantic. Am stabilit un curs în direcţia sud-vest, atent să evit orice intervenţie cubaneză. Apoi am luat-o spre sud, cu Havana în est, Cancún în vest şi Insulele Cayman la nord, în raza mea vizuală. Am înnoptat în Golful Montego, unde am cumpărat

ceva combustibil. Aveam suficient combustibil pentru întreaga călătorie, dar aveam nevoie de odihnă, iar a cumpăra combustibil suplimentar este întotdeauna o idee bună. În dimineața următoare am stabilit un curs spre sud, către Canalul Panama. Mi-au fost necesare două zile ca să străbat cei o mie de kilometri pe Marea Caraibilor, după care am ajuns în sfârșit în apele panameze. Fiindcă aveam nevoie de somn, am ancorat într-un golfuleț ascuns, am dormit până s-a luminat de zi și în dimineața celei de-a patra zile de la plecarea din Miami am intrat în Canalul Panama, lung de aproape 80 de kilometri. Opt ore mai târziu, am ieșit din Canal, am virat spre nord-vest și am mai călătorit o zi întreagă până la coasta muntoasă a Costa Ricăi.

Știam că Zaul va fi cu ochii în patru următoarele câteva zile. Dacă l-aș fi urmat prea îndeaproape, l-aș fi făcut să-și ia din nou tălpășița. S-ar fi ascuns și ar fi fugit mai departe, și atunci nu l-am mai fi găsit niciodată. Trebuia să-l las să se calmeze, să lase garda jos. Îl știam pe Colin și știam că nu-i va anula cartea de credit, care îi dădea acces la fonduri aproape nelimitate. Colin nu era un om bun sau un tată bun – ce tată bun vinde droguri? – dar își iubea copiii. Și pentru a-și răscumpăra păcatele, avea să-i dea în continuare bani lui Zaul. Cumpărându-și astfel izbăvirea. Într-un fel, retragerile de pe cartea de credit le dădeau lui Colin și Marguerite posibilitatea să urmărească mișcările lui Zaul. De asemenea, oricât de rău ar suna asta și oricât îl ajuta pe Zaul să rămână Zaul, era singurul fel în care Colin putea să-și „urmărească" fiul.

Am vorbit cu Colin în fiecare zi, întrebând de starea Mariei. O țineau sedată pentru a-i permite să se odihnească și pentru a da fetei timp să înceapă procesul de vindecare. Mi-a spus că Shelly o vizita de mai multe ori pe zi și că circulația sangvină părea bună. Era încrezătoare, dar continua să-i avertizeze că nervul care controlează capacitatea de a zâmbi fusese secționat. Deși îl reconectase, le-a zis lui Colin și Marguerite să se pregătească pentru ce-i mai rău.

Tot timpul acela petrecut la cârma ambarcațiunii, când n-am avut în față cât vedeam cu ochii nimic altceva decât apă, mi-a dat ocazia să reflectez. Și gândul care nu-mi dădea deloc pace era acesta: ce am realizat în viața mea în afară de cicatricile de pe fața Mariei? Cu alte cuvinte, care era impactul sau influența vieții mele pe pământ? Deși destinația mea era în față, ceva mă trăgea mereu înapoi, în trecut, la dâra lăsată în urma mea, asemenea celei lăsate în apă de iahtul acesta. Cu cât îmi analizam mai atent

trecutul, cu atât înţelegeam mai bine că aceasta era o imagine fidelă a mea. Mânie pe moment, dar după ce trecea, totul se liniştea. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată nimic. Nicio dovadă. Nicio urmă permanentă.

Nu aveam nimic ce să mă reţină sau ce să pot arăta că am realizat în viaţă. Nu slujbă. Nu soţie. Nu familie. Un singur prieten. Bimini părea pustiu. Mă mutasem pe o insulă izolată şi devenisem una. Deja de patruzeci de ani jucam poker cu cărţile strânse la piept şi fugeam de orice îmi cauza durere.

Cum marea era lină, am urcat în turnul de pescuit ton. La două nivele deasupra punţii. Am rămas acolo ore întregi, cu ochii aţintiţi asupra apei. În faţa mea, peştii săreau din apă şi zburau vreo treizeci de centimetri deasupra ei, înainte să se afunde iarăşi. La încheietura mâinii stângi aveam ceasul pe care mi-l dăruise Shelly. O amintire în plus a dezastrului ce-l lăsasem în urmă.

Am înaintat încet, ca să economisesc combustibil, şi am savurat priveliştea orizontului. Pe la prânz, în ziua a cincea de la plecarea din Miami, am staţionat cu valurile de la mal unduind sub mine şi, folosind un binoclu, am privit cu atenţie piscina din faţa casei lui Colin. Uşile de la verandă erau deschise, perdelele fluturau în bătaia brizei. Se auzea muzică. Fumul unui foc de tabără se înălţa spre cer. Cineva, una sau mai multe persoane, fusese acolo. Am aşteptat până s-a înserat, dar după opt ore de supraveghere, n-am văzut pe nimeni în casă ori pe verandă.

CAPITOLUL OPT

În primele zile după ce am plecat de la Pickering, agenţii de la firmele de angajări m-au sunat nonstop ca să-mi ofere cele mai tari joburi. Mai mulţi bani decât puteam cheltui vreodată. Le-am redirecţionat apelurile către căsuţa vocală. Amanda m-a sunat şi ea de două ori, dar nu i-am răspuns. În cele din urmă, în timp ce rulam pe autostrada 95 la o viteză de 150 de kilometri pe oră, am deschis geamul şi am aruncat telefonul într-un parapet de beton. Gata. Nu ştiam cine voiam să fiu, dar în mod cert nu mai voiam să fiu cel ce lucrase pentru Marshall Pickering.

Mă îndreptam spre sud, către Jacksonville, şi nu peste mult m-am trezit în casa copilăriei mele, şezând în vechiul punct de observaţie şi admirând oceanul cu o ceaşcă de cafea în mână. Două săptămâni am dormit aproape tot timpul. Trupul îmi era aşa de obosit, că atunci când a avut în sfârşit ocazia să doarmă, a dormit. Au fost zile în care am dormit între optsprezece şi douăzeci de ore pe zi. Fără somnifere. Fără alcool. Pur şi simplu m-am oprit pentru ca sufletul meu să-mi ajungă din urmă trupul, şi când l-a ajuns, a avut nevoie de somn. Nu ştiam ce voi face, unde şi cum urma să-mi câştig pâinea. Aveam ceva bani puşi deoparte, dar odată şi-odată tot trebuia să-mi găsesc ceva de lucru. S-o iau de la început. Singurul lucru pe care-l ştiam sigur era acesta – că nu mă voi mai încrede niciodată în nimeni.

Era prea dureros. În ciuda retoricii mele că nu voi risca niciodată ceva ce nu vreau să pierd, m-am băgat până peste cap şi am riscat totul. Şi am pierdut.

Până la urmă, Marshall a câştigat.

Şi de parcă asta nu ar fi fost de-ajuns, Marshall ne dăduse nouă, „băieţilor", opţiunea de a ne primi bonusurile sub formă de bani lichizi la sfârşit de an, sau sub formă de acţiuni în firmă. „Şpilul" era că plata în bani lichizi la sfârşit de an era de 50% pe dolar. Cu alte cuvinte, dacă

bonusul era de o sută de mii de dolari pe hârtie, plata în bani lichizi era de cincizeci de mii de dolari, minus taxele de treizeci şi ceva la sută. Asta însemna că suta de mii de dolari se transforma în treizeci şi cinci de mii de dolari în mai puţin de câteva secunde. Aşa că, evident, toţi alegeau acţiunile.

A doua capcană era, ca să ne protejeze de impozite, că toate bonusurile erau pe bază de înţelegere mutuală, trecută pe hârtie. Şi singurul exemplar al înţelegerii era păstrat în biroul lui Marshall. Ne ţinea dependenţi de el, şi ştiam asta – dar asta nu era tot. Printr-o altă mişcare, dacă vreunul dintre noi voia să cumpere ceva, să zicem o casă, un iaht, să-şi ducă familia în concediu, să plătească pentru şcoli private sau să-şi achite împrumutul pentru studii, sau pur şi simplu să „scoată banii" ca să şi-i controleze singur, trebuia să facă un împrumut bazat pe solvabilitatea sa personală. Şi cu toate că Marshall nu se aştepta niciodată să returnăm împrumutul, se alegea cu dobânda pe acel împrumut – pe care o deducea din acţiunile noastre principale sau din bonusul de anul următor. Asta îl scutea de plata taxelor pe banii noştri de bonusuri. El păstra toţi banii, nu plătea taxe pe ceea ce ne „dădea" şi primea dobândă pe bani care erau de drept ai noştri. O scamatorie genială. Serios. Aş fi vrut să-mi fi trecut mie prin minte. Şi dacă cineva îşi cerea toţi banii, Marshall nu refuza niciodată, îi dădea cu zâmbetul pe buze şi cu o bătaie prietenească pe umăr în timp ce îl conducea spre uşă – *„Mă bucur că ai lucrat cu noi. Anunţă-ne dacă te putem ajuta cu ceva."* În consecinţă, toţi îi erau loiali lui Marshall - n-aveau încotro. La el erau toţi banii lor. Aşadar, când am plecat din parcarea lui, am lăsat toate acestea în urmă. Am renunţat la tot.

Singura mea consolare era că Amanda ştia că ea însemna pentru mine mai mult decât acţiunile în valoare de aproape un milion de dolari. Dar asta ridica o altă problemă – ea alesese banii în locul meu. Poate că Amanda era cea mai bună jucătoare de poker dintre noi. Pe măsură ce săptămânile treceau, mi-a fost din ce în ce mai greu să diger asta.

Mi-am lăsat părul să crească, am renunţat să mă mai bărbieresc, am ars tot ce semăna a ţinută de afaceri, rareori am mai purtat o cămaşă ori o pereche de pantofi şi mi-am redus viaţa la un singur geamantan. Motoul meu a devenit „călătorie fără bagaje". Şi cu toate că aceasta era o descriere bună a aspectului meu fizic, era o descriere şi mai bună a stării mele sufleteşti.

Nicio povară. Nimic care să mă încurce. Nimic care să mă tragă înapoi.

În timp ce mâncam într-o seară pe una din străzile din Jacksonville Beach, la distanță de câteva cvartale de casa mea, am auzit pe cineva vorbind despre insula bahamiană Bimini. Chiar dacă am crescut în colțul nord-estic al Floridei, nu mă gândisem niciodată că Bimini se află la doar patruzeci de kilometri de coasta Floridei. Oamenii din Florida fac excursii de o zi acolo. Uneori, merg pe insulă chiar de mai multe ori pe zi. Când a terminat de vorbit, l-am întrebat: „Mă poți duce și pe mine acolo?"

Omul m-a măsurat din priviri și mi-a răspuns: „Doar dacă nu te deranjează să lucrezi câteva ore pe punte înainte să ajungi acolo."

„Nu mă deranjează."

Mi-a dat o carte de vizită și m-a informat: „Vasul pleacă deseară la ora zece. Dacă nu ești acolo la zece fără un sfert, consider că nu mai vii."

Nu știam cât voi sta, nici unde voi sta, nici ce voi face, dar presimțeam că voi fi plecat mai mult de câteva săptămâni, așa că mi-am încuiat casa, am plătit impozitul pe proprietate în avans pe un an întreg și am urcat pe vasul lui.

Aveam să mă întorc abia peste câțiva ani.

Fostă colonie britanică, Bimini este acum o insulă pescărească unde sunt probleme cu băutura. Dată fiind creșterea populației de pește cu solzi de argint și predilecția lor de a ataca peștele-undițar, aceștia sunt regii apelor puțin adânci. Dar în apele mai adânci, nu prea departe de țărm, fuseseră prinși cei mai mari trei marlini albaștri din lume. Pescarii sportivi prind ce mai rămâne între aceste două categorii. O ambarcațiune parcurgea distanța dintre Miami și Bimini într-o oră și douăzeci de minute. Ba chiar mai puțin, dacă ambarcațiunea era bine echipată. Bimini este tot ce Miami nu este și ar vrea să fie – o insulă. Bahamienii sunt frumoși, relaxați, iar influența britanică supraviețuiește nu numai în accentul lor. De la nord la sud, insula măsoară ceva mai mult de cinci kilometri și în locul unde este cea mai lată atinge abio vreo patruzeci de metri. Bimini are în esență două șosele paralele, aproximativ tot atâtea baruri câte case și dacă se întâmplă să fie o înmormântare, pe străzi încetează orice activitate, ca de altfel în cea mai mare parte a orașului. În zilele sale de glorie, a fost una din capitalele pescuitului sportiv. Hemingway venea des aici. La fel și Zane Grey. Și multe staruri de cinema. Apa este turcoaz, plaja este albă, femeile sunt bronzate și mereu bate briza mării. La începutul istoriei sale,

insula Bimini a fost populată de o colonie de sclavi eliberați. Mulți dintre rezidenții ei de astăzi sunt descendenții direcți ai acestora.

Mă încadram perfect în peisaj.

Odată ajuns pe insulă, am inspirat adânc și am știut imediat că am găsit antidotul pentru Pickering & Sons. Mi-am aruncat rucsacul pe spate, mi-am încălțat șlapii și mi-am pus ochelarii de soare Costa. După ce am găsit o cameră de hotel „cu luna", am pornit să mă plimb pe străzi. La doar câteva minute distanță, am dat peste Legal Grounds[1], cafeneaua locală.

Jake Riggins absolvise Facultatea de Drept din Miami cu douăzeci de ani în urmă. După zece ani nesatisfăcători de practică juridică, la sfârșitul deceniului patru al vieții sale, și-a luat la revedere de la sudul Floridei și s-a mutat pe coasta estică a insulei Bimini, unde a început să-și folosească diploma de drept pentru a face cafea și a-i apăra ocazional în instanță pe traficanții de droguri care îl plăteau îndeajuns ca să-l scoată din inactivitatea juridică.

Legal Grounds avea exact ce-mi trebuia mie. Jake făcea cafea, și o făcea bine. În primul rând, boabele lui de cafea erau foarte bune, avea o slăbiciune pentru cafeaua tanzaniană și sud-africană, dar o amesteca și cu puțină cafea central-americană, o măcina cu ajutorul unei râșnițe manuale, fierbea apa, o lăsa să se răcească puțin, fierbea cafeaua înăbușit, apoi turna încet apa peste zaț ca să-i elibereze aroma. Perfecțiune de fiecare dată. Porecla lui Jake era „Picasso", și când era vorba de cafea, chiar era un Picasso.

După câteva săptămâni de stat la soare, de băut cafeaua lui Jake și de briză răcoroasă pe insulă, la care se adăuga lipsa oricăror griji pe lumea asta, mi-am găsit ritmul în Bimini. O lună mai târziu, am cumpărat o cabană în colțul nord-vestic al insulei, la un preț de câteva mii de dolari. Era amplasată pe o mică faleză sub niște copaci uriași, și apusurile de pe veranda mea erau, fără discuție, cele mai frumoase de pe toată insula. Am avut destul de mult de renovat la ea, inclusiv pereții și acoperișul, dar nu m-am grăbit. Șase luni mai târziu dormeam în patul meu, cu un acoperiș deasupra capului și înconjurat de patru pereți solizi. În dormitor aveam chiar și un aparat de aer condiționat, dar briza răcoroasă mereu prezentă nu îmi dădea motive să îl folosesc. Nu pot spune că aveam un plan sau un

1 joc de cuvinte, (literal) legal grounds = temei legal, unde „grounds" înseamnă și zaț de cafea - n.tr.

scop. Nu în sensul tradiţional de „a şti încotro mă îndrept în viaţă". Nu ştiam. Ştiam doar ce nu voiam să fiu.

Nu fugeam spre ceva, fugeam de ceva.

Cât timp am lucrat la reparaţia casei, am mers regulat la magazinul de bricolaj şi cherestea, unde am întâlnit adesea un bătrân bahamian cu mâini noduroase, piele tăbăcită de vreme, păr cărunt, pălărie de paie cu boruri largi, riduri adânci şi un zâmbet ce nu-i dispărea niciodată de pe chip. Ştii acel ceva pe care îl au unii bătrâni şi care îi face pe toţi să-şi dorească să stea tăcuţi în preajma lor? El îl avea. Trebuie să fi avut vreo optzeci de ani, dar aproape în fiecare dimineaţă schimbam câte un „Neaţa" în timp ce ne uitam la şuruburi din oţel inoxidabil pe raionul dispozitivelor de fixare sau ne întâlneam în curtea cu cherestea. Câteodată ţinea în mână câte o etichetă şi se uita chiorâş la ea. „Mi-am uitat ochelarii acasă." Când îi spuneam preţul, încuviinţa din cap; apoi, cam o dată pe săptămână, dădeam peste el la cafeneaua lui Jake, unde bea cafea în timp ce îşi rula o ţigară.

Într-o dimineaţă, în timp ce şedea picior peste picior, cu fumul de ţigară înălţându-se spre tavan printre degete, cafeaua răcindu-se în faţa lui şi cu pălăria pe masă, am mers la el şi i-am întins mâna: „Domnule, mă numesc Charlie Finn."

S-a ridicat, şi-a dres glasul şi mi-a scuturat mâna. Strânsoarea îi era ca a unui bărbat de patruzeci de ani şi trupul lui nu avea niciun gram de grăsime. „James J. Hackenworth", mi s-a prezentat cu un zâmbet larg. „Prietenii îmi spun Hack."

„Mie mi se spune Charlie."

S-a dovedit că Hack era bunicul neoficial al insulei. Cunoştea pe toată lumea, şi toată lumea îl cunoştea pe el. Se născuse pe insulă, şi lucrul cu adevărat senzaţional era faptul că n-o părăsise niciodată. Şi-a petrecut întreaga viaţă pe aceşti cinci kilometri de pământ şi nenumăraţi kilometri de apă. Era un copil al apei, nu al pământului, lucru pe care aveam să îl aflu destul de curând.

Lunile au trecut, şi prietenia mea cu James J. Hackenworth a devenit tot mai strânsă. Hack m-a invitat în atelierul lui, unde construia schifuri din lemn. De pereţii atelierului erau lipite articole îngălbenite din ziare şi reviste. Se pare că avea o oarecare reputaţie în Statele Unite şi se scrisese despre el în *USA Today*, *Newsweek*, *People* şi *National Geographic*, ca să numesc numai câteva publicaţii. Elita bogată din toată America de Nord venea la atelierul lui şi îşi comandau schifuri din lemn pentru pescuitul

peştilor cu solzi de argint. În decurs de patruzeci de ani, trei preşedinţi în funcţie veniseră la atelierul lui şi îl angajaseră ca să-i ducă la pescuit de peşti cu solzi de argint. Hack era o legendă locală vie.

Peştele cu solzi de argint este unul din cei mai agresivi peşti din lume. Oameni din toată lumea vin în Bahamas pentru a încerca să prindă măcar unul. În timp ce mulţi peşti muşcă momeala şi fug, întinzând firul de pe mulinetă optsprezece, poate treizeci şi cinci de metri, peştii cu solzi de argint îl întind aproape o sută de metri cât ai clipi. Sunt foarte căutaţi. Trăiesc în ape puţin adânci, de aceea prinderea lor necesită o ambarcaţiune care să poată pluti la doar câţiva centimetri deasupra apei. Tipul acesta de ambarcaţiune se numeşte „schif", şi nimeni nu făcea schifuri mai bune decât Hack.

Hack nu avea rude, soţie sau copii, ceea ce însemna că meşteşugul construirii schifurilor avea să moară odată cu el. Cu cât îl cunoşteam mai bine, cu atât îmi devedea mai clar că asta îl supăra pe Hack mai mult decât orice.

Lunile au trecut. Hack mă ajuta la casă şi eu îl ajutam la atelier – învăţând tot ce puteam. Unul din lucrurile care îl făceau pe Hack un maestru în prelucrarea lemnului era abilitatea lui de a îmbina perfect părţile componente. Deşi schifurile făcute de el trebuie să fi fost alcătuite din sute de bucăţi, era greu să-ţi dai seama de asta când stăteai într-unul din ele. Îmbinările erau atât de strânse şi de netede, de parcă ar fi cioplit întreaga ambarcaţiune dintr-un singur copac. Şi dacă ar trebui să numesc un singur lucru care făcea posibil acest lucru, acesta era răbdarea. Clienţii îi plăteau lui Hack între patruzeci şi şaizeci de mii de dolari pentru un schif. Şi construia cel mult două într-un an. Nu se grăbea, şi nu era motivat de bani; le construia doar din plăcerea de a le construi. Câteodată îl surprindeam pipăind cu vârful degetelor, şi cu ochii închişi, lemnul în timp ce îl şlefuia.

Braille pentru prinderea peştilor cu solzi de argint.

Într-o seară în atelierul lui, Hack s-a oprit din şlefuit, şi-a trecut degetele de-a lungul liniei scândurii, pierdut între gânduri şi striaţiile lemnului. Ochii îi erau aţintiţi într-un loc aflat la mii de kilometri distanţă. A şoptit: „Aici îmi muncesc mânia. Frec lemnul ăsta, până o oblig să iasă, să cadă la pământ, de unde se absoarbe în apă. Şi fluxul o duce în mare." A dat afirmativ din cap, adresându-se nu atât mie, cât amintirii despre ceva sau cineva. „Botezul meu."

A trecut cam o secundă înainte să îl întreb: „Cât a mai rămas din ea?"

Mi-a răspuns zâmbind: „Nu știu."

„Cum vei ști când va dispărea cu totul?"

„N-am ajuns încă acolo. Dar cred că nu voi mai fi mânios."

Dragostea lui pentru bărci era împletită cu dragostea lui pentru pescuitul agilului peşte cu solzi de argint. Având la activ optzeci de ani de aruncat undița după el, știa exact unde se găsea acesta. Îi cunoștea obiceiurile. Ce curenți îl aduceau acolo și ce momeală trebuia aruncată, și când. Și în domeniul acesta m-a instruit Hack. Și cu toate că îmi plăcea sincer să petrec timp cu bătrânul, instinctul îmi spunea că Hack mă învăța tot ce știa, atât despre bărci cât și despre peștele cu solzi de argint, despre cafea și despre țigări, despre sculptarea lemnului și a vieții în Bahamas, fiindcă era singur în lumea asta și nu avea pe nimeni cui să i le împărtășească. Cred că se gândea la sfârșitul vieții lui și la faptul că avea să ducă cu el în mormântul din nord-vestul insulei o viață întreagă de experiență și de cunoaștere. Asta explica urma de tristețe pe care o simțeam în preajma lui. Și deși de bucura de compania mea, prezența mea nu răscumpăra ceea ce pierduse cândva în trecut. Cu cât petreceam mai mult timp cu el și cu cât îl auzeam mai mult tușind, cu atât înțelegeam mai clar că Hack își lua la revedere de la lumea asta. Nu știam cât va dura procesul acesta, dar când Hack a venit la mine și mi-a spus că vrea să construim împreună un schif – un schif pentru mine – am știut că acesta avea să fie un cadou de rămas bun.

Hack lucra în atelier majoritatea dimineților înainte de răsăritul soarelui, apoi cam o dată sau de două ori pe săptămână venea câte un client și Hack, fără prea multă tragere de inimă, îl ducea cu schiful lui la ascunzătorile peștilor cu solzi de argint. Când pleca cu clienții, mă lăsa singur în atelier, așa că îi cunoșteam pe majoritatea acelora cu care pescuia. Toți erau la fel. Bărbați putrezi de bogați care trăiau vieți ca aceea pe care mi-am dorit-o și eu pe când lucram pentru Pickering, veniți să își caute pacea sufletească. O pauză de la ritmul accelerat al vieții lor. Nu iubeau peștele cu solzi de argint, și nici pe Hack dacă era până acolo. Veneau doar pentru o captură grozavă, ca să se poată întoarce acasă cu fotografii și cu o poveste de spus prietenilor. Hack știa asta. Mai știa și că aveau nevoie de ceea ce le oferea el, așa că nu-i judeca pentru lipsa lor de caracter sau pentru faptul că lăsau ca viața lor de acasă să dicteze ritmul în care trăiau, în loc să decidă ritmul în care vor să trăiască și apoi să trăiască în ritmul acela. Când am înțeles lucrul acesta, mi-a picat fisa: exact asta

făcea Hack şi cu mine. Îmi reajusta ceasul interior. Ritmul în care îmi trăiam viaţa. Am înţeles asta într-o dimineaţă, când şedeam pe veranda casei mele şi mi-am plimbat privirea spre apus peste apele Atlanticului. Cafeaua mi se răcise. M-am uitat în jos şi am văzut ceaşca cu cafea rece pe jumătate goală. Asta însemna că, în graba mea din trecut, o băusem atât de repede încât n-o savurasem cu adevărat. Lucrând cu Marshall am învăţat cum să găsesc şi să pregătesc o cafea bună, dar trăind cu Hack am învăţat s-o savurez.

Mare diferenţă.

Cândva, în al doilea an cu Hack, acesta a programat doi clienţi în aceeaşi zi. Şi apar doi tipi cu undiţele în mâini, aşteptându-se ca renumitul James J. Hackenworth să-i „ducă la peşte". Hack s-a întors către mine şi m-a întrebat: „Vrei să ajuţi un bătrân?"

Aşa a început cariera mea ca ghid pentru pescuitul peştelui cu solzi de argint.

Când tipul a protestat, Hack m-a susţinut. „E mai bun ca mine."

După ce am pornit, mi-am dat seama că era prima dată, după mult timp, când cineva mă susţinea. Şi oricât de mult mi-aş fi păzit inima de oameni, am simţit o uşoară vibraţie pentru Hack.

Clientul meu era directorul general al unei companii din topul Forbes, cu un masterat la Stanford. Fiindcă nu voiam să răspund la avalanşa de întrebări despre cum am sfârşit aici, am decis să nu-i menţionez CV-ul meu academic. Am considerat că-i mai puţin complicat dacă mă crede un coate-goale de pe insulă care se întâmplă să ştie unde se ascunde acest peşte greu de prins. La sfârşitul după-amiezii, l-am dus la atâţia peşti, că a ajuns să-şi frece antebraţul ca să scape de cârcel. În cele din urmă, s-a aşezat în partea din faţă a bărcii, a înghiţit patru tablete de ibuprofen, şi-a scos pălăria şi a clătinat din cap. L-am întrebat: „Sunteţi bine?"

„Cea mai bună zi de pescuit din viaţa mea. Punct." Mi-a plătit cinci sute de dolari pentru ziua de pescuit, plus un bacşiş de cinci sute de dolari. Am încercat să-i împart cu Hack, dar el a râs: „Ce să fac cu ei? Nu pot să cheltuiesc nici cât am acum."

Ne-am aşezat lângă apă. Hack cu ţigara şi eu cu apa. Rareori puteam fi văzut fără o sticlă cu apă în mână. Hack a observat lucrul acesta. „Bei multă apă."

„Cred că-i mai bună ca whisky-ul," am râs eu. „Sau decât berile astea artizanale la modă."

„Dar de ce minerală?"

M-am uitat la sticla din plastic. „Cred că-mi place senzaţia pe care mi-o dă când o beau."

A tras îndelung din ţigară, s-a uitat înainte, spre coasta Floridei, cam la şaptezeci de kilometri depărtare: „Ştiu că eşti aici fiindcă fugi de ceva – sau cineva – care ţi-a cauzat multă durere, dar trebuie să ştii că pentru oamenii pe care-i întâlneşti – " a arătat cu ţigara în direcţia sticlei mele cu apă – „eşti ca sticla aia." Apoi m-a privit cu coada ochiului, şi cred că am văzut o urmă de lacrimă. „Nu ţine în tine durerea provocată de acel ceva sau cineva." O briză a suflat uşor stârnind unde pe suprafaţa apei şi a poposit asupra noastră. „Peste tot pe faţa pământului, apa este viaţă, şi nu ştiu de ce, dar tu ai efectul apei asupra oamenilor. Sunt atraşi de acest ceva al tău." A luat sticla şi a băut din ea cu înghiţituri mari: „Le place senzaţia pe care le-o dă când o beau."

Cât îl iubeam pe bătrânul ăsta.

S-a răspândit repede vestea că eram destul de bun, astfel că în scurt timp eu şi Hack ieşeam pe apă aproape zi de zi. Dimineaţa şi seara construiam schifuri, iar peste zi făceam pe ghizii. Într-o dimineaţă m-am văzut în oglindă: bronzat, cu părul blond decolorat de soare şi cu câteva kilograme în minus, şi am înţeles că stilul ăsta de viaţă-mi priieşte. Mi-am amintit de copilul care fusesem odată. Nu ştiu cum stăteam cu tensiunea arterială, dar eram sigur că era mai bună decât atunci când lucram pentru Marshall.

Şi Hack avea dreptate, prelucrarea lemnului alunga mânia. Puteam să evoc în minte chipul lui Marshall fără să-mi doresc să-l ucid sau să-i înfig o furculiţă într-un ochi şi o lingură în celălalt. După toate cele întâmplate cu părinţii mei, Harvard, Amanda şi tatăl ei, nu ştiu câtă mânie acumulasem în viaţa mea, dar munca împreună cu Hack m-a ajutat să văd şi să confrunt acea parte din mine. Nu spun că am găsit o cale ca s-o spulber, ci doar că pentru prima dată în viaţa mea am dat la o parte vălul care-o ascundea. Dacă Hack mi-a lăsat vreun dar, acesta a fost sinceritatea faţă de mine însumi. Prin răbdarea lui, fără presiuni sau aşteptări, Hack a scos la iveală piatra care mă separa de inima mea punându-mă faţă în faţă cu ea. Şi nu era o biată pietricică, ci ditamai Marele Zid Chinezesc. Dar deşi m-am obişnuit să fiu onest cu mine însumi, nu pot spune că am devenit onest şi cu alţii.

Şi asta avea să se întoarcă împotriva mea.

Într-o dimineață, un bărbat cu câțiva ani mai în vârstă decât mine a intrat în atelier și a început să stea de vorbă cu Hack. Auzise despre schifuri de la niște prieteni din Miami și voia să știe dacă poate comanda și el unul. Hack i-a explicat că avea deja comenzi pentru următorii șapte ani și, văzând starea lui Hack, omul își dădu seama cum stă situația. Atunci a observat schiful meu. „Ăsta-i al tău?"

Nu a zis-o cu nesimțire. Era doar curios. Și oportunist. Era obișnuit să obțină ce își dorea – sau cel puțin să cumpere acel lucru. „Da," i-am răspuns.

„N-ai vrea să-l vinzi?"

„Îți place să pescuiești pești cu solzi de argint?"

A clătinat din cap. „Nu pescuiesc."

„Vrei să cumperi schiful, dar nu pescuiești?"

A confirmat din cap, zâmbind.

Hack mi-a zâmbit și el, și a ridicat din sprâncene. Mi-am șters mâinile cu o cârpă și m-am întors ca să-mi admir ambarcațiunea. „Am lucrat aproape tot anul la ea. Și am ieșit cu ea pe apă doar de vreo șase ori. Nu vreau să fiu nepoliticos, însă te-ar costa mulți bani."

Prețul unui schif făcut de Hack la comandă era între patruzeci și șaizeci de mii de dolari, în funcție de finisări. Bărbatul a zâmbit și m-a întrebat: „Ce zici de două sute cincizeci de mii de dolari? Bani gheață."

M-am uitat la el de parcă și-ar fi pierdut mințile: „Glumești?"

„Pot să-i trimit în după-amiaza asta."

„Un sfert de milion de dolari? Pentru niște lemn, adeziv și vopsea?"

Mi-a zâmbit. „Și pentru efort."

Hack a dat de câteva ori afirmativ din cap și mi-a șoptit: „Ia banii până nu se răzgândește."

M-am uitat la schif. Apoi la Hack. În cele din urmă la om, și i-am întins mâna: „Îl doriți ambalat?"

În după-amiaza aceea m-am trezit într-o situație dificilă. Ce faci mai exact cu două sute cincizeci de mii de dolari, bani gheață?

CAPITOLUL NOUĂ

Casa lui Colin era situată într-o zonă rezidențială al cărei centru era un hotel ce oferea servicii balneare – pentru vacanțe de cinci stele. Hotelul vindea și apartamente pentru concedii cu acces la facilitățile hotelului, dar mândria comunității erau cele treizeci și ceva de proprietăți de pe țărmul oceanului, între care casa lui Colin era piesa de rezistență. O alee pentru mașini, lungă de aproape un kilometru, ducea spre locul stâncos unde era situată casa, cu două puncte de intrare dinspre apă. Fațada casei oferea acces la plajă de-a lungul unei cărări șerpuitoare din piatră și nisip ce ajungea până la o cabană. Partea din spate a casei dădea spre un doc de apă adâncă într-un golfuleț privat – construit special pentru iahturi pescărești mari.

Am acostat cu Bertramul, l-am legat și am trecut în revistă celelalte trei bărci care atârnau pe rafturi în adăpostul pentru ambarcațiuni. Nu mi-am putut reține un chicotit. Colin nu era un pilot bun, căci mereu se apropia prea mult de țărm și se ciocnea de stâlpii docului, dar asta nu-l împiedica să cumpere ambarcațiuni de primă clasă. Avea un ochi extraordinar pentru ele. Niște spoturi erau montate sub fiecare a cincea treaptă a scării din tec de peste o sută de trepte ce ducea spre casă. Cine construise casa nu se zgârcise deloc la bani. Scara înainta de-a lungul unei borduri de stâncă, întortochindu-se și răsucindu-se spre câteva peisaje minunate pe măsură ce urcam tot mai sus. În stânga mea, o cărăruie făcea legătura de la adăpostul de bărci până la faleză, facilitând accesul rapid cu vehicule de teren de golf sau mașini mici pentru transportul diferitelor obiecte spre și dinspre adăpost, fără a trebui ca ele să fie cărate pe trepte în jos.

Treptele duceau până la curtea din spate, pe lângă bucătăria exterioară. Când am ocolit zidul de piatră ce slujea ca parte a hornului, am fost izbit de o căldură nefirească. Un enorm gril pe gaz – care funcționa și ca rotisor

- era dat la maxim şi ventilatorul de deasupra lui absorbea mare parte din căldură. Resturile şi grăsimea de pe gril şi din jurul lui sugera că, la un moment dat, ceva arsese pe el. Am oprit grilul şi ventilatorul, după care am cercetat un mixer pentru margarita aproape plin şi cu gheaţa din el complet topită. În aer plutea un miros de rom şi ulei de cocos. Am străbătut curtea din spate şi m-am apropiat de o piscină iluminată, în care pluteau câteva costume de baie şi jumătăţi de bikini. Două scaune de grădină zăceau pe fundul piscinei, acolo unde apa era cea mai adâncă. Peste o sută de sticle de bere şi de whisky erau împrăştiate prin toată curtea, împreună cu câteva zeci de mucuri de ţigări şi cam tot atâtea de marijuana, unele dintre ele încă prinse cu agrafe de hârtie. Lângă piscină zăcea răsturnată o narghilea cu mai multe furtunuri.

Partea din spate a casei era în cea mai mare parte din sticlă, şi enormele uşi culisante erau date la o parte. Una dintre ele era ieşită de pe şină şi răsturnată se odihnea alături, zdrobind nişte tufe sub greutatea ei. Cealaltă era spartă, şi cioburi mari din ea erau împrăştiate pe jos. Am păşit printr-o perdea zdrenţuită înăuntru, unde m-au întâmpinat două mirosuri: primul era de ceva ars în cuptor. Al doilea îmi spunea că era ceva stricat în bucătăria principală. Stridii sau creveţi. O privire aruncată în chiuvetă şi în coşul de gunoi mi-a confirmat că era vorba de ambele. Dacă curtea din spate era un dezastru, au urmat surprize şi mai mari. Interiorul casei era pur şi simplu devastat. Sistemul audio bubuia ceva incomprehensibil într-un ritm agasant, aşa că am căutat butonul de oprire şi l-am apăsat. O bună parte a mobilierului zăcea răsturnat cu fundul în sus. Masa de bucătărie stătea într-o rână, căci un picior îi fusese scos. Cineva făcuse mai multe găuri în peretele din rigips cu ceva de dimensiunea unei nicovale. Un animal de pluş verde ce semăna cu Kermit Broscoiul fusese legat de o paletă a ventilatorului din tavan şi se învârtea cu vreo două sute optzeci de rotaţii pe minut. Televizorul avusese un ecran plat de mari dimensiuni înainte ca cineva să fi izbit în el ceva ce părea a fi o lampă. Aceasta era încă înfiptă în ecranul acum negru.

Tăblia de granit ce acoperea insula din bucătărie era crăpată în două pe la mijloc, dar „ajustarea" cea mai interesantă de la parterul casei era că robinetul din bucătărie fusese lăsat pornit, îndreptat în afara chiuvetei, şi un râuleţ curgea de-a lungul blatului, în josul pereţilor, de-a lungul dalelor de pe jos până în camera de zi cu câteva trepte mai joasă, care acum era inundată în jumătate de metru de apă – asta şi cu ajutorul unui furtun

de grădină care fusese introdus prin uşa din spate. Apa ajungea până la nivelul treptei de sus şi se revărsa prin uşa din spate în piscină. Piscina – în care era pornit un al doilea furtun de grădină – era şi ea plină, astfel că apa curgea într-o piscină mai mică, aflată la vreo doi metri şi jumătate mai la vale, care se umpluse la rândul ei, şi acum se revărsa creând o mini-cascadă în josul stâncilor abrupte ce coborau spre plajă, douăzeci de metri mai jos. Am oprit robinetul şi ambele furtunuri, apoi mi-am croit drum spre etaj. Cineva legase o perdea de candelabru şi era evident că se legănase agăţat de ea, făcându-şi vânt de pe scări, şi în cele din urmă dislocându-l din tavan. Acum se mai ţinea doar de trei fire electrice, ameninţând să plonjeze în piscina interioară recent adăugată sub el.

Cele şapte dormitoare de la etaj nu arătau nici ele mai bine. În toate paturile se dormise ori fuseseră folosite de mai multe persoane. Unul din ele fusese acoperit cu o folie de plastic, dată din plin cu ceva de vâscozitatea uleiului pentru copii. Peste tot erau împrăştiate haine şi articole de lenjerie. Băile erau de asemenea pline de apă şi jacuzziul din baia principală era plin cu bere stătută şi acră de-acum, fapt evidenţiat de cele trei butoaie de inox îngrămădite lângă el.

Dormitorul principal trebuie să fi suportat punctul culminant al petrecerii de la etaj, fiindcă salteaua fusese scoasă în balcon şi cineva aprinsese un foc în mijlocul ei cu ce păreau a fi resturi ale cadrului şi tăbliei din lemn. Mobila din balcon dispăruse. Soarele coborâse dincolo de Pacific şi începea să se întunece, dar o privire aruncată din capătul nordic al balconului m-a înştiinţat că aceasta fusese aruncată pe stânci în jos, în partea cu adăpostul pentru bărci. Majoritatea zăcea făcută ţăndări pe stânci.

Pe un raft de deasupra locului unde fusese patul din dormitorul principal era o cameră video digitală cu un cablu ataşat ce ducea la televizorul principal, singura piesă de mobilier sau zonă din casă care nu fusese distrusă de petrecăreţi. Nu-mi doream deloc să văd ce e pe aparat, dar m-am gândit că mă poate ajuta să stabilesc dacă Zaul fusese aici şi cum arătau noii lui prieteni.

Videoul conţinea un material needitat de peste opt ore. Cineva petrecuse mult timp înregistrând şi narând evenimentele din timpul a ceea ce părea să fi fost o formidabilă petrecere de trei zile. Era o voce feminină, dar nu înţelegeam niciun cuvânt din ce spunea, căci vorbea foarte repede şi în spaniolă. Dar a documentat foarte bine evoluţia petrecerii

și distrugerea totală a casei lui Colin și Marguerite. Abia am apucat să vizionez câteva minute, că am auzit un zgomot de sticle în spatele meu, dinspre baia principală. Am oprit videoul și am văzut un tânăr îmbrăcat în ce fusese odinioară un smoking, ieșind de sub coșul de rufe din dulap. Era în primele faze ale treziei și probabil experimenta o migrenă cumplită de pe urma celei mai teribile mahmureli pe care o avusese vreodată. Cu ochii abia mijiți, încerca să se ferească de lumină cu o mână și, după câte îmi dădeam seama, la un moment dat în ziua din urmă își golise conținutul stomacului pe propriile haine, ceea ce explica mirosul acriu. Tipul puțea în ultimul hal.

Când m-am uitat la el, a scos un mormăit.

„Bună."

Și-a lăsat capul pe pardoseală, a pus o mână pe perete, a întins un picior și a șoptit: „Fă să înceteze." Avea un puternic accent spaniol, care cădea pe cuvintele limbii engleze exact acolo unde nu trebuia.

Am râs: „Se învârte puțin, nu-i așa?"

„Omule..." Cu asta, s-a întors pe o parte și a golit ce-i mai rămăsese în stomac. Mai nimic. Am pornit dușul cu apă rece, l-am târât până la el și l-am făcut să stea în șezut sub jetul care i se scurgea pe cap și pe piept. Trebuie să fi avut vreo șaisprezece ani și, judecând după înfățișarea lui, nu părea să fie unul dintre invitați. Arăta mai degrabă ca unul care, cel puțin inițial, lucrase pentru cei de la petrecere.

Am lăsat apa să curgă, am coborât și am scotocit prin bucătărie până am reușit să pun de cafea. Când a fost gata, am dus o ceașcă puștiului care între timp oprise apa și ședea ud leoarcă în cabina de duș. A acceptat cafeaua cu un „*Gracias*" răgușit.

I-am dat niște pantaloni scurți de baie și un tricou care probabil îi aparținea lui Colin, apoi m-am întors la aparatul video. Cam cincisprezece minute mai târziu, s-a împleticit afară din baie. Mâna în care avea cafeaua îi tremura și îi proteja ochii de lumină, în timp ce cu cealaltă se sprijinea de perete. A început să bâiguie neclar și aproape incoerent în spaniolă. După treizeci de secunde, am ridicat o mână și i-am spus aproape singurele cuvinte spaniole pe care le știam: „*No hablo español.*" El a clătinat din cap, a încuviințat din cap și a revenit la engleza lui nu foarte bună, vorbind mai rar de data aceasta. Am reușit să deduc că Miguel era – sau fusese acum câteva zile – angajatul unei firme de catering ce distribuia fructe de mare și că, după ce i se terminase tura, a acceptat invitația de

a se alătura barmanilor lucrând pentru bacşişuri. Din păcate, acestea îi dispăruseră din buzunar. Dar spre marea lui încântare, alcoolul fusese la discreţie, bacşişurile i se acumulaseră în buzunar şi fetele dansaseră pe balcon. După ce şi-a încheiat tura la bar, a cunoscut o fată frumoasă şi a dansat cu ea toată noaptea – lucru întâmplat, după aprecierea lui, cu două seri în urmă – după care s-a trezit în braţele ei pe un şezlong de lângă piscină. Apoi au petrecut ziua împreună pe plajă, au chefuit până noaptea târziu şi ultimul lucru pe care şi-l amintea era că pompa bere în jacuzzi. După câte îşi putea da seama, zăcuse în dulap aproape toată ziua.

Am apăsat pe butonul aparatului video şi i-am cerut să-mi povestească ce se întâmpla acolo, lucru pe care l-a făcut cu multă însufleţire. A povestit despre fete şi despre ce au băut. Cine prefera rom, martini sau shoturi de tequila. A pocnit din degete şi a zis: „Flor de Caña[1] a fost preferatul. Tuturor le-a plăcut floarea trestiei de zahăr." Am urmărit cum mulţimea creştea tot mai mult şi berea începea să înspumeze piscina. Cam pe la începutul primei seri, un tip cu păr lung şi decolorat de soare a târât în casă un furtun şi a început să inunde camera de zi. Mai târziu, în aceeaşi noapte, fete în bikini şi-au dat drumul în „piscină" de pe scări ţinându-se de perdeaua legată de candelabru. Curând după aceea, le-am revăzut, legate la ochi şi unse cu ulei, făcând lupte greco-romane pe salteaua de sus. Cam pe la mijlocul nopţii un alt tip – cu un aer de instigator, chel şi musculos – a început să sfărâme în bucăţi mobila din lemn de tec de pe verandă, pe care le-a adunat apoi într-o grămadă şi le-a îmbibat cu motorină. Cei vreo sută de petrecăreţi au început să danseze în jurul focului şi mulţi dintre ei au adormit la lumina lui. Ziua a doua s-a desfăşurat în mare parte ca prima, atâta doar că au mai apărut nişte băieţi bronzaţi şi cu părul decolorat de soare. Musculoşi şi laţi în umeri. Fără urmă de grăsime pe ei. Patru în total.

Am arătat spre ei şi am întrebat: „Îi cunoşti?"

„Sí," a răspuns Miguel de parcă aş fi pus o întrebare prostească: „Surferi, în general, dar – " A mimat fumatul unei ţigări de marijuana. „Dacă vrei ceva, te pun în legătură cu ei. Au marfă bună."

De fiecare dacă când pe înregistrare apărea Zaul, unul dintre cei cinci nu era departe. Am întrebat: „Şi el?"

Miguel a ridicat din umeri: „E nou. Tăcut. Nu zâmbeşte prea mult. Dar

1 unul dintre cele mai prestigioase branduri de rom, originar din Nicaragua (nume tradus literal în continuare) – n.tr.

" Şi-a frecat buricele degetelor de la mâna dreaptă: „Are bani mulţi."

Cu ajutorul aparatului video, am reuşit să îmi fac o idee despre noul cerc de prieteni ai lui Zaul.

Fiindcă Miguel lucra weekendurile în staţiune, îi cunoştea pe majoritatea băieţilor. Cu excepţia lui Zaul. „Nu, el abia ce-a venit. Cu teancuri mari de bani. El a plătit toată petrecerea. Mi-a dat bacşiş de..." Şi-a introdus mâna în buzunarul pantalonilor şi a clătinat din cap: „O sută de dolari."

Când l-am întrebat ce s-a întâmplat cu cei de la petrecere, a ridicat din umeri şi a arătat spre baie. Dezamăgirea lui era evidentă.

„Ai vreo idee unde s-au dus?"

A derulat videoul la o secvenţă în care cei patru surferi vorbeau cu Zaul. Erau foarte animaţi, vorbind cu mâinile la fel de mult ca şi cu gura, căci încercau să-l convingă pe Zaul să meargă cu ei – şi să aducă şi banii cu el – într-un loc unde erau valuri mari şi multe fete sumar îmbrăcate. Miguel mi-a tradus: „Aici vorbesc despre valuri sparte."

„Au spus «sparte» sau «care se sparg»?"

A mai dat o dată înapoi şi a ascultat cu atenţie. Apoi mi-a zis: „Care se sparg. Spun «care se sparg»." A apăsat pe play şi a zis iarăşi: „Vorbesc despre o staţiune. La nord de Corinto. Ceva despre – " A clătinat din cap, încercând să-şi găsească cuvintele. „O «încălecare» în larg. La un recif. Unde valurile ating şi nouă metri. Dar – " A pocnit din degete şi mi-a făcut semn să tac, după care a mai ascultat câteva minute. A arătat spre televizor şi mi-a explicat: „Mai întâi merg la León la o petrecere şi stau acolo la hotelul unchiului unuia dintre băieţi, unde va avea loc o petrecere."

„Spun numele hotelului?"

Miguel a clătinat din cap. În punctul acela din înregistrare, unul dintre băieţi a întins mâna spre Zaul şi şi-a frecat buricele degetelor cum făcuse şi Miguel înainte şi a spus ceva cu un zâmbet larg, iar ceilalţi trei au dat aprobator din cap. „Ce spun aici?"

Miguel a ascultat încercând să înţeleagă. Muzica era tare şi câteva fete cântau în piscină, imediat în apropiere. „Ceva cum că-l prezintă lui *el jefe*."

„Vor să-l prezinte cuiva?"

„Sí."

„Cui?"

„Lui *el jefe*."

„Ce-i aia *el jefe*?"

A căutat cuvântul potrivit. „Toţi lucrează pentru el. El – " A ridicat degetul. „Cel mai înalt de pe catarg."

Am înţeles ce vrea să spună, aşa că nu m-am mai deranjat să-l corectez. „Şi *el jefe* ăsta are un nume?"

„Nu, dar – " a arătat spre unul din băieţii de pe ecran. „El îl ştie." A continuat să arate în direcţia ecranului, folosindu-se de mână ca să-şi scoată cuvântul din gură. „Crede – " A arătat spre Zaul. „Crede că banii lui sunt foarte buni. Că poate să facă mult mai mulţi bani. Peste tot." A pus mâna pe ecran, acoperind faţa lui Zaul. „El e banca."

De asta mă temeam.

Când l-am întrebat dacă vrea să-l duc undeva, s-a întins iarăşi pe jos, a închis ochii şi mi-a cerut s-o sun pe „muher a lui".

Douăzeci de minute mai târziu, o fată pe un scuter intra pe alee. Căutătura ei exprima orice, numai bunătate nu. El a ieşit afară, a încercat să se apropie de ea, dar fata i-a tras o palmă peste faţă, care l-a făcut să vomite iarăşi în tufişuri. În timp ce el îşi golea stomacul, ea a dat drumul unei tirade dojenitoare cum rar mi-a fost dat să aud. Nu cred că am mai auzit vreodată pe cineva vorbind aşa repede. După ce s-a spălat pe faţă cu furtunul, s-a aşezat spăşit pe scaunul din spate al scuterului şi au dispărut amândoi pe şosea. Se părea că soţia lui Miguel nu s-a bucurat prea mult să-l vadă.

Pe la zece, l-am sunat în sfârşit pe Colin.

Doctorii reduseseră treptat medicamentaţia Mariei şi o scoseseră din starea de comă indusă. Colin mi-a spus cu voce scăzută: „De câteva ori a depăşit punctul de maximă intensitate tolerabilă a durerii. A trebuit să tot ajustăm mereu." Pauză. „A fost... greu." Şi a adăugat în şoaptă: „Mai ales pentru Marguerite."

I-am spus despre starea în care am găsit casa şi am făcut o evaluare a pagubelor. Colin m-a ascultat în tăcere. După ce am terminat, m-a întrebat: „Ai idee unde ar putea fi acum?"

„Cred că a plecat în căutarea valurilor în josul coastei nicaraguene cu o gaşcă de băieţi care vând iarbă ca să-şi susţină pasiunea de a face surfing. Prima oprire este o petrecere într-un orăşel numit León."

America Centrală este o limbă de pământ ce leagă Mexicul de Brazilia în partea de nord-vest a Americii de Sud. În sud se învecinează cu Oceanul

Pacific şi la nord cu Marea Caraibilor, care se revarsă în Oceanul Atlantic. Ţările Americii Centrale sunt Guatemala şi Belize, învecinate la nord cu Mexicul, iar spre sud călătorii ajung la El Salvador, pe coasta Pacificului şi la Honduras, pe ţărmul Mării Caraibilor. La mijloc, Nicaragua se întinde de la o coastă la cealaltă şi înaintează sub formă de triunghi până în graniţa cu Costa Rica. Ultima oprire spre sud este Panama – cea mai îngustă dintre toate ţările Americii Centrale, ceea ce explică prezenţa canalului. Împătimiţii de surfing călătoresc în căutarea valurilor, din Panama până în Guatemala. Nicaragua este cunoscută ca o Mecca a surfingului şi este un punct evident de oprire.

„Cunoşti Leónul?"

„Am făcut afaceri acolo într-o altă viaţă."

„Ai idee cum intenţionează să ajungă acolo?"

„Păi... nu, dar ţi-a furat camioneta, aşa că..." Când Colin cumpărase casa, cumpărase şi o Toyota HiLux 4x4 pe motorină, cu patru uşi, şi instalase pe ea suporturi pentru plăcile de surf şi cauciucuri supradimensionate Baja cu o aderenţă mai bună. El şi Zaul o folosiseră ca să caute valurile mari de-a lungul coastei.

L-am auzit bâiguind ca pentru sine: „Mi-a plăcut camioneta aia."

Am continuat: „Şi nu există plăci de surfing în casă."

A urmat un minut de tăcere, după care mi-a zis: „Să ne suni când vei putea."

„Poate peste câteva zile."

A urmat o pauză lungă. Am auzit-o pe Marguerite vorbind în fundal. Deşi era încă la telefon cu mine, Colin a început să discute cu ea. „Da?" S-a auzit puţină mişcare, după care Colin a revenit la convorbirea cu mine: „Maria vrea să te salute."

Alte zgomote, apoi un „Unchiule Charlie?" abia deslușit. Vocea îi era răguşită de la sedative.

„Bună, frumoaso. Cum te simţi?"

„Sunt..." şi a urmat o pauză. Apoi un plânset înfundat din care am deslușit cuvântul „doare" şi apoi l-am auzit iarăşi pe Colin.

„Spune că-i e dor de tine."

„Cum se simte? Sincer."

O pauză lungă. „Nu prea bine." Ştiam că e sfâşiat de durere. „Charlie?"

„Da."

„Mulţumesc."

„Pentru ce?“

„Că nu-mi repeţi mereu că-i vina mea.“

„Asta fiindcă nu-i.“

Un chicotit amestecat cu un plâns reţinut. Neîncrederea era evidentă în tonul lui. Colin abia reuşea să îşi ţină cumpătul. „Nu?“

„Nu.“ Am privit oceanul ce se întindea în faţa mea şi am fost copleşit de vastitatea lui goală.

„Atunci a cui e?“

Dacă există onoare între hoţi, Colin şi cu mine, cel puţin, o împărtăşeam. „A noastră.“

CAPITOLUL ZECE

Colin locuia în Miami. Mi-a explicat că are o companie de parfumuri şi o firmă pentru importul băuturilor spirtoase. Domeniul său de activitate îl aducea în contact cu elita oraşului Miami – atleţi, staruri de cinema, dive pop – care veneau adesea în casa lui. Prin urmare, acesta o transformase într-o oarecare măsură în muzeu şi locaţie de petreceri. Mi-a spus că asta era bine pentru afaceri. Oamenilor le plăcea să se mire în faţa „jucăriilor" lui. Intenţiona să expună şi schiful în adăpostul lui pentru ambarcaţiuni. Singura stipulaţie din contract era ca eu să-i duc personal schiful acasă la Miami. M-am uitat la Hack, care a tuşit, a scuipat şi a dat din cap: „Pentru atâta bănet, putem să şi vâslim până acolo."

Weekendul următor Colin şi-a trimis căpitanul şi secundul ca să ne conducă la vasul lui. Am aflat curând că Colin ţinea ancorat în Bimini un iaht de pescuit sportiv pe care îl folosea ca să-şi distreze clienţii aduşi cu elicopterul de pe continent. Deşi îi plăceau ambarcaţiunile şi era atras de puterea şi strălucirea lor, nu se prea pricepea la ele şi nu ştia să le manevreze, de aceea angajase un căpitan şi un secund ca să-i ducă în larg pentru a prinde marlin albastru, peşte wahoo, ton etc.

Eu şi Hack am folosit macaraua portului ca să ridicăm schiful pe o platformă special construită pe care am ancorat-o la pupă cu ajutorul unor chingi pentru sarcină mare. În ziua următoare, pentru prima dată după aproape trei ani, m-am întors pe coasta Floridei.

Am traversat apa adâncă, am trecut prin Stiltsville, Golful Biscaya şi am intrat în lagunele ce duceau la casa lui Colin. Hack şedea în faţă şi, învăluit într-un nor de fum, admira pădurea de mangrove şi fetele care făceau plajă în bikini.

Eu mi-am bălăbănit picioarele peste margine şi m-am bucurat de priveliştea lumii pe care o părăsisem. Când ne-am apropiat de casa lui Colin, Hack a rămas cu gura căscată. Acoperea probabil trei loturi şi

trebuie să fi avut vreo patruzeci de camere. Hack şi-a stins ţigara în apă. „Ar fi trebuit să ceri mai mulţi bani."

Mă îndoiam că era mai bogat ca Marshall, dar îşi etala mai bine bogăţia. „Cam da."

În jurul piscinei de pe terasa de deasupra noastră, oamenii începuseră să sosească la o petrecere încă în faza incipientă. Femei frumoase, bronzate, purtând doar costume de baie, erau postate decorativ la braţul unor bărbaţi cu piept păros şi bicepşi masivi, cu ochelari fumurii şi la gâtul cărora atârnau mult prea multe lanţuri de aur. Un DJ îşi instalase echipamentul pe peluză la adăpostul unui cort şi făcea un test de sunet. O fată, chiar deasupra noastră, s-a întins peste balustradă şi i-a făcut cu ochiul lui Hack. Hack a clătinat din cap şi mi-a spus zâmbind: „E clar, am ales afacerea greşită."

Am coborât barca şi am aşezat-o pe nişte role, care ne-au permis s-o manevrăm după voie. Cam cum sunt transportate pianele. Adăpostul pentru ambarcaţiuni al lui Colin era mai spaţios decât majoritatea caselor şi, aveam să aflu mai târziu, era un fel de muzeu cu ambarcaţiuni pe care alţii le preţuiau. Interiorul era finisat cu cedru adus la comandă din Canada şi sistemul de iluminat era dispus ca într-un muzeu de artă. Înăuntru, grinzile de oţel serveau ca glisoare prevăzute cu role şi cârlige mari. Putea mişca orice ambarcaţiune, în aproape orice direcţie. În sus, în jos, lateral. Când intrai acolo, parcă intrai în Muzeul Marinei din Washington D.C. Peste tot atârnau bărci.

Ne-a întâmpinat la uşă, ne-a strâns mâinile şi ne-a condus într-un tur al adăpostului, dându-ne explicaţii cu privire la fiecare barcă, cât a costat şi ce a determinat cumpărarea ei. Astfel am aflat că schiful meu era cel mai puţin costisitor – la o diferenţă mare faţă de celelalte. L-am întrebat: „Petreci mult timp cu bărcile?"

Mi-a răspuns clătinând din cap: „Nu prea."

După ce am terminat de aşezat barca, eu şi Hack am început să ne împachetăm lucrurile pe iahtul pescăresc pentru drumul de întoarcere, când Colin ne-a întrebat: „Vă e foame?"

Hack s-a uitat la toate fetele din jur: „Suntem lihniţi."

Asta m-a făcut să râd. Ne-am îndreptat spre bufet şi în timp ce amicul meu de optzeci de ani s-a prezentat tuturor fetelor de la petrecere, Colin m-a prezentat soţiei lui şi celor doi copii ai lor. Cu părul şi ochii negri, Marguerite era o frumuseţe spaniolă, cu vreo trei centimetri mai înaltă

decât Colin. Era, de asemenea, o bună pianistă, ceea ce explica pianul Steinway din sala de spectacole cu o acustică perfectă, construită ca aripă a casei, unde ea dădea concerte private. Colin o cunoscuse la concursul de frumuseţe Miss Univers, la care Marguerite concurase. Gonzalo, sau „Zaul", fiul de zece ani, purta un tricou pe care scria: „SUNT CU TRUPA". Era un băiat frumos, avea ochii mamei sale; după ce am dat mâna cu el, a dispărut în curtea din spate, unde s-a ţinut după DJ. Apoi, Colin m-a prezentat fiicei lui de patru ani, Maria Luisa. Era bucăţică ruptă din tatăl ei. Purta o rochie de prinţesă, era rujată, în picioare avea nişte pantofi cu tocuri de-ai mamei sale iar pe creştetul capului îi trona o tiară. Şi dacă zâmbetul lui Zaul mi-a încălzit inima, Maria a cucerit pentru totdeauna o părticică din mine. Am îngenuncheat ca să fiu la nivelul ei, i-am îndreptat tiara care îi alunecase într-o parte, şi i-am zis: „Bună."

Avea zâmbetul cel mai fermecător şi ochii albaştri cei mai frumoşi pe care îi văzusem vreodată.

Colin şi Marguerite mi-au arătat casa, iar Maria, cu mâna într-a tatălui ei, mi-a explicat ce culori se folosiseră în fiecare încăpere din casa „ei". Când am ajuns în sala de spectacole, Colin a convins-o pe Marguerite să ne cânte ceva. Ea s-a aşezat pe scăunel şi degetele i-au alunecat pe claviatură, producând probabil cele mai frumoase sunete pe care le-am auzit vreodată, în timp ce Maria făcea piruete pe scenă, sub reflector. Mai târziu, am luat cina şi am râs de Hack, care era înconjurat de toate fetele de la petrecere. Spre seară, Colin m-a bătut uşor pe umăr şi m-a întrebat: „Putem vorbi puţin?"

Ştiam ce urmează. Şi ştiam că aducerea bărcii şi turul proprietăţii aveau un înţeles mai adânc decât părese la prima vedere. Cineva atât de bogat îşi putea trimite fără probleme oamenii ca să-i aducă barca, dar dintr-un motiv anume a vrut să venim noi, şi bănuiam că mă voia mai degrabă pe mine decât pe noi.

M-a condus la adăpostul pentru ambarcaţiuni şi am urcat în punctul de observaţie de la nivelul al treilea, de unde am admirat Cheiul Biscaya. Sub noi, DJ-ul anima petrecerea. Era plin de inele, aur şi tatuaje. Colin mi-a spus: „E rapper. Numele lui de scenă e Liv-ed. Adică Devil [diavol] scris invers." A clătinat din cap şi a continuat: „Numele lui adevărat e William Alfred Butler şi la ora actuală e pe primul loc în topuri. Săptămâna asta lansăm linia lui de parfumuri."

„Îţi place rapul?"

A clătinat din cap: „Nu, dar – " Şi a arătat spre oamenii veniţi la petrecerea lui: „Lor le place."

„Cum l-ai adus aici?"

„Cum te-am adus şi pe tine."

Am decis să trec peste toate formalităţile şi l-am întrebat: „Întotdeauna îţi cumperi prietenii?"

„Prietenii, nu. Dar oamenii de la petrecerea asta, da."

Pe gazonul de sub noi, William Butler îl învăţa pe Zaul cum să ţină microfonul, cum să-şi poarte şapca şi ce să facă cu mâinile în timp ce urla în microfon. Majoritatea gesturilor sugerau că e nervos şi aveau ceva de-a face cu ajustarea cracului pantalonilor. Şapca îi stătea într-o parte şi pantalonii îi erau coborâţi până sub fund. Când voia să insiste asupra unor cuvinte, ridica mâna în aer de parcă ar fi ţinut pe orizontală un pistol şi ar fi apăsat pe trăgaci. Zaul i-a imitat gesturile cât a putut de bine. I-am urmărit uşor amuzat. „Cum se numeşte parfumul lui?"

„Incarceration."

A urmat o clipă de tăcere, timp în care briza a uscat transpiraţia de pe pielea noastră. Am considerat că a venit vremea să aflu ce voia de la mine. „Care-i adevăratul motiv pentru care m-ai făcut să urc trei etaje şi să privesc de sus lumea pe care ai creat-o şi de care îţi pasă totuşi foarte puţin?"

Mi-a zâmbit. „Ai spirit de observaţie." A arătat spre Marguerite şi copiii lui care înotau în piscină. „Ei sunt singurii de care îmi pasă cu adevărat." A făcut un gest amplu către peisajul de sub noi: „Restul e doar zgomot de fundal."

„Şi de ce-l asculţi?"

„Fiindcă-i necesar." A ridicat din umeri. „Ceea ce mă aduce cu gândul la tine. Nu te cunosc deloc, dar cred că vrei mai mult de la viaţă decât să construieşti schifuri. Fugi de ceva, şi din câte îmi dau seama eşti foarte bun la două lucruri necesare pentru treaba asta."

„Şi care ar fi acestea?"

„Primul, nu eşti ataşat de nimeni."

Aici am arătat spre Hack, care ţinea acum în poală o blondă înaltă căreia îi turna din belşug pe umeri ulei bronzant. Şi alte fete aşteptau la rând ca să le facă acelaşi lucru. „În afară de el. Şi al doilea?"

„Ştii să ţii un secret."

„De ce spui asta?"

„Am relații în Bimini, și în afară de faptul că – după trei ani – pari a te înțelege foarte bine cu legenda insulei de acolo și că ești discret, nimeni n-a putut afla altceva despre tine. N-ai prieteni. N-ai iubită. N-ai familie."

Nu i-am răspuns nimic.

„Am dreptate?"

I-am răspuns cu un râset: „Dacă ți-aș răspunde, aș nega ideea din spatele caracterizării tale."

A făcut o pauză. „Hai să-ți spun ce vreau de la tine."

Am așteptat.

„Aș vrea să te angajez. Pe lângă ce faci acum. Nu vreau să interferez deloc în activitatea ta cu Hack. Și vei câștiga mai mulți bani decât vei putea să cheltui."

I-am replicat fără să-l privesc: „Banii nu sunt un stimulent pentru mine."

„Dar aventura, bărcile rapide și elicopterele, vizitarea unor locuri noi și ideea că poți scăpa basma curată?"

„Depinde de ce trebuie să fac."

„Ei bine, mai întâi de toate, nu-i legal." A așteptat. „Ai vreo problemă cu a face ceva ilegal?"

„Am o problemă cu a ajunge la închisoare."

A râs: „Și eu. Dacă vrei, pot să mă opresc aici și ești liber să te bucuri mai departe de petrecere, băieții mei vă vor duce înapoi oricând vreți voi."

Fetele bronzate cu picioare lungi, râsul fără griji al lui Hack, homarul, mirosul de ulei de cocos, rom și motorină arsă, ambarcațiunile luxoase, vedetele de cinema și divele pop care se plimbau pe sub mine – toată atmosfera aceea de intrigă și mister a avut un efect magnetic asupra mea.

„Te ascult."

„Tata a venit din Cuba. A început cu o băcănie la colț de stradă, apoi a mai deschis câteva. După aceea a trecut la distribuție. Camioane. Depozite. Și deținea toate utilajele și imobilele. Păstra costurile scăzute, a eliminat ineficiențele și a făcut o grămadă de bani. M-a introdus devreme în afacere, m-a învățat meserie și cum să distribui produse de calitate oamenilor. N-am educație superioară, dar știu cum se conduce o afacere. Tata mi-a lăsat cincizeci de milioane de dolari, și fiindcă oamenilor le place să miroasă bine, să bea băuturi fine, vin și șampanie, și să tragă praf alb pe nas, am ajuns să am de aproape douăzeci de ori mai mult de atât. N-am nevoie de bani, dar îmi place viața asta și oamenii cu care am

de-a face şi, ca să fiu sincer, îmi place identitatea care vine la pachet cu toate astea. Am fost sărac în copilărie şi, dacă e să am de ales, prefer să fiu bogat." A ridicat din umeri. „Acestea fiind spuse, afacerea mea este un amestec de legal şi ilegal. Am nevoie de un distribuitor. De cineva în care să pot avea încredere, într-o branşă în care nimeni nu-i de încredere."

Povestea lui îmi trezise interesul. Am privit-o pe Marguerite traversând curtea spre musafiri cu un platou în mână: „Ea ştie?"

A confirmat cu o înclinare a capului: „N-am secrete faţă de ea."

„Cum se face că tatăl tău făcea afaceri legale şi tu nu?"

„A, presupui că a făcea doar afaceri legale. Tata a început cu o băcănie, şi în primii mei ani de viaţă am trăit în camerele din spatele ei. Îmi amintesc că dormeam în camera frigorifică unde ţinea marfa în canicula din august. Apoi tata a descoperit o metodă de a importa rom de la fraţii lui din Cuba şi de a-l vinde pe ascuns. Curând, l-am vândut direct din camioanele lui şi apoi din magazine – observă că am folosit pluralul." A zâmbit. „Tata lucra legal în general. Dar, mai mult decât orice, ştia să scoată profit."

„Cocaina şi romul sunt două lucruri foarte diferite. Nu te deranjează asta?"

„Dacă eşti alcoolic, nu-l învinovăţi pe cel ce îţi vinde alcoolul. Eu sunt antreprenor, doar ofer un serviciu. Dacă nu-l ofer eu, cineva tot o va face."

Problema cu felul acesta de gândire era că eram total de acord cu el. „Cum funcţionează? Mă refer la aspectul concret. Mai exact, care-i modelul tău de afacere?"

„Vorbeşti ca un om cu facultate."

Atunci i-am arătat unul din cardurile pe care le ţineam strâns la piept. „Masterat la Harvard."

A dat din cap zâmbind: „Ăştia de aici de jos sunt doar nişte narcomani care se întâmplă să aibă bani. Ei cred că banii lor îi feresc de orice. Singura diferenţă-i că nu vor ca obiceiurile lor rele să ajungă pe prima pagină a ziarelor, de aceea mă plătesc ca să le dau ce vor şi să le păstrez secretele. Şi îmi plătesc un comision ca lucrurile să rămână între noi. Plasează o comandă de minim cincizeci de mii, uneori mult mai mult de atât, îmi transferă banii într-un cont off-shore şi eu le trimit marfa. Sau le-o lăsăm undeva. Am câţiva distribuitori în principalele oraşe din ţară. Dar am nevoie de unul şi aici, pe coasta de est."

„Ce s-a întâmplat cu cel de dinainte?"

A arătat spre un bărbat înalt şi solid ce semăna leit cu Mr. Proper, care vedea mai la o parte cu o amazoană în poală. „A început o afacere cu camioane. A vrut să aibă propria lui afacere, aşa că l-am ajutat s-o pună pe picioare. L-am lăsat să plece."

„Fără resentimente?"

A clătinat din cap în semn că nu, fără să mai adauge ceva.

„Cum e concurenţa?"

„Concurenţa există când alţii ştiu ce nevoi satisfaci. Alţii nu ştiu – " a întins braţul peste mulţime – „despre această nevoie a lor. Prin urmare, am puţină concurenţă, spre deloc." A ridicat din umeri: „Eu nu vând la colţurile străzii. Nu angajez băieţi cu arme."

„Dacă operezi aşa, înseamnă că cumpărătorii tăi au încredere în tine."

„Înseamnă, de asemenea, că dacă nu le dau ce le-am promis, afacerea mea se prăbuşeşte. Deşi am ce vor ei, le stă în putinţă să-mi dărâme castelul din cărţi de joc cu doar câteva cuvinte rostite unde trebuie. Este o – " şi-a mişcat capul dintr-o parte în alta – „relaţie delicată. Aşadar, fac tot ce pot să îi destind şi să îi fac să se simtă în siguranţă cu mine. Le repet mereu că pot să aibă încredere în mine, fiindcă au încredere în foarte puţini oameni. Afacerea mea legală ne oferă o viaţă foarte bună. Toţi banii de care avem nevoie. Dar afacerea mea ilegală ne oferă un stil de viaţă, distracţie şi aventură, ceea ce mie şi soţiei mele ne place."

„Şi ce trebuie să fac eu? Cum mă vei plăti? Îmi imaginez că nu te voi vedea prea des."

A pus un telefon celular pe balustradă în faţa mea. „Îţi voi da o cartelă SIM nouă pentru fiecare livrare. O vei găsi fie în barcă, fie într-un loc ales de noi în prealabil. Nu vei face niciodată două livrări cu aceeaşi cartelă SIM – "

L-am întrerupt: „Asta va face dificilă memorarea numărului."

„N-aş fi devenit atât de bun şi n-aş fi rămas atâta vreme în domeniul ăsta, dacă aş fi fost leneş sau prost. Legea de aici ştie că exist, dar cam atât."

„Tu-ţi păstrezi mâinile curate şi eu mi le murdăresc pe ale mele."

„Toţi suntem murdari. Cine-ţi spune că nu-i aşa, caută să-ţi vândă ceva." A arătat iarăşi spre telefon. „Sunt singurul care ştie numărul ăsta. Să nu-l dai nimănui. Nici mamei tale. Nici surorii tale. Nici lui Hack. Şi cu siguranţă nici iubitei tale. Ţine telefonul pornit zi şi noapte."

„Un fel de pripon."

„Exact. Eu îţi trimit coordonatele, tu le introduci în GPS-ul bărcii, urmezi instrucţiunile mele până în cel mai mic detaliu şi laşi pachetul exact unde-ţi spun eu. Nu vei avea de-a face cu oamenii sau cu banii. Doar cu marfa. Intri şi ieşi, şi în tot acest timp vezi nişte peisaje frumoase şi oameni celebri.

„Ce procent primesc?"

„Zece la sută din tot ce transporţi, minimul fiind de cinci mii de dolari."

„Pare cam mult doar pentru pilotatul unei bărci."

„N-ai mai crede asta, dacă te-ai trezi după gratii. Într-un fel, asta cumpără şi tăcerea ta, cea de acum şi în cazul în care ajungi închis." A lăsat ca adevărul acesta să-mi intre bine în cap, după care a continuat: „Eu îmi tratez oamenii bine. Am să-ţi trimit banii într-un cont off-shore înainte să faci livrarea."

„Mă vei plăti înainte să fac livrarea?"

A confirmat din cap.

„Atât de multă încredere ai în mine?"

„Atât de mult am nevoie de tine. Vrei să îmi tragi ţeapă? Foarte bine. Păstrează banii. Chiar şi în branşa asta, loialitatea înseamnă ceva. Dar dacă vrei să câştigi mulţi bani, fă ce-ţi cer, când îţi cer şi ori de câte ori îţi cer." Şi a continuat cu o ridicare din umeri: „În unele cazuri, fiindcă clienţii sunt implicaţi în diverse afaceri şi fiindcă vor să elimine orice urme incriminatoare, mă plătesc în numerar. Când se va întâmpla asta, tc voi plăti şi eu în numerar. Dar niciodată banii şi marfa nu se vor găsi în aceeaşi barcă. În situaţiile de felul ăsta, voi aranja plata separat de livrare, şi nu pot să-ţi promit că te voi plăti înaintea livrării." Apoi a ridicat un deget şi mi-a zis: „Ce vei face cu banii-i treaba ta, dar cred că îţi dai seama că dacă vrei să lucrezi şi pe mai departe pentru mine nu te vei duce pur şi simplu să-i depui la o bancă."

Ajunsesem de unde plecasem. De data asta nu mai livram pizza, dar mă reapucam de ceva la care mă pricepeam bine: „Când pot începe?"

A arătat sub noi un Intrepid negru lucios, lung de vreo treisprezece metri şi propulsat de patru motoare suspendate în afara bordului. Fiecare motor avea 350 de cai putere. Asta însemna un total de 1400 cai putere. „Am nevoie ca barca aia să ajungă la insula Abaco până mâine seară."

Am vârât telefonul în buzunar şi am dat mâna cu el: „Abia aşteptam să vizitez Abaco."

A fost începutul unei relații frumoase și profitabile. Colin m-a angajat la Specter Import Nationale. Mi-a zis că acronimul [SIN = păcat (engl.)] i-a atras atenția abia după ce a depus actele pentru înființarea firmei, dar n-a mai revenit asupra numelui. Dintr-un anumit punct de vedere, era cât se poate de potrivit.

Înainte să părăsim punctul de observație, mi-a șoptit: „Trebuie să știi un lucru de la bun început. Tipul ăsta de operațiune are o viață scurtă. Ceasul ticăie implacabil pentru orice tip ca mine, și acum ca tine, care intră în așa ceva. Șmecheria-i să forțezi nota doar atât cât să te bucuri de viață și să faci cât mai mulți bani – și apoi să ieși înainte să fie prea târziu." Și-a plimbat privirea peste canale și peste vilele învecinate valorând zece și chiar douăzeci de milioane de dolari. „Va veni o zi, și poți fi sigur de asta, când totul se va termina într-o fracțiune de secundă. Când aventura asta va lua sfârșit. Când voi rămâne doar cu afacerea legală. Când în jurul piscinei nu va mai fi plin de oameni. Și când ziua aceea va veni, va trebui să pleci. Punct. Călărim un val, și atât."

CAPITOLUL UNSPREZECE

Am dormit într-un hamac ancorat în balconul anexat dormitorului principal. Briza era răcoroasă şi sunetele oceanului îmi aminteau de cabana din Bimini. Gândul mi s-a dus la Hack, la râsul lui, la dragostea lui pentru bărci, pentru peştele cu solzi de argint, pentru ţigări şi pentru femei – pentru toate femeile. De acolo, gândul mi s-a îndreptat spre Shelly şi spre durerea întipărită pe chipul ei când a venit pe plajă. Era aceeaşi privire îndurerată pe care o remarcasem şi la Amanda ultima dată când o văzusem stând în zăpadă, lângă casa părinţilor ei. Cum se făcea că eu şi femeile din viaţa mea ajungeam mereu să stăm în ape ce se aflau în diferite stări de agregare şi aveam parte de atâta durere, provocată de mine însumi? După aceea gândul mi s-a îndreptat spre Marshall şi m-am întrebat ce intrigi bolnave mai punea la cale şi cât de nefericit era Brendan acum, când aştepta ca bătrânul să moară ca să pună mâna pe bani. La sfârşit am contemplat, aşa cum făceam aproape în fiecare noapte, vidul care devenise viaţa mea. Seria de evenimente disparate ce punctau cursul vieţii mele. Am încercat de multe ori să găsesc o conexiune între punctele acestea. Să înţeleg un eveniment prin semnificaţia altuia. Dar n-am putut. Nu exista nicio relaţie între ele. Nu se legau.

M-am trezit când se lumina de zi, cu o dorinţă irepresibilă după o cafea bună. Scotocind prin bucătărie, am găsit câteva boabe îngheţate în frigider şi am reuşit să-mi prepar o cană. Uitându-mă în zare în timp ce o savuram, am decis să las Bertramul ancorat şi să-mi continui drumul pe uscat. Trebuia să ajung la León, şi apoi la Corinto; deşi vasul mă putea duce foarte uşor până la Corinto, nu îmi mai putea fi de folos odată ajuns acolo. Casa lui Colin avea o dană bine protejată şi sigură. Dar aveam nevoie de un mijloc de transport.

Înainte să plec din bucătărie, am luat o fotografie înrămată ce îl înfăţişa pe Zaul, pusă acolo fără îndoială de Marguerite, ca să-l privească în timp

ce spăla vasele. Am scos fotografia din ramă şi am introdus-o în portofel.

Garajul era gol, dar lângă el mai era o încăpere ce părea a adăposti utilajele pentru tuns iarba. Am încercat s-o deschid, însă era încuiată cu câteva lacăte. Se vedea bine că petrecăreţii nu se deranjaseră s-o deschidă. Am găsit cheile lui Colin, am descuiat lacătele şi bunul gust al lui Colin m-a făcut să zâmbesc. „Bingo."

Casa lui Colin se învecina cu un parc naţional costarican. Format în mare parte din dune, avea sute de kilometri de drumuri nisipoase – un adevărat paradis pentru iubitorii de ATV-uri. Evident, Colin şi familia lui cumpăraseră camioneta ca să vâneze valurile, şi ATV-urile ca să străbată dunele. Şi îşi ţinea jucăriile acestea chiar în încăperea pe care o descuiasem: trei ATV-uri 4x4 şi două motociclete. Una dintre ele era un KTM 600 cu ceva modificări. În esenţă, era o enduro pentru distanţe mari prin deşert ori pe drumuri neasfaltate, căreia cineva îi adăugase număr de înmatriculare şi două semnalizatoare pentru a putea circula legal şi pe drumurile publice.

Era perfectă.

Mi-am strâns de pe vas lucrurile de care aveam nevoie, le-am îngrămădit într-un rucsac şi am ascuns cheia casei pentru lucrătorii lui Colin, care aveau să vină săptămâna următoare ca să înceapă reparaţiile la casă. Apoi am urcat pe motocicletă, mi-am tras ochelarii pe ochi şi am pornit spre nord.

Şase ore mai târziu, mă învârteam în zona Catedralei din León în căutarea unui hotel şi a unui loc unde să pot bea o cafea foarte bună.

Am coborât de pe motocicletă pe o căldură toropitoare şi cu pielea acoperită de o peliculă de transpiraţie. Hotelul Cardinal promitea aer condiţionat, apă caldă şi Wi-Fi. Am plătit pentru cameră în numerar şi bărbatul înalt şi slab de la recepţie m-a condus prin foaierul hotelului, apoi de-a lungul unui coridor lung, pe lângă ceva ce părea a fi o bucătărie comună, ieşind într-o curte interioară plină de copaci enormi, şi în cele din urmă am ajuns într-una din cele două camere din spatele proprietăţii. Era spaţioasă şi chiar avea aparat de aer condiţionat, după cum promiseseră. Am pus jos rucsacul, am fixat aparatul pe „zăpadă" şi am pornit pe jos în căutarea unei cafenele.

León are şaisprezece biserici, dar construcţia cea mai mare din León, de fapt din America Centrală, era Catedrala. Se spune că atunci când spaniolii au acostat aici, acum aproape cinci sute de ani, au crezut că sunt

în America de Nord. Vrând să-şi revendice teritoriul şi să stabilească noua religie naţională, s-au apucat să construiască cea mai mare catedrală din Americi. Spre lauda lor, au reuşit. Atât doar că au greşit Americile.

Am mers pe trotuar pe lângă catedrală şi am văzut o cafenea la colţul străzii. Scaunele de afară erau adăpostite sub umbrele mari, şi mai multe ventilatoare mutau aerul cald de la o masă la alta. Am ales o masă de unde se vedeau bine fântânile arteziene.

După ce m-am aşezat, am început să sesizez un miros neplăcut. La început l-am învinovăţit pe tipul transpirat de lângă mine, dar apoi ventilatorul a oscilat în direcţia mea şi a împins mirosul înapoi la mine. Mi-am verificat pantofii. Nimic. Am verificat masa. M-am uitat sub masă. Tot nimic. În cele din urmă, nasul m-a convins că eu eram sursa mirosului. Puteam. Aveam nevoie disperată de duş şi deodorant.

Puştiul chelner s-a înfiinţat înaintea mea şi a bătut cu creionul în micul său carneţel. Deşi nu vorbeam spaniola, ştiam destul cât să spun „café".

El mi-a zâmbit şi m-a întrebat: *„Con leche?"*

Ştiam ce înseamnă cuvintele, le mai auzisem înainte, dar sensul numai nu prindea contur în mintea mea. Am ridicat din umeri şi am clătinat din cap. Băiatul a început să mimeze mulsul vacii. *„Vaca. Leche."*

Am zâmbit. „Cu lapte ar fi excelent."

S-a întors câteva minute mai târziu cu o ceaşcă foarte fierbinte şi foarte bună de cafea.

Nu ştiam de unde să încep, dar presimţeam că dacă aşteptam până se întuneca, puteam găsi petrecerea luându-mă după gălăgie. Din experienţa mea cu oamenii Americii Centrale, ştiam că le place foarte mult să asculte muzică. Dar mai mult decât să asculte muzică, le place s-o asculte la volum maxim. Mi-am terminat cafeaua, am comandat încă una şi am urmărit oraşul pulsând în jurul meu.

Apa din fântâni pornea din faţa scărilor catedralei şi străbătea un parc deschis, care acoperea cea mai mare parte a centrului. Volumul de apă era cu siguranţă mai mare decât într-un bazin olimpic.

În timp ce-mi sorbeam cafeaua, am observat că mai multe maşini au oprit la stânga mea şi au parcat în aşa fel încât să aibă o vedere bună spre parc. Şoferii au ieşit din maşini şi s-au aşezat pe capote. Lângă ei, mai mulţi poliţişti au făcut acelaşi lucru. Acum, poliţiştii stăteau în picioare lovindu-se uşor cu bastoanele peste palme şi râzând între ei, aşteptând să se întâmple ceva în parc.

Poliţiştii nu arătau ca poliţiştii din State. Aveau hainele boţite, ţinuta le era şleampătă, cămăşile scoase din pantaloni şi nu aveau pistoale la brâu. Câţiva îşi sprijineau pe umeri nişte puşti, dar nu arătau deloc că ar fi gata să le folosească. Unul dintre ei avea o staţie radio, însă probabil că ceilalţi trei se foloseau de aceeaşi staţie sau pur şi simplu nu se deranjaseră să şi le aducă pe ale lor. Maşinile lor arătau cam ca şi ei. Murdare. Se vedea bine că nu mai fuseseră spălate de multişor. Cu roţile destul de roase. Cu plăcuţele de înmatriculare şi logoul şterse. Felul cum conversau cu bărbaţii din maşinile alăturate mi-a lăsat impresia că nu-şi prea acceptau datoria de „a impune ordinea şi a păstra pacea", ci mai degrabă de „a observa festivităţile până când scăpau de sub control, când puteau să se alăture sau să se disperseze pe tăcute." Pălăvrăgeala amicală cu băieţii mi-a sugerat că erau prietenoşi cu cine voiau să fie prietenoşi.

În timp ce-i urmăream, unul dintre bărbaţi a pocnit din degete şi a arătat cu degetul, ca să le atragă atenţia celorlalţi, ceea ce s-a întâmplat imediat. Înaintea mea, vreo cincizeci sau şaizeci de persoane se adunaseră în parc şi ochii tuturor erau îndreptaţi spre capătul îndepărtat al fântânii, unde o tânără la vreo douăzeci şi ceva de ani, îmbrăcată într-un trenci, se urcase în picioare pe marginea fântânii.

Avea un păr negru care îi ajungea până la umeri, era desculţă şi ţinea mâinile înfipte în cordonul pardesiului. S-a răsucit o dată, apoi a doua oară şi a început să execute nişte mişcări ce pot fi descrise cel mai bine ca un balet pe marginea fântânii. Şi-a continuat dansul o scurtă vreme, în fluierăturile şi bădăraniile tot mai zgomotoase ale mulţimii. Judecând după înfăţişarea ei, era puţin „dusă". Nu-i auzea, şi nu-i păsa de strigătele lor. Nu dansa pentru ei.

Deodată şi-a desfăcut pardesiul, l-a lăsat să-i alunece de pe umeri şi a continuat să danseze.

Complet goală.

Băieţii din jurul meu au urmărit-o fascinaţi, dar nu era nimic seducător în ceea ce făcea. Cu cât i-am urmărit mai mult mişcările, cu atât mi-a devenit mai clar că nu funcţiona mintal pe acelaşi plan cu toţi ceilalţi. Părând a nu fi conştientă de cei din jur, baletul ei a continuat. Piruetele nu-i erau fluide, răsucirile nu-i erau complete, frumoase, şi nici chipul sau trupul ei nu erau frumoase. Tânăra aceasta nu ar fi putut niciodată ajunge pe coperta unei reviste de modă pentru femei. Dar ei nu-i păsa de nimic din toate acestea.

A continuat să se răsucească şi să se învârtească în modul acela dezechilibrat. Chiar dacă am spus că nu era frumoasă, era totuşi femeie şi – în ciuda stângăciei sale în ce privea dansul – asta voiau oamenii să vadă. A înaintat învârtindu-se cam până pe la mijlocul parcului şi al fântânii, a intrat în apă şi s-a zbenguit ca un delfin, arătând când o parte, când alta din trupul ei. Oamenii se zgâiau la ea prin binocluri, prin obiectivele lungi ale aparatelor de fotografiat şi s-au apropiat mai mult de fântână, ca să vadă mai bine.

În timp ce scena aceasta ocupa centrul parcului, la vreo şaptezeci de metri distanţă, câteva sute de soţi, soţii şi copii urcau treptele catedralei pentru liturghia de vineri seara, unde muzica de orgă îi chema la închinare.

Pe sunetele orgii, zgomot de fundal în timp ce privitorii cereau mai multe sărituri şi mai multe mişcări prin care îşi azvârlea un picior în aer, balerina a urcat înapoi pe marginea fântânii şi a făcut piruete până când a ajuns aproape de scările catedralei. Cu cât dansa mai aproape de uşi, cu atât devenea mai evident că auzea o muzică pe care niciunul dintre noi n-o auzea şi dansa pe un ritm pe care noi nu-l puteam urma.

Aproape de capătul puţin adânc al fântânii, a intrat iarăşi în apă, s-a răsucit la suprafaţa ei, după care a stat în mâini de mai multe ori, aducând mulţimea în delir. Pe măsură ce tot mai mulţi oameni urcau scările spre catedrală, mi-am dat seama că scopul dansului ei era s-o aducă tot mai aproape de partea din faţă a catedralei, ba chiar părea că sosirea ei se va sincroniza, întenţionat sau nu, cine ştie, cu începutul liturghiei.

Asta m-a determinat să mă întreb: ce aveau să facă preoţii când femeia asta dezbrăcată avea să intre în biserica lor?

Nu ştiam răspunsul, dar aveam să-l aflu. Chelnerul s-a întors cu nota mea de plată şi nu a părut prea interesat de dans, ceea ce îmi dădea de înţeles că fie mai văzuse spectacolul acesta înainte, fie fusese învăţat de mama lui să-şi ţină ochii acasă. În orice caz, spre deosebire de jumătate din poliţia oraşului León, el şi-a văzut de treabă, servind la mese. Mi-am plătit consumaţia şi m-am ridicat chiar în timp ce dansatoarea ieşea din fântână şi păşea pe prima treaptă. S-a apropiat de uşă într-un mod destul de ciudat. Dacă cineva în toate minţile ar fi încercat să execute mişcările pe care le făcea ea, acestea ar fi fost descrise ca „erotice", dar cum ele erau însoţite de privirea ei rătăcită şi gesturile ei necoordonate, emoţia care mă încerca era una nu de încântare sau de excitare, ci de tristeţe.

A urcat scările dansând până în faţa uşii. Din interior se revărsau în

stradă imnuri şi recitări. A continuat să danseze între uşi, dând din mâini şi din picioare, apoi la fel de brusc cum apăruse, a dispărut prin uşa din faţă a catedralei. Dezamăgită că spectacolul s-a terminat, mulţimea a început să se disperseze. Eu am traversat strada, am urcat scările şi am intrat prin uşa gigantică din lemn, înaltă de cel puţin şase metri. Înăuntru, cei mai mulţi din congregaţie se aliniaseră în partea din faţă a intervalului pentru comuniune. Mulţi erau îngenuncheaţi şi se rugau fie la altar, fie în băncile lor. Preotul stătea în centrul platformei, cu pâinea şi cu vinul în mână, pe care le oferea tuturor celor ce doreau.

Inclusiv dansatoarei.

Am ajuns la timp ca s-o văd încheindu-şi dansul în partea din faţă a intervalului din mijloc, chiar în faţa preotului care, spre lauda lui, a privit-o în ochi. M-am rezemat de o coloană, curios să văd cum se termină totul. Cum se poartă „biserica" cu cineva ca ea?

Ea a făcut o genuflexiune în faţa preotului şi a scos limba. Preotul a muiat pâinea în vin şi i-a pus-o pe limbă, provocând o altă genuflexiune din partea ei. În tot timpul acesta, doi preoţi au venit din stânga cu o robă lungă roşie şi i-au înfăşurat-o în tăcere în jurul umerilor, când a păşit spre altar. Cât a stat îngenuncheată, cu ochii închişi şi cu buzele mişcându-i-se, cei doi au aşteptat lângă ea, rugându-se şi ei.

În timp ce stăteam acolo şi urmăream ce se întâmplă, un preot m-a bătut pe umăr şi m-a invitat în faţă, într-o engleză stricată: „Tu?" Mi-a făcut semn să mă apropii de balustradă. „Du-te."

Am clătinat din cap: „Nu."

El mi-a zâmbit: „Tu binevenit. Primim cu drag."

O altă clătinare din cap. „Nu este destulă pâine pentru mine."

Mi s-a adresat zâmbind, dar ochii lui îmi spuneau că întrebarea pe care mi-o punea avea un sens mai adânc: „Ţi-e foame?"

Am clătinat din cap.

A arătat spre altar şi a dat din cap exaltat: „*Redencion.*" [Mântuire]

M-am tras la o parte, el a zâmbit şi s-a dus la alţii care stăteau în spate.

Când m-am întors la hotel, afară era deja întuneric. Am stat mult timp sub duş, mirosind a curat, a săpun, şi gândindu-mă la pâinea aceea. Femeia din biserică a fost goală. Atât. Eu, în schimb, am fost murdar. Apa s-a răcit cât am ascultat ecoul vocii preotului.

Aveam mari îndoieli.

Din diferite motive, nu mâncasem de aproape 48 de ore, aşa că m-am

întors în stradă şi, ghidându-mă după miros, am ajuns la o cafenea de la marginea şoselei. Proprietara, o femeie plinuţă, şi-a şters fruntea cu un prosop, mi-a zâmbit şi mi-a întins un meniu tipărit în engleză şi în spaniolă. Când lucrasem pentru Marshall, învăţasem să comand numai mâncare gătită şi să nu beau din doze pe care le deschid alţii, şi niciodată cu gheaţă. I-am arătat câteva mâncăruri din meniu. Fasole, orez şi nişte friptură. Ea a dat din cap, a introdus preţul în casa de marcat şi mi-a făcut semn spre o masă, unde m-am aşezat şi am aşteptat, sorbind apă dintr-un flacon. Peste câteva minute a venit şi mâncarea. Mirosea îmbătător, era fierbinte şi delicioasă. Am mai comandat o porţie şi am mâncat până n-am mai putut.

Tânărul de la recepţia hotelului nu ştia să fie vreo petrecere mai importantă, dar mi-a zis că viaţa de noapte în León se desfăşura la câteva străzi distanţă, „p-acolo".

Îmi parcasem motocicleta în spatele hotelului într-un spaţiu îngrădit, unde oaspeţii îşi ţineau maşinile. Terenul era mic şi atât de aglomerat încât maşinile erau parcate bară la bară. Ca să ajung la motocicleta mea, care era înghesuită în capătul cel mai îndepărtat, tânărul meu prieten ar fi trebuit să mute cinci maşini din calea ei. Când am văzut cât efort este necesar pentru asta, am fluturat mâna şi i-am zis: „Merg pe jos."

Am străbătut vreo trei cvartale înainte să mă lovească primul val. Mai întâi mi s-a făcut greaţă şi imediat după aceea, aproape fără avertisment, a urmat proiectilul. Abia am avut timp să-mi întorc faţa spre stradă înainte să-mi vărs pe gură conţinutul stomacului. Am vomitat de câteva ori, căzut în genunchi. După ce stomacul mi s-a golit, urgia mi-a lovit pântecele cu impactul unui tren. Şi de aş fi fost acasă, tot n-aş fi apucat să ajung până la baie. Expulzia a fost tot ca un proiectil şi n-am avut nicio putere s-o controlez.

Câteva secunde mai târziu, m-am trezit golindu-mi îngenuncheat în plină stradă stomacul şi intestinele. Nu ştiu cât a durat asta, dar cred că mai multe ore. Ca urmare am ajuns la extenuare şi în pragul delirului. Ştiu că mai mulţi oameni m-au ocolit ţinându-se de nas şi vorbind în şoaptă. Am rezistat cât am putut, dar până la urmă m-am prăbuşit lângă o clădire veche, lăsând o dâră în urma mea. Nu puteam controla nicio funcţie a trupului meu şi m-am ghemuit complet slăbit şi într-o stare de prostraţie semiconştientă.

Ceva mai târziu, un bărbat m-a lovit cu o mătură şi mi-a zis ceva în spaniolă. Habar n-aveam ce-a zis, dar din tonul vocii mi-am dat seama că nu era ceva pozitiv. Simţindu-i mătura în coaste, m-am târât o stradă mai încolo, lângă o clădire şi mai murdară şi veche decât prima. Cam pe la miezul nopţii, am simţit o mână trăgându-mă de braţ şi alta cotrobăindu-mi prin buzunar. Am apucat-o şi am încercat să mă împotrivesc, dar n-am putut.

Când lumina dimineţii a început să îmi pătrundă sfredelitoare prin pleoape şi a încălzit aerul din jurul meu, mirosul de pe mine a devenit şi mai insuportabil. Eram slăbit. N-am putut să mă ridic în picioare. Abia eram în stare să-mi deschid ochii, şi durerea din stomac era crâncenă. Singura uşurare venea atunci când trupul pierdea controlul asupra lui. Eram vag conştient de faptul că oamenii treceau pe lângă mine, poate chiar vorbind despre mine, dar nu-mi păsa.

Singurul lucru pe care îl ştiam fără niciun dubiu era că nu eram în stare să am grijă de mine.

Am leşinat iarăşi. Deasupra mea, au bătut clopotele unei biserici, trezindu-mă. Când am deschis ochii, privirea mi-era înceţoşată, dar am desluşit două persoane deplasându-se dinspre stânga spre dreapta. Una era mai scundă decât cealaltă. Cred că se ţineau de mână.

Am întins mâna, şi ele au dat să mă ocolească. Una dintre siluete a vorbit cu o voce subţire şi liniştită în spaniolă. Am auzit cuvântul „*borracho*." Apoi pauză. Cealaltă voce i-a răspuns ceva tot în spaniolă. Nu ştiu ce i-a spus, şi nu ştiu nici dacă nu cumva au vorbit în engleză, dar ştiam ce înseamnă *borracho*. Când vocile şi picioarele care le puneau în mişcare s-au apropiat, am întins iarăşi mâna şi le-am zis: „Nu sunt beat." Şi-au încetinit pasul, dar nu s-au oprit. Am şoptit iarăşi: „Nu sunt beat."

Pauză.

Era mică. Un copil. A îngenuncheat. Şi-a ridicat bluza ca să-şi ferească nasul de putoare şi mi-a ridicat pleoapa cu un deget. Apoi a căzut peste mine o umbră mai mare şi de data asta am simţit un deget mai puternic şi mai hotărât pe carotidă. Altă pauză. Vocea aparţinând umbrei mai mari m-a întrebat: „De când eşti în starea asta?" Vorbea engleza la fel de bine cu mine, dar cu accent puternic.

„De aseară."

„Când ai ajuns?"

„Ieri."

„Ai mâncat?"

„Da. La o cafenea."

„Îţi aminteşti numele?"

„Nu."

„Ce-ai mâncat?"

„Fasole, orez şi carne."

„Era fiartă?"

„Da."

„Şi ce-ai băut?"

„Apă îmbuteliată."

A tăcut iarăşi preţ de o secundă. „Ai mâncat chipsuri?"

„Două sau trei boluri."

I-am simţit zâmbetul din glas când m-a întrebat: „Ai mâncat şi salsa cu ei?"

Atunci am priceput. Salsa se prepară cu legume proaspete, de cele mai multe ori crude. „Două sau trei boluri."

Şi-a acoperit nasul cu mâna. „Uau. Ce rău puţi!"

A scos un telefon celular, a sunat pe cineva care i-a răspuns imediat, a vorbit în spaniolă şi peste câteva minute o camionetă a oprit lângă locul unde vomasem şi zăcusem peste noapte. S-a apropiat în marşarier, un bărbat a coborât din ea şi a deschis uşa din spate, iar femeia mi-a spus: „Dacă vrei să te ajut, treci în maşină."

M-am târât până la camionetă, am încercat să urc în ea dar n-am putut, ceea ce l-a determinat pe şofer să mă ridice înăuntru.

M-am întins în benă, şoferul a pornit motorul, a tras ambreiajul, şi eu am adormit în mirosul de gaz de eşapament şi în căldura tot mai puternică a soarelui.

În timpul somnului, am fost scuturat de friguri şi febră. Voma şi diareea au continuat. Apoi îmi amintesc vag o înţepătură şi mai târziu cineva mi-a spus să mă întorc şi să mă relaxez, după care mi-a vârât ceva în rect şi eu n-am avut puterea să protestez.

M-am trezit în lumina blândă a înserării. Deasupra mea, în deschizătura dintre bolţari şi acoperişul de tablă am auzit câinii lătrând, un porc guiţând şi câteva păsări cântând în depărtare, copiii jucându-se, cred, fotbal, pe cineva tăind lemne, focul trosnind şi sunetul unei maşini în trecere. Am

auzit, de asemenea, mâncarea fierbând undeva prin apropiere şi am simţit mirosul focului de lemne şi o aromă de cafea, care m-a motivat să deschid ochii.

În cameră era cald, peste treizeci şi două de grade, şi pielea îmi era umedă de transpiraţie. Zăceam dezbrăcat sub un cearşaf, dar eram curat. Am simţit miros de săpun. Ventilatorul de la dreapta mea făcea un clic, se oprea, şi se întorcea iarăşi spre mine împingând căldura pe pielea mea. O perfuzie picura de deasupra umărului stâng, trecea printr-un tub curat şi sfârşea într-un ac ce-mi fusese fixat cu leucoplast în braţ. Am vrut să-l ating dar o mână a acoperit cu blândeţe mâna mea: „Antibiotic."

Era vocea pe care o auzisem pe trotuar, sub clopote.

A vorbit iarăşi: „Crezi că poţi să înghiţi nişte apă?"

„Nu vreau nici măcar să apropii ceva de gură. În viaţa mea."

Râsul îi era uşor şi liniştit. Mi-a dus o cană la buze.

„Haide. Cu cât începi să bei mai repede, cu atât vei scăpa mai repede de acul din braţ."

Nu-mi mai simţeam stomacul atât de deranjat şi mi-era foarte sete. Am ridicat capul şi am sorbit.

Avea părul negru, strâns într-un coc. Piele oacheşă, muşchi tonifiaţi şi picături de transpiraţie pe buza superioară. Purta o fustă lungă până la glezne, sandale şi o cămaşă largă cu mâneci scurte. Mi-a zis: „E doar apă, suc de lămâie, miere şi puţină sare."

Am înghiţit şi m-am lăsat pe spate, încercând să mă obişnuiesc cu ideea că până şi un efort atât de mic mă obosea peste măsură. Mă simţeam epuizat. Când mi-am lins buzele, mi-am simţit limba umflată. „Are gust de clor."

Mi-a răspuns în timp ce îmi ducea din nou cana la buze: „Cel puţin ştim că papilele tale gustative funcţionează încă." Pauză. „Ucide bacteriile. Din apă şi din tine."

M-am lăsat pe spate şi am închis ochii: „Ce s-a întâmplat cu mine? Unde sunt?"

„Dizenterie amoebiana. Şi eşti în Valle Cruces." A întins mâna: „Paulina Rodriguez Flores. Eşti în casa unchiului meu."

„Eşti medic?"

„Sunt asistentă. Dar aici aceste două ocupaţii se confundă puţin." S-a aşezat picior peste picior. „Vrei să-mi spui ce făceai aici? Presupun că ai fost jefuit, fiindcă nu mai ai nimic în buzunare."

M-am uitat pentru prima dată la încheietura mâinii stângi. Ceasul dispăruse. Iarăşi. „N-ai văzut un ceas la mâna mea stângă, nu-i aşa?"

A clătinat din cap.

„Îmi amintesc că cineva a tras de mine, dar totu-i cam înceţoşat în mintea mea. Am mâncat ceva şi apoi am ieşit să mă plimb."

„Ce faci în León?"

„Vorbeşti bine engleză."

„Am făcut colegiul în Virginia, apoi am studiat medicina la Universitatea din Miami. Şi nu mi-ai răspuns la întrebare."

„E-o poveste mai lungă, dar pe scurt: sunt în căutarea unui puşti."

„A dat de bucluc?"

„Dacă n-a dat încă, va da." Am continuat: „Şi, nu vreau să fiu lipsit de delicateţe, dar mi-ai introdus ceva în fund?"

A râs. Cu lejeritate. „Un supozitor. Mă săturasem să te curăţ de murdărie."

Replica mea s-a vrut amuzantă: „Procedezi aşa cu toţi musafirii tăi?"

„Nu. Tu eşti primul." S-a ridicat şi s-a îndreptat spre draperia ce servea ca uşă. „Odihneşte-te puţin. Ai dormit mai mult de două zile."

Am arătat spre singurul geam al încăperii. La câţiva kilometri depărtare se vedea un vulcan, care se înălţa la vreo 1500-1900 de metri deasupra noastră. „Ăla ce mai e?"

A rostit numele cu un puternic accent spaniol, ceea ce dovedea că trecea foarte uşor de la o limbă la alta: „San Cristóbal."

„Dar fumegă."

„Aşa-i."

„De ce?"

„Îi place să ne aducă aminte."

„Ce?"

„Că el este în control, nu noi. Aşa-i viaţa pe-aici."

„De ce-i spui «el»?"

A râs uşor: „Fiindcă o «ea» n-ar face niciodată aşa ceva acestor oameni minunaţi pe care-i iubeşte."

„Eşti una din femeile acelea cărora nu le place «el»?

„Nu, n-am nicio problemă cu «el». Am fost măritată cu unul, dar dacă te uiţi cu atenţie în jur pe aici, descoperi că sursa a 99% din problemele noastre sunt cauzate de «el», şi când spun asta nu vorbeşte doar «ea» din

mine." Am decis să tac din gură înainte să intru în bucluc cu o femeie care nu se sfia să-mi introducă ceva în fund.

„Am înţeles, doamnă."

A continuat: „Ar trebui să dormi. Ai fost într-o stare aproape critică."

M-am cufundat într-un somn adânc, dar mintea nu mi s-a odihnit. Nu mă puteam gândi decât la timpul pierdut, la faptul că orice urmă caldă lăsată de Zaul se răcise de mult.

Înainte să aţipesc, am auzit o fetiţă vorbind în spaniolă cu Paulina. De asemenea, am auzit sunetul făcut de turnarea apei, ceea ce mi-a sugerat că făcea baie chiar dincolo de zid. Mai târziu, poate dimineaţa devreme, am auzit vocea groasă a unui bărbat care vorbea în şoaptă cu Paulina. Şi cu toate că nu înţelegeam niciun cuvânt din ce-i spunea, tonul cu care i se adresa era blând. Aproape părintesc.

CAPITOLUL DOISPREZECE

La început, majoritatea livrărilor mele erau în sudul Floridei. Ulterior, Colin mi-a extins teritoriul, pe insule şi apoi spre sud. Având în vedere performanţa mea ireproşabilă timp de şase luni, m-a întrebat: „Vrei să faci şi câteva preluări? Poţi să spui nu, dar... sunt bani frumoşi la mijloc."

Fie că îmi plăcea sau nu, şi chiar dacă nu recunoşteam asta, banii deveniseră motivaţia mea principală. La fel şi faptul că puteam să scap nevătămat din situaţii în care puţini îndrăzneau să se aventureze – de fiecare dată când urcam în barca aceea îmi riscam libertatea. Oricât aş fi negat şi oricât aş fi încercat să mă prefac că nu-i aşa, banii îmi dădeau ceva ce nimic altceva nu-mi dădea. Control. Îmi permiteau să nu mă încred şi să nu mă bazez pe nimeni.

„Preluarea-i doar reversul livrării. Accept."

A râs.

Devenisem dependent de adrenalină. Mă pricepeam la bărci mai bine decât cei care le construiseră şi, date fiind deprinderile avansate de prelucrare a lemnului pe care le dobândisem lucrând cu Hack, eram foarte priceput la meşterirea unor compartimente aproape imposibil de detectat. Curând am început să pilotez în viteză bărci pline de droguri între Miami şi Cuba, Insulele Cayman, Jamaica, El Salvador, Honduras, Puerto Rico şi Nicaragua. Uneori ajungeam departe în nord până în Savannah sau Charleston. Colin avea mereu o flotă de vreo zece ambarcaţiuni. Şi făcea tot timpul schimbări la ea. Cumpăra şi vindea fără încetare. Aproape niciodată n-am pilotat de două ori aceeaşi barcă în acelaşi loc. Toată flota lui era în bună stare de navigabilitate, majoritatea vaselor valorau jumătate de milion sau mai mult, aveau între 12 şi 15 metri lungime, puteau stoca mult combustibil şi erau înşelător de rapide. Ce vreau să spun cu asta este că dacă erau alimentate la maximum, aşa cum se întâmpla de obicei, erau

capabile să se deplaseze timp de mai multe ore cu 185 de kilometri pe oră. Dar şmecheria era, şi acesta era motivul pentru care rămăsesem în joc atâta timp la un nivel atât de înalt, să nu folosesc niciodată viteza maximă. Dacă pari că eşti într-o plimbare de duminică, oamenii chiar asta cred că faci. Era încă un bluf.

La riscuri mari, răsplăţi mari. Transportul drogurilor îmi punea adrenalina în mişcare, şi asta-mi plăcea. Dar am ţinut totul pentru mine. N-am vorbit nimănui despre asta. Nici măcar lui Hack. Simţeam că bănuieşte ceva, dar nu îmi zicea niciodată nimic. Am continuat să construim schifuri şi eram ghid când avea nevoie de ajutor. Dar seara, după ce el pleca la culcare, părăseam Bimini lăsând o dâră învolburată în urma mea. Am devenit foarte bun la orientarea după hartă, radar şi GPS. Uneori, dacă livrarea era aproape şi vremea era bună, mă întorceam la miezul nopţii. Alteori lipseam câte o zi. Uneori chiar două. Date fiind deplasările mele prin toată America Centrală, mi-ar fi fost de ajutor să ştiu spaniola, dar m-am descurcat şi aşa. Ştiam să găsesc o toaletă şi să comand apă îmbuteliată, dar cam atât. Talentul meu cel mai mare era să fiu vizibil şi în acelaşi timp invizibil, să nu atrag atenţia, să trec neobservat, să afişez o mină inocentă şi să evit detectarea.

Dar aveam o problemă. Şi Colin la fel. Dacă prinseserăm un val, problema noastră era un adevărat tsunami care creştea rapid în intensitate. Aceasta era ideea de control – care era o iluzie, şi nu puteam face nimic în privinţa asta.

Colin şi Marguerite mă adoptaseră ca membru al familiei lor. La fel şi copiii. Pe Maria am învăţat-o să-şi lege şireturile, să sară coarda, să fluiere, să piloteze o barcă şi să pună momeala în cârlig. De asemenea, ştiam la ce coastă se gâdilă cel mai tare şi că-i place ketchupul şi maioneza, dar nu şi muştarul. Am participat la toate cele douăzeci şi unul de recitaluri de dans ale ei. Am ajutat-o să-şi facă temele, am luat-o de la şcoală, am alergat alături de ea când a parcurs pentru prima dată cinci kilometri fără oprire, şi dintre toate animalele de pluş de pe patul ei, maimuţa pufoasă cu coadă lungă pe care i-o dăruisem eu era cea pe care o ţinea în braţe în fiecare dimineaţă.

Dacă fusesem vreodată în viaţa mea dedicat unei femei, aceea era Maria, şi de fiecare dată când îmi zicea „Unchiu' Charlie", mă topeam.

Cel puţin o dată pe săptămână o duceam la şcoală, dar nu înainte să ne oprim la Krispy Kreme, unde semnul „GOGOŞI CALDE ACUM"

strălucea roşu intens. „Unchiu' Charlie" devenise dădaca oficială, iar mie îmi plăcea asta la nebunie. Maria călca pe urmele mamei sale, pe când Zaul se îndrăgostise de două lucruri: surfingul şi viaţa – şi imaginea – de rapper.

Deşi Maria era mereu cea aflată în centrul atenţiei, Zaul moştenise talentul muzical al mamei sale şi, la un moment dat, ştia să cânte la pian. Avea mintea ageră a tatălui său, aplecare spre matematică, putea rezolva probleme complexe cu o uşurinţă relativă şi nu-i plăcuse niciodată şcoala. Am fost cu el când tatăl lui l-a dus prima dată la un meci de baschet, cu echipa Dolphins Jacksonville, şi am şezut lângă el în tribună la primul său meci al echipei de baschet Heat Miami. Am prins împreună zeci de homari, atât în Bimini cât şi pe cheiuri, am explorat subacvatic zeci de stânci şi am prins câţiva peşti cu adevărat mari în apă adâncă de 14-18 metri. Spre deosebire de Maria, Zaul nu avea mulţi prieteni, dar aceia pe care-i avea îi erau foarte apropiaţi.

În ciuda încercărilor mele şi ale lui Colin de a-l influenţa, Zaul era atras de două lucruri: atenţia altora şi tot ce strălucea. În special oamenii.

Ca să atragă atenţia, să se facă remarcat, a sărit de pe clădirea debarcaderului – înaltă de trei etaje. Apoi a adăugat o rotire în faţă. Apoi o rotire în spate. Apoi două rotiri în spate. Pe măsură ce creştea, eforturile lui de a-i impresiona pe alţii s-au amplificat. Curând a încercat să-i impresioneze pe invitaţii de la petrecerile tatălui său. Deşi acest lucru a fost nostim la început, l-am văzut pe Colin străduindu-se să găsească modalităţi de a-şi stăpâni fiul care scăpa de sub control. Şi efectul se vedea pe chipul Margueritei. În ridurile de deasupra ochilor ei. Dacă viaţa mea şi a lui Colin era un foc mocnit, viaţa lui Zaul era o grămadă fumegândă ce se putea transforma în orice clipă într-un incendiu devastator.

La scurt timp după ce l-am cunoscut, Zaul a început să umble cu prieteni nepotriviţi. Să plece pe ascuns de acasă. Şi-a schimbat felul de a se îmbrăca, chiar şi purtările. Îşi petrecea zilele şi cele mai multe nopţi, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, căutând căi de a se menţine sau deveni interesant în ochii altora. Tot ce făcea, fiecare acţiune a lui, era calculată ca să atragă şi să păstreze atenţia celorlalţi. Era motivat de o invidie amară şi de o ambiţie egoistă. Dacă Maria gravita spre frumuseţe, Zaul era atras de putere – şi de folosirea ei. L-a văzut pe tatăl lui, cercurile în care se învârtea, banii pe care-i cheltuia şi a decis în mintea lui că şi el vrea asta. A început să stea mai puţin pe acasă, să dispară mai des cu

prietenii, şi i-au apărut trei tatuaje înainte ca părinţii lui să ştie că-l are pe primul. A cumpărat, vândut şi fumat droguri înainte să împlinească doisprezece ani, şi-a înjurat mama la treisprezece ani, şi-a pus în ureche cercel cu diamant la paisprezece şi după ce a împlinit şaisprezece ani a distrus două maşini noi înainte ca numerele permanente de înmatriculare să sosească prin poştă.

Colin şi Marguerite erau conştienţi că au pierdut ori erau pe punctul de a pierde controlul asupra lui Zaul, dar seminţele acestei situaţii fuseseră sădite demult. Îi dăduseră o alocaţie generoasă încă de la zece ani. Fusese răsfăţat. Încurajat. I se găsiseră mereu scuze. Învăţat să primească totul pe tavă. I se îngăduise să facă ce vrea. Dacă-şi dorea ceva, era suficient să ceară, că îi dădeau. Nu-i puseseră limite în viaţă, şi de aceea opera cu puţine limite, dacă avea vreuna. Cu câteva luni în urmă îşi cumpărase un Rolex de aur încrustat cu diamante în valoare de douăzeci de mii de dolari. O lună mai târziu, când s-a întors într-o dimineaţă acasă cu un ochi vânăt, buza spartă şi fără ceas, a sărit în maşină şi a mers să îşi cumpere altul.

Ultima licărire de lumină pe care o văzusem la Zaul fusese cândva după ce împlinise paisprezece ani. În timp ce şedeam cu Maria pe debarcader şi hrăneam peştii, s-a apropiat de noi cu un pachet de cărţi de joc: „Unchiule Charlie... mă înveţi să joc poker?"

Zaul se retrăsese în lumea lui şi îl vedeam atât de rar, încât interacţiunile dintre noi erau puţine. Iar conversaţiile sale cu ai lui erau aproape nonexistente. Interesul lui subit de a petrece timp cu mine m-a surprins. Vedeam că Marguerite şi Colin erau îngrijoraţi, de aceea căutam o modalitate, oricare ar fi fost ea, să comunic cu el. Astfel că atunci când mi-a oferit una, n-am stat prea mult pe gânduri.

Ne-am întâlnit în adăpostul pentru ambarcaţiuni al tatălui său şi am jucat cărţi o dată pe săptămână vreme de aproape şase luni. Şi cred că, în felul lui, a început să aştepte cu nerăbdare „jocul nostru săptămânal", cum îl numea el. M-a ascultat, a învăţat şi a devenit priceput, însă nu bun. Singura parte a jocului la care era cu adevărat bun era pierderea banilor. La asta era la fel de bun ca cei mai buni. Şi nu era în stare să blufeze cu niciun chip. Punctul lui cel mai tare era şi cea mai mare slăbiciune a lui. În ciuda imaginii sale de dur, Zaul avea inima mamei sale. Tandră şi onestă. Asta poate fi bine pentru un om bun, dar nu serveşte la nimic unui jucător de poker. Pentru a compensa „meteahna" aceasta, mi-a tot cerut să-l învăţ

cum să trișeze. Ca să-l păstrez în viața mea, l-am învățat două sau trei trucuri – chestii de începători – dar nu mi-a trecut niciodată prin gând că va încerca să le folosească într-o partidă serioasă.

Apoi, cam cu un an în urmă, a încetat să mai vină la adăpost. De atunci nu-l mai prea văzusem.

În perioada aceasta s-a întâmplat ceva interesant. Consumul americanilor de băuturi spirtoase s-a modificat și a crescut în același timp, iar dorința lor după rom s-a dublat și s-a triplat peste noapte. Colin avea niște cunoștințe ce activau în comerțul legal de rom din America Centrală. Așadar, deși eram distribuitor de droguri, am devenit și distribuitor legal de rom. Producția de trestie de zahăr din America Centrală era mai mare ca oricând, la fel și producția de rom. Oamenii nu se mai săturau de el, și cu toate că profiturile din rom nu erau la fel de mari ca acelea din cocaină, afacerea cu rom îi permitea lui Colin să spele mai mulți bani prin SIN. Deși am importat o parte din rom prin metode legale prin vămile din Miami și împrejurimi, am închiriat de asemenea barje și l-am dus în insulele din nord, unde l-am descărcat și l-am depozitat până când am putut să-l aduc în mai multe ture înapoi aici. Curând m-am trezit că parcurg distanța de 80 de kilometri o dată la două zile. Câteodată în fiecare zi. De câteva ori am făcut drumul chiar de două ori pe zi. Eu și Colin știam că asta atrage atenția autorităților și cele două contacte bine plătite ale lui din interiorul DEA i-au confirmat că așa era. De aceea, nu pilotam de două ori același vas și nu lăsam marfa de două ori în același loc. De trei ori am fost informați că poliția ne aștepta pe ruta spre Florida Keys. Dar eu am ancorat în larg, m-am întors cu o ocazie la Miami, am „împrumutat" o barcă de muzeu de-a lui Colin și am revenit acasă urmând vreo 160 de kilometri o rută spre nord până în „spatele" estic al insulei Bimini. Vasul „abandonat" a apărut la știri cu mențiunea suspiciunii de trafic de droguri, dar n-au reușit să găsească nimic fiindcă – bineînțeles, cu acordul lui Colin – am aruncat marfa în ocean.

Poliția bahamiană s-a prins în scurt timp că traficam rom prin insulă și și-au vrut partea lor. Pe care le-am dat-o cu plăcere. Le-am dat oricât puteau bea ei și familiile lor. Am vrut să-i menținem cât mai mulțumiți posibil, și au fost mulțumiți. Nu ne-au deranjat niciodată. Nu ne-au verificat bărcile. Nu m-au trezit în toiul nopții. Ba chiar pledau pentru

noi când îşi băgau nasul agenţii instituţiilor guvernamentale mai mari din Statele Unite.

Date fiind talentele mele speciale, Colin a început să se bazeze din ce în ce mai mult pe mine. La suprafaţă, operam împreună o afacere de mare succes. Dar dincolo de suprafaţă, vindeam şi distribuiam multă cocaină unor oameni foarte bogaţi care ne plăteau o grămadă de bani ca să le ţinem secrete identităţile şi obiceiurile. Ceea ce şi făceam. Şi afacerea a crescut. Când odată nu l-am mai văzut pe Hack de o săptămână întreagă, a venit la mine şi m-a găsit dormind. Lipsisem toată noaptea şi nu dormeam nici de-o oră când m-a scuturat să mă trezesc.

Mi-a ţinut o cană de cafea în dreptul nasului şi mi-a zis: „Haide. Veranda ta te-aşteaptă."

M-am aşezat pe verandă şi a trecut imediat la subiect. „Şi eu am fost cândva nebun ca tine." Un oftat şi un zâmbet: „Am traficat rom înainte să fie legal. Ţi-am spus odată că n-am plecat niciodată de pe insula asta." A clătinat din cap şi mi-a zis: „E-o minciună. Am străbătut o bună parte din emisfera asta, cumpărând şi vânzând mai mult rom ca majoritatea companiilor." Şi-a aprins a doua ţigară de la prima: „Nu te învinovăţesc pentru ce faci. Dacă oamenii vor să tragă praf alb în plămâni, foarte bine, dar dă-mi voie să-ţi dau un sfat." S-a întors spre mine şi mi-a mărturisit: „Am iubit o femeie pe lumea asta. Am iubit-o din toată inima. Într-o noapte, piraţii au vrut barca noastră. Aveam mult rom la bord. Le-am spus că nu le-o dau." Şi-a supt dintele şi a continuat: „Şi, fiindcă n-au putut să-mi ia barca, au luat-o pe ea. Şi au împuşcat-o." A îndreptat un deget spre stomacul lui. „A fost dureros. Am înmormântat-o în mare." O pauză lungă: „Au trecut mai mult de patruzeci de ani de atunci, dar durerea e la fel de vie." O înclinare a capului: „Deci, faci cum vrei. E dreptul tău, dar să ştii că povestea asta în care ai intrat nu are un final fericit. Nimeni..." A făcut o mişcare amplă cu degetul prin aer: „Absolut nimeni, oricât de deştept ar fi, nu o poate ţine aşa fără s-o păţească."

L-am aprobat cu o înclinare a capului. Ştiam că îmi forţam norocul. Dar una era să intri în afacerea asta, şi cu totul altceva să încerci să ieşi din ea.

La treizeci şi cinci de ani, mi-am verificat contul din străinătate şi am descoperit că am cu două milioane de dolari în plus. Deşi „nu banii mă interesau", câştigam mai mult decât câştigasem când lucram pentru Marshall. Mai târziu în săptămâna aceea, m-am trezit devreme şi în drum

spre baie m-am împiedicat de o geantă ce conţinea câteva sute de mii de dolari în numerar. Asta mă încurca puţin. Unde puteam să ascund atâţia bani în aşa fel încât să nu fie găsiţi de nimeni? Fiindcă nu ştiam, l-am întrebat pe Hack, care mi-a răspuns zâmbind: „Unde i-am ascuns şi eu când eram de vârsta ta."

Colin şi cu mine conduceam o operaţiune care mergea ceas. La noi nu era vorba de cantitate, ci mai degrabă de calitate. Şi, folosindu-ne de câteva contacte bine poziţionate şi bine plătite, distribuiam marfă numai celor aprobaţi de Colin. Percepeam un preţ ridicat, dar ceea ce ofeream în schimb era un produs greu egalabil, la care se adăuga bonusul anonimităţii totale şi promisiunea că cumpărătorul – care de obicei era extrem de bogat – nu va apărea pe vreo listă de recuperare sau în ziare după ce avea să fie săltat de vreo unitate hi-tech pentru narcotice. Sarcina noastră era uşurată de faptul că majoritatea clienţilor noştri erau persoane publice. Ştiam cine erau, fiindcă îi vedeam la televizor, le cumpăram albumele, citeam despre ei în ziare sau le ascultam discursurile publice. Asta făcea să fim foarte profitabili, foarte prosperi şi foarte ocupaţi.

Unul din beneficiile transportului de droguri din Miami în America Centrală era că îmi dădea ocazia să petrec mult timp în Costa Rica, Honduras, Guatemala şi Nicaragua. Porneam cu un vas din sudul insulei Bimini, ocoleam Cuba spre destinaţia pe care mi-o dădea Colin, acostam şi fie lăsam marfa la debarcader, fie – dacă clientul prefera asta – intram pe continent. Călătoream fără bagaje, de unul singur şi vedeam o mulţime de peisaje pitoreşti.

Aşa a mai trecut un an. Apoi altul. Şi apoi altul.

Ca să-mi justific alegerile, am început să port conversaţii cu mine însumi. Disputele îndelungi cu mine însumi se terminau în cele din urmă când o parte din mine îi spunea celeilalte „taci din gură". Pe atunci nu mi-am dat seama de asta, dar tumultul meu interior creştea, şi puţina pace pe care o găsisem în Bimini dispărea. Credeam că oamenii pot să îşi facă oricât de mult rău vor şi că eu nu aveam nicio responsabilitate. Dacă conduci o maşină care poluează nu învinovăţi compania petrolieră pentru poluarea pe care o produci. Nu spun că era corect cum gândeam, spun doar că aşa gândeam.

Existau trei puncte luminoase în viaţa mea. Hack, Maria – care înflorea pe măsură ce se apropia de pubertate şi promitea să devină chiar mai frumoasă decât mama ei – şi Zaul, care continua să întindă coarda. Dacă

Maria era bucuria părinților ei, Zaul le răpea toată liniștea. A început cu un cercel, pe care mama lui l-a considerat nostim. Apoi a urmat altul, și apoi al treilea. Curând după aceea au apărut piercingurile. După aceea a trecut la tatuaje. Și, la fel ca cerceii, primul a fost urmat de al doilea, al treilea și așa mai departe. La ultima numărătoare avea opt și plănuia să-și mai facă două.

Mirosea aproape tot timpul a marijuana și alcool, și pentru fiecare noapte pe care o petrecea acasă, petrecea patru sau cinci în altă parte. A abandonat școala în ultimul trimestru al clasei a zecea, mulțumindu-se să-și treacă zilele încercând să scrie versuri de rap și ridicând greutăți. Noaptea își împărțea timpul între scena underground de rap și barurile de striptease. Știu asta fiindcă l-am urmărit. Din cauza moștenirii lui genetice spaniole, a bărbii care își făcuse deja apariția și a ceea ce eu bănuiam a fi o cantitate sănătoasă de hormoni de creștere, arăta de douăzeci și cinci de ani. A negat când l-am întrebat, dar văzând bicepșii lui am bănuit că ia steroizi. I-am explicat că steroizii îi vor distruge rinichii și, chiar dacă îi umflă brațele și face cămășile să plesnească pe el, îi sfrijește alte părți. Dar el a râs și mi-a zis: „Poveștí de adormit copiii." Totuși, știam că am dreptate. Era imens.

Într-o dimineață i-am căutat prin mașină în timp ce el dormea în camera lui. Dat fiind noul lui tatuaj de pe piept cu un pistol Glock, am căutat sub scaunul lui orice ar fi semănat a armă de foc. Dar am găsit doar un tub de cartuș de calibrul 40. L-am vârât în buzunar și am încercat să petrec mai mult timp cu el. Deși părea mereu mânios și predispus spre crize ostentative de violență, știam că în interior era altcineva. Zaul era un copil cu o inimă bună, care se străduia din greu să arate tuturor, începând cu tatăl lui, că e cool și merită admirația și respectul lor. Crescuse într-o lume în care toți din jurul lui erau „cineva", pe când el – în aprecierea lui – era „un nimeni". Doar fiul lui Colin. Plin de coșuri și ocazional ușor bâlbâit. Problema era că Zaul – puștiul care odată îmi ceruse să-l învăț să rezolve un cub Rubik, să pună momeală în undiță și să piloteze o barcă – își căuta aprobarea acolo unde nu trebuia și din partea unor oameni care erau la fel de pierduți și de complexați ca el.

Colin și Marguerite aveau o problemă, și nu era vorba doar de cocaina și banii ascunși în bunkerul lor subteran. Zaul avea totul. Și nu avea nimic. Arăta lumii că viața lui era foarte palpitantă. În realitate, era uscată ca un deșert. Africa de Nord pe două picioare.

Zaul era cel mai popular băiat din şcoală. Participa la petreceri extravagante cu celebrităţi din lumea filmului, muzicii, rappului şi modei. Aleea din faţa casei tatălui său era mereu plină de Lamborghini, Ferrari sau ultimele modele de Porsche ale oaspeţilor. Casa lui Zaul era visul oricărui puşti. Problema era că toată strălucirea şi opulenţa aceea erau doar o mască pentru cochiliile care erau proprietarii lor.

Eu eram excepţia şi singura persoană din viaţa lui care vedeam dincolo de faţada aceasta şi îl iubeam aşa cum era. Deşi părinţii lui erau gata să-l expedieze, eu vedeam în el un tânăr ce-mi semăna mult şi asupra căruia aveam multă influenţă.

Nu vorbisem cu el niciodată despre „munca" mea, dar nu era prost. Când faza „rap" a trecut, surferul mânios şi tatuat care conducea maşini scumpe şi exercita puterea banilor pe care îi avea, a devenit tot mai interesat de stilul de viaţă pe care-l duceam eu. A văzut bărcile pe care le pilotam, faptul că rareori încălţam altceva decât şlapi, aveam întotdeauna bani gheaţă la mine şi mergeam oriunde voiam. Că nu aveam orar fix de lucru. Şi că deşi lucram pentru tatăl lui, nu dădeam socoteală nimănui iar dacă aveam un birou, acela era pe apă.

Într-o seară l-am găsit beat mort la debarcader. Singur. Nu l-am putut cără, aşa că i-am aşezat o pernă sub cap, l-am acoperit cu un cearşaf şi am şezut lângă el câteva ore, veghindu-i somnul. Cam pe la mijlocul nopţii, s-a trezit din somn într-o buimăceală totală. Când m-a văzut lângă el, a făcut un gest în direcţia mea şi a spus cu limba împleticită, abia deslușit: „Dintre toţi oamenii din lumea asta, vreau să fiu..." A clătinat din cap: „Nu ca tata." După care a încercat să-mi atingă nasul cu degetul.

Zaul decădea tot mai mult, astfel că le-am sugerat lui Colin şi Marguerite să plece cu familia peste vară. Să-şi cumpere o casă undeva în America Centrală şi să petreacă vara căutând valuri bune cu Zaul şi scoici cu Maria. Afacerea noastră era de aşa natură încât Colin putea conduce SIN de oriunde la fel de bine ca de la birou. În plus, o pauză avea să-i prindă bine.

Spre lauda lui, m-a ascultat.

Colin a cumpărat o casă în Costa Rica – pe coastă. Cu valuri perfecte la doi paşi de uşa din spate. I-am dus eu cu una dintre ambarcaţiunile lui Colin şi i-am lăsat acolo. Mă interesasem dinainte şi găsisem un tip care

realiza manual plăci de surf şi care locuia la câteva ore distanţă. Făcea plăci pentru toţi profesioniştii. L-am plătit să fie acolo când ajungem noi şi să petreacă ceva timp cu Zaul şi Colin ca pe urmă să le facă o placă sau oricâte voiau ei. Şmecheria a funcţionat. Zaul părea să fi uitat de petrecerile din Miami şi, din ce-mi spunea Colin, se simţea bine acolo. Ba chiar lua micul dejun şi cina cu familia. Colin mi-a trimis mai multe fotografii cu Zaul, Maria şi Marguerite. Plimbându-se mână în mână pe plajă, căutând scoici. Maria şezând pe umerii lui Zaul şi amândoi râzând. Colin părea fericit din conversaţiile la telefon. Împlinit.

A fost unul din puţinele lucruri cu adevărat bune pe care le făcusem în viaţa mea sau la care avusesem vreo contribuţie, ceea ce mi-a bucurat inima.

Dar n-a ţinut mult.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Cântecul cocoşului m-a trezit, dar mirosul cafelei m-a făcut să mă ridic din pat. Am ieşit din baraca de o singură cameră în care se afla patul în care dormisem. Doi pereţi paraleli din cărămizi de beton. Folii de plastic în locul celorlalţi doi pereţi. Acoperiş de tablă ruginită. Firul portocaliu al unui prelungitor şerpuia din casa principală, străbătea curtea, se strecura pe sub uşă şi alimenta becul de deasupra capului meu şi ventilatorul. Uşa era încropită din tăblii verticale, cu spaţii goale de câţiva centimetri între ele. Nu oferea cine ştie ce intimitate. Când m-am depărtat un pas de ea, mi-am dat seama că dormisem într-un coteţ reamenajat.

Am traversat curtea până la verandă, îmbrăcat în şortul altui bărbat. Din câte-mi dădeam seama, deja măturase veranda de pământ, spălase rufele şi le atârnase la uscat, hrănise puii şi gătise micul dejun – constând din fasole, orez şi banane plantain prăjite. Pe sobă fierbea la foc mic o oală cu lapte. Mirosul acestuia se înălţa din oală şi rămânea suspendat în aer. Am făcut un gest de salut cu mâna şi am spus cu voce răguşită: „Bună."

Stătea lângă o chiuvetă mare, înaltă până la talie. Partea din stânga a chiuvetei era pentru spălatul hainelor. Partea din dreapta părea a fi pentru scursul vaselor spălate. Şi partea din mijloc era o chiuvetă adâncă. Ea stătea aplecată peste chiuveta din mijloc, turnându-şi apă dintr-o găleată peste păr. Când o întâlnisem prima dată, părul îi fusese adunat şi prins sus la spate. Acum era ud şi-i atârna până la talie.

S-a clătit iarăşi, şi-a stors părul şi a început să-l descâlcească cu o perie. A arătat cu peria: „Micul dejun, dacă crezi că poţi să mănânci."

Am întins mâna spre cafea: „Se poate?"

A dat afirmativ din cap. Ceva din limbajul trupului ei îmi sugera că era ocupată şi că o deranjam de la multele treburi pe care le avea de

îndeplinit. Nu era nepoliticoasă, dar înţelegeam că încearcă să-şi dea seama ce să facă cu mine.

Mi-am turnat cafea din ibricul vechi, m-am aşezat la masa uzată de lemn şi mi-am întins nasul deasupra cafelei. Îmi era atât de foame încât aş fi fost în stare să mănânc masa cu picioare cu tot, dar cafeaua mirosea prea bine. Când am sorbit din ea, n-am fost dezamăgit.

Mi-a observat reacţia: „E bună?"

Am dat afirmativ din cap, în timp ce gustul ei mi-a învăluit toată gura. Efectul cafeinei a fost imediat şi pe deplin satisfăcător.

„Îţi place cafeaua bună?"

Am mai sorbit o înghiţitură: „Te las să mi-o bagi în perfuzie."

În zare, dincolo de ea, San Cristóbal fumega. Mi-a arătat un vulcan mai mic la dreapta lui, acoperit de o vegetaţie luxuriantă. „Acolo a crescut."

Cafeaua era îmbătătoare. „Aroma-i, ei bine... uau."

A dat aprobator din cap: „Aşa şi trebuie să fie." Şi-a terminat de periat părul, apoi l-a răsucit într-un coc strâns la ceafă. Şi-a turnat şi ea o cană de cafea şi s-a aşezat la masă. I-am întins mâna. „Cred că am făcut deja prezentările, dar mintea îmi era prea înceţoşată atunci. Charlie Finn."

A plecat capul şi a făcut o uşoară plecăciune: „Paulina Flores." Apoi a făcut un gest larg cu mâna: „Dar aici mi se spune... Leena."

„Mulţumesc." Mi-am plimbat mâna peste trupul meu. „Pentru tot. Nu-mi amintesc prea multe, dar ce-mi amintesc îmi spune că n-a fost plăcut."

A apărut fiica ei, cu ochii cârpiţi de somn şi cu părul în ochi. S-a apropiat de mine, a întins amândouă mâinile cu palmele lipite – ca şi cum ar fi înotat – şi le-a ţinut întinse spre mine, înclinându-se uşor. A rămas în poziţia aceea câteva secunde. Aşteptând. Paulina mi-a zis: „Te onorează."

I-am prins amândouă mâinile într-ale mele şi i-am zis: „Bună, frumoaso."

Paulina a vorbit blând peste umărul meu: „*Hola, linda.*"

Fata a ascultat de mama ei şi un zâmbet i-a înflorit încet pe faţă. Aveam senzaţia că înţelege ce-i spun, dar aşteaptă ca mama să-i dea voie să răspundă unui străin.

„Cum te cheamă?"

Mama a încurajat-o. „Răspunde, e în regulă."

Vocea ei a reverberat în mine, transportându-mă înapoi pe trotuarul din faţa catedralei. „Isabella."

„Bună dimineaţa, Isabella. Mulţumesc că mă primeşti în casa ta."

Ea a pufnit în râs, ca şi cum ar fi ştiut ceva ce eu nu ştiam. „Nu eşti în casa mea. Eşti în coteţ. Mama te-a pus în coteţ ca să nu vorbească vecinii." Degetul arătător a început să i se mişte dintr-o parte în alta ca un ştergător de parbriz. „Nu-i – " Şi-a dus mâinile la buze, dându-mi de înţeles că avea să spună un cuvânt de oameni mari. „...potrivit să dormi în casa noastră."

Caută în dicţionar cuvântul „precoce" şi vei găsi fotografia ei. Am întrebat-o pe Paulina: „Cum de ştie aşa bine engleză dacă a crescut aici?"

„Viaţa-i grea aici. Şi este un pic mai grea dacă nu ştii să vorbeşti engleza. Ştiam că spaniola o s-o înveţe de la sine, de aceea am vorbit cu ea în engleză de când s-a născut."

Isabella a zâmbit larg, a luat o cană roşie de plastic, a cufundat-o uşor în lapte, apoi s-a urcat în poala mamei sale, unde a început să bea din ea, făcând-şi mustăţi de spumă albă, în timp ce mama ei îi peria părul. Leena a spus peste capul Isabellei, întorcând ochii spre oala cu lapte: „Pune-ţi şi tu. Avem o singură vacă. Jumătate brahmană, jumătate indiană. Jumătatea brahmană-i puternică şi poate supravieţui în condiţiile de aici, pe căldură şi pe secetă, dar în general dă puţin lapte. Jumătatea indiană este mai slabă, dar dă un lapte bun. Mai *robusto*. Pune amândouă jumătăţile într-o singură vacă şi..." A ridicat din umeri. „Bem regulat lapte."

Am ridicat cana de cafea şi am întrebat-o zâmbind: „De ce m-ai ajutat?"

„Nu puteam să te las acolo." O ridicare sinceră din umeri: „Acum ai fi fost ori mort, ori aproape mort."

Fetiţa a intervenit: „Păreai beat. Băuseşi?"

Am râs. Ea mi-a zâmbit iarăşi, s-a sprijinit de mama ei şi şi-a strâns genunchii la piept.

Părul ei avea nuanţa celui al mamei sale, la fel şi ochii. Negru ca tăciunele. Am chicotit: „Nu."

Dar nu m-a slăbit deloc: „Obişnuieşti să bei?"

Am clătinat din cap: „Nu."

„Îmi spui adevărul?"

„Da."

„De ce nu bei?"

„Fiindcă n-am început niciodată să beau serios."

„Atunci eşti un om bun?"

O întrebare atât de scurtă, dar atât de cuprinzătoare. Minţisem atâta

vreme. Amintirea despărţirii de Shelly pe plajă încă mă durea. Nu-mi doream o nouă suferinţă provocată de mine însumi într-un timp atât de scurt, aşa că am clătinat din cap: „Nu, nu sunt un om bun."

Paulina a întrerupt tăcerea grea. „N-am ştiut unde să te ducem în León, de aceea te-am adus aici."

„Unde suntem aici?"

„Valle Cruces. La patruzeci şi cinci de minute spre vest."

„Ştiu că-ţi datorez ceva bani. Totul e în camera mea de hotel din León."

„Nu-i nicio grabă."

„Ştii cum m-aş putea întoarce acolo?"

„Autobuzul pleacă peste câteva ore. Te costă vreo doi dolari."

Mi-am lovit uşor buzunarele de la şort: „N-am niciun ban la mine."

„Camioneta pleacă peste două zile. Poţi să mergi cu el atunci."

„Camioneta?"

„A unchiului meu. Astăzi şi mâine e la lucru, dar poate să te ducă poimâine în León."

„Altă variantă?"

A arătat spre şosea: „Poţi să mergi pe jos. Deşi cincizeci de kilometri în şlapi s-ar putea să-ţi lase picioarele într-o stare mai rea decât erau la început." Mi-am privit picioarele. Ea a continuat: „Sau ai putea face autostopul, dar *gringos* cu o expresie de «m-am rătăcit» întipărită pe chip tind să cam dispară pe aici."

Vedea rotiţele învârtindu-mi-se în cap, dar n-a zis nimic. Nu prea aveam de ales. „Te superi dacă rămân şi aştept plecarea camionetei?"

A dat o singură dată din cap: „Vom lipsi aproape toată ziua, aşa că va trebui să te descurci singur."

M-am uitat la celularul ei: „Te superi dacă sun la hotel?"

L-a împins peste masă şi m-a ajutat să intru în legătură cu tânărul de la recepţie. Acesta a răspuns imediat la telefon şi s-a bucurat să mă audă. I-am cerut să-mi ţină camera şi i-am spus că-i voi plăti când mă voi întoarce. El a fost de acord şi mi-a zis că „Nu-i nicio problemă" şi că motocicleta mea era parcată tot acolo, în spate.

M-am întors către Paulina: „Mă simt puţin vinovat că stau fără să fac nimic, când pare că tu lucrezi de când te-ai trezit. Pot să te ajut cu ceva?"

Şi-a ţuguiat buzele şi spaţiul dintre sprâncene i s-a îngustat cât timp a cântărit oferta mea. S-a uitat la Isabella, care zâmbea şi aproba din cap. „Crezi că ar trebui să-l luăm cu noi?" Înarmată cu puterea de a determina

cursul zilei, Isabella a ridicat o sprânceană şi m-a măsurat din ochi. În cele din urmă, după ce m-a cercetat suficient timp, a confirmat tot cu o mişcare a capului. Paulina şi-a lipit nasul de nasul Isabellei: „Îl punem să care rucsacul."

Isabella a râs cu inima uşoară, iar Paulina s-a uitat către mine: „Asta dacă te simţi în stare."

„Măcar atâta să fac."

„Va fi o zi lungă şi, ca să fiu sinceră, e o muncă destul de grea pentru cineva care a fost atât de bolnav ca tine. Dacă vii, va trebui să-mi spui cum te simţi. Bine?"

„S-a făcut."

A umplut un bidon de 4 litri cu apă, a picurat în el câteva picături de clor şi l-a aşezat în faţa mea. S-a apropiat de o plantă, a rupt prin răsucire câteva tulpini şi le-a introdus în apă. „Trebuie s-o bei aproape pe toată înainte să plecăm. Mă îndoiesc că îţi vei recăpăta puterile mai devreme de câteva zile, dar asta te va ajuta. Chiar dacă ai asimilat patru pungi cu perfuzie, nu cred că-i suficient." Când am dus apa la gură, am simţit miros de mentă. „Vom pleca de îndată ce eşti gata."

Soarele se înălţa pe cer şi începusem deja să transpir. Am băut toată sticla, ceea ce a părut s-o mulţumească, şi n-a fost nevoie să merg la toaletă, semn că aveam într-adevăr nevoie de hidratare. Am umplut iarăşi sticla şi ea a început să introducă echipamente medicale şi alimente în două genţi mari şi într-a treia, care era mult mai mică. Apoi mi-a întins o şapcă de baseball uzată şi mi-a zis: „Vei avea nevoie de ea peste câteva ore. Pe aici, soarele de amiază îţi face gaură în ţeastă dacă nu iei măsuri." Mi-a înmânat, de asemenea, o pereche de tenişi vechi, care-mi erau prea mici, dar erau rupţi la vârfuri, ceea ce permitea degetelor mele să iasă afară. „Acolo unde mergem, ăştia vor fi mai buni decât şlapii."

Am luat pe umeri rucsacul greu, am ieşit din curte şi am pornit pe o cărare de pământ şi pietriş care şerpuia spre vulcanul din depărtare. Isabella ţopăia în faţa noastră. Rucsacul ei conţinea o sticlă cu apă şi o pungă cu bomboane. În schimb, rucsacul meu şi al Paulinei erau încărcate cu echipament medical, medicamente, orez, fasole şi ulei. Al meu trebuie să fi cântărit vreo patruzeci de kilograme. Privind înainte la vulcanul din depărtare, mi-am potrivit din nou rucsacul pe spate, începând să realizez

că în vreo două ore cele patruzeci de kilograme se vor simți ca o sută.

Paulina mi-a atins rucsacul și m-a întrebat: „E prea greu? Putem lăsa câte ceva din el aici."

Mi-am introdus degetele mari sub bretelele care îmi tăiau umerii. „Nu, e-n regulă."

„Ești sigur?"

„Nu-i nicio problemă." Deși adevărul era că simțeam că mă prăbușesc sub greutatea lui, cucoana asta tocmai mă înviase din morți. Ce puteam să spun?

A zâmbit și a luat-o înaintea mea, cu fusta fluturându-i în briza fierbinte.

Când am ieșit din curte, Isabella ne-a făcut să ocolim cotețul găinilor. Odată ajunși la locul dorit de ea, s-a aplecat și s-a uitat într-o mică îngrăditură protejată cu sârmă împletită, unde o rață ne privea liniștită. Isabella a împuns-o cu degetul, făcând-o să se ridice de pe cuib și să se retragă lipăind câțiva pași, lăsând să se vadă patru ouă. Mulțumită, Isabella și-a reașezat rucsacul pe umeri și a pornit mai departe. Nu mai văzusem pe nimeni punând rațe la clocit, așa că am întrebat: „Creșteți rațe?"

Leena mi-a răspuns peste umăr: „Nu. Sunt ouă de găină. Folosim rața doar ca să le clocim."

Asta a dus la următoarea întrebare logică: „Și nu-i derutant pentru rață?"

Ea a râs de mine: „Rața nu știe diferența."

A arătat spre casa din stânga, fără să se uite în direcția ei: „E-a vecinilor. Am împrumutat-o doar."

Pentru asta, n-am mai avut replică. „Dar ce s-a întâmplat cu găina voastră?"

A ridicat din umeri: „Nu știu. M-am trezit într-o dimineață și am găsit patru ouă în cuib și o grămadă de pene prin curte. De-atunci n-am mai văzut-o."

„Ce veți face cu puii?"

„Sper să producem mai multe ouă. Isabellei îi plac făcute jumări."

Simplitatea și realismul vieții de aici era izbitor.

Drumul urma cursul unui râu. Un bărbat, o femeie și doi copii au trecut pe lângă noi pe o motocicletă, dar am întâlnit și câteva camionete

supraîncărcate cu oameni. Majoritatea erau Toyota, modele mai vechi ale celei pe care Zaul o luase de la tatăl lui. În cabine se înghesuiau şase ori opt persoane, iar pe fiecare platformă am văzut între cincisprezece şi douăzeci de oameni. Majoritatea se îndreptau spre munte, doar câteva veneau în jos. Tineri desculţi, cu pălării de paie jerpelite şi călare pe cai fluierau şi îşi mânau vitele pe drumul mărginit în mare parte cu rânduri dese de trestie de zahăr înaltă de vreo patru metri. În timp ce mergeam, am remarcat mai multe cruci – cam cât un stat de om – care punctau pădurea de o parte şi de alta a drumului. Nu părea a exista o regulă în amplasarea lor. Dar nu parcurgeam cincizeci de metri fără să vedem o cruce undeva lângă drum. Câteva erau bătute în cuie de copaci, dar cele mai multe erau înfipte în noroiul de la malul râului şi înconjurate cu bolovani. Majoritatea erau grupate câte trei sau patru laolaltă. Într-un loc am numărat nouăsprezece. Cele izolate erau împrăştiate ca firimiturile de pâine. Am arătat spre ele şi am zis cu un ton întrebător: „Valle Cruces?"

Ea doar a dat afirmativ din cap, însă n-a simţit nevoia vreunei explicaţii. Câţiva paşi mai târziu, s-a întors spre mine. „Charlie?"

„Da."

A făcut semn cu mâna de-a lungul drumului fără să se oprească din mers: „Ar fi bine să foloseşti alt nume."

„De ce?"

„E versiunea englezească a lui Carlos, şi numele acesta nu-i prea popular pe-aici."

Un băieţel de vreo cinci ani, purtând numai chiloţi, a venit alergând şi s-a oprit în faţa Paulinei. Faţa şi părul îi erau murdare, ca de altfel întregul trup. Îi curgea nasul, şi mucii îi ajungeau până la gură. Urechea dreaptă avea o crustă de ceară galbenă uscată şi avea o scurgere închisă la culoare. A întins o mână spre Paulina care l-a salutat: „*Buenos días*."

Băiatul a răspuns cu un „*buenos días*" stins.

Ea a căutat în geantă şi i-a întins o banană, pe care acesta a luat-o bucuros. Apoi s-a întors spre mine, a întins în faţă amândouă mâinile şi a făcut o plecăciune ca aceea a Isabellei. I-am apucat ambele mâini într-ale mele şi i-am zis: „Bună dimineaţa."

După ce i-am dat drumul, s-a întors şi a luat-o la fugă spre o gheretă îmbrăcată în plastic undeva în spatele copacilor. Un bărbat dintr-un hamac a făcut semn cu mâna Paulinei când am trecut prin dreptul lui. Paulina i-a răspuns tot cu o fluturare a mâinii, dar în timp ce privirea-i era îndreptată

încă spre bărbat, mi-a spus: „Nu-ţi atinge gura cu mâinile până când ţi le speli," după care a adăugat urmărindu-l din priviri pe băiat: „Oamenii de aici nu au hârtie igienică."

Am încercat să fac conversaţie: „Cât de des faceţi drumul ăsta?"

„În fiecare miercuri. Câteodată şi la sfârşit de săptămână."

„Cât e de lung?"

„Cam zece kilometri."

„Dus şi întors?"

A clătinat din cap: „Numai dus."

Am reflectat puţin la spusele ei, apoi am întrebat-o: „Ce e cu toate crucile astea?"

Mi-a vorbit fără să mă privească: „S-a întâmplat ceva. Acum câţiva ani." A înălţat capul, cuprinzând cu privirea peisajul înconjurător şi mi s-a adresat iarăşi. Din glasul ei răzbătea tristeţea: „Şi încă se mai întâmplă."

Am mers în tăcere – cu râul curgând lin pe o parte a drumului şi pe cealaltă cu lanurile de trestie de zahăr ce explodau spre cer în mănunchiuri strânse, ca nişte ţepi uriaşi de arici. Curând peisajul s-a schimbat, a devenit uşor povârnit şi copacii s-au ivit din nou. Unii ajungeau până la aproape 24 sau 27 de metri înălţime şi acopereau ca o boltă drumul. Alţii, majoritatea pomi fructiferi, umpleau spaţiul umbros de sub ei. Pe panta lină, la o cotire a drumului, Paulina s-a întins şi a apucat cu o mână un fruct care atârna pe o ramură de jos iar cu cealaltă a scos o macetă din rucsacul ei. Maceta fusese ascuţită de mai multe ori şi lama rotunjită fusese înlocuită cu un stilet lung. Apoi a aşezat fructul pe un bolovan. Isabella aştepta răbdătoare. Paulina a vârât iarăşi mâna în rucsac, a scos o soluţie antibacteriană şi a turnat puţin din ea pe mâinile mele. Isabella a întins şi ea mâinile, iar Paulina i-a turnat şi ei puţină soluţie. După aceea a tăiat fructul, care era cam cât o minge de fotbal. Interiorul era purpuriu aprins şi portocaliu, şi arăta ca o rudă îndepărtată a pepenelui galben. A tăiat fructul, apoi l-a înţepat şi, atentă să nu îl atingă cu mâinile, i-a întins o bucată mai întâi Isabellei şi apoi mie cu partea lată a macetei pe post de frigăruie. A observat privirile mele aţintite asupra lamei şi a zâmbit: „Am spălat-o. Şi ţine-l doar de coajă. Să nu atingi niciodată ceea ce mănânci cu mâinile, oricât de curate crezi că sunt."

Am scos fructul de pe lamă. „Bună idee."

Fructul era dulce şi l-am mâncat din mers, după care am aruncat cojile în pădurea de pe marginea drumului. Din spate s-a apropiat de noi un

copil pe o bicicletă scârţâitoare. Acesta li s-a adresat amândurora în limba spaniolă şi a dus mâna la pălărie în direcţia mea, după care ne-a depăşit. Am observat că înlocuise butucul roţii din faţă cu o bară fixată cu ajutorul a două bucăţi groase de piele.

După ce am terminat pepenele, Leena s-a dus la marginea drumului şi, cu o viteză şi o putere de care nu aş fi considerat-o capabilă, a tăiat o trestie de zahăr de la baza tulpinii şi a curăţat-o de frunze în timp ce ne-am continuat drumul. După ce a curăţat-o de frunze, a decojit-o şi mi-a întins-o. „Prinde-i capătul între degete." Am făcut cum mi-a zis şi ea a retezat rapid tulpina cu maceta, lăsându-mă cu o bucată de vreo douăzeci şi cinci de centimetri în mână. Pe când cercetam bucata de trestie din mâna mea, mi-a zis: „Trebuie să o sugi." A făcut acelaşi lucru pentru Isabella şi pentru ea, tăind câteva bucăţi pentru fiecare, şi ne-am văzut mai departe de drum.

Avea gust de bomboană, şi am supt-o până n-a mai rămas deloc suc în ea.

În stânga noastră, într-un câmp deschis, doi băieţi păstoreau o mică turmă de vite care păşteau în apropiere. Băieţii aruncau şi prindeau o minge cu două mănuşi uzate şi descusute. La o privire mai atentă, am observat că în loc de minge foloseau o lămâie mare.

În cele din urmă drumul a devenit abrupt şi Isabella s-a întors spre mama ei şi i-a întins rucsacul. M-am oferit să i-l car eu, şi ea a acceptat bucuroasă. Era un rucsac roz cu Dora Exploratoarea. Sticla de apă era goală şi punga cu bomboane era desfăcută. Am urcat printre copaci, până am ajuns la plantaţiile de cafea pe care Paulina mi le arătase dimineaţă. „Paulina, de aici este cafeaua – "

„Leena. Şi, da, de aicea-i cafeaua pe care ai băut-o azi-dimineaţă."

„Ce o face aşa de bună?"

Mi-a zâmbit, dar nu mi-a răspuns.

Plecaserăm deja de câteva ore şi parcurseserăm mai mulţi kilometri de drum muntos. S-a oprit gâfâind şi s-a întors spre mine. A arătat spre nord-est către vulcanul fumegând aflat la câţiva kilometri distanţă. Între noi şi vulcanul activ se găsea un vulcan adormit. Versanţii lui erau acoperiţi cu o vegetaţie luxuriantă şi craterul din vârful lui era bine definit, în afară de ceea ce poate fi descris cel mai bine ca o rană ce cobora pe o pantă în jos. Rana urma liniile muntelui, se prăvălea peste muchiile sale, cotea ca un şarpe până sub noi, de unde cobora apoi în vale. Mi-am amintit că

mă uitasem în jos din avionul lui Marshall şi văzusem rana care ducea la ocean. Mintea mea a început să facă legăturile. „Acum zece ani, Huracán Carlos a rămas peste Nicaragua timp de mai multe zile. În timpul ăsta, au căzut trei metri şi jumătate de precipitaţii sub formă de ploaie." S-a răsucit încet într-un cerc complet. „Uite." Ochii i s-au înălţat spre craterul Las Casitas. „Acolo sus a fost înainte un lac foarte frumos. Dar ploaia l-a umplut până la refuz şi greutatea apei a făcut mantia vulcanului să crape, ceea ce a dus la o mini erupţie, care a dislocat partea aceea de munte şi a creat o avalanşă de noroi ce a înaintat – " degetul ei a urmărit traseul rănii. „Până aici. A avut un kilometru jumătate lăţime şi peste nouă metri înălţime. Imaginile din satelit accesate câteva zile mai târziu au dezvăluit că a avut o viteză de peste o sută şaizeci de kilometri pe oră." S-a întors şi a arătat cu mâna în spatele nostru, unde perspectiva se deschisese şi puteam vedea până la mare distanţă. A zis: „Până la coastă, la vreo cincizeci de kilometri depărtare." S-a oprit, şi apoi a continuat: „Vasele Gărzii de Coastă au adunat mai târziu supravieţuitorii care pluteau agăţaţi de resturi la cincizeci de kilometri în largul Pacificului."

„Şi crucile?"

„Mai mult de trei mii de oameni au murit în ziua aceea. Crucile reprezintă locurile unde am găsit fie trupuri, fie părţi de trupuri, fie bucăţi de haine, fie – " S-a oprit, s-a întors şi a început să păşească încet înainte fără să mai spună nimic, lăsând cuvintele să plutească în spaţiul dintre noi."

„Şi familia ta?"

Mi-a răspuns fără să mă privească: „Douăzeci şi şapte de membri ai familiei mele." Fumul provenit de la focurile de gătit atârna suspendat în coroanele copacilor de deasupra noastră. Mi-a făcut semn: „Hai, vino. Suntem în întârziere."

Am urcat repede printre arborii de cafea înalţi cât mine. Leena şi-a trecut degetele printre frunze şi a smuls câteva boabe. Mi-a vorbit peste umăr: „Au început s-o culeagă săptămâna trecută." Isabella alerga înainte şi râdea de după tufele din faţă. Leena urca fără dificultate panta abruptă. Eu nu-mi recâştigasem încă puterile, şi se vedea. Mă îndoiam că eram în stare să fac o milă în şase minute. Rămâneam mereu în urmă, păşind greoi înainte. Şi simţeam că rucsacul mă trăgea la pământ tot mai puternic cu fiecare pas pe care îl făceam. Leena s-a uitat în jos la mine: „Cu ce ziceai că te ocupi?"

„N-am zis, dar..." Un chicot stânjenit. „Demult, într-o altă viaţă, am lucrat pentru cineva din America de Nord. Boston. Avea o firmă de investiţii privată. Practic asta înseamnă că..."

Mi-a replicat fără să se uite la mine. Din tonul vocii ei, am dedus că zâmbea: „Ştiu ce înseamnă. Sunt săracă, nu ignorantă."

„Scuze. A fost urât din partea mea. N-am vrut să..."

De data aceasta s-a întors şi m-a privit: „Judeci o carte după coperta ei?"

Era uşor să discuţi cu Leena, şi cu toate că ceea ce spusese era adevărat, nu a spus-o în aşa fel încât să mă doară. Încerca doar să vorbească de la egal la egal cu mine: „Chiar aşa impresie ţi-am lăsat?"

Leena a ridicat din ambele sprâncene şi mi-a întins mâna, oferindu-se să mă ajute să urc panta abruptă. I-am acceptat ajutorul. „În fine, avea o mulţime de bani. Iar eu eram un fel de băiat bun la toate. Tot timpul angaja şi concedia..."

M-a întrerupt: „Inclusiv pe tine?"

O ridicare onestă din umeri: „Până la urmă, da. Cam aşa ceva. Oricum, când avea interviuri de angajare cu tipi care fie fuseseră concediaţi de la fostul serviciu, ori erau neangajaţi dintr-un motiv sau altul, toţi foloseau aceeaşi expresie. Toţi şedeau la interviu picior peste picior şi sperau că el nu va vedea dincolo de masca în spatele căreia se ascundeau când răspundeau: «Sunt în tranziţie.» Nu pot să-ţi spun de câte ori am auzit la masa din sala de interviuri replica aceasta atent pregătită." Am dat din cap în timp ce am încercat să-mi recapăt suflul: „Dar urcând Everestul ăsta cu două sute de kilograme în spinare, înţeleg ce au vrut să spună, fiindcă asta simt şi eu. Sunt în tranziţie."

A râs şi a păşit mai departe printre copaci.

După o curbă, urmând drumul, am dat de un indicator din lemn năpădit de buruieni. Indicatorul avea o lăţime de vreo doi metri şi era cam la fel de înalt. Vopseaua se decolorase, se scorojise şi lipseau câteva scânduri din el, ceea ce sugera că nu mai era întreţinut de multă vreme. Pe indicator scria: CINCO PADRES CAFÉ COMPAÑÍA. Sub el se găsea un indicator şi mai vechi, pe care scria cu litere sculptate manual: MANGO CAFÉ.

M-am împiedicat şi era cât pe ce să cad. Leena s-a întors: „Eşti bine?"

M-am uitat la semn şi am pălit: „Da."

Ea a făcut câţiva paşi înapoi până la mine şi şi-a aşezat degetul mare

pe încheietura mâinii mele, numărând încet. După vreo cincisprezece sau douăzeci de secunde, a lăsat mâna mea să cadă, însă suspiciunea a revenit: „Eşti sigur?"

Am făcut un gest indiferent cu mâna: „Da. Adevărul întreg e o poveste prea lungă."

„Să-mi spui dacă te ia cu ameţeală."

Ce simţeam în clipele acelea întrecea cu mult o simplă ameţeală, dar am decis să nu-i spun asta.

Câteva clipe mai târziu, am ieşit dintre copaci în ceea ce devenise noul platou al Las Casitas. Am văzut în faţă două construcţii de lemn ca nişte hambare, cu acoperişul din tablă, două caturi şi treizeci de uşi pe o parte. Leena mi-a zis în timp ce înaintam: „Familiile muncesc la culesul cafelei şi câştigă un dolar şi jumătate pe zi. Lucrătorii calificaţi, strecurătorii, câştigă doi dolari." A arătat spre clădiri: „Locuiesc în camerele astea. Câteodată şase până la opt persoane pe o suprafaţă de doi pe doi. Fără ventilaţie. Fără căldură. Fără sistem de răcorire. N-au nici şcoală, nici asistenţă medicală, şi cei mai mulţi dintre ei nu vor pleca niciodată de pe muntele ăsta. Dar tot e mai bine decât alternativa."

„N-aş vrea să văd alternativa."

A repetat cuvintele mele. „E fix chestia la care sugi de vreo oră încoace."

„Trestia de zahăr?"

„Blestemul Nicaraguei."

„Cum aşa?"

A făcut un gest a lehamite cu mâna: „Adevărul întreg e o poveste prea lungă." Apoi mi-a arătat cu degetul unde urma să lucrăm. „Adunăm echipament medical şi alimente de la bisericile din Valle Cruces până în León şi le aducem aici. Nu-i mult, deci încercăm să le împărţim cât mai bine."

„De aceea eraţi în León?"

„Da." A arătat către o măsuţă de sub un copac uriaş din dreapta noastră. „Vom rămâne aici cam o oră. Mai întâi vor veni cei sănătoşi. După ce vom termina cu aceştia, vom merge noi la ei."

În timp ce ne-am scos rucsacurile, s-a format o coadă tăcută şi cuminte de vreo şaizeci de oameni, care şerpuia printre copaci până la clădirea cea mai apropiată. Majoritatea adulţilor se holbau la mine. Paulina a observat

asta şi mi-a zis: „Cei mai mulţi dintre ei n-au mai văzut niciodată de aproape un *gringo*[1]."

Prima femeie avea o rană deschisă pe mâna murdară. Paulina i-a spus ceva femeii în timp ce-i spăla mâinile cu apă caldă. Şi după ce i-a vorbit ei în spaniolă, mi-a tradus mie în engleză: „I-am spus că trebuie să spele rana de mai multe ori pe zi cu apă caldă. Nu prea înţelege ce sunt microbii, aşa că-i o luptă grea." În timp ce lucra, un grup de vreo douăzeci de copii m-au înconjurat cu o fascinaţie mută. Leena mi-a zis: „Eşti probabil primul alb pe care unii dintre copiii ăştia l-au văzut în viaţa lor."

Celor mai mulţi le curgea nasul şi mucii li se scurgeau pe feţe. „De ce le curge aşa nasul? Pare că toţi de aici au nevoie de nişte antihistaminice."

Leena a râs de ignoranţa mea: „Trăiesc în case în care mâncarea este gătită pe sobe cu lemne. Şi nu le aerisesc, fiindcă fumul îndepărtează ţânţarii, aşa că majoritatea copiilor de aici cresc inhalând fum în exces. Cei mai mulţi au plămânii inflamaţi şi cam jumătate sunt astmatici. Ne străduim să-i convingem să-şi aerisească locuinţele, dar ei spun că dacă deschid geamurile le intră în case spiritele muntelui." A arătat spre copiii care roiau în jurul meu. „Deşi nu se vede, sunt un pic mai sănătoşi decât au fost în ultimii ani."

„Cum aşa?"

„Stomacurile nu le mai sunt umflate."

„Ce-ai făcut?"

A arătat spre recipientul nostru cu apă. „Am adăugat clor în apa lor de băut." Apoi, privind spre mame: „Educă mamele şi întreaga plantaţie se schimbă. Acum câţiva ani, am început să aduc clor şi să-l introduc treptat în apa lor. Nu le-a plăcut, dar viermii au încetat să apară când schimbau scutecele şi stomacurile copiilor au revenit la normal. Acum mă ascultă şi pun clor în orice."

O fată gravidă – să fi avut vreo cincisprezece ani – s-a apropiat de Paulina şi a discutat cu ea pe un ton scăzut. Paulina i-a dat un flacon cu aspirină pentru copii şi tânăra mamă a plecat. Apoi a venit un bătrân care a arătat spre şoldul lui. Leena l-a ascultat şi pe el cu atenţie, privindu-l în ochi. Isabella şedea la stânga ei şi distribuia fiecărui pacient câte o bomboană. Copiii roiau în jurul ei sâcâind-o să le dea bomboane, dar ea nu-i băga deloc în seamă.

1 termen folosit în America Centrală şi de Sud desemnând o persoană care nu este de origine latino-americană sau hispanică – n.tr.

„De unde-şi iau apa?“

Paulina a arătat spre un pârâu ce străbătea proprietatea. „Adevăratul proprietar al acestui loc este un mister pentru noi toţi. Ştim doar că drepturile de plantare sunt concesionate, dar cui anume, nu ştie nimeni. Oricine ar fi proprietarul, acesta are angajat un supraveghetor ce vorbeşte în numele lui. Dincolo de deal, proprietarul, oricine ar fi el, îşi paşte vitele – şi porcii. Şi toate mizeriile lumii coboară în josul pârâului până aici. Inclusiv nişte paraziţi foarte periculoşi. Familiile care locuiesc aici trebuie să coboare câţiva kilometri ca să ia apă curată şi apoi să urce iarăşi până aici, dar după ce îşi termină munca nu mai au energie să facă asta, aşa că beau de unde e mai convenabil.“

„Şi nu s-au gândit să facă o fântână?“

A arătat în stânga noastră: „Imediat după ridicătura aceea. Doi bărbaţi au muncit la ea mai mult de un an, fiindcă au trebuit să sape foarte adânc. Au folosit patru lungimi de funie ca să ajungă la nouăzeci de metri adâncime, ceea ce este foarte mult pentru o fântână săpată manual.“

„Apa era bună?“

„Unii spun că Dumnezeu Însuşi a băut din fântâna aceea.“

„Dar ce s-a întâmplat cu ea?“

„Alunecarea de teren de după uraganul Carlos.“

„De ce nu o sapă iarăşi? Pare că munca grea-i făcută deja.“

„E foarte întunecos în fundul gropii, şi nimeni nu vrea să fie la capătul celălalt al funiei. În plus, oamenii cred că diavolul le va lua sufletul dacă sapă o fântână pe care Dumnezeu a astupat-o.“

„Tu nu crezi asta, nu-i aşa?“

„Eu cred că există o legătură între fântână şi muntele ăsta.“

Am privit în jur la toată mizeria şi sărăcia aceea. „Dar n-ar fi în folosul oamenilor să aibă apă potabilă?“

Mi-a răspuns fără să se uite la mine: „Ba da.“

Am zis mai mult pentru mine decât pentru ea: „Nu prea are sens.“

Paulina a chicotit: „Bun venit în Nicaragua.“

Al treilea pacient a fost o femeie de vreo cincizeci de ani. Era slabă, avea doar jumătate de dantură şi fusese frumoasă cândva, înainte ca soarele s-o fi ofilit. Părul îi încărunţea şi, când zâmbea, buza i se agăţa de doi dintre dinţii ce-i mai rămăseseră în faţă. Paulina a îmbrăţişat-o când a văzut-o. Femeia i-a vorbit încet, dar repede. Leena a ascultat-o şi apoi s-a întors spre mine. „Charlie, vreau să ţi-o prezint pe buna mea prietenă

Anna. Locuieşte aici de douăzeci şi şapte de ani." Am întins mâna şi Anna mi-a strâns-o. Mâna ei era fragilă, plină de bătături şi tandră. Leena mi-a dat un cleşte cu vârf ascuţit şi a împins-o spre mine: „Are un dinte care o chinuieşte. Eu voi fugi până acolo ca s-o consult pe fata gravidă ca să văd cum înaintează sarcina, iar tu trebuie să scoţi dintele Annei."

După ce a spus asta, a dat să se îndepărteze. „Ce?!"

Mi-a zis, râzând, peste umăr: „Nu te îngrijora, îţi spune ea care dinte o doare." Apoi a ridicat degetul şi a continuat: „Să nu-i scoţi unul sănătos. Şi aşa nu mai are prea mulţi."

Leena a dispărut prin una din uşile hârbuite de lemn, iar Anna m-a privit cu ochii ei albaştri frumoşi şi cu mâinile încrucişate la piept. Cu cleştele în mână, am întrebat-o: „Care?"

Anna mi-a apucat braţul mâinii în care ţineam cleştele şi mi l-a îndreptat blând spre un molar din spatele maxilarului superior. După aceea a deschis gura larg şi a aşteptat. Isabella se uita la noi sugând o bomboană. După ce Paulina dispăruse, mai mulţi bolnavi obosiţi şi plini de speranţă formaseră o coadă, aşteptând să scot dintele Annei ca să mă pot ocupa şi de ei. I-am deschis gura cu stânga şi am aşezat blând cleştele pe dintele indicat. „Ăsta-i?"

Nu mi-a răspuns.

Am întrebat iarăşi: „*Sí?*"

A încuviinţat cu o mişcare a capului.

Aşadar, am apucat ce mai rămăsese din dintele cu abces şi am strâns cleştele cât am putut de tare. Mirosul ce emana din gura ei ar fi putut sufoca şi un vierme, dar mi-am ţinut respiraţia şi am încercat să mă ţin tare. Atent să n-o rănesc, am tras cu grijă. Din fericire, cleştele a prins bine, iar dintele putrezit şi infectat a ieşit uşor din gingie. Cu sângele şi puroiul curgând, ea a luat dintele din cleşte şi l-a pus în buzunar. Zâmbind, a scuipat sângele din gură, m-a bătut pe umăr şi a plecat. În următoarea oră am scos nouă dinţi, în timp ce Isabella m-a urmărit cu o curiozitate mută.

După ce coada s-a mai rărit, un băieţel s-a apropiat de mine şchiopătând. Degetul mare de la un picior îi era roşu, infectat, şi avea în el o gaură cam cât un vârf de creion. I-am cerut să se aşeze şi am pipăit puţin pielea din jurul rănii. Băiatul încerca să facă pe viteazul, dar vedeam că-l doare. Leena l-a încurajat să mă lase să-i examinez piciorul. Atunci el s-a încordat şi a strâns din dinţi. Simţeam că ceva îi intrase în

deget, dar nu puteam să ajung acolo fără să-i provoc durere. Văzând cum mușchii maxilarului i se încordează, i-am strâns degetul așa cum strângi un coș. La început n-a ieșit nimic. M-am oprit pentru a obține o priză mai bună, iar el a tras adânc aer în piept și și-a ținut respirația. Știam că-l doare, deci precis că-i intrase ceva acolo. În cele din urmă, am apăsat cu degetele mari de la ambele mâini și el a scăpat un țipăt scurt. Atunci a țâșnit puroiul și vârful a ceva s-a ițit prin pielea lui. Băiatul avea ochii în lacrimi, dar i-am arătat vârful acela și i-am cerut Leenei să-l întrebe dacă-mi dă voie să continui. A încuviințat din cap, a arătat spre degetul de la picior, m-a împuns cu degetul arătător în braț și a mai încuviințat o dată din cap. Am interpretat asta ca o aprobare și am mai strâns o dată. De data aceasta, a țâșnit o substanță albă și verde, urmată de un spin. Am luat penseta Leenei și l-am extras ușor din degetul băiatului. A făcut ochi mari când i-am arătat spinul de aproape doi centimetri. Apoi a zâmbit larg. I-am spălat piciorul, am masat cât antibiotic am putut în gaura din deget și după aceea i l-am bandajat, cu instrucțiuni stricte din partea Leenei să nu mai umble desculț cel puțin o săptămână. El a dat aprobator din cap și a plecat cu spinul în palmă ca să-l arate mamei sale. Când a plecat, pieptul i s-a bombat puțin în față. S-a uitat în sus la mine și mi-a zis: „*Gracias, Doctor.*"

Cuvintele lui mi s-au învârtejit în cap. Când s-au oprit în cele din urmă, înțelesul lor s-a limpezit. M-am întors spre Leena și am întrebat-o: „Cum mi-a zis?"

Leena mi-a șoptit: „Cred că ți-ai făcut un prieten." Și a adăugat cu un zâmbet șiret: „De fapt, nu numai unul."

„Ce vrei să spui?"

„Anna a fost cucerită de tine."

„O adevărată... doamnă."

„Dă-mi voie să-ți spun ceva despre femeia aceea. Soțul ei a fost bolnav anul trecut, iar medicamentul de care avea nevoie era foarte scump. Majoritatea oamenilor cu boala lui mor. Dar Anna a lucrat toată ziua pe plantația de cafea, apoi la apusul soarelui a coborât muntele până la plantațiile de arahide și a lucrat toată noaptea, la lumina lunii, culegând arahidele cu mâinile goale. Dormea acolo în câmp o oră sau două înainte de răsăritul soarelui, după aceea își ascundea sacul cu arahide, urca muntele ca să vadă cum se mai simte soțul ei și apoi se întorcea pe plantația de cafea înainte de începutul programului de lucru. Îi trebuiau trei-patru zile

ca să umple cu arahide un sac de patruzeci şi cinci de kilograme, pentru care primea zece dolari."

„Şi soţul ei?"

„Sănătos tun – mulţumită ei."

Când am terminat, ne-am împachetat lucrurile şi am pornit spre locuinţe. Acestea erau de dimensiunea unor dulapuri, cu paturi suprapuse pe o latură, făcute cu mulţi ani în urmă dintr-un lemn de esenţă tare negeluit. În decursul anilor, uzura netezise lemnul şi uleiul de pe mâini şi trupuri îl înnegrise. Oamenii din Statele Unite ar fi plătit mii de dolari pentru frumuseţea acestui lemn, dar cei ce locuiau aici ar fi plătit mii de dolari să scape de el. Plantaţia acoperea o suprafaţă mică pe coasta sudică a Las Casitas. Casa proprietarului era mare, cam cât casa lui Colin de pe coastă. Paulina m-a condus către centrul clădirii, unde un fel de coridor împărţea zona şi de unde puteam vedea că tot atât de mulţi oameni locuiau în mijloc ca pe laturi. Aerul era stătut şi căldura era chinuitoare. Paulina a făcut un gest în direcţia pământului, zgurii, copiilor desculţi cu nasurile murdare şi mi-a zis: „Nu te lăsa amăgit de ce vezi, ăştia-s oameni mândri. N-au nimic, dar puţinul pe care-l au este păstrat în ordine. Pământul este măturat cu grijă, au căutat şi aşezat pietre mari şi netede de râu în pragul uşilor ca să-şi şteargă picioarele de ele şi sunt primitori de oaspeţi; deasupra paturilor atârnă banane proaspete; chiar dacă au hainele murdare, acestea sunt împăturite frumos. Bărbaţii poartă curele, îşi scot pălăriile când te întâlnesc şi femeile îşi învelesc capetele cu basmale."

Înţelegeam ce-mi spunea, dar nu pricepeam de ce. „De ce-mi spui toate astea?"

„Îţi arăt diferenţa între sărăcie şi mizerie."

„Cum aşa?"

„Poţi să fii sărac şi fără să locuieşti în mizerie."

Am intrat în casa nefinisată care semăna mai mult cu un hambar uriaş cu zeci de staluri care abia dacă ar fi fost potrivite pentru un singur cal. Mi-a explicat: „Astea-s pentru muncitorii tineri cu puţină experienţă. Sau..." A împins o uşă: „pentru bătrânii care-şi vând casele de afară când nu mai pot munci."

Înăuntru, un hamac se întindea de la un perete la celălalt. În el şedea cineva care fusese odată om. Numai piele şi os. Desculţ. Cu cămaşa descheiată, pantalonii ridicaţi până la coapse, dar cu pântecele şi fundul

expuse. Avea mâini mari, braţe care odată fuseseră musculoase. Pe jos, lângă el, se găsea o sticlă pe jumătate umplută cu apă.

La deschiderea uşii, lumina a pătruns încet în încăpere. Când bătrânul a văzut-o pe Paulina, a zâmbit, a închis încet ochii şi i-a deschis la fel de încet. Buzele îi erau albe ca varul şi limba părea să-i fie umflată şi lipită de cerul gurii. A încercat fără succes să-şi acopere goliciunea cu partea de jos a cămăşii. Judecând după hamacul ud şi mirosul pătrunzător din cameră, fusese prea neputincios ca să se ridice şi urinase pe el. Leena şi-a scos rucsacul, i-a apucat mâna – luându-i pulsul cu degetul – şi a îngenunchеat jos lângă el, vorbindu-i în şoaptă şi privindu-l tot timpul în ochi. Tot la câteva secunde, el aproba din cap şi buzele i se mişcau, dar nu puteam auzi ce zice. Isabella stătea în spatele meu, dincolo de uşă, şi asculta fără să se uite înăuntru.

Cu ochii aţintiţi în ochii bătrânului, Leena a scos din rucsac un pachet de şervеţele umede pentru bebeluşi şi a început să spele delicat bustul, braţele, pântecele şi picioarele bărbatului. Apoi, cu o tandreţe deosebită, i-a spălat fundul şi penisul.

Când a terminat, bătrânul a bătut uşor mâna Paulinei şi apoi şi-a dus mâna la fruntea ei ca şi cum i-ar fi dat o binecuvântare. Ea s-a ridicat, l-a sărutat pe frunte, pe obraz şi apoi pe mână.

Când a ieşit, Paulinei i s-a prelins o lacrimă pe faţă. S-a oprit la o chiuvetă ca să-şi spele mâinile, dar recăpătându-şi cumpătul, a ales să nu spună nimic şi să nu ofere vreo explicaţie. În cele zece minute cât a stat cu bătrânul, zâmbetul nu i-a părăsit niciodată chipul, însă eu n-am văzut nimic în încăperea aceea care să mă facă să zâmbesc. L-a găsit dezbrăcat, dar l-a îmbrăcat cu onoare şi demnitate. Şi îmbrăcându-l, m-a dezbrăcat pe mine de mine.

Văzusem multe lucruri la viaţa mea, de multe dintre ele nu eram mândru, dar până în ziua aceea nu văzusem niciodată chipul unui înger. Poate că pentru prima dată în viaţa mea am văzut unul în încăperea aceea. Din nefericire, dacă un înger al îndurării tocmai îl vizitase pe bătrân, presimţeam că nici îngerul morţii nu era prea departe. Dar cred că şi bătrânul ştia asta.

Iar lacrima care se prelingea pe obrazul Leenei îmi dădea de înţeles că ea ştia asta mai bine ca oricine. Văzând expresia tulburată de pe faţa mea, m-a întrebat: „Vrei să spui ceva?"

„Nu... ei bine, da. Nimeni nu pare prea afectat de faptul că bărbatul

acela zace pe moarte chiar sub ochii lor. Parcă nu sunt surprinşi deloc."

„Oamenii de aici nu se simt îndreptăţiţi la o sănătate perfectă."

„Da, dar oare n-ar trebui? Vreau să spun, nu este acesta un ţel ce merită urmărit?"

„Desigur, dar cu ce preţ?"

„Păi, cu orice preţ."

„Aici te deosebeşti de ei." A ridicat un deget şi a continuat: „Am să-ţi dezvălui un mic secret. Când am ajuns în Statele Unite pentru studii, m-a izbit faptul că toţi pe care-i întâlneam îşi petreceau zilele muncind frenetic ca să câştige destui bani pentru a-şi cumpăra un mâine mai bun. Aici, oamenii sunt mulţumiţi – cumpără ceea ce le trebuie astăzi şi lasă ziua de mâine în seama lui Dumnezeu. Oamenii de aici nu trăiesc viaţa cu frica morţii. Au o atitudine degajată faţă de ea, în primul rând fiindcă nu pot s-o controleze, şi – " A făcut o pauză, cântărindu-şi cuvintele: „Din experienţa lor, viaţa le va scăpa mereu printre degete, oricât de mult ar ţine de ea."

La un moment dat, am început să înţeleg că pentru oamenii ca mine ce ajung în astfel de locuri, se întâmplă un fel de reprogramare. O zdrobire. Ca scăparea pe jos a unei baghete de sticlă. Este sunetul spulberării supoziţiilor noastre când aflăm că prefăcătoria noastră, făţărnicia noastră sunt doar vanitate. De parcă am avea vreun control asupra a ceva din toate astea. Eu, la fel ca majoritatea cunoscuţilor mei, îmi petrecusem cea mai mare parte a vieţii încercând să mă apăr de adevăr, de ruşinoasa sticlă de sub hamac. Dar adevărul este că nu putem să ne protejăm. Oamenii ăştia nu se amăgeau cu iluziile pe care mi le construisem eu ca un strat protector – anume că moartea nu mă va găsi într-un hamac din Nicaragua, când nu voi mai avea putere să mă ridic şi voi fi nevoit să fac pe mine. Că, din nu ştiu ce motiv, eu merit altceva. Ca şi cum banii sau statutul social ar putea să-mi cumpere, ar putea să-mi garanteze, o moarte demnă. Oamenii ăştia ştiau că s-au născut, că s-ar putea să crească, s-ar putea să se căsătorească, s-ar putea să aibă o viaţă lungă, s-ar putea să râdă şi s-ar putea să cunoască dragostea, dar toţi ştiau că vor muri. Că ceea ce întâlnesc aici este trecător. Eu, pe de altă parte, nu mă prea gândeam la asta. M-am uitat în jurul meu, la toţi ochii care îl priveau pe bărbatul acela scheletic, ştiind că nu au luxul acesta. Şi nici nu pretindeau că-l au. Contradicţia era izbitoare. Eu îmi petrecusem viaţa luptând împotriva unor forţe de care nu mă puteam apăra, ca unul

care stă pe țărmul oceanului lovind valurile. Nu aveam puterea să opresc fluxul, așa cum nu aveam puterea să dau lumină soarelui.

A mai bătut la câteva uși și și-a vârât capul în niște camere unde două femei își hrăneau pruncii. Leena a zâmbit larg văzându-i pe copiii care sugeau pofticioși, iar femeile obosite n-au făcut niciun efort ca să-și acopere sânii în prezența mea. Am rămas în spate până când Leena mi-a făcut semn să mă apropii. Atunci a scotocit în rucsacul meu și le-a lăsat câteva pachete mari de orez și fasole, precum și câteva sticle cu ulei de gătit. Mamele au dat din cap, au zâmbit și i-au mulțumit de mai multe ori. Una dintre fete avea un ochi vânăt, pe care și l-a ascuns cu grijă de mine. Timp de o oră ne-am tot oprit, Leena a discutat cu oamenii și am despachetat orez, fasole și ulei. Singurul lucru mai plăcut decât senzația de ușurare a rucsacului a fost zâmbetul pe care porțiile mici de alimente îl aduceau pe buzele celor ce le primeau.

În interiorul casei se simțea fum de lemn ars. Câinii se uitau de la distanță cum Isabella ne conducea prin spațiul de locuit. În cele din urmă, ne-am îndreptat spre bucătărie, o clădire spațioasă centrată în jurul unui foc enorm de lemne. Oale mari de orez, fasole și porumb fierbeau pe grătare de fier suspendate deasupra focului. Femei corpolente și transpirate amestecau în oale și răscoleau focul cu niște bețe lungi. În colț, două adolescente coceau febril niște tortilla. Un al doilea foc strălucea sub o plită de oțel. Fetele își cufundau mâna într-o găleată cu ceva ce părea a fi un amestec de mălai și apă, îi dădeau forma unei turte plate, pe care o așezau apoi pe plita fierbinte și o lăsau cam șaizeci-nouăzeci de secunde, după care o întorceau pe partea cealaltă.

Paulina le-a îmbrățișat pe femei și pe fete și a discutat încet cu fiecare dintre ele, ascultând și încuviințând din cap. Când i-au oferit ceva de mâncare, a refuzat, dar când fetele au arătat spre tortilla, s-a uitat spre mine și trebuie să mă fi văzut salivând, căci a făcut un semn afirmativ, iar o fată a luat repede o tortilla de pe plită cu degetele și mi-a întins-o. Paulina mi-a zis: „E OK."

Una dintre femei a cufundat o lingură mare în fasolea ce fierbea pe foc și a întins-o spre mine. Eu am ținut tortilla și femeia a turnat bunătatea aceea peste ea. Apoi am împăturit-o și am luat o îmbucătură din ea. Fără discuție, cea mai bună „mâncare mexicană" pe care o gustasem vreodată.

Poate cea mai bună mâncare dintotdeauna. Cred că zâmbetul de pe chipul meu mi-a trădat plăcerea, fiindcă femeile au râs zgomotos, iar desfătarea ce se citea pe faţa mea şi recunoaşterea absolută a calităţilor lor de bucătărese m-au făcut instantaneu prietenul lor. Mi-au mai oferit una, dar Paulina le-a gonit şi m-a împins spre uşă râzând.

Am ieşit din spaţiul de locuit şi am intrat în ceea ce părea a fi zona de lucru a plantaţiei. Depozite mari, tractoare şi diverse piese unse şi ruginite de echipament mecanic de utilaje grele zăceau împrăştiate peste tot. Deasupra noastră, copaci uriaşi ne umbreau cărarea. Florile se deschideau pe ramuri precum cozile unui păun şi în timp ce priveam vrăjit, am observat nişte păsări care ţâşneau ca nişte avioane de luptă F-16 printre ramuri. Mi-am dus mâna la ochi: „Ce păsări sunt?"

Mi-a răspuns Isabella: „Papagali."

La dreapta, poate câteva sute de metri mai încolo, am auzit un zgomot ciudat: era puternic şi putea fi descris cel mai bine ca un urlet: „Asta ce-a fost?"

Paulina mi-a răspuns din mers: „Maimuţele urlătoare. E una chiar deasupra ta." M-am oprit şi când m-am uitat în sus, am întâlnit doi ochi care mă priveau. Paulina a pocnit din degete şi a scos un sunet ca un fluierat urmat de un ţăcănit, pe care nu-l mai auzisem niciodată. Maimuţa a ţâşnit ca o ghiulea. S-a legănat din cracă în cracă, până când a ajuns pe pământ, s-a apropiat de Paulina şi, spre marea ei încântare, a urcat pe ea de parcă ar fi fost un copac şi i s-a cocoţat pe umăr.

Eu mi-am potrivit rucsacul pe umăr şi am clătinat din cap admirativ: „Ar trebui să se organizeze excursii aici."

De după un copac din spatele meu a apărut băieţelul căruia îi scosesem spinul din picior. O târa după el pe mama lui – o femeie tânără şi osoasă ce purta în braţe un bebeluş. Băiatul a arătat spre mine şi a proclamat cu voce tare: „*El doctor!*" A tras de bluza mamei sale şi a repetat: „*El doctor!*"

Le-am făcut semn cu mâna şi ea m-a privit de la distanţă.

Paulina şi-a atins nasul de cel al maimuţei jucăuşe şi i-a vorbit încet până când aceasta i-a trecut de pe un umăr pe celălalt, apoi pe braţ şi în cele din urmă i s-a urcat în cap. Era în mişcare continuă.

Cu un alt ţăcănit din buze, a luat-o şi a aşezat-o jos, iar aceasta a dispărut în copaci, urcând din cracă în cracă, în timp ce noi ne-am văzut de drum.

„Presupun c-ai mai făcut asta."

„Nu," mi-a răspuns zâmbind cu înţeles. „Abia ne-am cunoscut."

Am intrat într-un fel de garaj, unde se reparau tractoare şi utilaje grele. Un bărbat care lucra la o roată de mari dimensiuni cu o cheie enormă în mână a zâmbit larg când a văzut-o pe Leena. A ocolit şchiopătând roata şi ea a făcut acelaşi gest cu mâinile pe care mi-l făcuse mie Isabella. Bărbatul s-a înclinat uşor şi Leena l-a îmbrăţişat, în timp ce ochii lui s-au luminat.

Paulina i-a vorbit, el a încuviinţat din cap şi imediat după aceea s-a aşezat pe un scaun, iar ea a îngenuncheat şi a început să-i suflece pantalonul la un picior, dând la iveală o rană urâtă. I-a spălat rana cu apă dintr-o sticlă, apoi a curăţat-o. În cele din urmă i-a făcut o injecţie deasupra rănii, a acoperit-o cu un antibiotic sub formă de unguent gras şi a pansat-o cu un tifon. La sfârşit i-a dat instrucţiuni care au inclus, pe un ton politicos şi însoţit de un zâmbet, avertismentul cu degetul ridicat ca să facă exact cum îi spune. El a încuviinţat din cap, a luat o punguliţă de lângă scaun şi i-a dat-o. Ea a rulat-o şi a pus-o în rucsacul meu, apoi a sărutat mâna omului şi m-a condus spre partea din spate a garajului.

În faţa noastră s-a deschis o platformă imensă din ciment – cât o jumătate de teren de fotbal. Cimentul era acoperit cu folii enorme de plastic negru pe care nişte bărbaţi cu mături şi greble împrăştiau boabele de cafea într-un strat subţire. Leena a zis: „Este prima recoltă de boabe. Le întind pe aceste folii ca să se usuce. Apoi..." M-a condus de mână: „Sunt aduse aici." Am intrat într-o clădire separată, unde o maşinărie mare scutura nişte site mari pline cu boabe. Zgomotul era asurzitor şi aerul era plin de praf şi pleavă. Pământul vibra sub puterea motoarelor. „Aici sunt decojite şi rămân numai boabele." A continuat să meargă, conducându-mă de mână undeva mai în spate, unde şedeau vreo zece oameni sortând boabele în nişte saci pe care îi ţineau între picioare. „Apoi sunt sortate în categorii de boabe. Cele mai bune sunt sortate şi vândute ca provenite din sursă unică, organice şi fair-trade, deşi nu prea văd nimic fair[1] în comerţul de aici." Când a spus asta, tonul vocii ei a devenit tăios. A continuat: „Boabele mai mici sau imperfecte sunt vândute companiilor mari care le vând sub formă de cafea măcinată în ambele Americi."

După aceea a vorbit cu câţiva muncitori care sortau boabele, şi aceştia i-au făcut semne prieteneşti cu mâna ori i-au zâmbit. Am plecat de acolo

1 corect, cinstit (lb. engl.) – n.tr.

pe o ieşire laterală şi am coborât un deal care ne-a condus printr-un coteţ cu câteva mii de găini.

Soarele apunea în timp ce Leena m-a condus la o oală cu apă de lângă un foc ce ardea mocnit cu tăciuni roşii şi albi. A atins apa cu degetul, apoi a scos o bucată de săpun din rucsac şi ne-am spălat cu apa aceea. M-a pus să-mi spăl bine braţele până la subsuori, faţa şi gâtul. Şi Isabella de asemenea. După ce am terminat, ne-am scuturat mâinile ca să ni se usuce, ne-am luat rucsacurile în spate şi am început să coborâm dealul printre arborii de cafea. Mirosul plantaţiei se făcea încă simţit în jurul nostru când Paulina s-a oprit şi a ascultat. La fel şi Isabella. S-a auzit sunetul unui motor. Diesel. Din ce în ce mai aproape. Paulina ne-a tras în spatele unui copac mare, unde ne-am ghemuit în timp ce o Toyota HiLux albă 4x4 cu portbagaj pe capotă şi cu cauciucuri de teren urca cu uşurinţă spre munte. Leena s-a întins de după copac ca să-l vadă mai bine pe şofer. A şoptit: „E supraveghetorul." Chipul i-a devenit aspru şi a scuipat pe pământ: „Nu-şi permite să le dea apă curată muncitorilor, dar poate să conducă o camionetă nouă de douăzeci de mii de dolari." S-a oprit, clătinând din cap: „Nu ne dă voie să venim aici. Spune că nu-i bine pentru afaceri. Pentru moralul oamenilor."

„Faci toate astea şi ei nu vor să vii aici?"

A clătinat din cap: „Nu." A ascultat iarăşi. „Se crede mare jucător de cărţi, de aceea merge în León să joace în fiecare marţi seara. Apoi doarme până îi trece mahmureala, până miercuri pe la prânz. Îşi plăteşte prostituatele şi ajunge înapoi abia spre cină." A stat o clipă pe gânduri. „Azi a venit mai repede. Asta înseamnă că a câştigat şi s-a întors la timp ca să se laude."

Am spus, urmărind camioneta hurducându-se peste pietre. „Ai zis că-i place să joace cărţi?"

Părea iritată şi venele de la braţe i s-au umflat ca nişte lujeri roşii. „Da."

„Şi spui că maşina asta-i nouă?"

A privit dezaprobator în timp ce maşina se îndepărta peste pietre şi rădăcini. „Săptămâna trecută n-o avea. De ce?"

„Eram doar curios."

Văzusem camioneta lui Colin doar din fotografii, dar mă îndoiam că sunt două exact la fel. Şi dacă supraveghetorul o conducea, însemna că Zaul o pierduse la cărţi, ceea ce m-a făcut să mă întreb ce altceva mai

pierduse. León nu era un oraş mare şi aş fi surprins dacă marţi seara se desfăşuraseră mai multe partide de poker cu miză mare.

Paulina s-a uitat printre pomi în direcţia plantaţiei care acum nu se mai vedea şi a zis încet: „Cele două mame tinere care îşi alăptau copiii sunt..." A scuipat furioasă şi a clătinat din cap: „Şi nu are deloc grijă de ele. Le dă resturi de la masă când fac ceea ce vrea el, dar ele abia au născut de două şi trei săptămâni, deci nu pot..." A făcut cu degetele semnul ghilimelelor: „să-i dea ce vrea el."

Isabella m-a tras de mânecă şi a mişcat iarăşi degetul arătător ca un ştergător de parbriz. „Asta înseamnă că nu mai pot să se pupe. Fiindcă pupatul face bebeluşi. Apoi, când bebeluşii sunt destul de mari, ies prin fermoar." M-a împuns cu un deget în coastă. „Eu am fermoar fiindcă sunt fată. Şi mami are fermoar fiindcă e fată, dar tu n-ai, fiindcă tu eşti băiat."

Am încuviinţat şi m-am uitat la Leena: „Fermoar?"

Ea a ridicat doar din umeri: „Ai o explicaţie mai bună?"

„Nu. Chiar n-am."

Ne-am continuat drumul. Rucsacul meu era gol, lucru pentru care eram recunoscător. În timp ce mergeam, am auzit o bufnitură, urmată de o a doua şi o a treia bufnitură. În cele din urmă, am văzut cauza zgomotului - din copacul de deasupra noastră căzuse ceva portocaliu şi galben.

Leena a cules unul. A tăiat o felie şi i-a dat-o Isabellei, care a vârât-o întreagă în gură şi a zâmbit larg, astfel că sucul i s-a scurs pe la ambele colţuri ale gurii, ceea ce n-a trecut neobservat. Leena a zâmbit, şi întreaga scenă avea darul să vindece răni adânci. Mi-a oferit şi mie o felie, iar eu am acceptat-o. „Nu-mi amintesc să mai fi mâncat vreodată un fruct de mango."

„Niciodată?"

„Cu siguranţă nu unul ca ăsta."

A vârât şi ea o bucată în gură şi mi-a vorbit cu gura plină: „Ăsta-i gustul Nicaraguei."

Dinţii mi s-au înfipt adânc în fruct şi sucul din el a explodat. Nu mai gustasem niciodată aşa ceva. Leena s-a bucurat de reacţia mea. „Bun, nu-i aşa?"

Am confirmat din cap, dar n-am zis nimic, încercând să păstrez sucul cât mai mult în gură. În timp ce Leena decojea un alt fruct, Isabella a mai adus patru. Am rugat-o pe Leena: „Vorbeşte-mi despre bărbatul din hamac."

Ea a tăcut o clipă: „Roberto. Îmi dădea mango când eram de vârsta Isabellei." S-a uitat în sus la mine, cu ochii înroşiţi: „E pe moarte."

„Ce se poate face pentru el?"

A clătinat din cap: „Are o boală de rinichi, cauzată de pesticidele cu care se stropeşte trestia de zahăr. Pesticidele astea nu-s legale în nicio ţară civilizată, dar aici în Nicaragua sunt folosite pentru multe culturi. Înainte să taie trestia, o ard, ca să fie recoltată mai uşor. Dar procesul de ardere are un anumit efect asupra pesticidelor, cauzează o reacţie chimică sau ceva de genul ăsta, care le face şi mai dăunătoare. Bărbaţii care taie trestia inspiră substanţa aceea, şi ea se depune pe rinichii lor. Au venit aici oameni de ştiinţă din Statele Unite ca să studieze fenomenul, dar nici măcar ei nu înţeleg ce se întâmplă. Tot ce au reuşit să afle este că pesticidul cu care este stropită trestia de zahăr îi ucide pe bărbaţii care o recoltează. Roberto a început să lucreze la trestie de la cinci ani."

„De când îl cunoşti?"

„L-am cunoscut toată viaţa."

„Are familie?"

A clătinat din cap: „Rudele lui fie au fost ucise de uraganul Carlos, fie au plecat în Honduras."

Căldura, sau poate absurditatea acestui loc, începea să mă exaspereze. „Aşadar, va muri singur în camera aceea întunecoasă şi înăbuşitoare, în propria urină, şi tot ce va lăsa în urma va fi o sticlă umplută pe jumătate cu apă şi o bomboană?"

Leena s-a uitat lung la mine fără să spună nimic. M-a cercetat cu atenţie, cu capul înclinat într-o parte. Şi mi-a şoptit cu o lacrimă în ochi: „Da."

Am coborât muntele pe întuneric. Isabella a obosit pe la jumătatea drumului şi mi-a apucat mâna. Am mers aşa câteva sute de metri, iar când s-a împiedicat am pus-o pe umeri, ceea ce a părut s-o trezească puţin. Când am ajuns la şoseaua de jos, Isabella a întins mâinile în sus şi a privit stelele. „Uite, mami, pot să le ating."

Nu mai văzusem niciodată atâtea stele.

Am ajuns acasă la ele pe la ora nouă. Isabella a alergat înăuntru, unde am auzit un bărbat vorbind. Leena s-a îndreptat către pompa de apă ataşată de fântână şi a început să umple o găleată. Când aceasta s-a umplut, a pus în ea o găleată mai mică şi a aşezat totul lângă o perdea neagră din plastic. „Eu merg să încălzesc cina. Tu fă mai întâi un duş." A indicat spre

adăpostul unde stătusem cât fusesem bolnav. „Ar trebui să fie ceva haine acolo. Îmbracă orice ţi se potriveşte."

A rupt câteva surcele în două şi le-a pus peste tăciunii aprinşi din colţ, unde intenţiona să încălzească cina. Apoi a dispărut în bucătărie, unde am auzit iarăşi vocea bărbatului. Am intrat după perdea, m-am dezbrăcat, am găsit săpunul şi am făcut un duş la găleată. Deşi la început rece, duşul a fost minunat. În timp ce-mi turnam apă în cap, m-am cercetat cu atenţie. Braţele şi picioarele îmi erau murdare până la locul unde-mi fuseseră acoperite de haine. Gleznele şi labele picioarelor îmi erau albe, relativ curate, dar vârfurile degetelor îmi erau negre, acoperite de noroi întărit şi praf.

Afară, aplecată deasupra chiuvetei de beton, Leena turna apă peste o Isabella dezbrăcată şi plină de clăbuci.

În camera mea, am găsit o pereche de jeanşi tăiaţi şi un tricou gri care mi se potriveau. Când m-am întors în bucătărie, Leena a scos capul plin de săpun de după perdeaua de plastic şi mi-a zis: „Cina-i pe masă."

„Mulţumesc."

Am intrat în bucătărie şi am găsit-o pe Isabella râzând la masă cu bătrânul care avea în jur de şaizeci de ani. Acesta s-a ridicat în picioare, mi-a dat mâna şi s-a lovit peste piept: „Pau-lou". Avea, cred, cea mai puternică mână pe care o văzusem vreodată la un om. Ca să nu mai pomenesc de bicepşi. Era un Popeye în carne şi oase.

Paulina a strigat peste perdea: „Charlie, fă cunoştinţă cu Pau-lou. Se scrie Paulo, dar – " A râs amuzată. „Avem o pronunţie mai diferită aici." Apoi a adăugat pe un ton neutru: „El m-a ajutat să te urc în bena camionetei."

M-am lovit şi eu cu palma peste piept: „Charlie."

Bătrânul a zâmbit, dezvelindu-şi gingiile cu o grămadă de dinţi lipsă, a arătat spre camioneta din curte şi mi-a zis: „Tu vomitat şi murdărit camioneta mea."

„Poftim?" El a arătat spre bena camionetei şi apoi şi-a dus mâna la gură: „Vomitat. Tu." A clătinat din cap şi s-a ţinut de nas, apoi a dat iarăşi din mâini. „Camionetă." A arătat spre pantalonii mei scurţi: „Tu... murdărit... mirosit foarte rău."

Am auzit-o pe Paulina râzând de după perdea.

Deşi Paulo nu vorbea bine engleza, am înţeles ce vrea să spună. Am ridicat din umeri. „Da, îmi cer iertare pentru asta."

El a zâmbit cu bunătate, de parcă aşa ceva s-ar fi întâmplat în fiecare zi.

„*No problema.*" A făcut gestul golirii unei găleţi: „Dat cu apă."

Cina a constat din orez, fasole, câte o banană plantain prăjită şi apă. Îmi era atât de foame că aş fi putut mânca tot ce era pe masă, plus câinele vecinilor şi scaunul pe care şedeam, dar când am fost îmbiat să mai iau o porţie, am refuzat. Leena m-a urmărit cu un amuzament mut. Paulo şedea cu coatele pe masă şi vorbea încet cu Leena şi cu Isabella. Leena îmi traducea în engleză ce spunea, ca să nu mă simt exclus. I-a povestit că lucrase peste zi la plantaţia de trestie de zahăr şi ea l-a certat şi i-a zis că n-ar fi trebuit să muncească acolo astăzi. El a mişcat din deget şi a spus ceva ce ea nu mi-a tradus.

În cele din urmă, s-a întors spre mine: „Datorită ţie, am reuşit să vizităm de patru ori mai mulţi oameni ca de obicei. Mulţumesc." Şi a continuat cu un zâmbet sincer: „Eşti un catâr foarte bun. Camioneta pleacă mâine, puţin după prânz. Paulo va lucra dimineaţă şi, când se întoarce, te va duce la León."

Tonul vocii ei trăda că dimineaţă avea să se întâmple ceva ce îl împiedica să mă ducă. „Pot să ajut şi eu cu ceva?"

A vorbit iarăşi cu Paulo, care a cântărit întrebarea şi apoi a dat afirmativ din cap. Atunci Leena s-a întors spre mine: „Ai putea lucra împreună cu Paulo. Asta i-ar dubla câştigul zilei." O ridicare din umeri: „Şi ar acoperi preţul benzinei."

„Pare a fi cel mai mic lucru pe care-l pot face."

Paulo a apreciat gestul meu şi m-a lovit uşor peste braţ: „Trezesc eu. Noi lucrăm cu mine. E bine. Foarte bine. Lucrat nu greu."

Seara era liniştită şi vecinii se întorseseră la casele lor. Pretutindeni mirosea a fum. Undeva am auzit guiţând un porc şi doi câini ce păreau că se luptă. Cineva cânta în depărtare.

Paulina a adunat farfuriile de pe masă. „Te va trezi el când trebuie să plecaţi." Isabella s-a ridicat de la masă, cu pleoapele grele de somn, l-a îmbrăţişat pe Paulo şi apoi pe mama ei. La urmă, fără să stea deloc pe gânduri, m-a îmbrăţişat şi pe mine, după aceea a urcat în pat. Era singurul pat în spaţiul acela îngust, deci probabil că-l împărţea cu mama ei. Adormise înainte ca Leena să-i tragă cuvertura până la bărbie. Apoi Leena s-a întors şi a început să spele farfuriile în chiuveta de ciment. M-am apropiat de ea şi i-am spus: „Le spăl eu."

Ea a clătinat din cap: „Bărbaţii din Nicaragua nu spală vasele."

Era obosită; nu se oprise din lucru de dimineaţă, înainte ca să mă trezesc eu. Precis că pica de pe picioare. M-am oferit iarăşi: „Eu nu sunt nicaraguan."

Atunci a încuviinţat din cap şi şi-a şters mâinile. A scos din rucsacul meu punga pe care i-o dăduse bărbatul de la depozitul de sortare a cafelei, i-a turnat conţinutul pe un ştergar mare de pânză şi a început să sorteze boabele.

Din gesturile ei, am dedus că nu era prima dată când făcea asta: „Le vei prăji după aceea?"

„Dacă am timp... în weekend."

Paulo se dusese la culcare în camera alăturată. Îl auzeam sforăind liniştit. După ce am terminat de spălat vasele, Leena a chicotit: „Nu ştiu cu ce te ocupi, dar dacă nu-ţi va mai merge, să ştii că ai fi un foarte bun *el doctor* în munţii vulcanici din Nicaragua." A râs iarăşi. „Te pricepi."

Mi-am privit cu atenţie mâinile în lumina tot mai puternică a lunii, iar ea a continuat: „Am pus o sticlă cu apă lângă patul tău. Trebuie să te forţezi s-o bei. Vei avea nevoie de ea mâine dimineaţă."

„Bine."

„Şi umple-o din nou înainte să plecaţi."

Se pregătea să plece când i-am pus întrebarea care îmi stătuse pe limbă încă de când am văzut-o îngenuncheată lângă bărbatul din hamac. „Pot să te întreb ceva?"

Ea s-a întors spre mine, aşteptând.

M-am uitat spre plantaţia de cafea din vârful muntelui: „Cum poţi să faci asta? Zi de zi?" Paulina a tăcut puţin, s-a uitat şi ea în direcţia muntelui şi a răspuns la esenţa întrebării mele: „Îi iubesc fără a căuta să-i schimb. Le văd suferinţa şi neajutorarea, şi cu toate că aş vrea să am o baghetă magică pentru a le rezolva toate problemele, n-am; prin urmare fac ce pot."

„Anume, ce?"

„Cobor în nefericirea şi condiţia lor şi îi iubesc acolo unde sunt." A făcut un gest larg cu mâna peste întregul peisaj: „Oamenii preferă să moară ţinând mâna cuiva decât să trăiască o viaţă de singurătate."

„Cum faci să nu fii afectată?"

A ridicat din umeri: „N-am spus niciodată că nu sunt afectată."

A dispărut înăuntru, iar eu am şoptit: „Pe mine ai reuşit să mă păcăleşti."

Am intrat în micul meu adăpost învelit în plastic şi m-am lăsat pe pat în întuneric. Ţânţarii îmi bâzâiau pe la urechi, aşa că am pornit ventilatorul, preferând să simt în faţă respiraţia leului în locul hoardei bâzâitoare.

În timp ce ventilatorul se învârtea, m-am întrebat cum ajunsesem acolo. Lumea se răsturnase cu susul în jos, dar cumva aveam senzaţia că totul se întâmplase exact aşa cum trebuia. Problema cu Zaul părea foarte îndepărtată. La fel şi Colin. Maria. Bertramul. Cabana mea din Bimini. Shelly. Drogurile.

Când somnul mi s-a lăsat greu pe pleoape, o imagine a refuzat să dispară. Indicatorul pe care scria: CINCO PADRES CAFÉ COMPAÑÍA. M-am sucit şi m-am răsucit, dar imaginea refuza să plece. Când am lucrat pentru Marshall, după ce el distrusese Cinco Padres, mă întorsesem la biroul meu din León ca să fac lichidarea. În ultima după-amiază, când pornisem cu motocicleta pe dealuri, îmi amintesc că mă oprisem şi mă uitasem la familiile care coborau de pe munte – purtându-şi vieţile în spinare. Drumul fusese acelaşi pe care îl parcurseserăm noi astăzi.

Mi-am şoptit: „Oamenii de atunci au fost oamenii de astăzi."

CAPITOLUL PAISPREZECE

Înainte să împlinesc treizeci şi nouă de ani, am mai construit împreună cu Hack două schifuri, dar am observat că nu mai avea aceeaşi putere de lucru. Tusea i se înrăutăţise şi devenise mai productivă. De multe ori, seara, când lucram în atelierul lui, avea accese de tuse şi trebuia să iasă afară ca să expectoreze ceea ce avea în plămâni. Într-o seară, după un acces puternic de tuse, am văzut pe batista lui pete roşii. I-am zis: „Ar fi bine să mă laşi să te duc la doctor."

A încuviinţat din cap, cu mâna în dreptul coastelor. „Poate-ar fi o idee bună." Dat fiind că nu suporta doctorii, am ştiut că situaţia era serioasă.

În dimineaţa următoare, am împrumutat maşina de golf a vecinului şi l-am dus la clinica din Bimini, în capătul nordic al insulei. Dacă Bimini are ceva ce seamănă a spital, aceea este. Din nu ştiu ce motive, pe uşă atârna un anunţ pe care scria ÎNCHIS. Am bombănit ca pentru mine: „Cum să fie spitalul închis?"

Hack a râs: „Simplu. Aicea-i Bimini."

Avea dreptate. Acesta era stilul de viaţă bahamian tipic. Dacă era ceva mai bun de făcut, munca mai putea aştepta. Insula avea o mică farmacie, şi exista un singur doctor care era mai mult beat decât treaz, deci ideea de „urgenţă medicală" nu exista aici. Asta îngreuna obţinerea unei reţete cât timp doctorul zăcea răpus de alcool. Am urcat amândoi în maşina de golf, unde Hack a început să tuşească iarăşi violent. Minute în şir şi-a tuşit plămânii şi a scuipat pe jos în jurul nostru. Nu era o privelişte prea plăcută, şi faptul că eram nevoit să şed cu mâinile în sân m-a făcut să mă simt neajutorat.

În timp ce Hack se chinuia aşa, o tânără drăguţă a trecut pe lângă noi. Era îmbrăcată în costum de baie, cu pălărie, şlapi, ochelari de soare de firmă şi cu o geantă pe umăr. Pălăria era una mare şi albă. Adevărul este că ochii mi-au fost atraşi de picioarele ei. Deşi avea un chip frumos,

privirea îi era umbrită de resemnare şi depresie. Umerii lăsaţi păreau a purta povara a o mie de kilograme. Însă în ciuda micii planete care o trăgea în jos, când a trecut pe lângă Hack, s-a oprit şi l-a ascultat tuşind. Apoi s-a întors spre mine. Cât ai clipi, apăsarea ei s-a transformat în profesionalism. „Este cu tine?"

„Da, sunt prietenul lui."

„Pare să aibă pneumonie. Şi în momentul de faţă, este mai puternică decât el. Ar fi bine să-l duci la un doctor."

Am arătat spre semnul ÎNCHIS de pe uşa clinicii.

Ochii i s-au îngustat şi şi-a dus o mână la şold. După vreun minut a arătat cu mâna spre camera ei de hotel, puţin mai în josul străzii. „Veniţi cu mine. Am să-l consult eu."

„Eşti medic?"

Cu o ureche încă ciulită la Hack, a făcut semn din cap că da şi mi-a întins mâna: „Shelly Highsmith." Hack s-a chircit, îmbrăţişându-şi cutia toracică. „Haideţi după mine."

Am urmat-o la hotel, unde l-am aşezat pe Hack pe o banchetă şi am aşteptat. Ea s-a întors din camera ei cu un stetoscop în jurul gâtului şi o sticlă cu apă rece în mână. S-a aşezat lângă el, i-a pus mâna uşor pe spate şi a început să-i asculte respiraţia. Hack mi-a făcut cu ochiul. Dar căutătura ei nu era deloc încurajatoare.

După un minut, s-a întors spre mine: „Locuieşti în apropiere?"

Am dat din cap că da. Hack era pe punctul de a-şi rula o ţigară, dar ea şi-a pus mâna peste mâna lui: „Dacă vrei să mai vezi ziua de mâine, las-o."

Hack şi-a pus foiţele înapoi în buzunar şi şi-a lăsat capul pe spate.

Shelly s-a întors spre mine: „Suferă de o infecţie foarte urâtă, pe care o are probabil deja de ceva vreme. E slăbit şi foarte deshidratat – ceea ce nu ajută deloc. Are nevoie de antibiotice intravenoase şi de fluide. Şi asta cât mai urgent."

„Îmi închipui că au aşa ceva la clinică, dar trebuie să spargem uşa ca să ajungem la ele."

Atunci a vorbit Hack: „Doctorul lasă uşa din spate descuiată. Are ceva medicamente acolo. Intraţi şi luaţi ce trebuie; îi voi plăti eu după ce se trezeşte."

Nu puteam să-l lăsăm în holul hotelului, aşa că l-am dus la cabana mea şi l-am aşezat pe şezlongul de pe veranda din spatele casei cu sticla de apă

de la Shelly. A promis că se va uita la valuri şi nu va fuma câtă vreme vom fi plecaţi cu maşina de golf la cabinetul medicului.

Shelly Highsmith era chirurg plastician. Şi, după toate aparenţele, unul foarte bun. Era şefa Secţiei de Chirurgie buco-cranio-facială de la Spitalul Universitar din Miami, cu specializarea pediatrie. „Fiecare copil merită să aibă un zâmbet frumos." Era mai tânără cu patru ani decât mine, deci avea treizeci şi cinci de ani, şi cu toate acestea vizita pentru prima dată insula, în prima vacanţă după opt ani, ocazionată de un divorţ urât şi neaşteptat. A spus că şedea în biroul ei admirând Golful, când i-au venit actele pentru finalizarea divorţului. Le-a semnat şi şi-a dat seama că nu traversase niciodată Golful. Locuia în Miami de zece ani şi nu se aventurase niciodată pe insulă.

Doctorul dormea într-adevăr beat pe canapea, lângă o sticlă goală din chiar romul nostru. N-am deranjat-o pe Shelly cu detaliul acesta. I-am cotrobăit prin cabinetul medical şi prin frigider, şi am luat ce ne trebuia. Shelly a spus că ar fi vrut un antibiotic mai specific pentru boala lui Hack, dar era destul de bun şi unul cu spectru larg.

L-am găsit pe Hack unde l-am lăsat, cu o ţigară neaprinsă în gură. Shelly s-a aşezat lângă el şi i-a spălat cu un tampon vena de la braţ. În timp ce făcea asta, fustiţa scurtă şi aproape transparentă pe care o purta peste costumul de baie i s-a desfăcut de la talie, iar Hack şi-a aşezat palma pe coapsa ei.

Shelly s-a uitat la mâna lui şi a ţinut acul seringii în aşa fel încât el să-l poată vedea şi l-a întrebat zâmbind: „Vrei să te doară?"

Atunci Hack şi-a retras mâna şi mi-a zis: „Îmi place de ea."

În timpul weekendului, Shelly a venit frecvent să-l vadă pe Hack, deci şi pe mine, şi ţinând seama de schimbarea înclinaţiei şi a unghiului poziţiei umerilor, ca să nu mai spunem de atenuarea ridurilor de pe frunte şi de felul în care colţurile gurii i se ridicau de fiecare dată când Hack începea să-i povestească ceva, insula şi noi am avut un efect benefic asupra stării ei.

Fiind doctor, avea o curiozitate naturală. S-a interesat de Hack. De schifuri. De pescuit. Dar mai ales de mine. De asemenea, avea şi ea o slăbiciune pentru cafeaua bună, deci am dus-o la Legal Grounds. Duminică după-amiaza am plimbat-o cu schiful şi am ajutat-o să prindă câţiva peşti cu solzi de argint. I-a plăcut mult.

Mi-a povestit mai multe despre ea, despre şcoala de medicină, despre căsătoria ei şi despre motivul pentru care a ales să se specializeze în feţele

copiilor: „Zâmbetul unui copil are ceva special. Văd pe feţele lor ceva ce am avut cu toţii înainte ca lumea asta să ne fi încercat." Îmi plăcea de ea. Şi mi-a plăcut să fiu în preajma ei.

M-a întrebat despre mine şi atunci i-am spus povestea mea. I-am vorbit despre liceu. Despre studiile mele. Despre jocurile de noroc. Despre Londra, Amanda şi Marshall. Despre cum ajunsesem aici. Despre Hack. Şi i-am povestit despre „partenerul meu de afaceri, Colin". Despre faptul că făceam afaceri cu parfumuri şi import de băuturi spirtoase şi vinuri. Şi da, am omis un anumit detaliu important.

Înainte să plece, i-am zis: „Trec prin Miami cam o dată la două săptămâni. Te superi dacă te caut?"

„Mi-ar face plăcere."

La prima noastră întâlnire oficială, Colin mi-a împrumutat Mercedesul lui, fiindcă eu nu aveam maşină, aşa că am dus-o la restaurantul meu preferat, Ortanique on the Mile, din Coral Gables. Ea a comandat un Mojito şi eu am comandat apă. A remarcat imediat decizia mea: „Deci chiar nu bei deloc."

Am clătinat din cap.

„Droguri?"

„Nu, dar am fost alergător în anii de facultate, şi alergatul este un drog destul de puternic."

„Ai făcut vreodată un lucru pe care să-l regreţi?"

„Sigur."

„Cum ar fi?"

A aşteptat să-i răspund. Shelly avea o intuiţie puternică şi bănuia că ceva nu era tocmai în regulă cu mine. Nu făceam caz de bani şi nu eram cheltuitor, dar vedea bărcile pe care le pilotam. Şi Mercedesul lui Colin. Ştia că trebuie să mai fie ceva ce nu-i povesteam.

„N-am spus adevărul când ar fi trebuit să-l spun."

„Mie mi-ai spus adevărul?"

„Nu te-am mințit."

„Este o diferență între a nu minți și a spune întregul adevăr." A sorbit din pahar: „Aşadar, mi-ai spus tot adevărul?"

Au fost în viaţa mea câteva momente a căror amintire încă mă doare. Acesta a fost unul dintre ele. Am privit-o în ochi şi i-am răspuns: „Ţi-am spus tot adevărul."

„Şi nu faci nimic care s-ar putea să se întoarcă într-o zi împotriva ta?"

Problema mea, fiind un jucător bun de cărţi, era că ştiam să-mi feresc cărţile de ochii altora şi să blufez în faţa oricui. „Nu."

Ea şi-a pus un picior peste celălalt, a sorbit iarăşi din pahar şi mi-a atins piciorul cu vârful pantofului. „Asta-i bine."

Când privesc înapoi, în peisajul devastat de război al vieţii mele, la toţi oamenii pe care i-am rănit, de care am profitat şi pe care i-am trădat ori i-am minţit, mă gândesc întotdeauna la după-amiaza aceea cu Shelly. Aş vrea să pot da timpul înapoi. Aş vrea să-i spun că-mi pare rău. Sincer. Jucătorii de poker sunt oamenii cei mai optimişti de pe planetă. Orice sumă de bani ar pierde, ea poate fi câştigată înapoi, ba chiar dublată, la următorul joc. Nimic nu este pierdut pentru totdeauna.

Dar problema e că oamenii nu sunt cărţi de joc sau jetoane pe care să mizăm. Şi nici relaţiile din jurul mesei acoperite cu fetru verde în camerele pline de fum.

Aşa a trecut un an plăcut, în care am fost amândoi fericiţi. N-am dus-o niciodată când făceam livrări, dar o luam în barcă pe drumul de înapoiere şi ne deplasam adesea pe apă. Am petrecut mult timp pe toate insulele. Sărea în barcă joi sau vineri după-amiază cu un bagaj mic de mână şi mă întreba: „Pe ce insulă mergem?" Am devenit turişti de weekend ai insulelor. Apoi am început să ne aventurăm mai departe. Până în America Centrală.

Însă Shelly nu ştia că adânc în pântecele vasului, în ascunzători bine camuflate ce semănau a carenă, a sala motoarelor sau a orice altceva în afară de spaţiu de depozitare, era suficientă cocaină ca să ne asigure amândurora închisoarea pe viaţă. Uneori simţeam că bănuieşte ceva, dar dacă a fost aşa, a ţinut totul pentru sine.

Şi, da, i-am riscat viaţa, un risc la care am expus-o cu bună ştiinţă. Ceea ce ar trebui să-ţi spună tot ce trebuie să ştii despre mine.

Într-o vineri după-amiază am întârziat la întâlnirea pe care o stabiliserăm de unde trebuia s-o iau cu barca. Din nou. Nu purtam ceas de vreo opt ani şi, în afară de întâlnirile cu Colin, întârziam în aproape toate domeniile vieţii mele; de aceea, când ne făceam planuri să mergem undeva şi îi spuneam că o voi lua la o anumită oră, Shelly mă întreba: „În timp real sau după timpul lui Charlie?" Când am ajuns la doc cu aproape două ore întârziere, a păşit în barcă, cu ambele sprâncene ridicate, şi mi-a întins o cutiuţă învelită în hârtie. Un cadou.

Eram pe punctul să spun „Îmi pare rău", când ea a clătinat din cap, şi-a apăsat degetul pe buzele mele şi mi-a zis: „Taci. Ş-ş-ş!"

Am deschis cutia şi am găsit în ea un minunat ceas subacvatic Marathon. Părea că ar rezista chiar şi unui atac cu bombe şi, potrivit specificaţiilor tehnice, funcţiona şi la trei sute de metri sub apă. L-a luat din mâna mea şi l-a cântărit în mâinile ei. „L-am găsit pe internet: topspecus.com. După propria prezentare, «nişte cunoscători şi pasionaţi de tehnologie şi electronice». Aşa că le-am telefonat şi i-am întrebat care este ceasul cel mai rezistent şi cel mai exact pe care îl au de vânzare. Mi-au spus că ăsta e aproape indestructibil şi că rămâne în urmă cu doar o secundă la o sută de ani." Mi-a zâmbit jucăuş: „L-am fixat cu cinci minute înainte. Aşadar..." După aceea, cu un zâmbet larg, mi-a trecut braţele în jurul taliei sale. „Niciodată, absolut niciodată în viaţa ta... să nu mai întârzii." A înclinat capul şi m-a întrebat cu jumătate de zâmbet: „Bine?"

Am încuviinţat ascultător: „Bine."

Mi-a aşezat mâna pe cap şi mi l-a întors întâi la stânga şi apoi la dreapta, şi m-a pus să repet după ea: „Niciodată."

Am clătinat capul de mai multe ori de la stânga la dreapta şi am zis: „Niciodată."

Atunci ea s-a întors şi s-a aşezat pe bancheta căpitanului lângă mine. „Foarte bine. Pentru că dacă mai întârzii, nu-ţi va fi suficientă o intervenţie zdravănă de chirurgie plastică." Mi-a zâmbit iarăşi: „Vei avea nevoie de un donator."

Eu am râs la auzul acestei ameninţări.

„Şi ca să nu uiţi – " A tras puţin de cureaua ce acoperea capacul din spate al ceasului: „Am pus să-l inscripţioneze."

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Abia am închis ochii, când m-a trezit Paulo. Mi-a şoptit: „*Vamonos, el doctor.* Noi mergem."

M-am auzit mormăind că nu sunt doctor, dar deja plecase. M-am ridicat din pat şi mi-am încălţat tenişii din care-mi ieşeau degetele. Când am ieşit din baraca unde dormisem, Paulo şi-a pus mâna pe pieptul meu şi a făcut semn spre baracă. „*Agua.*"

Am luat sticla de apă, am reumplut-o şi după aceea el mi-a dat o macetă lungă. L-am urmat în curte şi apoi în drum, sub cerul încă întunecat. Am mers în tăcere timp de aproape treizeci de minute în direcţia în care o luaserăm şi ieri – spre vulcan. Când trestia de zahăr s-a ivit la dreapta noastră, a cotit spre dreapta şi l-am urmat printre trestii. Ne-am deplasat pe lângă şirurile lungi de trestie şi curând ni s-au alăturat şi alţi bărbaţi, care păşeau în tăcere prin noapte. Fiecare îşi purta maceta cu naturaleţea cu care la noi oamenii îşi poartă umbrelele pe Fifth Avenue.

Încă era întuneric. Oamenii se treziseră cu mult înainte de revărsatul zorilor şi acum se îndreptau spre locul de muncă. Focurile erau aprinse, câţiva pălăvrăgeau în jurul lor, alţii se grăbeau într-acolo, şi toate acestea înainte să se ivească prima geană de lumină peste vârfurile Las Casitas ori San Cristóbal. Spre deosebire de lumea de unde veneam eu, oamenii aceştia funcţionau după orarul pământului – şi nu pământul era făcut să funcţioneze după al lor.

Am ieşit într-un luminiş unde o căruţă mare, cam cât un vagon de tren, aştepta goală. Un bărbat şedea pe ea, fumând. Când am apărut noi, s-a adresat oamenilor cu o voce aspră şi aproape mormăind, arătând în diferite direcţii şi împărţindu-i în echipe. Paulo a făcut semn spre maceta lui şi m-a îndrumat spre un rând de trestie. Când am ajuns la începutul rândului,

a luat-o în faţa mea şi mi-a arătat cum să apuc trestia cu stânga, cum să tai tulpina aproape de pământ cu maceta din dreapta şi cum s-o arunc în grămezile paralele cu noi. A făcut asta cu mişcări rapide şi, în ciuda staturii sale mici, cu multă forţă. Am dat din cap că am înţeles şi atunci el a trecut la rândul alăturat, a făcut un gest cu maceta spre rândul meu şi şi-a început asaltul. Abia atunci am observat că antebraţul şi bicepsul de la mâna lui dreaptă erau mai mari decât de la mâna stângă. Aproape de două ori mai mari.

Am lucrat în tandem până când s-a luminat, şi atunci ne-am oprit preţ de doar câteva secunde ca să bem apă din sticle. Am lucrat aşa toată dimineaţa. El a lucrat mai repede decât mine şi cu puterea câtorva bărbaţi la un loc. M-am ţinut după el cât am putut de bine, dar pe la mijlocul dimineţii am făcut băşici la palmă, care s-au spart şi au început să sângereze. Carne vie, cu aspect de carne tocată. Cu fiecare tulpină de trestie pielea îmi era tot mai jupuită. Dacă a văzut asta, n-a zis nimic. Şi nici eu.

Cu o oră înaintea prânzului, a terminat rândul lui şi s-a întors să mă ajute. La prânz am ajuns în capătul rândului meu, ceea ce a fost bine, fiindcă abia mai puteam să ţin maceta în mână. Mi-a făcut iarăşi semn cu maceta lui şi am pornit de-a lungul rândului pe care tocmai îl culeseserăm. Când am ajuns la căruţa supraveghetorului, l-am găsit unde îl lăsasem, cu altă ţigară în gură. Nu-mi puteam ridica braţele mai sus de nivelul umerilor. Bărbatul a verificat munca noastră fără prea mult interes, a pus două bancnote în palma lui Paulo şi am pornit spre casă. Paulo s-a întors spre mine şi mi-a dat o bancnotă, dar am refuzat-o cu o mişcare a mâinii şi am zis: „Nu, nu. Tu."

Atunci el a împăturit banii şi a zis „*Gracias*".

Am mers pe o altă rută spre casă, făcând un ocol larg în jurul pâlcului de case cunoscute sub numele de Valle Cruces. Am ajuns în dreptul unei clădiri, pe care mi-a arătat-o şi mi-a spus: „*Escuela.*"

N-am înţeles ce vrea să spună, aşa că şi-a adus braţele înainte ca şi cum ar fi citit o carte: „*Escuela.*"

„Oh, şcoala."

Am mers până la uşa următoare şi am găsit-o pe Paulina predând matematică unei clase pline de copii de diferite vârste. Isabella şedea în primul rând, cu picioarele sub şezut, ca să ajungă mai bine la pupitrul din faţa ei. Cu stânga îşi răsucea o şuviţă de păr şi cu dreapta scria pe o foaie

de hârtie. Băncile erau toate făcute de mână din acelaşi lemn ca paturile ce se găseau în locuinţele de pe munte. Scaunele şi pupitrele erau uzate şi unsuroase, iar părţile laterale erau nefinisate şi pline cu aşchii.

Când m-a văzut, Isabella a sărit de pe scaun şi s-a apropiat dansând spre noi. Viteza măsurată cu care a străbătut încăperea mi-a spus că nu era atât bucuroasă că mă vede, cât mai degrabă dornică să le arate celorlalţi copii că ea – şi nu ei – era la *per tu* cu un gringo. Înaintarea fără grabă mi-a confirmat bănuiala. Când toţi au remarcat familiaritatea ei cu mine, s-a întors la locul ei şi a şezut în bancă ceva mai dreaptă. Misiune îndeplinită. Paulo i-a spus ceva Paulinei, care a încheiat lecţia. Isabella a apărut lângă mine şi m-a luat de mână. Când a simţit băşicile şi pielea jupuită, mi-a întors palma şi a privit-o înduioşată. Şi-a trecut degetele pe marginea băşicilor care se spărseseră şi m-a întrebat: „Te doare?"

Am clătinat din cap.

După ce am ajuns acasă, Paulina a arătat spre chiuvetă şi mi-a spus: „Spală-te în *pila*."

„În ce?"

A pronunţat cuvântul mai rar: „*Pi-la*. Aşa se numeşte chiuveta aceea din ciment. Ca să nu ţi se infecteze băşicile alea."

Am făcut cum mi-a zis, în timp ce ei trei au încărcat camioneta.

L-am văzut pe Paulo dând cele două bancnote Paulinei, care le-a pus în buzunarul ei. Repede, fără a trăda vreun semn de oboseală, Paulo a dat camioneta cu spatele şi a început să claxoneze, scoţându-le pe Isabella şi pe Paulina din casă. Isabella a urcat în cabină lângă unchiul Paulo, în timp ce Paulina s-a aşezat cu mine în spate. Paulo a mişcat uşor ambreiajul şi a pornit motorul, scoţând un fum alb pe ţeava de eşapament, ceea ce sugera că ardea aproape tot atât ulei câtă benzină. Am ieşit încet din Valle Cruces cu direcţia León.

Eu şi Paulina şedeam deasupra roţilor, în căldura, praful şi umiditatea înăbuşitoare, iar maşina se deplasa cu peste şaptezeci de kilometri pe oră. De-a lungul şoselei, steagurile, casele, maşinile şi oamenii tehnicolor rămâneau pe loc în timp ce noi treceam în viteză pe lângă ele. Ocazional, vedeam câte o fântână acoperită de viţă de vie, o casă veche, o capelă sau vestigiile unei foste frumuseţi îngropate sub un strat de noroi uscat, în dărăpănare şi ruină. După câteva minute, mi-a luat mâna, mi-a întors palma şi mi-a studiat-o. Mi s-a adresat cu voce blândă: „Unchiul spune că ai muncit din greu."

„E cu douăzeci de ani mai bătrân ca mine, dar munceşte de două ori mai mult. S-a întors ca să mă ajute după ce a terminat."

Paulina a râs: „A zis că s-a aşteptat să te prăbuşeşti epuizat, dar n-ai făcut-o."

„A fost cât pe ce."

„Ei bine, mulţumesc."

„Cât am câştigat?"

„O sută de córdobas."

Am calculat. „Cam multă muncă pentru trei dolari şi optzeci de cenţi."

„E dublu faţă de cât câştigă de obicei."

Am vorbit cu voce tare, pentru mine însumi: „Eu dau de două ori mai mult pe un latte la Starbucks. A fost o vreme, într-o altă viaţă, când cheltuiam fără nicio ezitare de o sută de ori mai mult pe o cină."

Ea a privit drumul dinaintea noastră, în vreme ce vântul îi flutura părul. A încuviinţat din cap, dar n-a zis nimic. Am mers o vreme aşa în tăcere. Apoi m-am întors către ea şi am întrebat-o: „De ce nu m-ai întrebat nimic despre mine?"

A zâmbit şi a arătat spre Isabella, care şedea în faţă: „Am lăsat-o pe ea să conducă interogatoriul."

„Serios. Aş putea fi un puşcăriaş fugar, şi habar n-ai avea."

A ridicat din umeri: „Un puşcăriaş fugar n-ar fi fost găsit pe trotuar în propriile excremente."

„Bună observaţie."

„Şi n-ar fi urcat pe munte cu un rucsac de aproape cincizeci de kilograme în spate."

„Eşti sigură că n-a fost mai greu de atât?"

A zâmbit, un zâmbet ce a dat la iveală faptul că Isabella nu sărise departe de trunchi. „Fiindcă te-ai oferit, pot să-ţi cer o favoare?"

„Orice."

„Pan y Paz este o patiserie din León. Preferata Isabellei. Au nişte croasante cu ciocolată care-i plac ei. Ai vrea – "

„S-a făcut. Altceva?"

„Chestia cu patiseria e de ajuns."

Am insistat: „Nu cumva eşti genul acela de persoană care se pricepe mai bine să-i ajute pe alţii decât să accepte ajutorul?"

Mi-a făcut semn din cap că da şi şi-a strâns fusta îndărătul genunchilor, căci vântul i-o suflase, dezvelindu-i o clipă muşchii puternici ai

cvadricepsului şi picioarele lungi, tonifiate şi frumoase. Apoi şi-a îndepărtat părul de pe faţă şi mi-a răspuns:

„Ba da, sunt genul ăla."

„Ce planuri aveţi pentru cină?"

„Să ne întoarcem acasă."

„Înainte să vă întoarceţi, dă-mi voie să vă fac cinste cu o cină."

Când mi-a pus întrebarea, am văzut clar că era îngrijorată de felul cum răspunsul ei avea să mă afecteze pe mine, nu pe ea. „Când te-am găsit, n-aveai nimic. Şi dacă nu cumva s-a schimbat ceva de atunci, eşti tot fără nimic." Şi atunci m-a întrebat cu glas scăzut: „Cum ai să ne plăteşti cina?"

„Mi-am lăsat banii în cameră."

„Îţi permiţi să ne cumperi o cină?"

„Da. Te rog, este cel mai mic lucru pe care-l pot face."

Paulina mi-a cântărit oferta. Şi citindu-i expresia feţei mi-am dat seama că nu era obişnuită să accepte ajutor. „Dacă mă laşi pe mine să aleg restaurantul."

Am ajuns în León şi la Hotel Cardinal, unde tânărul de la recepţie s-a bucurat să mă vadă şi se mândrea cu faptul că mi-a păstrat camera şi că totul era aşa cum lăsasem eu. După ce el a plecat, m-am întors şi am văzut-o pe Isabella privind intrigată vizorul de la uşă. Paulina a zâmbit: „N-a mai văzut niciodată un vizor."

Am ridicat-o ca să îşi lipească ochiul de uşă. Paulina s-a postat afară, în faţa uşii, şi i-a făcut cu mâna. Dar Isabella s-a tras înapoi descumpănită la vederea imaginii deformate a mamei sale, apoi a chicotit şi s-a străduit să înţeleagă vraja aceea.

Paulo era un bărbat taciturn. Rostea puţine cuvinte. Privea, asculta şi nimic din ce făcea nu era fără un rost – nu risipea nicio mişcare. Am atribuit acest lucru anilor îndelungaţi de conservare a energiei pentru ceea ce avea să îi aducă soarta. Răspunsul lui nescris în faţa vieţii era unul de management al crizei. În timp ce Isabella se distra cu vizorul, el aştepta tăcut pe un scaun de pe hol.

Am plecat de la hotel pe jos, urmând degetul arătător al Paulinei, şi cincisprezece minute mai târziu am ajuns la Meson Real. Era un local pentru „localnici" şi mirosul care venea dinspre bucătărie era divin.

Ospătăriţa a venit să ne ia comanda şi, fiindcă meniul era scris pe

perete – în spaniolă – Paulina m-a întrebat: „Ai nevoie de ajutor?"

Am încercat să înțeleg ce scrie pe perete. „Da."

„Vrei ceva autentic nicaraguan, sau ceva pentru turiști?"

„Ceva autentic."

A ridicat o sprânceană: „S-ar putea să fie cam iute."

„Accept provocarea."

Cât am așteptat să ni se aducă ce-am comandat, am încercat să nu-l asaltez pe Paulo cu prea multe întrebări. Mi-a spus că se născuse la câțiva kilometri de locul unde locuia acum, dar călătorise destul de mult căutând de lucru pe plantațiile de trestie de zahăr și cafea.

Când a spus că lucrase și în industria cafelei, am început să-l ascult cu și mai multă atenție. „Ai lucrat și la cafea?"

„*Sí*."

„Unde?"

„Honduras. Costa Rica." A bătut în masă: „Nicaragua."

„Unde în Nicaragua?"

A arătat spre vest. „Las Casitas. Aproape de *mi casa*."

„Un loc anume?"

A clătinat din cap: „Nu înțeleg."

„Pe ce plantație?"

„Pe una singură." Când i-a rostit numele, am sesizat o căldură și o afecțiune pe care nu le mai auzisem în vocea lui. „Cinco Padres Café Compañía."

Mi s-a pus un nod în gât. „Ce-ai lucrat acolo?"

A descris un cerc în jurul mesei cu brațul: „Am fost șef de echipă." S-a bătut cu palma peste piept și mi-a zis zâmbind: „*El jefe*."

Am clătinat din cap și tocmai mă pregăteam să spun că nu înțeleg, când Paulina și-a așezat mâna peste a mea și mi-a zis: „A administrat muncitorii. Plantația. Totul."

„A fost supraveghetorul?"

„Înainte de supraveghetorul ăsta de acum... da, lucrurile astea *făceau parte* din munca lui."

„De ce ai plecat?"

A urmat o pauză înainte să-mi răspundă: „Prea multe s-au întâmplat."

Am arătat spre Paulina, prefăcându-mă că nu știu: „Din cauza uraganului despre care mi-ai vorbit?"

El a făcut o mișcare cu brațul pe orizontală deasupra mesei și a

răspuns: „Uraganul Carlos rău. Foarte rău. Ucis mulţi oameni. Ucis fraţii mei. Soţiile lor. Soţia mea. Multe familii, dar…" A clătinat din cap: „Am supravieţuit uraganului."

Am întrebat iarăşi cu voce tremurătoare: „Atunci ce s-a întâmplat?"

Paulo a ezitat puţin, şi-a încrucişat braţele şi a spus aproape cu reverenţă: „Companie americană." A strâns pumnul ca şi cum ar fi zdrobit un biscuit: „Ne-au strâns cu uşa… au cerut plătim împrumut. Nu putut plăti. După Carlos, rămas fără nimic. Totul pierdut. Şi când noi nu plătit, compania americană luat."

Lividitatea feţei mele trebuie s-o fi speriat pe Paulina, fiindcă şi-a dus mâna la antebraţul meu şi m-a întrebat: „Te simţi bine? Iarăşi faci chestia aia." Degetul arătător i-a alunecat pe încheietura mâinii mele, s-a oprit pe locul unde mi se simţea pulsul şi l-a ţinut acolo.

„Nu, sunt bine." Mi-am şters transpiraţia de pe faţă. „Şi ce-ai făcut?"

A ridicat din umeri: „Multe case goale în Valle Cruces. Intrat în una. Întors la trestie."

„Plătiţi chirie?"

A clătinat din cap: „Nu-i nimeni cerut chirie."

„Cine-i proprietarul casei?"

„Vărul meu." I-a rostit numele cu mândrie, de parcă l-ar fi onorat: „Saulicio Mares Estevez."

„El unde-i?"

„În pământ."

„Poftim?"

A intervenit Paulina: „Familia lui din Managua ne dă voie să locuim în ea."

Piesele acestui puzzle se amestecau în capul meu şi mi-era greu să le pun în ordine. M-am scărpinat în cap. „Unde aţi locuit înainte?"

Paulo s-a uitat la mine, cu o expresie surprinsă. A arătat spre Paulina. „*El casa.*"

M-am întors spre Paulina: „A cui casă?"

A dat la o parte părul de pe faţa Isabellei şi mi-a răspuns: „A tatălui meu." S-a întors spre mine şi, pentru prima dată, a prins între degete o pietricică şlefuită care-i atârna la gât. I-a rostit numele rar şi cu multă afecţiune. Cuvintele ei mi-au bâzâit câteva clipe în minte, până într-un final când mi-am amintit unde mai auzisem acest nume: „Alejandro Santiago Martinez."

Am înghiţit în sec.

„El, împreună cu alţi patru bărbaţi, au fondat Cinco Padres." A arătat peste masă la Paulo. „Paulo s-a căsătorit cu sora tatei. Deci, deşi nu era unul dintre fraţii lui, aveau încredere în el. Tata a fost omul de afaceri. S-a ocupat de bănci. De cumpărători. Iar Paulo s-a ocupat de oameni." I-a zâmbit lui Paulo: „El a avut grijă ca toată lumea să fie mulţumită. Şi – " A râs: „A asigurat bunul mers al lucrurilor. Tractoarele, camioanele, transportoarele cu bandă. A moşit chiar şi copii, nu-i aşa?"

Paulo a râs, ca în faţa unor amintiri plăcute.

Când a venit mâncarea, aburul se ridica din farfuriile umplute până la refuz şi toţi trei şi-au savurat cu încântare mâncarea. Conţinutul farfuriei mele arăta ca o fajita peste care se turnase tot ce se găsise prin bucătărie. Şi cu toate că mirosea irezistibil şi avea un gust delicios, mai mult am învârtit-o în farfurie decât am mâncat-o. Pe la jumătatea mesei, Paulo i-a spus ceva în şoaptă Paulinei, şi ea şi-a exprimat acordul pe un ton scăzut. N-am ştiut cum să interpretez asta, aşa că i-am întrebat dacă totul era în regulă. Paulina mi-a răspuns: „M-a întrebat dacă-ţi place mâncarea, fiindcă nu prea mănânci."

După ce a terminat ce avea în farfurie, Isabella s-a uitat la lista cu îngheţată de pe perete. Paulina a certat-o încet în spaniolă. Cred că i-a spus că nu vom comanda şi desert. Când ospătăriţa s-a întors, am întrebat-o pe Paulina: „Pot să comand nişte îngheţată pentru ea? Mi-ar face plăcere, sincer." Ea s-a întors spre Isabella, care a încuviinţat fericită. A ridicat trei degete şi a spus: „Cio-co-la-tă".

Chipul lui Zaul mi-a apărut în minte şi ticăitul ceasului pe care îl auzeam de când şezusem în camera de spital lângă patul Mariei a revenit. Aveam nevoie urgent de ajutor, aşa că atunci când toată lumea a terminat de mâncat, m-am adresat amândurora: „Am o propunere pentru voi – dacă sunteţi de acord."

Paulo a confirmat cu o mişcare a capului: „Sigur, spune."

„Aş vrea să vă angajez. Pe amândoi." Paulina m-a privit tot mai suspicioasă, iar Paulo a clătinat din cap: „Nu-i nevoie angajezi. Spune şi noi ajutăm."

„Ceea ce am de gând să vă cer nu-i un lucru mic. M-aş simţi mai bine dacă m-aţi lăsa să vă plătesc."

Paulo a clătinat din cap şi pentru prima dată am văzut o umbră de

mândrie pe care înainte n-o remarcasem. Şi-a mişcat mâna peste masă, cu palma în jos, tăind aerul: „Fără plată. Ajutăm bucuros."

Lucrul pentru care voiam să-i angajez însemna că el nu va mai putea lucra pe plantaţia de trestie. Ceea ce însemna că-şi va pierde venitul. Ceea ce însemna că existenţa lor sărăcăcioasă se va înrăutăţi şi mai mult. Am zis: „Am venit aici ca să caut pe cineva. Un băiat de şaisprezece ani. E oarecum nepotul meu. Numele lui e Zaul şi părinţii lui mi-au cerut să-l aduc acasă înainte să păţească ceva sau să dispară pentru totdeauna. E nechibzuit, impetuos, şi oricât ar nega-o, destul de naiv când e vorba de oameni şi de intenţiile lor. Crede că poate să-i citească pe oameni, dar nu poate. Ştiu că a venit la León; e surfer, deci intenţionează să urmărească valurile mari de-a lungul coastei, dar am sentimentul că norocul l-a părăsit după ce a ajuns aici, fiindcă supraveghetorul de la Cinco Padres Café conduce acum camioneta lui."

Paulina s-a arătat surprinsă: „Camioneta aia nouă?"

Am făcut semn cu capul că da. „Partenerul meu de afaceri, Colin, a cumpărat-o anul trecut. Zaul e fiul lui şi a sperat că vor deveni mai apropiaţi, dacă vor urmări împreună valurile în susul şi în josul coastei."

„E o camionetă scumpă."

„Partenerul meu a moştenit afacerea de la tatăl lui. La început au fost săraci, dar s-au îmbogăţit când tatăl lui a descoperit o cale de a importa rom. Colin a preluat şi a dezvoltat afacerea tatălui său şi-i merge foarte bine."

Paulina m-a privit întrebătoare: „Şi tu?"

„Eu lucrez pentru el." Am accentuat cuvântul *pentru*. „Mă ocup de livrări." N-a fost o minciună totală.

Faţa lui Paulo s-a luminat: „În management?"

„Nu, sunt independent. Postul meu este de aşa natură încât lucrez singur."

Paulo a dat aprobator din cap: „Nu contează. Te vom ajuta."

„Mă tem că vă va răpi mult timp. Cel puţin o jumătate de zi. Uneori chiar toată ziua. Vă voi reţine de la lucru."

Paulo a întrebat: „Cât timp?"

„Încerc să găsesc un puşti care nu vrea să fie găsit. O săptămână? Două? Poate o lună."

Paulo a tăcut o vreme. Vedeam cum calculează costurile: „Voi lucra de dimineaţă la *la caña*, şi după prânz vom merge cu tine."

Am clătinat din cap: „Din câte-l cunosc, face surfing dimineaţa, iar după-amiaza călătoreşte sau doarme. Singura noastră şansă este să-l găsim acolo unde-i înainte de prânz. Dacă aşteptăm până după prânz, sunt şanse foarte mici să-l găsim." Am întins degetul spre el. „Am nevoie de un şofer care vorbeşte spaniola, şi voi plăti eu toată benzina." Paulo calcula iarăşi, iar tăcerea Paulinei era stânjenitoare. M-am oferit: „Orice veţi pierde din venituri, voi suplini eu."

Atunci a intervenit Paulina: „Dacă nu lucrează, dacă lipseşte o zi, îşi pierde vechimea. Asta înseamnă că atunci când va vrea să se angajeze iarăşi, nu va mai avea garanţia că va primi de lucru."

Începeam să-mi dau seama că le alteram echilibrul vieţii. Că o absenţă de o zi, din cauza unei răceli, a unei boli, a unei accidentări, fiindcă a pierdut autobuzul ori pur şi simplu fiindcă a dormit cu zece minute mai mult dimineaţa, le putea schimba viaţa pentru o perioadă lungă de timp.

Paulina s-a aplecat înainte peste masă, încercând să nu pară dură, dar să se asigure că înţeleg bine ce vrea să spună. „Vechimea în partea aceasta de lume este foarte importantă. Mai importantă decât banii pe care-i câştigăm."

Mă găsise în stradă, dezbrăcat aproape până la piele. Din câte îşi putea ea da seama, nu eram o garanţie solidă pentru ei.

„Şi cum ne vei plăti?"

„Cu bani."

„Ai cui?"

„Ai mei."

„De ce vrei să mă angajezi şi pe mine?"

„Ca să-mi traduci şi, fără să te jignesc, ca să fii femeie."

„Ce vrei să spui?"

„Ştiu din experienţă că, uneori, o femeie poate obţine informaţii la care un bărbat nu are acces." Remarca aceasta de bun simţ a părut s-o mulţumească, dar tot era neîncrezătoare. S-a lăsat pe spătarul scaunului şi a întrebat: „Şi îţi permiţi să ne plăteşti?"

În ochii ei eram aproape la fel de sărac ca ea, deci trebuia să fiu foarte atent aici. „Da."

Şi-a încrucişat braţele şi a spus: „Dacă Paulo lipseşte o singură zi de la lucru, ceea ce noi numim «a ieşi din rând», îşi pierde vechimea, pe care şi-a construit-o în ani lungi de muncă. Asta înseamnă că, la fel ca toţi cei ce aşteaptă acum o şansă de a lucra, trebuie să se întoarcă la coadă.

Să-şi aştepte rândul. Şi poate dura săptămâni întregi până prinzi ocazia să lucrezi o singură zi. Aşa merg lucrurile pe aici."

„Îl voi plăti şi pentru zilele acelea."

Neîncrederea ei a stăruit: „Până când va putea lucra iarăşi?"

„Da."

„Pentru fiecare zi?"

„Da."

Am pus o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă: „Plătesc în avans." Asta a atras atenţia amândurora. „Am nevoie să mă duci cu maşina în susul şi în josul coastei, ca să-l caut pe Zaul. S-ar putea să fie necesar să mergem până departe. Îţi plătesc în avans. Îţi plătesc cât câştigi în fiecare zi de muncă, plus benzina, plus uzura maşinii, plus fiecare zi în care trebuie să-ţi aştepţi rândul."

Am mai pus o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă şi m-am întors către Paulina: „Şi ţie îţi plătesc la fel."

Şi-a ţuguiat buzele, în timp ce mintea ei încerca să hotărască dacă să mă creadă sau nu. Au discutat între ei în şoaptă. Isabella arăta ca un copil care şade lângă o masă de ping-pong şi urmăreşte mingea cu ochii. În speranţa de a o influenţa, i-am pus o bancnotă de un dolar în faţă. Mânuţa fetiţei s-a întins peste masă şi tocmai era pe punctul de a o lua, când Paulina şi-a pus mâna peste mânuţa ei şi a clătinat din cap. Patruzeci şi unu de dolari erau pe masă neluaţi de nimeni.

Am mai pus o bancnotă de douăzeci de dolari. De data aceasta, Paulo a devenit mai atent. Erau mai mulţi bani decât câştigau ei într-o lună, poate chiar două. Ştiam că trebuie să fiu precaut. Voiam să le cumpăr timpul, nu să-i umilesc, şi simţeam că exista un punct de la care prea mulţi bani însemnau ruşine. „Şi aş vrea să închiriez coteţul de găini." Mi-am lins degetul mare de la mână şi am mai numărat douăzeci de dolari. „Şi să plătesc în avans pentru mâncare."

Optzeci şi unu de dolari erau acum pe masă. M-am uitat la Paulo şi am ridicat un deget în aer. „Şi dacă îl găsim, voi mai plăti o sută de dolari bonus." Paulo mă asculta concentrat.

„Îi trebuie aproape un an să facă banii ăştia." Vocea Paulinei devenise aspră. Aproape rece: „Întotdeauna plăteşti ca să obţii ce vrei?"

„Nu. Dar nu pot să fac asta singur. Am nevoie să angajez pe cineva. Şi prefer să vă angajez pe voi."

Paulo i-a spus câteva cuvinte aspre Paulinei, care au avut darul de a o

liniști și de a o împiedica să mai pună și alte întrebări. Apoi a arătat spre bani, ca și cum n-ar mai fi avut nevoie și de alte argumente. Și-a încrucișat brațele și mi-a zis: „Eu te ajut? Mă ajuți și tu." Nu știam ce voia să spună, dar știam că aveam nevoie de ajutorul lor. A arătat spre ceasul meu și mi-a zis: „Eu te ajut până la prânz și tu mă ajuți până la cină."

Suna corect: „Bine."

Paulo s-a ridicat, a împăturit banii, a vârât teancul în buzunar și mi-a zis: „Suntem foarte bucuroși să te ajutăm."

Paulina s-a ridicat și ea când Paulo a pornit spre ușă. Limbajul lui corporal îmi spunea că vrea să plecăm înainte să mă răzgândesc – sau înainte ca cineva să vadă atâția bani și să ne jefuiască. A arătat spre stradă: „*Sí. Muy bueno. Vamos.*"

În stradă, Isabella și-a vârât mânuța în mâna mea și s-a uitat în sus spre mine – cu mustața de ciocolată picurându-i pe la colțurile gurii. N-a spus nimic, s-a mulțumit doar să fie cu mine. Când m-am uitat în jos la ea, îmi ținea deja inima în mânuțele-i firave.

S-a făcut târziu când ne-am întors la Hotelul Cardinal, așa că le-am închiriat camerele alăturate, lucru pentru care mi-au fost recunoscători. Isabella nu mai dormise niciodată într-un hotel și aerul rece care ieșea din cele două pătrate din perete a uluit-o. La fel și cutiuța cu numere albastre care făcea aerul mai rece sau mai cald. Urmată îndeaproape de apa caldă și de ideea că altcineva în afară de mama ei spălase și uscase prosoapele și cearșafurile. De asemenea, faptul că același cineva atârnase prosoapele pe suportul din baie și pusese pe paturi cearșafuri curate și ne lăsase săpun gratuit în baie, precum și faptul că apa ce curgea de la robinet era destul de curată pentru a fi băută au depășit puterea ei de înțelegere. Când mama ei a învelit-o înainte de culcare, a spus: „Mami, mă simt ca o prințesă."

Ședeam pe veranda din fața camerei mele când Paulina, după ce a stins lumina în camera Isabellei, a venit și s-a așezat lângă mine. „Puștiul pe care urmează să-l găsești, nu-i un copil bun, nu-i așa?"

Am clătinat capul: „Nu. Nu-i."

„De ce-ți pasă de el?"

„După cum el însuși spune, tatăl lui e-un fraier. Se pricepe doar să numere banii și să întrețină bogătașii. Eu în schimb nu sunt genul. Prin

urmare, am preluat eu anumite îndatoriri părinteşti pe care tatăl său le-a trecut cu vederea."

„Ca de exemplu?"

„L-am învăţat să se dea pe bicicletă, să-şi lege şireturile, să îşi perieze nu doar dinţii ci şi gingiile, să piloteze o barcă, apoi să conducă maşini cu cutie de viteze manuală."

A făcut un semn spre buzele mele: „Când vorbeşti despre el, se simte o duioşie în glas."

Era de fapt mai mult o întrebare. „Când era mai mic şi ai lui dădeau o petrecere, era de multe ori ignorat. Iar eu am ceva experienţă cu sentimentul ăsta, aşa că îl luam cu mine să pescuim la docuri." Am ridicat din umeri. „Îi puneam momeală în cârlig, l-am învăţat cum se pescuieşte cu plasă, chiar şi diferenţa dintre deodorant şi antiperspirant." Am râs. „De ce fetele spun una când vor să spună alta."

Paulina a tăcut câteva minute şi, înainte să vorbească iarăşi, şi-a dat la o parte părul pe care vântul i-l suflase în ochi. „Trebuie să-ţi spun ceva, dar nu te cunosc foarte bine şi ai fost foarte bun cu noi, aşa că poate ceea ce am să spun îţi va părea dur şi lipsit de recunoştinţă. Dar nu asta-i intenţia mea."

Am aşteptat.

A făcut un semn cu mâna spre oraşul dinaintea noastră. „Există în ţara asta ceva ce se numeşte «Efectul Gringo». Este atunci când oameni albi ca tine – nu vreau să te jignesc – vin şi flutură bani în faţa unor oameni ca mine şi ca unchiul meu, care trăim cu doi sau trei dolari pe zi, iar noi sărim ca maimuţele de circ şi facem orice vreţi voi să facem, fiindcă n-am mai văzut niciodată atâţia bani. Ţara mea-i plină de gringos, mulţi ca tine, care îşi încasează banii din fondul de pensii, îşi cumpără o mică proprietate şi trăiesc aici relativ bine, crezând că banii le dau dreptul să trăiască şi să se poarte cum îi taie capul sau că pot să ne stăpânească, fiindcă avem nevoie de ceea ce ei au. Nu sunt o femeie bogată, dar am fost educată în Statele Unite. N-am fost întotdeauna săracă. A fost o vreme când mi-am permis să-mi cumpăr orice de mâncare, şi mi-au rămas destui bani ca să-mi cumpăr şi îngheţată. Chiar şi un bilet de cinema. Sau o lamă nouă când cea veche începea să-mi smulgă părul de pe picioare în loc să-l radă." A făcut o pauză, apoi a continuat: „Nu am multă experienţă cu bărbaţii care pot să cumpere cu uşurinţă serviciile altora, dar am trăit destul ca să ştiu că nu-i ceva obişnuit."

Cuvintele ei băteau undeva, dar nu-mi dădeam seama unde. „Aşadar – "

„Aşadar, nu înţeleg de ce ne-ai angajat ca să facem ceva ce ai putea foarte bine să faci singur."

I-am dat un răspuns care mă îndoiam c-o va mulţumi. A fost mai mult o întrebare decât un enunţ: „Fiindcă am nevoie de ajutor."

A clătinat din cap: „Cred că a trecut ceva vreme de când ai avut ultima dată nevoie de ajutor." Şi-a ţuguiat buzele: „Doar din curiozitate, cât ai fi fost gata să ne plăteşti?"

Am ridicat din umeri. N-am vrut să-i răspund.

„Cinci sute?"

Am încuviinţat, sperând că va fi satisfăcută şi va pune capăt tirului de întrebări. Dar a insistat:

„O mie?"

Am încuviinţat iarăşi. Cu aceeaşi speranţă. Şi cu acelaşi rezultat.

S-a lăsat pe spătarul scaunului şi şi-a încrucişat braţele: „Cinci mii?"

Am privit-o în ochi. „Da."

A cugetat puţin la răspunsul meu. „Nu te cunosc destul de bine, dar este ceva ce nu pot să înţeleg."

„Ce anume?"

„Nu-mi dau seama dacă eşti un om bun – de care rareori vedem pe aici..." S-a oprit.

„Sau – ?"

De data aceasta n-a mai ezitat: „Vinovat."

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare între noi. Şi-a întors scaunul spre mine, s-a aplecat înainte, şi-a desfăcut picioarele ca un bărbat şi şi-a sprijinit coatele pe genunchi – ca un atlet pe bancă. N-am fost total nepregătit pentru asta. Tocmai îi cumpărasem şi înţelegeam foarte bine că nu-i convenea. „Charlie?"

Am privit-o în ochi, dar nu i-am răspuns.

„Trebuie să ştiu..." A introdus mâna în buzunar, a scos teancul de bani pe care li-i dădusem mai devreme şi i-a ţinut în faţa ochilor mei. „Dacă-i luăm, ne pui în primejdie? De orice fel?" S-a uitat spre fereastra camerei unde dormea Isabella, a clătinat din cap şi a întins banii: „Fiindcă dacă suntem..."

Am întins mâna în semn de respingere: „Vă datorez mai mult de atât pentru că aţi avut grijă de mine când am fost bolnav. Este cel mai mic lucru pe care-l pot face."

„Nu mi-ai răspuns la întrebare."

„Din câte ştiu, nu vă pun în primejdie, dar există posibilitatea ca Zaul să se fi asociat cu cine nu trebuie. Dacă, ajutându-mă, simţiţi oricât de vag că sunteţi în pericol, sunteţi liberi să plecaţi fără nicio explicaţie."

S-a rezemat iarăşi de spătarul scaunului şi a pus banii înapoi în buzunar. Camerele şi veranda erau la etajul al doilea. Asta ne oferea o parţială vedere panoramică asupra luminilor oraşului. Paulina s-a ridicat, şi-a scuturat fusta de praf şi a aşteptat câteva clipe: „Brutăria se deschide la şase; atunci totul e cald şi bucăţelele de ciocolată sunt încă moi. N-ar trebui să ratezi asta. E-o experienţă aproape religioasă. Paulo va da câteva telefoane dimineaţa devreme şi va face câteva cercetări. Vom vedea ce e de făcut după aceea." Şi-a aşezat mâna pe umărul meu. A fost prima dată când m-a atins cu tandreţe: „Dacă-i undeva pe o rază de o sută de kilometri, Paulo îl va găsi. Vom face tot ce putem." S-a întors şi a pornit spre camera ei, dar s-a oprit în uşă. A clătinat capul dintr-o parte în alta şi a zis: „Ca să ştii, am fi făcut-o şi gratis. Nu trebuia decât să ceri."

„Mi-am dat seama de asta."

„Şi totuşi ne-ai oferit bani?"

„Am motivele mele."

„Pe care încă nu vrei să mi le explici."

„Nu ţi-ar mai plăcea de mine dacă le-ai şti."

S-a rezemat de tocul uşii şi a dat aprobator din cap, s-a întors şi a ţinut uşa întredeschisă.

„Aici dorm un bătrân cu multă experienţă de viaţă şi o fetiţă inocentă cărora le-ar fi greu să creadă asta."

„Dar ţie?"

„Eu cred că ăsta-i cel mai revelator şi cel mai sincer lucru pe care l-ai spus de când te-am cunoscut."

Cu aceasta, a închis uşa şi a stins lumina.

Avea dreptate. Aşa era.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Colin şi-a adus familia înapoi acasă după vara aceea în Costa Rica, cu promisiunea fermă că va păstra casa pentru veşnicie şi că se vor întoarce cu toţii acolo. Că el şi Marguerite se vor muta în ea după pensionare. Colin îşi găsise adevăratul cămin. La fel şi familia lui. Viaţa era frumoasă.

În săptămânile şi lunile care au urmat, am prezentat-o pe Shelly familiei mele. Adică lui Colin, Margueritei, lui Zaul şi Mariei Luisa cea-care-mă-are-la-degetul-mic. De fiecare dată când îi vizitam, Maria alerga la mine, îmi sărea în poală, îşi trecea braţele după gâtul meu şi îmi spunea cu o voce în stare să topească şi titaniul: „Unchiule Charlie, ce mi-ai adus?"

Eu o ţineam în braţe, o gâdilam şi îi cântam *Cum rezolvi o problemă ca Maria?* Apoi, după ce ignoram întrebarea ei suficient de mult timp, pocneam din degete şi reveneam la ea: „Ştiam eu c-am uitat ceva."

Atunci Maria încerca să mă caute prin buzunare, iar eu scoteam în cele din urmă o cutiuţă frumos ambalată dintr-o ascunzătoare a cămăşii sau a pantalonilor. Un lănţişor, un ineluş sau ceva strălucitor dintr-o ţară străină. Când Shelly a întâlnit-o pentru prima dată, a dat din cap spunând: „Cel puţin îmi cunosc rivala." Apoi a continuat zâmbind: „Te-a făcut să-i mănânci din palmă."

Am recunoscut: „M-a cucerit cu totul."

Cu cât Shelly şi cu mine am petrecut mai mult timp în compania lui Colin şi a familiei lui, cu atât am văzut mai clar că lipsa copiilor în propria viaţă o afecta. Din viaţa ei lipsea bucuria. Şi ea ştia asta. I-a sesizat ea însăşi absenţa. De asemenea, a văzut că mă pricep la copii, că-i iubesc şi că ei mă iubesc. Adaugă la asta dragostea ei pentru mine, şi nu-i greu de înţeles că ne îndreptam spre inevitabil.

Într-o seară, în timp ce ne plimbam de mână pe plajă în Bimini, cu

Atlantida sub ape la dreapta noastră, mi-a zis: „Pot să te întreb ceva?"

Presimţeam că inevitabilul se va produce. Întrebarea îi stătuse pe vârful limbii de câteva săptămâni. „Da."

„Te-ai gândit vreodată să te însori?"

„Nu."

Răspunsul mi-a atras un ghiont în coaste şi mustrarea ei: „Vorbesc serios."

Era una din acele conversaţii cu care nu mă simţeam deloc confortabil. Conversaţiile acelea în care vorbeam despre sentimente. Când misterul, amuzamentul şi subterfugiile luau sfârşit, când lucrurile mergeau dincolo de un simplu joc. Când ne ţineam jetoanele la vedere. Am înghiţit în sec. „Da."

M-a luat de braţ: „Te-ai gândit la cineva cu care ţi-ar plăcea să te însori?"

Am dat afirmativ din cap: „Da... cu Maria."

M-a pişcat de braţ şi mi-a arătat apa care se aduna în valuri blânde în jurul gleznelor noastre.

„Vrei să te trimit să înoţi puţin?"

Am râs, dar ea a repetat: „Vorbesc serios."

Venise momentul. Amânasem şi aşa destul. Jocul mă adusese în punctul acesta. Fie pariam totul, fie trebuia să mă retrag. M-am întors spre ea, i-am luat ambele mâini într-ale mele şi am îngenunchiat. Dar pe când mă pregăteam să deschid gura, un val s-a spart chiar în spatele nostru şi spuma lui m-a doborât. M-a răsturnat. Ea a râs din toată inima. Poate că asta m-a ajutat să sparg gheaţa.

M-am ridicat, ud leoarcă, şi mi-am şters nisipul de pe faţă. Ea a rămas în faţa mea cu mâinile la spate şi m-a întrebat: „Ce spuneai mai înainte?"

„Chiar ai de gând să mă pui să fac asta ca la carte, nu-i aşa?"

A încuviinţat din cap.

Shelly spusese destul de clar în conversaţiile anterioare că dacă şi când avea să se recăsătorească, nu voia un diamant mare. Îl avusese deja. Voia o verighetă simplă de aur. Ceva cu o istorie, care să însemne ceva.

Cu vreo două luni înainte, fuseserăm împreună în León, Nicaragua. Shelly crezuse că suntem acolo ca să luăm rom şi boabe crude de cafea. Ceea ce era adevărat. Dar luam şi multă cocaină.

Într-o după-amiază, în timp ce vasul era încărcat pe coastă, ne-am plimbat pe străzi şi am trecut pe lângă un magazin ce vindea bijuterii

făcute din aur găsit pe vasele naufragiate. S-a oprit în faţa vitrinei şi a spus mai mult pentru sine. „Asta da. Aur naufragiat." Aproape o legendă locală, proprietarul era scafandru de căutare-recuperare-salvare şi la sfârşit de săptămână un împătimit explorator de epave. În decursul anilor, descoperise în largul coastei câteva vase spaniole de mici dimensiuni şi găsise puţin aur în fiecare. Din aurul acela făcuse câteva inele. Nu ştiu dacă povestea lui era adevărată sau nu, dar inelele erau unicat şi erau făcute din aurul cel mai frumos pe care-l văzusem vreodată.

Poate din cauza brizei, poate din cauza rochiei din văl transparent a lui Shelly, poate din cauza atmosferei de pe insulă sau poate din cauză că a patruzecea mea zi de naştere bătea la uşă, când am stat în faţa acelui magazin şi muzeu, m-am auzit spunând: „Nu strică să intrăm şi să aruncăm un ochi."

Am împins uşa. Shelly a văzut semnul „EXECUTĂM BIJUTERII LA COMANDĂ" şi mi-a zis: „Uşile ca astea sunt de obicei într-o singură direcţie. Odată ce intri..." Mi-a susţinut privirea şi a aşteptat.

Am condus-o la vitrina unde inelele erau expuse sub sticlă. Şi-a împreunat mâinile la spate şi s-a aplecat în faţă, cu aurul strălucindu-i în ochi. Aştepta un semnal din partea mea. Am început o conversaţie cu bărbatul care a scos tăviţele cu inele din vitrină şi ne-a povestit despre vânătoarea lui de comori. Shelly asculta cu o ureche, dar atenţia îi era concentrată în jurul degetului. Am încercat câteva inele, am mulţumit bărbatului şi am ieşit. A doua zi, în timp ce ea dormea de amiază la hotel, m-am întors la magazin şi am lăsat achiziţia să cadă în fundul buzunarului.

Mă bucuram de compania lui Shelly şi o plăceam foarte mult, dar nu pot să spun că visam cu ochii deschişi să-mi petrec restul vieţii cu ea. Nu visasem asta în legătură cu nimeni. Ştiu cum sună acest lucru, şi nu, nu sunt mândru de el. Mă bucuram de compania ei şi voiam să fiu cu ea, dar nu căutam un angajament pe termen lung. Motivul meu era simplu: nu voiam să trăiesc fără ea. Nu din cauză că nu puteam. Trăisem multă vreme singur. Ştiam să trăiesc singur. Ci din cauza a ceea ce „a fi fără ea" spunea în ultimă instanţă despre mine.

Luna era sus pe cer. Strălucitoare, clară şi plină, se oglindea în apă. Am ridicat-o în braţe şi ea şi-a aruncat braţele în jurul gâtului meu. Venea de la gât i se zbătea puternic. Trupul îi era relaxat, dar inima îi bubuia în piept. Am condus-o prin valuri în apa limpede, călduţă şi calmă de dincolo de valul care tocmai s-a spart. „Shelly?"

Anii de visuri spulberate şi durerea primei căsătorii s-au dizolvat odată cu fiecare cuvânt. Faţa i s-a luminat. Am scos inelul din buzunar, i-am tras braţul de după gâtul meu şi i-am aşezat verigheta în palmă: „Te măriţi cu mine?"

Privind în urmă, îmi dau seama că probabil n-a fost cererea pe care şi-ar fi dorit-o. Nicio fată, nicio femeie nu vrea o cerere făcută cu jumătate de gură şi oarecum rezervată. Partea cu îngenuncheatul? Partea cu dedicarea totală? Contează. A zâmbit, a închis palma şi m-a sărutat. Încă mai simt gustul sărat al apei. Deşi nu am sesizat asta atunci, se resemnase – accepta să ia ce i se oferea.

Câteodată aş vrea ca povestea asta să se fi terminat aici.

Pe atunci n-am înţeles că cererea mea în căsătorie de mântuială o privase pe Shelly de acea care ar fi trebuit să se ridice la nivelul speranţelor ei şi să lase în urmă durerea celei dintâi. Asta i-ar fi adus vindecare. Primul ei soţ nu-i fusese credincios, n-o preţuise şi nu îi spusese adevărul până când fusese prins. Ceea ce îi lăsase un gust amar. Deşi nu mi-a spus niciodată în mod direct, spera ca eu să remediez situaţia. Şi remediul trebuia să înceapă cu o cerere în căsătorie care să se ridice la nivelul noţiunilor ei idealizate şi romantice despre căsătorie. Noţiuni pe care eu le alimentasem şi le încurajasem.

Dar o privasem de asta.

Şi n-avea să fie ultima dezamăgire din partea mea.

În capătul nordic al insulei Bimini, la vreo două sute de metri de plajă, o stâncă plată uriaşă din calcar – cam de mărimea unei bărci de pescuit – se înalţă până pe la doi metri şi jumătate deasupra apei. Unii cred că face parte din formaţiunile Atlantidei. Împreună cu Shelly înotasem de mai multe ori până la ea, unde ne odihniserăm ori prinseserăm homari, după care înotaserăm înapoi. După cererea mea jalnică, Shelly a spus că vrea să ne căsătorim pe plajă. Desculţi. Preferabil pe stânca asta. Urma să ne întâlnim pe plajă şi să înotăm împreună către stâncă. O ceremonie mică, doar „în familie". De când o cunoscusem, Shelly se apropiase de Hack, Colin, Marguerite şi copii – care nu mai erau copii. Se ataşase în special de Maria, pe care a învăţat-o chiar şi să-şi împletească părul în stil franţuzesc. Fiindcă făceau parte din viaţa noastră, era important pentru ea

ca să împărtăşească momentul acela cu noi. Am vorbit cu un judecător de pace şi am stabilit data peste o lună.

Pentru ziua când aveam să împlinesc patruzeci de ani.

A doua zi dimineaţă m-am dus la cabana lui Hack ca să-i spun vestea cea mare. De obicei, imediat ce făceam colţul simţeam aroma de cafea şi fum de ţigară. Dar în dimineaţa aceea n-a fost aşa. Nicio aromă. Nimic. „Hack?"

Tăcere.

„Hack?" am strigat puţin mai tare.

L-am găsit în pat, fără cămaşă, cu picioarele ieşite de sub cearşaf. Privea întinderea oceanului. Şi nu fuma. Nici nu bea cafea. Privea doar spre est Atlanticul. De cum l-am văzut am ştiut că a pus cărţile jos. Că s-a terminat. Că nu va mai pleca niciodată din port.

M-am aşezat şi ochii lui s-au întors spre mine, dar nu şi capul. Mi-a şoptit cu un zâmbet forţat: „Era şi vremea să vii." A încercat să mai şoptească ceva, dar efortul i-a răscolit ceva din piept, producându-i un acces de tuse împotriva căruia era prea slăbit ca să lupte. Buzele îi erau pătate cu roşu. Şi gura îi era uscată. I-am dat să bea puţină apă şi el mi-a cerut o ţigară. Tocmai mă pregăteam să-l cert pentru asta, dar mi-a şoptit: „Ce? Crezi că mă va ucide?"

I-am aprins o ţigară şi i-am vârât-o între buze. Era palid şi respira greu. Cred că rezistase cât putuse de mult. Atâta cât să mai aibă o ultimă discuţie cu mine. I-am aranjat perna sub cap şi mi-am pus mâna în mâna lui. Mi-a zâmbit şi a încuviinţat din cap. Muşchii îi erau fără vlagă. Bătăturile acumulate într-o viaţă parcă nu mai erau atât de aspre. Viaţa se scurgea din el. Mai rămăsese o singură picătură.

Mi-a spus cu o voce slabă: „Aş vrea să-ţi cer o favoare."

M-am aplecat mai aproape de el: „Orice."

Se uita dincolo de sticla uşii: „Aş vrea să..." A gesticulat cu dreapta: „Mă îngropi în mare. Împreună cu soţia mea." Pauză.

Am înghiţit în sec. Apoi am aprobat din cap.

A lovit uşor două foi de hârtie de lângă el. „Instrucţiunile." A închis ochii şi şi-a aşezat foile pe piept. „Sunt semnate. Legalizate." A clătinat capul o singură dată: „Nimeni nu-ţi va da bătăi de cap." Ochii i s-au oprit asupra mea. „Tu eşti toată familia pe care o mai am."

I-am luat țigara, am scuturat scrumul și i-am pus-o iarăși între buzele devenite acum vineții. A tras un fum, l-a ținut puțin în piept, l-a expirat și apoi a spus: „Nu lăsa fata să-ți scape." O clătinare din cap. „Nu e bine să trăiești singur." M-a bătut cu degetul în piept. „Iar tu ești singur de când te știu."

Am confirmat cu o mișcare a capului. Atunci am conștientizat că voi suferi o nouă pierdere. Încă o persoană dragă îmi va fi luată.

El a continuat: „Tu, eu, ea. Avem nevoie unii de alții."

O lacrimă mi s-a prelins pe obraz.

El a observat-o și a zâmbit din colțul gurii. „Mă bucur să știu că ai o inimă."

Mi-am șters lacrima cu degetul mare de la mână, am aprins o nouă țigară de la prima și i-am așezat-o între buze.

Cu un zâmbet slab, a inspirat adânc și s-a străduit să-și controleze respirația, în timp ce fumul îi ieșea pe nas. Apoi mi-a întins foile, a închis ochii, mi-a căutat mâna și a ținut-o între mâinile sale pe piept. Câteva clipe mai târziu, a inspirat pe jumătate și s-a oprit, trupul i s-a relaxat, mâna i-a căzut inertă și a expirat îndelung, umplând aerul din jurul nostru cu un nor de fum. Când am văzut că nu mai inspiră și nu mai mișcă, m-am lăsat pe spate și am inspirat norul acela.

I-am așezat mâinile pe piept și l-am acoperit cu cearșaful. În timp ce făceam asta, am simțit o durere undeva adânc în mine. Sfredelitoare. Ceva ce nu mai simțisem de multă, multă vreme. Inima mea sângera.

L-am îngropat pe Hack în mare, așa cum mi-a lăsat scris în testamentul lui. Oricât ar părea de ciudat, ca martor al testamentului figura doctorul insulei, care venise să-l vadă în ultima noapte. Se pare că îi făcuse vizite la domiciliu în ultimele două săptămâni, administrându-i morfină în fiecare seară pentru a putea face față durerii provocate de masa în continuă creștere din pieptul lui. Mai târziu doctorul mi-a spus că, atunci când semnase hârtiile, era sigur că Hack nu va trăi până dimineață. Și a fost surprins că a rezistat așa de mult.

Cu certificatul semnat de magistrat, am așezat trupul lui Hack într-un sicriu, pe care l-am urcat pe *Cariera Legendară* și am pornit încet în largul mării. Am introdus latitudinea și longitudinea în GPS și am

urmărit săgeţile. Când am ajuns în punctul X – cu peste cinci mii de metri de apă sub mine – am oprit motorul, mi-am luat la revedere de la Hack, am ridicat sicriul cu trupul lui Hack cu scripetele şi l-am lăsat în apă. Sicriul s-a umplut cu apă şi greutatea lui a început să mă tragă în jos. L-am mai ţinut câteva minute, nevrând să-i dau drumul. Dar în cele din urmă, fiindcă nu mai aveam putere să-l ţin la suprafaţa apei, am slăbit strânsoarea şi s-a scufundat ca o torpilă, până nu l-am mai putut vedea.

Am rămas aşa la pupa, cu lacrimile şiroindu-mi pe obraji şi cu apele mării legănându-mă încet. Fiindcă simţeam nevoia să-i aud vocea, am despăturit scrisoarea pe care mi-o lăsase şi am citit-o:

Dragă Charlie,

Privind în urmă, constat că am avut o viaţă lungă. Şi bună. Dar, privind iarăşi în urmă, am câteva regrete. Dacă aş putea să-ţi dăruiesc ceva, te-aş scuti de durerea regretelor. Ţi-aş spune să te agheţi de femeia aia şi să nu-i mai dai drumul. Şi să-ţi găseşti alt domeniu, fiindcă acela în care eşti e prea periculos şi n-ai nevoie de atâţia bani. Mai ales acum, după ce ţi i-am dat pe ai mei. Îi vei găsi îngropaţi lângă ai tăi. Cheltuieşte-i pe ceva care merită. Ceva frumos. Ceva mai mare decât tine şi decât mine. Viaţa înseamnă mai mult decât peşti cu solzi de argint, schifuri, cafea, ţigări şi apusuri pe insulă. Toate astea sunt bune şi m-am bucurat din plin de ele, dar m-am bucurat de ele cu o inimă goală, ceea ce înseamnă că nu m-au împlinit. Dar soţia mea? Ea m-a împlinit. În cei peste patruzeci de ani de la moartea ei, n-am mai fost cu nicio femeie. N-am putut. A venit lângă patul meu noaptea, în ultima vreme. Arată mai tânără. Zâmbitoare. Arăta mai bine decât când am văzut-o ultima dată. Mi-a trebuit mult timp ca să-mi scot din cap pata crescândă de sânge de pe burta ei, iar văzând-o în ultimele nopţi îmbrăcată în alb şi curată, şi frumoasă, şi neciuruită de gloanţe, imaginea aceea aproape a dispărut. Mi-a fost dor de zâmbetul ei. În cei patruzeci de ani de penitenţă, am plătit pentru păcatele mele. Care au fost multe.

Charlie, nu repeta greşelile mele. Nu muri aşa. Nu este bine.

Îţi mulţumesc că ai fost prietenul meu. Că ai venit şi te-ai

interesat cum mă simt. Că m-ai lăsat să te învăţ ce ştiu despre schifuri şi prelucrarea lemnului – pentru care eşti chiar înzestrat.

Îţi mulţumesc că nu m-ai lăsat să mor singur.

Cu sinceritate,

James J. „Hack" Hackenworth, Jr.

Şezând acolo şi luptându-mă cu cuvintele lui şi cu greutatea acestora, mi-am dat seama că nu i-am spus despre Shelly. Despre noi. Că urmează să ne căsătorim mâine seară. Am pornit motorul, m-am îndreptat spre vest şi am împins ambreiajul înainte. Barca a ţâşnit sub mine, şi cei 1400 de cai putere au ridicat-o şi au făcut-o să planeze ca o rachetă cu o sută şaizeci de kilometri pe oră spre Bimini, care se afla la treizeci de kilometri distanţă.

Problema cu pilotatul spre vest după-amiaza este soarele. Mi-am pus ochelarii de soare şi am împins ambreiajul până la maxim pe marea calmă, iar briza a uscat lacrimile care-mi curgeau pe faţă.

Trebuia să mă mişc repede. Vântul se întetea şi valurile deveneau tot mai mari. Trebuia să fac o livrare la Miami.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Toţi trei erau îmbrăcaţi şi gata de plecare când am coborât eu la şase. Am ieşit pe uşa din faţă a hotelului şi am mers pe jos până când am simţit miros de pâine proaspătă. Când mirosul a devenit mai puternic, am făcut stânga şi odată ajunşi în faţa uşii, glandele mele salivare pompau dublu. Am intrat, am fost salutaţi de o femeie cu pielea deschisă şi părul blond, probabil suedeză, care introducea tăvi aburinde într-o vitrină de sticlă. Paulo şi Isabella s-au aşezat, în timp ce Paulina a comandat pentru toţi. Peste câteva minute, unul dintre băieţii din spatele tejghelei ne-a adus trei ceşti cu o cafea savuroasă şi o tavă plină cu croasanţi şi alte produse de patiserie.

Eu am mâncat şase.

Isabella şi cu mine am râs când ciocolata ne-a murdărit colţul gurii. La a şaptea bucată, m-am uitat la croasant şi am spus: „Cred că-i tăvălesc în unt."

Pe când mâncam, un băiat a venit să debaraseze mesele din jurul nostru. Era frumuşel, curăţel, purta şorţ, părea harnic şi arăta ca unul care obişnuieşte să ridice din când în când haltere. Dar nu aspectul lui mi-a atras atenţia. Am rugat-o pe Paulina s-o cheme pe proprietară la masa noastră. A chemat-o, şi doamna suedeză a venit imediat. „Totul este în regulă?"

Am arătat spre băiat: „Cât de bine îl cunoaşteţi?"

„Pe Mauricio?"

„Dacă aşa-l cheamă."

„E nepotul meu. Lucrează aici de doi ani. Unul din puştii cei mai de nădejde pe care-i am."

„L-aţi prins vreodată cu minciuna?"

Femeia a ridicat dintr-o sprânceană: „Nu."

„Dar furând?"

Faţa i s-a crispat şi m-a întrebat: „De ce?"

„Îl chemaţi, vă rog, aici?"

„Domnule, prefer să-mi spuneţi mie mai întâi – "

„Chemaţi-l, vă rog."

„Dacă aveţi vreo plângere – "

„Vă rog."

L-a chemat, şi băiatul a venit la masa noastră ştergându-şi mâinile de şorţ. „*Sí, señor?*"

Am arătat spre ceasul lui. „Frumos ceas." I-am vorbit aşa, fiindcă am vrut să-l iau pe nepregătite şi să-i văd reacţia.

El mi-a zâmbit şi a încuviinţat mândru din cap, arătându-mi-l. Dacă era vinovat, era un actor mai bun decât cei premiaţi cu Oscar. Proprietara s-a uitat fără să spună nimic, dar părea pregătită să intervină. L-am întrebat: „Îl ai de pe aici?"

„*Sí, señor.* L-am cumpărat de – " A arătat spre podea. „Aici. Un bărbat care a mâncat aici a spus că n-are nevoie de el şi că mi-l vinde ieftin."

Ochii tuturor s-au îndreptat spre încheietura mâinii lui. „Îţi place?"

A dat din cap că da, apoi s-a încruntat şi a zis întrebător: „*Señor*?"

„Pe spate, sub curea, este gravat un cuvânt. Ştii ce scrie?"

Băiatul s-a uitat la femeie, apoi la mine. A făcut din cap că nu. „*Señor*?"

Proprietara a intervenit: „A spus că l-a cumpărat, domnule; dacă credeţi – "

Am scris ceva pe un şervеţel, l-am împăturit şi l-am aşezat pe masă în faţa lor. „Acum cinci zile mi s-a făcut rău pe stradă şi am fost jefuit, mi s-a luat tot ce aveam." M-am uitat la băiat: „Mă îndoiesc că ai avut ceva de-a face cu asta, dar cel de la care l-ai cumpărat e posibil să mă fi jefuit; şi spre deosebire de celelalte lucruri care mi-au fost luate, ceasul nu poate fi înlocuit. Îl vreau înapoi."

Băiatul s-a încruntat şi proprietara a zis: „Scoate-l Mauricio. Să vedem."

Acesta a desfăcut cureaua, l-a scos de pe mână, a descoperit capacul din spate şi a citit ce scria pe el. Atunci am despăturit şervеţelul şi l-am întins pe masă. Puştiul a citit cu voce tare: „Niciodată."

I-am arătat şanţurile literelor gravate. Acestea erau pătate şi întunecate la culoare, ca de altfel şi spatele curelei. „E sânge. Sângele cuiva drag mie."

A întors ceasul în mână şi l-a atins uşor, de parcă ar fi fost fragil.

Privirea suspicioasă a proprietăresei s-a mutat de la mine la Mauricio. I-am spus: „Mauricio, vreau să te întreb ceva."

Băiatul s-a îndreptat de spate şi spus: „*Sí, señor.*"

„Tu ai luat ceasul de pe mâna mea?"

A încercat să înţeleagă ce spun, dar probabil că am vorbit prea repede, aşa că Paulina i-a tradus calm întrebarea.

Mauricio a clătinat din cap: „Nu, *señor*. L-am cumpărat chiar aici." A arătat iarăşi spre podea.

Din fericire pentru el, l-am crezut. Proprietăreasa a aşteptat în tăcere să vadă cum se va termina povestea. L-am întrebat: „Cât ai plătit pe el?"

Băiatul s-a uitat la proprietăreasă, apoi iarăşi la mine. Cum n-a zis nimic, l-am mai întrebat odată: „Cât te-a costat?"

După o privire piezişă spre proprietăreasă, s-a uitat peste umăr în spate şi mi-a zis cu glas scăzut: „*Catorce dóllares.*" [Paisprezece dolari.]

Proprietăreasa l-a privit surprinsă: „Mauricio?" şi i-a reproşat pe un ton matern: „Ştii câte zile trebuie să munceşti ca să câştigi banii ăştia!"

L-am întrebat: „Vrei să mi-l vinzi?"

Mi-a întins ceasul, clătinând din cap: „*Señor*, dacă este al dumnea-voastră – "

I-am dat douăzeci de dolari: „Mi-l vinzi pe atâta?"

El a încuviinţat repede: „*Sí. Sí. Muy bueno.*"

M-am întors spre proprietăreasă: „Este în regulă pentru dumnea-voastră?"

Ea a zâmbit, a oftat şi şi-a pus mâna pe spătarul scaunului meu: „Mai vreţi cafea? Cred că Mauricio ar putea să vă pregătească ceva fierbinte. Face un *latte* foarte bun."

I-am dat banii, iar el i-a împăturit şi i-a pus în buzunar. După ce mi-a strâns mâna, s-a întors la maşina de cafea. Proprietăreasa ni s-a adresat tuturor: „Vă rog să-mi spuneţi dacă aveţi nevoie de ceva."

Paulo m-a privit din spatele cănii sale de cafea. Isabella şi-a înfipt dinţii într-un alt cornuleţ şi Paulina m-a urmărit cu o curiozitate reţinută. Mi-am pus ceasul la mână şi mi-am terminat croasantul, când o cută a apărut între sprâncenele ei. A clătinat uşor din cap şi mi-a zis cu un început de zâmbet amuzat: „Eşti tare interesant."

„Cum aşa?"

„Ai fi putut pur şi simplu să-i iei ceasul."

„Da, aş fi putut."

„De ce n-ai făcut-o?"

„Am, sau am avut, un prieten în Bimini pe nume Hack. Acum a murit. El obişnuia să-mi spună că oamenii îşi cheltuie banii pe trei feluri de lucruri: pe lucrurile care le plac, pe lucrurile cărora li se închină şi pe lucrurile care îi ajută să-şi aline durerea."

„Ce categorie reprezintă ceasul?"

Mi-am trecut degetul mare peste rama ceasului: „A treia."

„Pe ce altceva îţi mai cheltui banii?"

„Pe cafeaua bună, pe apa minerală îmbuteliată – şi ochelarii de soare Costa del Mar."

A arătat spre ochelarii pe care-i aveam pe creştetul capului: „Ca ăştia?"

Am încuviinţat. „Am vreo şaizeci acasă în Bimini."

„Şaizeci? Adică şase urmat de zero?"

„Partenerul meu, Colin, este căsătorit cu o doamnă pe nume Marguerite care e topită după pantofi. Are vreo două sute de perechi. Au făcut un dulap din cedru la comandă numai pentru pantofii ei. Vorbim adesea despre ultimele noastre achiziţii. Cred că suntem din aceeaşi stofă."

S-a uitat spre băiatul care-mi pregătea cafeaua. „Am impresia că ţi-ai făcut un prieten."

„Asta-i bine, fiindcă şi aşa n-am prea mulţi."

Paulina şi Paulo împărţeau un singur telefon celular cu minute preplătite, pe care îl foloseau numai în situaţii de urgenţă. Paulina mi-a explicat că l-au folosit foarte rar. Dar acum Paulo vorbise la el toată dimineaţa. O convorbire ducea la alta. Vorbea la telefon când am ieşit din cafenea şi Isabella m-a călăuzit pe străzile oraşului. Când am trecut pe lângă catedrală, s-a întors spre Paulina şi a tras-o de braţ: „Mama, putem să mergem să-l vedem pe tati?"

„Numai câteva minute. Nu putem sta prea mult."

Isabella a sărit şi a urcat aceleaşi trepte pe care dansatoarea goală făcuse piruete săptămâna trecută. Paulina mi-a observat privirea întrebătoare, dar n-a zis nimic. Am urmat-o pe Isabella înăuntru, unde era linişte. Şi pustiu. Paulo şi-a udat degetul într-un vas cu apă de lângă perete şi s-a lăsat pe genunchi. Paulina a făcut acelaşi lucru, dar a adăugat şi o reverenţă, când şi-a făcut cruce în partea din faţă a intervalului. Isabella a alergat pe interval şi a luat-o la dreapta lângă altar. Deasupra ei fusese construită

o strană, lângă o coloană uriaşă ce susţinea tavanul. O scară ducea spre platforma de unde preotul îşi ţinea predica.

Isabella a alergat spre scară şi când a ajuns la ea a îngenuncheat pe marmură. Apoi s-a târât pe burtă sub scară. Când am ajuns-o din urmă, stătea sprijinită pe coate şi vorbea unei plăci de piatră pe care scria simplu: GABRIEL.

Paulina a întins mâna spre placă: „Soţul meu este îngropat aici."

Am dat din cap şi n-am zis nimic.

Paulo şedea în spatele nostru pe rândul al doilea, cu mâinile împreunate în rugăciune.

Eu m-am aşezat pe scară şi n-am înţeles nimic din ce spunea Isabella repede în spaniolă. Paulina şedea în faţa mea pe o bancă şi asculta. „Îi spune ce s-a întâmplat de când am fost aici săptămâna trecută. Cum te-am găsit, cum ai dormit în coteţul găinilor, ceea ce ei i se pare nostim, cum ai scos dinţii şi – " A zâmbit: „despre seara trecută." Isabella spunea mai multe, dar Paulina nu mi-a tradus totul.

Am şezut amândoi în linişte, ascultând-o pe Isabella turuind întruna – vorbind aplecată la doar câţiva centimetri deasupra pietrei. Am arătat în spate, spre cripta unde zăcea soţul ei: „Când?"

„Acum zece ani. Eram însărcinată atunci." A clătinat o singură dată din cap: „Nu a văzut-o niciodată."

Mi-am sprijinit coatele de genunchi: „Cum a murit?"

„A fost doctor. Făcea vizite la domiciliu. Lucram – " un gest larg cu mâna în faţa noastră: „pe sate. A contractat un virus care i-a atacat ţesutul inimii. Era tot mai slăbit. L-am dus la un specialist, dar el a ştiut foarte bine că nu există tratament pentru boala lui. Şase luni mai târziu a murit acasă." S-a uitat în jur şi a făcut cu mâna unui preot: „I-a îngrijit pe toţi preoţii. Şi pe mulţi dintre enoriaşi. A întemeiat o clinică – " A gesticulat spre partea din spate a catedralei. „Care continuă şi astăzi. Vreo zece doctori bine pregătiţi lucrează aici voluntar – o zi la două săptămâni. Unii mai des. Fiindcă nimeni nu vrea să se pună rău cu Biserica Catolică, spitalele donează medicamente – multe medicamente. O parte din ele îmi dau mie, când au în plus. De aici primesc cele mai multe medicamente de care am nevoie în munca mea. În afară de cazul unui traumatism, cred că e cea mai bună clinică din Nicaragua şi în multe privinţe e mai bună decât majoritatea spitalelor din America Centrală. Biserica ne-a onorat prin faptul că l-au îngropat aici fiindcă era iubit de oameni." A arătat spre

Isabella, care şoptea cu buzele aproape lipite de piatră. „Încă e iubit."

„Îmi pare rău."

„Şi mie." A arătat în jur, către morţii care erau îngropaţi în pereţi şi sub dale. „Ei au plătit peste un milion de *córdobas* ca să fie aici. E o onoare foarte mare." Ochii i s-au oprit asupra Isabellei, care încă vorbea. „Vorbeşte non-stop de fiecare dată când vine aici." A tăcut şi mi-a adresat o jumătate de zâmbet, iar când a vorbit iarăşi nu s-a uitat la mine, ci prin piatră: „Fiecare fetiţă ar trebui să aibă un tătic."

Paulo a închis telefonul, l-a pus în buzunarul din faţă şi a arătat înainte. „*Vamos*." A întins braţul: „*Vamos al océano*."

M-am întors spre Paulina, care asculta ce spune Paulo. Când acesta a terminat de vorbit, Paulina s-a întors spre mine şi mi-a zis: „Prietenul tău a fost văzut la ocean, nu departe de aici."

„Adevărat? Aşa repede?"

Paulina a ridicat un deget şi mi-a zis: „A fost văzut." S-a ridicat în picioare şi a adăugat: „Nu găsit. Se pare că îi place să facă impresie pretutindeni unde merge."

Am pornit spre vest, spre Pacific. Isabella a adormit în faţă, doborâtă de excesul de zahăr şi carbohidraţi, iar eu şi Paulina şedeam în spate. Când am ieşit din oraş, a spus: „Prietenul tău a jucat cărţi aici acum o săptămână. A băut mult şi nu este un jucător foarte bun. Paulo a vorbit cu unul dintre bărbaţii care s-au îngrijit de bar în timpul jocului. Ai avut dreptate, a pierdut camioneta în favoarea supraveghetorului. Mai târziu în timpul jocului, la o – " faţa i s-a strâmbat: „de două ori sau zero?"

„Dublă sau nimic?"

„Aşa. A fost prins trişând, a încercat să fugă şi să-şi fure înapoi camioneta, aşa că supraveghetorul – care-i un om masiv şi puternic – l-a bătut zdravăn. După aceea, prietenul tău s-a dus pe plajă. Ieri a fost acolo. Asta-i tot ce ştim."

San Cristóbal se înălţa în spatele nostru. Fumul lui alb se ridica în spirală pe cerul albastru şi se pierdea în stratosferă.

Paulina a insistat: „Sună a ceva ce ar face prietenul tău?"

Am ezitat. „Da."

„Nu pare a fi un om bun."

„Uneori... alţii îi ajută pe oameni să ajungă aşa."

Leena a reflectat la răspunsul meu, proces care – începusem să-mi dau seama – îi stătea în fire. A stat puţin pe gânduri înainte să vorbească, deşi reflecţia nu trebuie să fie confundată cu ezitarea. Nu-i era frică să vorbească. Vântul i-a fluturat părul şi fusta, şi i-a uscat transpiraţia de pe piele. Nu îi spusesem asta – n-am avut niciun motiv ca să-i spun – dar era una din cei mai frumoşi oameni pe care i-am cunoscut vreodată, şi cunoscusem câteva femei frumoase la viaţa mea. Amanda era minionă, rafinată, elegantă şi cu simţ estetic, deschisă şi directă. O apariţie frapantă. Shelly era înaltă, mai naturală, prefera să stea mai degrabă în umbră decât în lumina reflectoarelor, se simţea bine în uniforma chirurgicală şi era la fel de sigură pe ea atât în sala de operaţii cât şi pe plajă. Leena era o combinaţie între cele două. Dură cât îi cerea mediul în care trăia să fie, tandră când împrejurările i-o cereau, gata să spună imediat ce gândeşte, dar mai dispusă ca să asculte, modestă în îmbrăcăminte, totuşi siguranţa ei de sine îi dădea o stare de confort, frumoasă nu numai când tăcea şi era privită în treacăt, ci mai ales în acţiune. Leena avea ceva ce nici Amanda şi nici Shelly nu aveau – prezenţă. Impunea autoritate fiindcă era prima gata să-i slujească pe cei din jurul ei. Merita să fie respectată. Faptul că era gata să îngenuncheze şi să spele pântecele şi fundul unui om murdar de fecale şi urină, şi apoi să-i sărute fruntea o plasa pe un piedestal suprem. Nu mă simţeam confortabil în prezenţa ei, nu fiindcă mă făcea să mă simt inconfortabil, ci fiindcă mă simţeam nesincer. Disponibilitatea ei de a se opri, de a îngenunchea şi de a sluji în mijlocul unor situaţii mizerabile, stânjenitoare şi neplăcute mă ardea ca un fier roşu, fiindcă eu nu aş fi putut face aceste lucruri. Eu îmi trăiam viaţa urmărind să-mi fie mie bine, nu altora. Dar Leena nu era aşa. În timp ce ne hurducăiam pe drumurile de pământ din colţul acela uitat de lume, am simţit o emoţie ciudată. Nu ştiam cum să-i spun, dar „nedemn" mi s-a părut cel mai potrivit cuvânt pentru a o descrie. A doua emoţie a fost o întrebare – cum poate cineva atât de curat şi de altruist să şadă la doar câţiva centimetri de cineva atât de murdar şi de egoist?

După o oră de mers pe drumurile prăfuite şi pline de gropi, mărginite în mare parte cu trestie de zahăr înaltă de peste trei metri, am intrat pe o alee

pavată cu coquina[1], şi imediat ne-au învăluit mirosul de sare şi ţipetele pescăruşilor. După câteva zeci de metri, am ajuns la o mică staţiune de pe plajă: un şir de bungalouri din ciment, hamacuri întinse între coloane, plăci de surfing sprijinite de toţi pereţii disponibili, felurite costume de baie întinse pe sârme la uscat, un bărbat şi o femeie plutind pe saltele gonflabile în bazin, cu beri reci în mână, ornate cu lime şi cu condensul prelingându-se pe pereţii sticlelor, patru bărbaţi bronzaţi cu părul decolorat de soare şedeau pe şezlonguri şi priveau oceanul aproape calm. Un american cam de vârsta mea, cu burtă de bere, cu ochelari pe nas, în costum de baie decolorat, desculţ şi cu o cămaşă havaiană descheiată păşea grăbit de la o cameră la alta şi servindu-i pe clienţii din bazin. Când ne-a văzut, a ridicat o mână şi ne-a spus cu accent din Vestul Mijlociu: „Vin imediat."

Cât am aşteptat, Isabella s-a plimbat în jurul bazinului, cercetându-l curioasă. Paulo, Paulina şi cu mine ne-am oprit sub o umbrelă şi am aşteptat.

Câteva clipe mai târziu, bărbatul a apărut în faţa mea transpirat, respirând precipitat şi zâmbitor. „Cu ce vă pot ajuta, oameni buni?"

I-am arătat fotografia cu Zaul pe care o luasem de deasupra chiuvetei din bucătăria lui Colin şi l-am întrebat: „L-ai văzut pe băiatul ăsta?"

A dat din cap că da, şi-a şters transpiraţia de pe frunte cu palma şi a scuturat-o pe pământ. Nu s-a bucurat să vadă fotografia. Mi-a răspuns, privindu-mă pieziş: „Sigur că l-am văzut."

„Poţi să-mi spui când?"

„În cea mai mare parte a nopţii trecute. Şi apoi dimineaţă."

„Aici?"

A întins mâna spre unul dintre bungalouri, şi apoi spre bazin. „El şi prietenii lui – dacă poţi să-i numeşti prieteni – mi-au distrus vila; au petrecut la piscină până aproape în zori şi mi-au izgonit câţiva musafiri. Chiar acum curăţam după ei."

„Mai este prin preajmă?"

„Sincer, sper că nu."

„Ai idee dacă plănuieşte să se întoarcă?"

„Le-am spus că dacă se întorc, îi împuşc pe loc."

„Chiar aşa de rău a fost?"

„Mi-au distrus un televizor cu ecran plat nou-nouţ şi am pierdut trei

1 rocă sedimentară granulată grosier, compusă din fragmente de cochilii – n.tr.

cupluri de musafiri pe termen lung. Două făcuseră rezervări pentru o săptămână şi unul pentru o lună. De obicei nu mă încurc cu băieţi ca el, pentru că pot să îi miros imediat, dar rezervarea le-a fost făcută de fata care lucrează pentru mine."

„Ai idee unde s-au dus?"

A arătat spre ocean: „Au închiriat un charter ca să-i ducă la recif. În ultimele zile au fost valuri mari acolo. De şase metri."

„Ştii de unde au închiriat charterul?"

„Nu."

„Ştii dacă au avut mijloc de transport? Maşină sau ceva?"

A ridicat degetul mare în sus. „Din câte-mi dau seama, au făcut autostopul – ceea ce poate fi destul de complicat când e vorba de cinci băieţi cu plăci."

„Te-ar deranja să mă suni dacă s-ar întâmpla să-i vezi din nou?"

„Nu, dacă pe tine nu te-ar deranja să-i împuşc mai întâi."

M-am întors spre Paulina: „Pot să-i dau numărul vostru de celular?"

Paulina i-a dat numărul, şi omul s-a întors în biroul lui. Paulo a întors camioneta şi ne-am pregătit să urcăm când Paulina a constatat că Isabella nu era în maşină. S-a întors spre apă şi a descoperit că fetiţa traversasc porţiunea de nisip până într-un loc ce părea capătul curţii şi începutul dunei înainte de plajă. Paulina a strigat-o şi i-a spus să urce în maşină. Dar Isabella a rămas nemişcată, admirând oceanul.

Paulina a strigat iarăşi, tot fără nicio reacţie din partea Isabellei.

Atunci am întrebat-o: „E în regulă?"

„Da, doar că n-a mai văzut niciodată oceanul. I-am spus că ne vom întoarce când vom avea mai – "

Am sărit din maşină şi m-am apropiat de Isabella care îşi rodea o unghie şi privea înainte, cu ochi mari. Vântul îi sufla părul peste faţă şi amplifica zgomotul valurilor care se izbeau de ţărm. Am întins mâna şi i-am spus: „Vino." Ea mi-a apucat mâna şi am pornit împreună pe cărarea spre plaja folosită de surferi. Când am ajuns acolo, mi-am descălţat şlapii, ea a făcut la fel, şi am înaintat spre apă. Valurile spălau ritmic nisipul şi, spre mirarea ei, i-au atins degetele învăluindu-i picioarele cu nisip şi cochilii mici. Pacificul era răcoros, albastru închis, şi Isabella se uita mută de uimire cum apa vine şi se retrage. Val după val. O clipă mai târziu, Paulina a apărut la stânga ei şi a şoptit: „Ai grijă. Nu ştie să înoate."

Nu mă gândisem la asta. Isabella a făcut câţiva paşi spre valuri. Apa i-a ajuns până la genunchi, apoi până aproape la jumătatea pulpei. Am spus mai mult pentru mine decât pentru Paulina: „Ce copil nu ştie să înoate?"

Şi Paulina mi-a răspuns, cu ochii la Isabella, gata să intervină în caz de ceva: „Un copil fără acces la ocean sau piscină şi pe care nu l-a învăţat nimeni."

Isabella s-a întors, cu chipul plin de încântare, şi a ieşit din apă.

Am spus iarăşi: „Va trebui să remediem asta."

Paulina m-a privit, dar n-a zis nimic.

Am urcat în camionetă şi aceasta s-a pus deja în mişcare, când am bătut pe acoperişul cabinei şi am spus: „Opreşte puţin." L-am găsit pe bărbat în biroul lui, vorbind la telefon. Când a închis, l-am întrebat: „Cât crezi că te-a costat trupa veselă?"

Era încă iritat, dar a făcut calculul: „400 de dolari televizorul. Două cupluri cazate pentru o săptămână la 60 de dolari pe noapte. Celălalt cuplu venit pentru o lună. Le-am dat un discount." A înclinat capul şi a zis: „Aproximativ 2700 de dolari."

Am numărat treizeci de bancnote de 100 de dolari şi i le-am dat. S-a uitat la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile. „Îmi... cer scuze pentru problemele cauzate."

Cu ochii mari şi gura căscată, a pus banii în buzunar şi m-a urmat la maşină: „Domnule?"

M-am întors.

A arătat spre fotografia lui Zaul din buzunarul meu. „Îl cunoşti pe băiat?"

„Da."

„Este important pentru tine?"

„Da."

S-a strâmbat în lumina soarelui şi a ezitat înainte să vorbească – de parcă i-ar fi fost greu s-o spună: „Ştii, e foarte diferit de tine."

„Am avut o mare contribuţie la felul în care a ajuns." Şi, cu un gest larg peste staţiune: „Dacă vrei să învinovăţeşti pe cineva pentru asta, poţi să mă învinovăţeşti pe mine."

Ţinea în mână foaia de hârtie pe care îşi notase numărul Paulinei. Mi-a promis: „Te sun dacă-l văd, dar şansele sunt – " a clătinat din cap.

După ce Paulo a intrat în viteza a patra, Isabella a adormit pe scaunul de lângă şofer, iar vântul a uscat transpiraţia, sarea şi soarele de pe feţele noastre, Paulina a întins capul spre staţiune şi m-a întrebat cu mâna streaşină la ochi: „Ce-ai făcut înăuntru?"

„I-am mai pus câteva întrebări despre Zaul."

„Şi?"

„Mi-a răspuns."

„Şi?"

„Asta-i tot."

„Eşti sigur?"

„Dah."

Sunt aproape sigur că nu m-a crezut, dar n-am vrut să-i spun adevărul.

Ajuns la hotel mi-am plătit cazarea, i-am dat recepţionerului un bacşiş de douăzeci de dolari şi am adus motocicleta în faţă. Isabella a făcut ochi mari când m-a văzut călare pe ea. S-a întors spre Paulina şi întrebarea i s-a citit în priviri. Paulina a încercat să clatine din cap fără s-o văd eu, crezând că voi fi deranjat de micuţă. Dar i-am spus încet: „Dacă pe tine nu te deranjează, nici pe mine nu mă deranjează."

Atât a fost îndeajuns pentru Isabella. S-a postat lângă motocicletă şi a întins mâinile în sus. Atunci am întrebat-o pe Paulina: „Ştii s-o conduci?"

„Da", mi-a răspuns pe un ton firesc.

Am coborât de pe motocicletă şi am ţinut-o de ghidon, făcându-i semn să urce. Ea a zâmbit, a coborât din camionetă şi a urcat pe motocicletă, strângându-şi fusta sub ea ca să nu facă o poză gen Marilyn Monroe. După aceea am ridicat-o pe Isabella şi am aşezat-o în spaţiul dintre rezervorul de combustibil şi şa. I-am dat Paulinei ochelarii mei de soare şi i-am pus Isabellei cascheta – trăgându-i protecţia ca să nu-i intre vreo insectă în ochi.

Paulo a condus cu viteza maximă permisă şi Paulina ne-a urmat. Zâmbetul Isabellei a umplut cascheta, iar cel al Paulinei era aproape la fel de larg. Eu m-am aşezat în faţă lângă Paulo – în cabina fără aer condiţionat, unde erau vreo cincizeci de grade Celsius. Transpiraţia – care îmi curgea pe faţă, gât, şira spinării până la călcâie – m-a lipit de scaun, în timp ce Paulo – aparent netulburat – conducea relativ confortabil.

Pe la jumătatea drumului spre casă, a oprit la un magazin de pe marginea drumului ce făcea reclamă la telefoane celulare şi cartele preplătite. M-a îndemnat prin semne să-l urmez, iar eu m-am conformat. Când am ajuns la tejghea, şi-a cumpărat o cartelă nouă pentru telefon şi apoi a arătat spre telefoanele expuse: „Cumperi?"

Avea dreptate. Era o idee bună. Paulo m-a ajutat să negociez cu vânzătorul un telefon nou şi o cartelă. După ce am plătit, a introdus numărul meu în telefon şi a aşteptat ca telefonul meu să sune. A dat din cap mulţumit că acum putea ţine legătura cu mine şi mi-a făcut semn să mergem: „*Vámonos*."

Paulina avusese dreptate. Dacă era nevoie ca o treabă să fie făcută, Paulo era omul potrivit.

După ce am intrat în cabină, căldura m-a izbit din nou şi mi-a lipit hainele de piele sub un strat de transpiraţie. Cu fiecare minut ce trecea, Paulo se simţea tot mai în largul lui în prezenţa mea; îmi arăta prin parbriz ceva ce voia să văd, să ştiu sau să înţeleg. Şi cu toate că nu înţelegeam niciun cuvânt din ce-mi spunea, căci turuia aproape absent în spaniolă, ştiam că toate cuvintele pe care le rostea erau frumoase. Calde. Încerca să mă facă părtaş la lumea lui.

În următoarele treizeci de minute am supravegheat fetele prin oglinda retrovizoare, l-am ascultat pe Paulo, am dat din cap de parcă aş fi înţeles tot ce-mi zice şi am pierdut vreo două kilograme din cauza transpiraţiei.

A fost o conversaţie extraordinară.

După cină, mi-am folosit noul celular ca să-l sun pe Colin pe telefonul fix. Acesta a ridicat receptorul după primul ţârâit. Am spus „Ronnie?" şi am închis.

Colin îşi cumpăra o cartelă SIM nouă tot la câteva zile şi nimeni nu-i ştia numărul – căci nu voia să fie sunat pe ea. Dacă aveam nevoie să vorbesc cu el, îl sunam pe fix şi spuneam numele unui preşedinte oarecare, apoi închideam. În felul acesta ştia pe ce număr să mă sune. Şi mă suna el după aceea. Practica strategia asta de zece ani. Câteva secunde mai târziu, telefonul meu a sunat şi am răspuns: „Ce mai faceţi?"

„Mai bine." Vocea îi suna diferit. Am detectat chiar o oarecare uşurare în ea. De asemenea, vorbea încet, ceea ce mi-a dat de înţeles că cineva

dormea în apropiere. Aproape că şoptea. „Progresele sunt mici, dar sunt progrese. Tu ai avut ceva noroc?"

„Puţin." Am luat-o de la început şi i-am povestit despre León. Despre Isabella, Paulo, plantaţia de cafea, camioneta lui şi despre staţiunea de pe plajă. După ce am terminat, a tăcut o vreme.

Apoi m-a întrebat: „Ştii ce vei face în continuare?"

„Mâine m-am gândit să merg cu motocicleta de-a lungul coastei. Surferii sunt foarte pretenţioşi în privinţa calităţii valurilor, deci n-ar trebui să fie prea greu să-l găsesc. Nu trebuie decât să găsesc nişte valuri bune, şi cu siguranţă că voi găsi şi surferii. Cu condiţia să mai fie cu ei."

„Crezi că e posibil să nu fie?"

„Cred că Zaul le va fi de folos băieţilor ăstora atâta vreme cât are bani. Şi-a pierdut deja maşina şi sunt convins că şi banii i s-au împuţinat, deci presupun că utilitatea lui e pe sfârşite – dacă nu cumva s-a şi sfârşit deja."

Colin a mormăit că e de aceeaşi părere. Am încercat să schimb subiectul. „Vreun semn de la Shelly?"

„A venit zilnic s-o vadă pe Maria. Reconstrucţia feţei a fost un adevărat miracol. Trece pe aici în drum spre casă."

Asta mi s-a părut ciudat, deoarece casa lui Colin nu era în drumul lui Shelly spre casă. Tăcerea mea i-a semnalat lui Colin că încercam să înţeleg ce tocmai îmi spusese, aşa că mi-a explicat: „Ea... se întâlneşte cu un ortoped de la spital. Când am întrebat-o despre el, mi-a spus: «Cu el nu voi avea surprize.» Tipul locuieşte în josul canalului."

Nu mă aşteptasem la asta. „Sper că-i fericită."

Colin şi-a dres glasul: „Ortopedistul a auzit că a contramandat căsătoria şi a căutat-o la lucru. A scos-o la cină. Toate asistentele spun că pare mai fericită."

„Sper că este."

„Arată diferit. Împăcată."

Am auzit un zgomot în fundal. Mă străduiam să înţeleg toate astea, când Colin mi-a spus: „Stai puţin. Cineva vrea să vorbească cu tine."

I-a dat telefonul. Avea o voce somnoroasă. Cuvintele îi erau neclare, ca ale cuiva abia ieşit de la dentist, când efectul novocainei încă n-a dispărut. „Bună, unchiule Charlie. Mi-e dor de tine."

„Şi mie de tine, frumoaso. Cum te simţi?"

„Bine. Nu mă mai doare aşa de tare. L-ai găsit pe Zaul?"

„Încă nu, dar îl caut. E foarte priceput la jocul de-a v-aţi-ascunselea."

Mi-a răspuns chicotind: „Da, mi-aduc aminte. Unchiule Charlie?"

„Da, micuţo."

„Când îl găseşti, îmbrăţişează-l din partea mea. Ne e dor de el. Mama plânge aproape tot timpul."

Mi s-a pus un nod în gât. „Să te faci bine. O să ne revedem curând."

„Îmi aduci ceva?"

„Desigur."

I-a dat telefonul înapoi tatălui său, dar niciunul dintre noi n-a spus nimic. După un minut, am rupt eu tăcerea: „E o fetiţă tare specială."

L-am auzit suflându-şi nasul. „M-am gândit mult în ultima vreme şi nu pot să înţeleg ceva."

„Ce anume?"

„De ce un copil ca ea a fost dat unuia ca mine?"

Era o întrebare bună; eu însumi mă luptam cu gânduri similare. N-am ştiut ce să-i răspund. „Am să te sun când ştiu mai multe."

Am închis, m-am întins pe pat şi am ascultat „muzica" serii. Oamenii vorbeau liniştiţi în casele din vecinătate. Câinii lătrau. Porcii guiţau. Un cal necheza într-o parte şi o pisică gălăgioasă mieuna în alta. Tot la câteva secunde, ceva cădea la pământ cu un sunet înfundat. În cele din urmă ceva a căzut pe acoperişul de tablă al coteţului cu un bubuit ca de bombă deasupra capului, făcându-mă să sar din pat câţiva centimetri. Am ieşit afară, în lumina lunii, şi m-am uitat în pom. O maimuţă smulgea mango din pom şi le arunca pe jos, unde se adunaseră mai mulţi câini. Când am păşit sub pom, maimuţa s-a oprit şi m-a privit. Am căutat printre fructele de jos şi am ales unul ce părea copt, pe care l-am spălat în *pila*. După aceea am spălat cuţitul Paulinei, am decojit fructul, am tăiat bucăţi din el, mi le-am pus pe limbă şi am lăsat ca gustul lor să mă umple. Aroma, gustul, sucul şi textura fructului mi-au oferit o experienţă totală. Acel mango oglindea perfect viaţa mea din ultimele zile. Odată frumos, atârnând pe creangă pentru a fi admirat de toată lumea, a fost smuls de acolo, aruncat la pământ, tăvălit în noroi şi mizerie şi lăsat să putrezească. Şi chiar dacă asta i-a vătămat şi i-a murdărit coaja, nu i-a schimbat natura sau ceea ce avea de oferit, căci după ce l-am decojit, o dulceaţă inexplicabilă aştepta să fie descoperită, gustată şi consumată. Dar aicea-i şmecheria – trebuie să vrei să-ţi murdăreşti mâinile. Să le laşi să-ţi devină lipicioase. Să scormoneşti prin fruct. Să-l speli. Să-l decojeşti. Multă vreme nu voisem să fac asta.

Al doilea gând, desprins din acesta, începea să mă sâcâie tot mai mult. Indiferent dacă-l găseam pe Zaul sau nu, ce aveam să fac după aceea? La un moment dat, căutarea mea se va termina, şi atunci unde voi merge? Ce voi face? Cu cine voi fi? Hack murise, Bimini nu mai însemna nimic pentru mine. În Miami nu mă simţisem niciodată acasă. Şi deşi mă născusem în Jacksonville şi mai aveam încă o casă acolo, nici acolo nu mă simţeam acasă. Nu mă simţeam atras de niciun loc din Statele Unite. Nimeni nu mă aştepta. Nimeni nu aştepta un telefon de la mine. Dacă nu ajungeam într-un loc, nu era nimeni care să ştie sau căruia să-i pese.

Viaţa mea nu avea, de fapt, niciun rod.

Am terminat de mâncat mangoul, m-am urcat pe acoperişul de tablă care încă mai era cald de la soarele de peste zi, m-am întins pe spate şi m-am uitat la stele, numărând sateliţii de deasupra capului meu.

O oră mai târziu, când am coborât, mă simţeam mai plin şi mai mic ca niciodată.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Luni dimineaţa, răsăritul a adus cu sine şi mirosul glorios al cafelei. Mi-am urmat nasul şi i-am găsit pe Paulina şi pe Paulo şezând pe veranda din spate. Aceasta era de fapt un teren cu pământ bătătorit de lângă casă, unde acoperişul de tablă fusese extins ca un cort ţeapăn peste doi stâlpi. Putea fi atât adăpost de ploaie cât şi saună. În timp ce Isabella încă dormea, ei discutau planurile pentru ziua aceea. Paulina mi-a spus că Paulo venise cu ideea ca în timp ce Isabella era la şcoală, să ne împărţim în două „echipe". Divide şi cucereşte. El va lua camioneta şi va merge într-o direcţie, iar ea şi cu mine vom porni cu motocicleta în cealaltă direcţie. În felul acesta puteam să acoperim mai mult teren. Noi aveam să pornim dinspre capătul nordic al coastei şi să ne îndreptăm spre sud, iar el avea să se întoarcă în León, să traverseze coasta şi apoi să o ia spre nord. Aşa puteam parcurge toată coasta, şi la sfârşitul săptămânii aveam să ne întâlnim undeva la mijloc. Era adevărat că Zaul putea să se afle în mişcare şi să ajungă în locuri verificate deja de noi, dar cel puţin puteam să obţinem informaţii de la localnicii care-l vor fi văzut.

Mi s-a părut o idee bună. Am întrebat: „Nu te deranjează să stai în spate pe motocicletă?"

A zâmbit: „Sunt obişnuită. Sau mai bine zis – " A ridicat din umeri: „am fost obişnuită."

Paulo a întrebat: „Venim iarăşi aici după prânz. Atunci ajuţi?"

Nu eram sigur că înţeleg întrebarea, dar Paulina s-a oferit să mă lămurească: „Vrea să-ţi ceară o favoare." Pauză. „Ezită, fiindcă diferă de munca la trestia de zahăr."

M-am întors spre Paulo: „Sigur. Orice."

Paulo a dat aprobator din cap şi a plecat, iar Paulina a început s-o pregătească pe Isabella pentru şcoală, astfel că am rămas singur să-mi savurez cafeaua. Băusem ceva cafea bună în viaţa mea şi mereu mă

considerasem un bun cunoscător al cafelei, cam în genul degustătorilor de vinuri, dar savoarea acestor boabe şi cafeaua rezultată din ele mi s-au părut mai bune ca tot ce băusem înainte.

Paulina m-a întrebat zâmbind: „E bună, nu-i aşa?"

I-am răspuns cu ochii aţintiţi în cană: „Nu cred c-am băut ceva mai bun."

„Trebuie că vorbeşti serios. E a doua oară când spui asta." Am dus-o pe Isabella la şcoală şi apoi ne-am oprit în curte, privind muntele care se înalţa la câţiva kilometri depărtare. A arătat cu degetul şi m-a întrebat: „Vezi pata aceea neagră de sub crater? Unde vegetaţia-i cu adevărat luxuriantă?"

Am făcut semn din cap că da.

Şi-a dus mâna streaşină la ochi şi a zis: „Tata a urcat acolo, acum patruzeci de ani, şi a descoperit că lacul de deasupra craterului se revărsa în zonă. Irigaţie naturală, care depozita toate mineralele în sol. De asemenea, a descoperit cafea sălbatică. Terenul nu valora prea mult, pentru că nimeni nu credea că poţi să faci ceva cu el, dar tata a fost de altă părere, aşa că a cumpărat platoul cu economiile de-o viaţă şi a început să cultive cafea. Credea că este ceva special în combinaţia dintre apa vulcanică, umbra copacilor străvechi şi solul acela. Eu m-am născut câţiva ani mai târziu, şi pe atunci răsadurile de cafea ieşeau din orice container ce putea ţine pământ." A clătinat din cap: „Am urcat muntele ăla de o mie de ori şi am plantat zeci de mii de arbuşti cu mâna mea." A tăcut puţin, apoi a adăugat: „Cafeaua pe care o bei vine din plantele acelea originale." A zâmbit şi a zis: „Asta dacă ştii unde să cauţi şi o faci când nu e nimeni prin preajmă."

„Ai furat boabele astea?"

S-a gândit puţin la întrebarea mea: „Cum aş putea să fur ceva ce mi-a fost dat?" Şi-a pus pe cap cascheta mea şi a început să-i încheie curelele. Apoi şi-a pus în spate un rucsac plin cu gustări şi apă: „Tata a câştigat foarte bine. A cumpărat mai mult teren, a plantat şi mai multă cafea. Şi a angajat sute de oameni din valea asta, dar economia pe care a creat-o a afectat mii de oameni. Când capul familiei câştigă bani, comunitatea creşte şi bărbaţii merg cu capul sus, fiindcă familia lor are ce să mănânce seara înainte de culcare. La un moment dat, a fost cel mai mare producător şi furnizor de cafea din jumătatea de nord a Nicaraguei. A exportat în toată lumea: Europa, Africa, America de Nord. Erau plantaţii mai mari, care produceau mai mult, dar nu erau afaceri de familie." A zâmbit cu

ochi strălucitori: „Tata a plătit salarii bune, a fost generos, a creat condiții bune de lucru, a împărțit profiturile, a deschis o școală și i-a învățat pe copii gratuit, a adus medici și a acordat servicii de îngrijire medicală." A râs: „Ba chiar a moșit câțiva copii, și în valea asta sunt mai mulți băieți și bărbați cu numele Alejandro decât oriunde. Tata era total diferit de tot ce văzuseră oamenii ăștia vreodată. Bunătatea lui i-a șocat, fiindcă fuseseră atâta vreme asupriți încât pierduseră totul. Mai rău, pierduseră lucrul cel mai important, dar el li l-a dat înapoi. Tata a iubit țara asta, i-a iubit pe oamenii ăștia, a iubit-o pe mama, m-a iubit pe mine, dar nu asta a fost moștenirea pe care a lăsat-o. Oamenii vorbesc și astăzi despre el fiindcă le-a dat ceva ce nimeni nu le mai oferise niciodată înainte. Nici guvernul. Nici armata. Nici generalii. Nici revoluția." I s-a pus un nod în gât: „Le-a dat speranță – moneda de schimb a dragostei – și l-au iubit pentru asta." A clătinat din cap, râzând: „A avut ideea nebună că arborii de mango și de cafea, dacă sunt plantați împreună, iau fiecare din gustul celuilalt. De aceea, a plantat sute de manghieri pe munte, și apoi, când aceștia au crescut, mii de arbuști de cafea sub ei. În mod ciudat, chiar a avut dreptate. Adaugă la asta solul vulcanic bogat, irigația naturală de la lacul din crater, și cafeaua noastră a primit gust de mango, iar fructele noastre de mango au primit gust de cafea. Este singurul loc din lume unde găsești așa ceva. Asta a descoperit tatăl meu cel fără educație, care s-a lăsat de școală în a treia zi a clasei a doua."

Am întrebat bâlbâindu-mă: „Și ce s-a întâmplat?"

„Două lucruri: Mai întâi, o companie americană a vrut să cumpere afacerea tatei pe câțiva penny la un dolar, și când el n-a vrut s-o vândă, așa credem noi – nu știm sigur – au cumpărat concurența și au suprasaturat piața cu cafea ieftină, la un preț cu care noi n-am putut concura. Dacă nu au putut să ne cumpere, ne-au distrus; au ieftinit prețul cafelei ca să-l falimenteze pe tata. A funcționat. Simțindu-se îndatorat față de muncitori, a împrumutat cât a putut de mult și a ipotecat muntele ca să-i plătească și să-i hrănească pe oameni. Apoi, după ce i s-a luat totul și a pierdut douăzeci de kilograme muncind pe rupte ca să renască ceva din cenușă, a venit Carlos."

A urmat o pauză lungă, apoi a spus încet: „Eram adunați cu toții în casă și Papi a spus că trebuie să ducă de mâncare oamenilor la poalele muntelui. Celor câțiva care mai rămăseseră. Știa că sunt uzi până la piele, flămânzi și speriați. Mami s-a dus cu el. Țin minte că m-am uitat după

ei, i-am văzut plecând. Şi am ştiut că mâncarea din rucsacul lui însemna că el nu va mai mânca o săptămână. A întins mâna spre mama, a luat-o de mână şi au pornit prin ploaie. Erau fericiţi." A plecat uşor fruntea. „Ţin minte că în ciuda greutăţilor nespuse, erau fericiţi." Apoi a clătinat odată din cap: „Au coborât muntele pe ploaie pe şoseaua ce trece pe lângă fântână şi de atunci nu i-am mai văzut niciodată. Următorul lucru de care îmi aduc aminte este că am auzit un uruit ca de elicoptere şi apoi... toată lumea s-a schimbat. A fost alunecarea de teren. În lunile care au urmat, împreună cu soţul meu şi cu Paulo, am încercat să salvăm ce se mai putea, dar mulţi oameni au murit. Nouăzeci la sută dintre muncitorii noştri au murit. Soţul meu era medic, deci săptămâni întregi i-am îngrijit pe bolnavi şi pe răniţi. Paulo a început să facă sicrie şi s-a oprit din numărat la două sute. Producţia de cafea a încetat. Nu ne stătea capul să producem cafea, când încercam din răsputeri să supravieţuim şi să-i ajutăm şi pe alţii să supravieţuiască. A fost – " Şi-a plimbat braţul peste valea ce se întindea între noi şi munte: „moarte peste tot. Mirosul a persistat mai multe săptămâni. La un moment dat, a trebuit să ardem o grămadă de cadavre de oameni şi animale la un loc ca să împiedicăm răspândirea bolilor. Oamenii care lucraseră pentru noi nu erau doar muncitori plătiţi, erau membri ai familiei noastre. Am plătit pentru peste două sute de înmormântări, şi am plătit pentru reconstrucţia zonei Valle Cruces. Ca familiile care au rămas să aibă un acoperiş deasupra capului. Fiindcă tata ar fi vrut asta, am dat o sumă ce ţinea loc de poliţe de asigurare familiilor care pierduseră pe cineva." A clătinat iarăşi din cap şi a continuat: „Dar cum poţi să pui preţ pe viaţa unui om?"

Altă pauză lungă. Şi apoi: „Cândva, în perioada asta, am rămas însărcinată. Soţul meu, Gabriel, a vrut să-i punem numele Isabella, care înseamnă «dedicată lui Dumnezeu». Îmi amintesc că stătea undeva pe aici, aproape de vârful muntelui, uitându-se la un zid de noroi lat de un kilometru jumătate şi lung de cincizeci de kilometri, care se întindea până la ocean, şi mi-a spus că ceva sau cineva în iadul acesta trebuie să fie dedicat lui Dumnezeu fiindcă nimic altceva n-a fost. Lucra cât era ziua de lungă. Au fost zile când n-a dormit deloc. Cu un organism slăbit, a contractat virusul acela care i-a atacat ţesutul inimii. L-am îngropat şase luni mai târziu. Încă o moarte în marea de morţi. Eu eram însărcinată şi îndurerată, dar a trebuit să mă adun. Am mers la bancă, am mai luat un împrumut – în esenţă, pe baza numelui bun al tatei, fiindcă nu mai

aveam nimic altceva decât casa – ca să finanţez ceea ce fusese cândva Alejandro's Mango Café şi Cinco Padres Café Compania. Dar deşi am dragostea tatălui meu pentru oamenii aceştia, nu am priceperea lui în afaceri. Am fost disperată şi n-am citit cu atenţie contractul, astfel că banca a fost vândută altcuiva, şi noul proprietar – " a făcut cu degetele semnul ghilimelelor „a revendicat împrumutul. Când cei de la bancă m-au sunat ca să-mi spună, a trebuit să întreb ce-i aia. Habar n-aveam că poţi să «revendici un împrumut»." O ridicare din umeri ce trăda durerea amintirii. „Executarea silită a fost rapidă şi decisivă. Câteva săptămâni după aceea, am coborât de pe munte fără nimic. Dacă n-ar fi fost Paulo, nu ştiu unde aş fi fost. El e... special pentru mine. Şi pentru Isabella."

Aş fi vrut ca pământul să se caşte şi să mă înghită cu totul.

Paulina a continuat: „Pierderea muntelui a fost dureroasă la început, dar au trecut zece ani de atunci, şi acum viaţa de acolo mi se pare o amintire îndepărtată."

„De ce ai rămas? De ce nu te-ai mutat altundeva? S-o iei de la capăt în altă parte."

„Îi iubesc pe oamenii ăştia. Pierderea fermei a schimbat «felul» în care îi iubesc, nu şi faptul că îi iubesc." A arătat spre o mică ridicătură de pe platoul luxuriant cumpărat odinioară de tatăl ei. „Acolo-i fântâna pe care a săpat-o tata. A săpat-o când eu eram mică. Mai mică decât Isabella. Săpa la lumina unei lămpi cu ulei, la vreo nouăzeci de metri adâncime şi trimitea la suprafaţă găleţi pline cu pământ care atârnau deasupra capului său. De aceea trebuie să ai încredere în cel ce ţine funia. Oricum, lucra acolo jos toată ziua, săpând şi trimiţând găleţile cu pământ la suprafaţă. Eu dezlegam găleata de funie, o târam până în grădină şi până mă întorceam, Paulo mai ridica una. După-amiaza târziu, când oboseam şi voiam să mă joc cu prietenii mei sau să fac şi altceva decât să car găleţi grele pline cu pământ până într-o grădină încinsă de căldura soarelui, el îmi scria un bileţel pe care îl ataşa de găleată. Când găleata ajungea sus, citeam ce scria pe el."

„Şi ce scria pe bileţel?"

„*Este es el amor con las piernas*." Apoi mi-a tradus fără să-i cer: „«Asta-i dragoste cu picioare.» Tata obişnuia să spună că poţi să le zici oamenilor că îi iubeşti până nu mai poţi, dar până când ei nu văd dragostea ta în acţiune, nu ştiu ce înseamnă ea. De aici «dragostea cu picioare»." Un zâmbet larg i s-a întins pe faţă. „În fiecare zi ieşea din

groapa aia plin de noroi din cap până în picioare. Nu i se vedea decât albul ochilor. Când a dat, în sfârşit, de apă, Paulo l-a tras afară, tata s-a oprit sub capul fântânii şi Paulo l-a spălat. Apa a fost noroioasă şi maro la început, dar cu cât a pompat mai mult, cu atât a devenit mai curată. După ce a terminat fântâna, după ce i-a făcut ghizdul de ciment şi i-a montat pompa de mână, a fost foarte mândru de ea. Când cimentul era încă umed, a luat un băţ şi a scris pe peretele ei lateral *Agua de mi corazón*. Asta înseamnă «Apă din inima mea».“ O briză caldă ne-a mângâiat şi a răcorit transpiraţia care mi se prelingea pe şira spinării. „Când mă ducea la şcoală, treceam pe lângă fântână; atunci mă lua de mână şi arăta spre fântână zâmbind cu gura până la urechi: «Asta-i dragoste cu picioare. Asta-i dragoste cu picioare.» Tata se mândrea cu multe lucruri, dar mai ales cu fântâna aceea.“

„Înţeleg că-i iubeşti pe oamenii ăştia, dar cu atâtea amintiri dureroase, cum poţi să mai stai aici?“

„Eu, la fel ca Paulo, şi la fel ca Isabella, sunt un copil al acestui pământ. Sufletul meu respiră aici. La oraş nu poate respira. Am încercat.“

„Ai putea câştiga mai bine la oraş.“

„Banii nu pot cumpăra aerul de care am eu nevoie.“ N-am avut replică la asta. A privit valea, versantul muntelui, casele care punctau peisajul, şi a continuat: „Toţi am fost afectaţi de război, uragane, secetă, greutăţi economice. Şi rezultatul este o boală – o epidemie – numită «deznădejde». Ea se transmite pe calea aerului şi împotriva ei lupt eu.“

Vocea mea a coborât până la şoaptă. Enormitatea şi imposibilitatea sarcinii ei m-au copleşit. „Şi cum ai de gând să lupţi?“

Mi-a răspuns fără să mă privească: „Cu ajutorul antidotului.“

Eu nu mă simţisem atât de pasionat de ceva în toată viaţa mea, şi eram foarte conştient de asta. Am întrebat abia perceptibil:

„Şi care e acesta?“

Ochii ei i-au întâlnit pe ai mei şi n-am văzut nicio afectare în ei. Absolut deloc. „Viaţa mea.“ A urcat pe motocicletă şi m-a aşteptat. „Ăsta-i antidotul. Şi e tot ce am de dat.“

Mi-am trecut piciorul pe partea cealaltă, atent să n-o lovesc în bărbie, şi am pornit motorul. L-am lăsat să meargă în gol, privind pierduţi muntele. Mi-a vorbit peste umăr, şi cu fiecare cuvânt al ei, plăcile tectonice ale vieţii

mele se mişcau tot mai mult. Nimic nu părea cert. Paulina a continuat: „Din când în când, cineva care lucrează în grădină ori sapă o fântână mai găseşte un cadavru, sau oase, sau ceva ce poate fi identificat ca aparţinând cuiva drag. Atunci mai ridicăm o cruce. Mai ţinem o înmormântare. Ne oprim din ceea ce facem. Deşi au murit acum zece ani, durerea e încă foarte vie. Câteodată îmi spun, când urc pe munte, că tata l-a cumpărat cu sânge şi sudoare, şi acum se uită din cer şi vede sudoarea mea amestecându-se cu a lui. Sper că-i mulţumit de ceea ce dăruiesc." A zâmbit şi a clătinat o singură dată din cap. „Dar, trebuie să recunosc, mi-e dor de cafeaua lui."

Am pornit spre nord, am ieşit din Valle Cruces, am ajuns la şoseaua principală şi de acolo am urmat indicaţiile Paulinei pe drumurile de pământ care duceau spre coastă. Ne-am oprit la fiecare loc de întâlnire a surferilor, parcare şi local care ne ieşea în cale – şi au fost multe. Nicaragua este raiul central-american al surferilor. Am vorbit cu zeci de surferi bronzaţi şi cu părul decolorat ce purtau plăci de diferite lungimi şi dimensiuni. Niciunul nu-l cunoştea sau nu-l văzuse pe Zaul. Era clar că nu ajunsese aşa departe în nord.

După prânz ne-am întors şi l-am întâlnit pe Paulo acasă. Eu eram nerăbdător să plec iarăşi la drum, dar Paulina mi-a adus aminte de înţelegerea cu Paulo. Mi-a înţeles neliniştea, de aceea a zis: „În Nicaragua nu se întâmplă nimic după prânz şi înainte de cină. În plus – " a arătat spre Paulo care ţinea trei colaci noi de funie şi un ham ce arăta foarte rezistent. „*Jefe*, vrei să sapi?"

M-am întors spre Paulina: „*Jefe*?"

„Şefule."

Am arătat spre funii. „Vrea să mă coboare în groapa aia, nu-i aşa?"

A confirmat cu o mişcare a capului. „Crede că dacă le arăţi oamenilor că nu te temi să cobori acolo – "

„Văzând că sunt un gringo ignorant."

„Cam aşa ceva. Nu vor avea nici ei motive să se teamă."

„Vrei să spui că văzându-mă că atârn de funia aia se vor ruşina şi vor începe să sape ei."

Râsul ei pur era diferit de tot ce auzisem vreodată. „Da. Ceva de genul ăsta." A ridicat din umeri: „Poţi să spui «Nu»." A urmat o pauză: „Dar... poţi să spui şi «Da»."

„Cum rămâne cu «în ţara asta nu se întâmplă nimic după prânz»? Mă gândeam să trag un pui de somn."

„Sunt treizeci şi şase de grade în coteţul ăla. Crezi că ai putea să dormi acolo?"

Am pipăit funiile, ca şi cum aş fi cunoscut o metodă de a le testa rezistenţa. Ca şi cum punând mâna pe ele m-aş fi convins că erau destul de puternice ca să mă ţină. Paulo a întins-o între cele două braţe desfăcute: „Puternică. Foarte puternică. Nicio grijă." Mi-a prins antebraţul cu mâna şi l-a strâns. Rezultatul a fost că mâna mea s-a încleştat în antebraţul lui, şi muşchii i s-au încordat. I-a ţinut aşa. Popeye în carne şi oase. „Eu ţin funia." Şi-a lovit antebraţul cu cealaltă mână ca să scoată în evidenţă forţa sa.

L-am privit insistent în ochi: „Vei ţine funia?"

„*Sí*."

„Bine."

A zâmbit, dezvelindu-şi cei câţiva dinţi albi. „*Vámonos*." A strigat tare şi cu tot mai multă emoţie în direcţia casei: „*Vámonos*."

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Camioneta nu putea urca pe munte, dar motocicleta da. Paulo a sărit în spate şi am pornit. Paulina şi Isabella au venit cu camioneta până unde roţile au început să derapeze, după care şi-au continuat drumul pe jos. I-am spus că nu-i nevoie să vină, dar ea a clătinat din cap: „Glumeşti? Cum aş putea să ratez aşa ceva?"

Ne-am oprit lângă gura fântânii. La picioarele mele, cuvintele erau şterse, dar am putut totuşi citi: „*Agua de mi corazón.*"

Alunecarea de teren distrusese învelişul de beton şi crăpase ghizdul. În decursul anilor, cineva, ca să nu cadă vreun om înăuntru, îngrămădise trunchiuri de copaci în jurul şi deasupra fântânii. Împreună le-am dat la o parte, apoi m-am oprit deasupra gropii întunecate şi am aruncat o piatră. N-am auzit-o căzând. Lângă mine se afla pompa nefuncţională. Arăta ca un scrânciob de vreun metru şi jumătate, cu câte un mâner la ambele capete şi era conectată la o conductă de PVC cu un diametru de zece centimetri. Paulo a arătat spre fântână. „Odată, fântâna dat peste. Sus. Afară. Ridicat din pământ. Şi într-o zi muntele mişcat – " Gesturile lui sugerau un cutremur: „Nu multă apă. Apoi, mai mulţi oameni locuit pe munte. Mai mulţi arbuşti de cafea în pământ. Mai multe vite. Toată lumea folosit apa. Nevoie mai multă apă. Pus conducta." A imitat mişcările manipulării în sus şi în jos a braţului pompei. „Aducem apa sus. Foarte bună apă."

În jurul nostru s-au adunat câţiva copii, ieşiţi din spatele copacilor. La început doi, apoi încă trei. Foarte curând, s-a adunat o mulţime de oameni care au început să şuşotească între ei.

Cel mai izbitor aspect al fântânii nu era ce se găsea jos, ci ce era deasupra. Lângă fântână crescuse cel mai mare manghier din Nicaragua. La propriu. Era enorm. Paulo a arătat spre coroana lui, apoi spre rădăcinile de sub picioarele noastre, atrăgându-mi atenţia la felul cum rădăcinile se

întinseseră în jurul împrejmuirii de beton şi crescuseră deasupra ei. Apoi a arătat spre colţul ochilor, unde se găsesc glandele lacrimare şi mi-a zis: „Demult, pomul plâns în apă. Rădăcinile fac multe lacrimi. Şi apa are gust de mango. Foarte bună. Foarte dulce." Un gest energic simbolizând acţiunea de a amesteca. „Mango apă curată. Medicament bun. Oamenii vin de departe şi bea aici."

Dar în clipa aceea nu-mi păsa nici de apă, nici de gustul ei. Mă preocupa hamul pe care mi-l fixam strâns pe mine. Paulo mi-a legat o funie de priponul din dreptul omoplaţilor şi mi-am pus pe cap lanterna frontală. După aceea a apucat sfoara şi mi-a explicat, trăgând de două ori de ea: „Vin sus." Apoi a tras o singură dată: „Slăbeşte-o." Şi apoi a tras prelung de ea: „Vin sus acum repede."

„Am înţeles."

A trecut funia peste roata ruginită de deasupra mea, a întins-o printre copaci şi a înfăşurat-o în jurul unui pom din apropiere pentru a cauza fricţiune la coborârea mea. După aceea mi-a dat o găleată de douăzeci de litri, pe care a prins-o de hamul meu. Mi-a pus în mână un carneţel şi un creion şi mi-a zis: „Pentru vorbit." La final, mi-a dat o mistrie, o lopată şi un ciocan, m-a bătut pe spate, după care m-a împins fără prea multă delicateţe: „Du-te."

Am rămas deasupra deschizăturii cât el a strâns funia, trăgând de capătul pe care îl ţinea în mână aproape de şold, iar cei o sută douăzeci de metri de funie stăteau încolăciţi ordonat la picioarele lui. Când Paulina şi Isabella s-au ivit pe creasta dealului, i-am spus lui Paulo: „Vei ţine de funie, da?"

El dat din cap şi s-a uitat spre groapă: „Du-te numai."

M-am aşezat în ham, ca să-i testez rezistenţa şi am scrutat adâncul. Apoi, foarte precaut, am tras un picior, apoi şi pe celălalt, până când am rămas suspendat peste groapă, şezând în ham ca într-un hamac. Cu găleata în mână, am făcut un semn şi Paulo a început să mă coboare în groapă. Ultima mea imagine cu lumina zilei a fost Paulina uitându-se în jos la mine. Mi-a spus în timp ce fântâna mă înghiţea: „Cred că n-am spus întregul adevăr în legătură cu motivul pentru care oamenii nu vor să coboare acolo."

„Nu mai spune..."

„Da, sunt nişte şerpi pe aici cărora – "

„Încetează, te rog."

„Le place la răcoare."

„Tu chiar vorbeşti serios."

N-am putut-o vedea încuviinţând din cap, dar tonul vocii ei îmi spunea că, da, vorbea serios: „Dar nu te îngrijora. Nu sunt veninoşi."

Mi s-a ridicat părul pe ceafă şi pe braţe. „Acuma-mi spui."

Am fost recunoscător pentru lanterna frontală. În timp ce coboram, mi-a dezvăluit munca migăloasă pe care tatăl Paulinei o depusese şi cât trebuise să sape pentru a face fântâna asta – mai mult în rocă. Tot la un pas sau doi, am văzut câte o adâncitură în perete. Destul de adâncă încât să încapă mâna sau piciorul unui om.

Lui Paulo i-au trebuit câteva minute ca să mă coboare până la fundul ei – sau ce devenise fundul ei după alunecarea de teren şi după ceea ce fusese aruncat în ea de atunci încoace. Presimţeam că fundul real se găsea la aproximativ treizeci de metri adâncime. Şi, spre bucuria mea, înainte să pun piciorul în noroiul uscat şi întărit, am pipăit în jur şi n-am găsit niciun şarpe.

Am lucrat toată după-amiaza, trimiţând o găleată – pe o altă funie, mai subţire – tot la câteva minute. Am urcat şi coborât găleata de vreo treizeci sau patruzeci de ori. Noroiul era dens, amestecat cu pietre, şi în multe locuri tare ca piatra. Umezeala împreună cu presiunea ridicată transformaseră noroiul vulcanic într-o stâncă aproape impenetrabilă. Am trimis sus un bileţel prin care am cerut un fel de târnăcop care să poată fi manevrat în spaţii înguste. Mi-au trimis un ciocan bont.

Spargerea acelei roci mi-a luat mult timp.

După vreo şase ore, n-am mai putut de oboseală şi hamul mă tăia la şolduri şi la subsuori. Nici nu mai ştiam numărul găleţilor pe care le trimisesem sus. Când am socotit că s-a făcut vremea cinei, am tras de funie de două ori şi Paulo a început să mă tragă la suprafaţă. Am făcut ce-am putut ca să-l ajut, căţărându-mă pe micile „trepte" pe care tatăl Paulinei le săpase în zid cu mult timp în urmă. Când am ajuns sus, am văzut adunaţi vreo cincizeci de oameni. Paulina şi-a acoperit gura cu mâna şi a râs văzându-mă. Eram plin de noroi din cap până-n picioare. Cei mai mulţi dintre copii au râs, iar alţii au fugit speriaţi. Unul dintre ei a venit la mine şi m-a atins – ca să verifice dacă sunt într-adevăr om sau dacă nu cumva diavolul îmi furase sufletul.

Paulo a întrebat: „Bine?"

Am încuviințat din cap.

Apoi m-a lovit ușor peste biceps: „Ai săpat puternic. *Bueno*. Distanță mare."

S-a apropiat și Paulina: „Cum te simți?"

„Cred că niciodată nu mi-am dorit atâta un duș."

A râs de înfățișarea mea: „Multe femei plătesc scump pentru o împachetare cu nămol ca asta."

Am arătat spre funie: „Cât am coborât?"

Paulo a desfăcut brațele lateral: „Șaizeci."

„Cât am săpat?"

„Doi metri. Poate doi metri și jumătate."

Descurajant. „Mie mi s-au părut cincisprezece."

Paulina i-a dus pe Paulo și pe Isabella cu motocicleta până la camionetă, de unde Paulo a dus-o pe Isabella acasă, iar Paulina s-a întors după mine.

Ajuns acasă, Paulo a umplut două găleți cu apă și le-a așezat pentru mine în spatele perdelei de plastic. Majoritatea „dușurilor" necesită cam o jumătate de găleată. Cred că Paulo a vrut să-mi transmită ceva. Mi-au trebuit douăzeci de minute ca să spăl toată murdăria de pe mine. În timp ce priveam apa noroioasă învârtejindu-se prin scurgerea rudimentară din betonul nefinisat, mi-a trecut prin gând că murdăria fizică nu era singurul lucru care se scurgea de pe mine.

Mi-am devorat orezul cu fasole, și trebuie să fi mâncat peste zece tortilla, urmate de două banane plantain coapte. Am auzit un foșnet în spate și, când m-am întors, am văzut-o pe Leena în pragul ușii chemându-mă cu degetul. Când am ieșit afară, avea o mână pe un hamac întins între manghier și un alt copac de esență tare. „Trebuie să înveți să te legeni într-un hamac."

„Serios?"

A zâmbit. „Urcă, Charlie."

Tot ce-mi doream eu era să urc în pat, dar mi-am trecut piciorul peste hamac, m-am așezat în el, apoi m-am întins pe spate. Leena avea dreptate. Era o experiență minunată. Ea s-a așezat lângă mine pe un scaun de plastic și a început să mă legene încet înainte și înapoi și, în timp ce făcea asta, orice durere și orice greutate au dispărut în ritmul legănatului.

Îmi era greu să-mi țin ochii deschiși, dar bănuiam că trebuiau spălate

vasele sau hainele, sau erau alte responsabilități de la care mă eschivam. M-am oferit: „Oare n-ar trebui să facem ceva?"

Ea și-a sprijinit picioarele de capătul hamacului și a chicotit: „Păi nu facem?"

Nu cred că mai fusesem vreodată în viața mea atât de obosit. De asemenea, trecuse ceva vreme de când mă simțisem ultima oară atât de bine.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Paulina m-a trezit cu o cană aburindă de cafea sub nas, apoi a aşezat-o pe masă lângă mine. A spus: „Paulo a plecat deja şi Isabella e la şcoală. Ar trebui să plecăm şi noi." M-am uitat la ceasul meu de mână. Era deja opt. Dormisem zece ore.

Am urcat pe motocicletă şi ne-am reluat căutările, începând de unde ne opriserăm cu o zi în urmă. Mâinile şi antebraţele mă dureau de la săpat, ca de altfel orice părticică din trup. Am mers paralel cu coasta, în cea mai mare parte a timpului pe drumuri de pământ, aproape de dune, cu vuietul valurilor într-o parte. Ne-am oprit la mai multe benzinării, locuri de popas, baruri, în orice loc unde cineva avea motive să oprească. Nimeni n-a recunoscut fotografia lui Zaul. La prânz ne-a sunat Paulo şi ne-a povestit c-a vorbit cu administratorul unui hotel de pe ţărmul mării care dăduse afară cinci băieţi ce distruseseră două camere şi spărseseră mai multe sticle în jurul piscinei. Acesta i-a spus că băieţii călătoreau într-un Chevrolet decapotabil vechi. De asemenea, i-a spus că unul dintre ei era bătut destul de tare şi avea un ochi umflat. Când Paulo l-a întrebat cum arăta, omul l-a descris pe Zaul.

Am mâncat cu Paulina pe dune sub un manghier care nu mai avea fructe, doar frunze. După aceea am adormit în briza uşoară şi plăcută. Când m-am trezit, am văzut-o pe Paulina plimbându-se în valuri cu o privire visătoare. Nu mi-a spus nimic la întoarcere. Aveam sentimentul că trecuse multă vreme de când nu mai făcuse asta. Şi faptul acesta m-a pus pe gânduri. La fel şi faptul că Isabella nu ştia să înoate.

În afara unui lănţişor, Paulina nu purta bijuterii. Puţine femei purtau pe aici. E-adevărat, costau, şi oamenii locului nu prea aveau bani, dar bănuiam că era mai degrabă ceva cultural. Lănţişorul pe care-l purta era destul de lung, dar îl observai numai dacă te uitai atent. Şi, trebuie să recunosc, când era vorba de Leena, m-am trezit privind-o atent destul

de des. De asemenea, îşi lăsase părul să crească – la fel ca toate celelalte femei. Deşi îşi purtau părul strâns într-un coc, niciuna nu şi-l tăia. Celor mai multe le ajungea la şolduri când şi-l lăsau pe spate, ceea ce de obicei se întâmpla după duş sau când îl pieptănau înainte de culcare.

Când s-a aşezat lângă mine sub manghier, am întrebat-o: „De ce porţi părul aşa de lung?"

„Aici credem că părul e coroana femeii. Că în păr îşi arată Dumnezeu gloria."

„Atunci de ce îl adunaţi toate în cocuri atât de strânse?"

A râs: „Fiindcă-i cald şi cu părul lăsat pe spate căldura-i şi mai greu de suportat."

„Deci e vorba de ce e mai practic, nu de vreun principiu estetic."

A râs iarăşi: „Ceva de genul ăsta."

„Dar bijuteriile? Nimeni nu poartă bijuterii."

„Am fost învăţate să nu atragem atenţia prin lucruri artificiale. Să lăsăm ca frumuseţea noastră naturală în prim-plan. Să nu încercăm să îmbunătăţim ce Dumnezeu a făcut desăvârşit."

Atunci am arătat spre lănţişorul ei: „Şi ăsta?"

A zâmbit: „Ăsta-i o excepţie."

„Am observat."

A luat în palmă piatra netedă şi tocită care atârna de lanţ. „Într-o seară, când tata a coborât pe fundul fântânii după mai multe luni de săpat, crezând că nu va găsi apă niciodată, a văzut două pietre netede. Când le-a ridicat, a ţâşnit apa pe marginea lor. Pentru oricine în afară de noi, pietrele astea n-au nicio valoare, dar tata le-a dat forma aceasta, şi lănţişoarele sunt din aur nicaraguan. Una i-a dat-o mamei şi una mie. În peste treizeci de ani, n-am scos-o niciodată. Mama, la fel. Nu valorează nimic, dar pentru mine-i nepreţuită." Şi-a încrucişat picioarele şi s-a uitat curioasă la mine: „Povesteşte-mi mai multe despre tine. Despre cum ai ajuns aici, despre munca ta. Ce faci când nu eşti aici?"

„În anii de colegiu am jucat ceva poker ca să mă întreţin, dar mi-am dat seama că alţii sunt mai buni ca mine şi am renunţat."

„Înţelept din partea ta."

„Atunci am atras atenţia unui bărbat care avea o firmă de investiţii. Prin urmare, m-am învârtit o vreme în lumea financiară, dar am fost concediat când n-am vrut să joc după cum îmi cânta şeful."

„De ce?"

„Să spunem că voia să stăpânească mai mult decât timpul meu."

„Ce-ai lucrat pentru el?"

„Am călătorit mult. Evaluam companii: încercam să stabilesc care companie trebuie păstrată şi care trebuie împărţită în părţi mici. În funcţie de ce soluţie îi aducea mai mulţi bani."

„Erai plătit bine?"

„Aş fi putut fi, dar a păstrat el toţi banii când am plecat."

„Pare că există o poveste în spate."

„Oarecum."

„Ai lucrat vreodată în afara Statelor Unite?"

„Da."

„Unde?"

„În Europa. Pe insule. În Asia. Puţin în America Centrală."

„Ai fost vreodată aici? În Nicaragua?"

Mi-am întors privirea voind să par degajat: „Nu."

„Cum de-ai ajuns în Bimini?"

„Când am plecat de la firma aceea, am călătorit puţin. În cele din urmă, m-am trezit pe o barcă de pescuit creveţi ce mergea spre Bimini, unde am renovat o cabană şi am început să lucrez cu un bătrân la construitul schifurilor specializate. Făceam cam două într-un an."

„Ştii lucra în lemn?"

Am încuviinţat cu o mişcare a capului: „Se pare că am ceva talent la asta."

„Ia te uite ce om universal!"

„A, n-aş zice asta." Nu mă simţeam bine să vorbesc despre mine, aşa că am încercat să închei cât mai repede: „Apoi am început să lucrez ca ghid pentru oamenii care doreau să pescuiască..."

„Ai fost şi ghid de pescuit turistic?"

„Nu-i prea greu în Bimini. Peştii sunt destul de predictibili."

„Începi să devii interesant."

„Pe actualul meu partener de afaceri l-am cunoscut când a venit să pescuiască. Mi-a spus că familia lui avea o afacere în importuri şi că dacă voi avea vreodată nevoie de o slujbă, îmi dă el de lucru. Aşadar, Colin m-a pus responsabil peste logistica importurilor şi peste transporturi. În special achiziţiile şi livrarea."

„Uau, ce cuvinte mari folosim..." Acum zâmbea: „Şi ce importaţi?"

„În principal vin şi băuturi spirtoase. În ultima vreme am trecut şi la uleiul de măsline."

„Ai fost vreodată însurat?"

„Nu."

„De ce?" Zâmbea. Se juca cu mine. Se simţea din ce în ce mai confortabil în prezenţa mea. „N-ai fi o partidă prea rea. Foloseşti deodorant, îţi tai unghiile, n-ai aproape nimic între dinţi."

Mi-am frecat dinţii din faţă de cămaşă: „Putem vorbi puţin şi despre tine?"

„Dar tocmai ai început să devii interesant."

„Mă tem că partea interesantă s-a terminat."

„Şi cum e cu prietenul tău, Zaul?"

Întrebarea ei era destul de vagă. „Ce-i cu el?"

„Ce fel de băiat e?"

„A avut celular şi carde de credit încă de când mergea de-a buşilea. Părinţii lui, ce-i drept, l-au cam răsfăţat, aşa că habar n-are ce-i aia responsabilitatea. De asemenea, a crescut înconjurat de oameni superbogaţi şi din elita socială, deci are o imagine deformată a realităţii."

„Pare o reţetă pentru dezastru."

Am arătat în direcţia lui San Cristóbal, care fumega în depărtare: „Da."

„De ce-a venit aici?"

„Nu cunosc un alt motiv decât că părinţii lui au o casă în Costa Rica şi îi place surfingul."

„De ce te-au trimis pe tine? De ce n-a venit tatăl lui?"

„Dar ştiu că pui o grămadă de întrebări!"

A zâmbit. Dinţii ei albi şi frumoşi filtrau un râs liber care nu ascundea nimic. Trebuia să încerc s-o mulţumesc cu răspunsuri fără să spun prea multe sau să ajung prea aproape de adevăr: „Când a plecat, sora lui, Maria, era în spital. Zaul se simte vinovat fiindcă ea a ajuns în spital. Şi crede că părinţii lui îl consideră de asemenea vinovat."

„E vinovat?"

„În ultimă instanţă, nu. Dar de aceea sunt aici. Tocmai pentru că tatăl lui n-ar fi putut să-l convingă de asta."

„Tu poţi?"

Am ridicat din umeri. „Nu ştiu, dar am mai multe şanse decât Colin. Dacă Zaul ascultă de cineva, acela sunt eu. Dar e un mare «dacă»."

„Încă o întrebare."

„Sigur. Văd că eşti pornită pe pus întrebări."

Aveam sentimentul că mă trage de limbă, punându-mi întrebări ce

conduceau la cea principală, cea pe care voia să mi-o pună de câteva zile. Ochii ei îmi spuneau că asta era întrebarea aceea.

„După ce îl vei găsi, eşti sigur că te va lăsa să-l duci acasă?"

Era o întrebare bună şi mi-o pusesem eu însumi. „Nu, nu sunt."

Privirea i-a rămas neschimbată: „Cu toate astea, eşti aici."

Era mai mult o întrebare. „Da."

„Ce motivează un bărbat să facă ceva, când ştie că are aproape zero şanse de reuşită?"

I-am răspuns, cu speranţa că îmi va accepta răspunsul. Dar nu l-a acceptat: „Îl iubesc pe puşti."

„Presupun că şi tatăl lui îl iubeşte." A tăcut şi m-a cercetat cu atenţie. „Dacă te-aş cunoaşte mai bine, aş crede că mai e ceva ce nu vrei să-mi spui."

Se pricepea bine la cititul oamenilor, iar pe mine mă citea ca pe o carte. Era în ea o tandreţe care mă atrăgea. Mai mult, îmi plăcea să fiu *cunoscut* şi, pentru prima dată în viaţa mea, eram *cunoscut* de cineva. Nu spun că-mi plăcea ce ştia despre mine, sau că eram mândru de informaţiile incomplete ce i le dădeam, dar ea intrase cumva sub pielea mea, şi totuşi nu simţeam nicio ruşine pentru ceea ce vedea. Am bâiguit: „Trebuie să încerc."

Nu ştiu dacă asta a mulţumit-o sau a dat naştere altor întrebări, însă pe drumul de înapoiere s-a uitat la mine, mi-a studiat chipul, dar n-a mai zis nimic.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Ne-am întors acasă la timp ca să o luăm pe Isabella de la şcoală. Eu şi Paulo am încărcat repede ce ne trebuia şi ne-am întors la fântână, unde m-a bătut pe umăr şi m-a coborât iarăşi în groapă cu un zâmbet care spunea foarte multe. Înainte să-mi las picioarele să atârne în gol, suspendat deasupra gropii, se adunase o mulţime de oameni. Copii. Bătrâni. Mai mulţi decât data trecută. Paulo mi-a spus: „S-a dus vestea. Gringo sapă fântâna lui Alejandro."

Am lucrat toată după-amiaza, umplând maşinal găleţile şi lovind cu ciocanul în rocă şi în pământ cât am putut de adânc într-un spaţiu atât de îngust, cu un spaţiu de manevră atât de limitat. Puterea lanternei scădea. La fel şi puterea mea. Trestia de zahăr, căldura şi fântâna asta mă obosiseră.

La ora cinei – sau, ca să fiu sincer, când n-am mai putut ridica ciocanul – am tras funia de două ori şi Paulo m-a ridicat la suprafaţă şi m-a bătut pe spate aprobator. Fusese o zi bună, săpasem alţi trei metri şi jumătate.

După cină, Paulo mi-a dat informaţia pe care i-o cerusem, ba chiar reuşise să-mi rezerve şi un loc la masă. Nu i-am zis nimic Paulinei înainte să plec, ştiind că privirea ei dezaprobatoare mi-ar fi afectat prestaţia.

Am ajuns în León patruzeci şi cinci de minute mai târziu şi m-am învârtit până când am găsit restaurantul unde avea să se joace partida. La Playa era un restaurant select din León. Cu feţe de masă albe. Chelneri cu cămăşi scrobite. Tot ce trebuie. Restaurantul avea un salon privat în spate, la care se ajungea pe o scară. Mi-am parcat motocicleta sub scară şi am observat HiLuxul lui Colin parcat în umbră, lângă gard. Am urcat treptele, unde un tânăr în costum şi cu ochelari de soare de care n-avea nevoie la nouă seara, a păşit în faţa mea. Mi-a făcut semn să ocolesc şi să intru pe uşa din faţă. Dar eu i-am zis: „Poker? Joc de cărţi?" şi am arătat spre uşa din spatele lui.

„*Su nombre*?"

„Charlie."

A întins mâna şi mi-a spus: „Cinci mii."

Am pus cinci mii de dolari în mâna lui.

Atunci a înclinat aprobator din cap şi s-a dat la o parte. Am intrat într-o încăpere plină de fum unde şapte bărbaţi şedeau în jurul unei mese mari. Două femei îmbrăcate sumar serveau băuturi, în timp ce o a treia şedea în poala celui mai arogant bărbat de acolo. După toate probabilităţile, supraveghetorul. Îmbătat de câştigul lui din săptămâna precedentă, se întorsese ca un erou cuceritor. Nu ştiam nimic despre abilitatea lui de jucător, cu atât mai puţin despre abilitatea lui de a trişa, dar ştiam că aroganţa lui era în avantajul meu. Venisem aici fiindcă voiam două lucruri: informaţii despre Zaul şi camioneta lui Colin.

Fiind „băiatul cel nou" şi vorbind puţină spaniolă, obişnuiţii locului au făcut semn cu capul în direcţia mea şi au vorbit în spaniolă – exclusiv. Eram numai bun de jumulit, şi ei, haita de lupi, au mirosit pradă sigură.

Am făcut pe prostul, am pierdut din prima şi m-am încadrat în definiţia „gringo ignorant" până la virgulă. Băutura curgea, râsetele se înteţeau, şi timp de trei ore am pierdut câteva mii de dolari. Ca majoritatea celorlalţi jucători, de altfel. Niciunul de la masă nu era un jucător foarte bun, dar supraveghetorul era un trişor excepţional – ceea ce însemna că vor pierde oricum.

Câteva ore mai târziu, supraveghetorul a adunat cele mai multe jetoane şi cele două „fete" şedeau cu rândul în poala lui sau îi masau umerii. Încet-încet, şi cu puţin ajutor din partea mea de care el nu şi-a dat seama, jucătorii de la masă s-au împuţinat. Unul dintre bărbaţi s-a dovedit a fi şeful poliţiei. Altul era chiar primarul. La miezul nopţii, am rămas trei jucători. Supraveghetorul, eu, şi proprietarul restaurantului, care era cel mai mare pierzător al serii şi prea prost sau mândru pentru binele lui.

Curând mi-am dat seama că vorbeau despre mine şi, simţeam, făceau comparaţie între mine şi un alt jucător. Probabil Zaul. Dacă am crezut că voi obţine vreo informaţie, greşisem. Vorbeau la fel de multă engleză câtă spaniolă vorbeam eu. Dar recuperarea camionetei rămăsese valabilă.

La ora unu am încetat să pierd, l-am încolţit pe proprietarul restaurantului şi i-am luat tot ce avea din trei mâini. Supraveghetorul mă urmărea cu coada ochiului, dar băuse deja atât de mult încât ştiam că e ameţit. Deşi jucătorii de la masă se împuţinaseră, nimeni nu plecase acasă.

Fiecare pierduse o parte din cei cinci mii de dolari sau chiar pe toţi, aşa că nimeni nu se grăbea acasă. Asta însemna că jocul nostru era urmărit de unsprezece oameni. Dealerul, şase foşti jucători, cele trei fete şi paznicul. Când am terminat cu proprietarul restaurantului, supraveghetorul a trecut pe apă şi a cerut o compresă umedă.

La două dimineaţa, eram la egalitate şi la două şi jumătate încrederea în sine începea să i se şubrezească. Eu aveam de două ori mai multe jetoane şi el transpira în ciuda aerului condiţionat. Aproape de ora trei, am intrat în pot cu toate jetoanele mele, el la fel, şi chinta mea l-a bătut la ultima carte întoarsă, când dealerul a pus jos un rege.

Învins, ruşinat şi falit, ochii i s-au îngustat şi m-a înjurat. Am zâmbit – ceea ce l-a înfuriat şi mai mult, dar era exact ce sperasem eu să se întâmple. Aveam nevoie să fie furios, ca să rişte camioneta.

Mi-am transformat jetoanele în bani la dealer, am introdus un teanc gros de bani în buzunar şi m-am ridicat prefăcându-mă că plec, fără să-i acord deloc atenţie. Când a văzut asta, s-a lăsat pe spate în scaun, a trântit cu paharul gol de masă şi a vorbit tare ca să-l audă toţi. N-am înţeles ce spune, dar toţi ochii s-au aţintit asupra mea. A spus a doua oară. De data asta mai tare. „*Doble o nada.*"

Deşi bănuiam ce spune, am ridicat din umeri ca şi cum n-aş fi înţeles. „*No hablo español.*"

Paznicul a a făcut un pas înainte şi mi-a tradus: „Dublu sau nimic."

Am râs batjocoritor, cu ochii pe supraveghetor. „Cu ce?" M-am bătut peste buzunar. Mesajul era clar. Eu aveam toţi banii lui.

Supraveghetorul, încercând să-şi salveze onoarea şi rugându-se pentru o mână mai norocoasă, pe care n-avea s-o primească, şi-a plimbat privirile în jur, asigurându-se că are atenţia tuturor şi apoi, cu mult *machismo*, a introdus mâna în buzunar şi a pus cheile camionetei pe masă. Aceasta era modalitatea lui de a lansa o provocare.

Şi a reuşit ce şi-a propus – a atras atenţia tuturor. Unul câte unul, şi-au apropiat scaunele de masă. Şi toţi ochii s-au aţintit asupra mea.

Am ridicat din umeri, ca şi cum n-aş fi ştiut cheile cărei maşini erau. Voiam să dau impresia că nu auzisem povestea. Că faima lui nu ajunsese până la mine.

Am arătat spre chei şi apoi am clătinat din cap spre parcare, de parcă n-aş fi ştiut nimic. Supraveghetorul a făcut un semn paznicului, care a ieşit, a coborât scările şi a pornit motorul HiLuxului.

Când s-a întors, l-am întrebat: „Cât valorează?"

S-a uitat la buzunarul meu şi mi-a zis: „Tot."

În realitate nu valora aşa de mult, dar nu l-am contrazis. Voiam ca miza să fie mai mare, fiindcă urma nu numai să-i iau camioneta, ci şi reputaţia – prin urmare, şi puterea.

De asemenea, aveam senzaţia că-l cumpărase pe dealer. Prea multe mâini fuseseră în favoarea lui. Asta însemna că cele trei mâini de cărţi comune (flop, turn şi river) aveau să-mi „spună" ce cărţi prestabiliseră să joace.

Când dealerul urma să împartă cărţile, am dat din mână şi am zis: „Nu." Apoi m-am întors către proprietar şi i-am zis: „Vrei s-o faci tu?"

Ştiam că nu mă plăcea, dar nu-l plăcea nici pe supraveghetor, aşadar împărţirea lui avea să fie destul de corectă. O venă s-a umflat la tâmpla supraveghetorului, aproape să se spargă, dar vrând să-şi salveze onoarea, nu s-a împotrivit.

Fiindcă miza pariului fusese deja stabilită, nu avea niciun sens să vorbim de check, push sau raise. Toţi din jurul mesei ştiau. Proprietarul ne-a împărţit câte două cărţi. Apoi a pus jos un rege de romb, urmat de o pauză. Apoi un patru de pică, urmat de o pauză şi mai lungă. În cele din urmă, a pus jos ultima carte din cele comune – un as de cupă. Pe sprâncenele întunecate ale supraveghetorului se aduna transpiraţia. Văzând a treia carte, supraveghetorul a zâmbit, dezvelindu-şi dinţii pătaţi, cu ochii injectaţi. Fusese o noapte lungă şi avea să fie şi mai lungă. Răsuflând uşurat, s-a lăsat pe spătar şi şi-a aprins o ţigară, trăgând adânc în piept şi umplând aerul cu un nor de fum. Fiindcă nu avea de ce să blufeze, ştiam că are cel puţin o pereche de aşi.

Avusese noroc.

Dealerul a cerut să ne vadă cărţile şi supraveghetorul a pus jos încet un şeptar de cupă şi un as – ceea ce-i dădea urâtului meu amic o pereche de aşi.

Foarte norocos. De asemenea, previzibil.

L-am urmărit îndeaproape, fiindcă am vrut să-i văd reacţia. Chiar şi la un joc măsluit de marţi noaptea.

Când am pus eu cărţile jos – un rege, un as – a devenit pământiu şi a început să scuipe venin, fiindcă două perechi bat oricând una. Nu înţelegeam înjurăturile care-i ieşeau pe gură, dar bănuiam că mă înjură nu numai pe mine, ci şi şase generaţii din urmă.

Am aruncat cheile în sus – lăsându-l să le vadă pentru ultima oară – şi apoi mi le-am vârât în buzunar. La colţurile gurii i s-a adunat saliva. Nu mi-am luat timp să-i număr, dar întrucât opt persoane am început cu câte cinci mii de dolari, însemna că aveam patruzeci de mii de dolari în buzunar. Ca să pun sare pe rană, am scos teancul gros din buzunar şi am pus deoparte zece mii de dolari – cei cinci mii ai mei şi cei cinci mii ai supraveghetorului. Asta a atras atenţia tuturor celor prezenţi, dar lucrul care le-a atras cel mai mult atenţia a fost că am dat treizeci de mii proprietarului de restaurant şi i-am spus să-i „dea înapoi tuturor, în afară de el." Interesant a fost că engleza tuturor s-a îmbunătăţit miraculos şi m-au înţeles destul de bine ca să ştie exact ce-am spus.

Supraveghetorul s-a ridicat, a izbit cu paharul de perete şi s-a năpustit afară – fără vreuna dintre fete. Norocul tocmai i se terminase, şi el ştia asta. Nu eram atât de naiv încât să cred că îmi făcusem o grămadă de prieteni, dar în mod sigur nu erau nici duşmanii mei, şi pot să pun pariu că dacă aş fi vrut să iau cina chiar atunci, proprietarul restaurantului mi-ar fi gătit-o personal.

Când am ajuns în faţa casei, cu motocicleta ancorată în bena maşinii, am parcat lângă coteţul găinilor, am coborât din maşină şi o umbră obosită s-a ivit de după manghier. Era Paulina. Şezuse pe un scaun de plastic lângă pom. Şi-a îndepărtat părul din ochi şi l-a prins între degete, răsucindu-l într-un nod: „Presupun c-ai câştigat."

Am confirmat cu o mişcare a capului.

Şi-a plimbat degetele peste tăblia camionetei. „Supraveghetorul a fost acolo?"

Am dat iarăşi din cap.

„L-ai umilit?"

O pauză, apoi: „Da."

S-a apropiat mai mult de mine: „Tare?"

Am înclinat capul într-o parte: „Poţi spune şi aşa."

„Asta ar putea fi de rău augur pentru oamenii care lucrează pentru el." Unul din lucrurile pe care ajunsesem să le apreciez la Paulina în timpul scurt de când o cunoşteam era înverşunarea cu care îi proteja pe cei dragi ei. „Au fost şi alţii acolo?"

„Proprietarul restaurantului unde am jucat, şeful poliţiei şi primarul, ca să spun doar câţiva."

A clătinat din cap. „Charlie, oamenii ştiu că eşti aici." M-a privit exasperată: „Ieşi în evidenţă. Se va răzbuna pe noi pentru ceea ce i-ai făcut tu. Vor fi efecte în lanţ. Nu poţi lua atâţia bani de la oamenii de aici."

„Atunci n-ar trebui să îi rişte."

„Îi jefuieşti."

N-am răspuns nimic.

„Ai trişat?"

„Nu, am avut noroc. Dar să ştii că aş fi făcut-o. Fără nicio ezitare."

„Ai aflat ceva despre Zaul?"

„Nu."

A clătinat din cap şi a pornit spre casă. „Soarele va răsări peste câteva ore."

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Spre deosebire de majoritatea femeilor pe care le-am cunoscut, Paulina nu avea multe haine, şi acelea pe care le avea le purta câteva zile la rând. Din ce-mi puteam da seama, avea trei perechi de încălţăminte: încălţări sport, care arătau vechi de câţiva ani, şlapii care fuseseră reparaţi prin lipire şi o pereche de sandale, care slujeau şi pe post de încălţăminte „de ocazie".

M-a trezit iarăşi cu cana plină cu cafea aburindă şi cu un zâmbet. Purta şlapi şi rochia de ieri. A aşezat cana pe masă şi şi-a tras un scaun lângă patul meu. „Vrei să-mi povesteşti mai în detaliu despre partida de poker de aseară?

M-am ridicat în şezut şi m-am frecat la ochi. Ţinând seama de ultima noastră conversaţie, nu ştiam unde voia să ajungă, aşa că am vrut să-i dau cât mai puţine amănunte.

Dar ea a spus: „Ai omis câteva detalii."

„Ca de exemplu?"

S-a aşezat picior peste picior. „Cum ai câştigat banii tuturor şi i-ai dat pe toţi înapoi pierzătorilor – cu excepţia unuia."

Am sorbit din cafea, încercând să n-o privesc în ochi.

Ea s-a ridicat în picioare: „Umblă vorba că eşti nebun."

„Tu ce crezi?"

„Eu cred că ai raţiuni pe care raţiunea nu le înţelege."

„Paulina, nu încerc să-i jefuiesc pe oamenii ăştia. Încerc să-l găsesc pe Zaul."

A dat din cap aprobator: „S-ar putea să fim mai aproape decât crezi." După aceea a ieşit şi mi-a spus chicotind peste umăr: „Micul dejun a venit la comandă în dimineaţa asta."

M-am spălat pe faţă şi am intrat în bucătărie, unde Paulo radia de bucurie aplecat deasupra unei cești cu cafea. A arătat spre două sacoşe

de jos şi o colivie de afară, de unde se auzea piuituri. Una din sacoşe era plină cu fructe de mango. Cealaltă era plină cu cafea. Iar colivia conţinea doisprezece pui.

Paulina a arătat cu mâna spre pui şi mi-a zis beată de fericire: „Găini ouătoare." Faţa i s-a luminat. „Ştii de când nu mai avem pui? Puii înseamnă ouă! În fiecare dimineaţă."

Am întrebat-o, frecându-mă la ochi: „De unde sunt?"

„De la prietenii tăi de pe plantaţia de cafea."

„Cum adică?"

A păşit spre mine – intrând în spaţiul meu personal – mi-a pus mâna pe umăr şi m-a sărutat tandru pe obraz. Paulo a dat aprobator din cap şi zâmbetul i s-a lăţit şi mai tare.

„Pentru ce-a fost asta?"

Mi-a explicat: „Supraveghetorul n-a venit la lucru azi-dimineaţă. Se pare că cineva l-a demascat ca un trişor de ultimă speţă. Fiindcă a luat mulţi bani de la câteva oficialităţi înalte, este posibil să nu se mai întoarcă niciodată.

„Şi ce legătură are asta cu mine?"

„Condiţiile de pe plantaţie reflectă starea de spirit a supraveghetorului. Dacă el strănută, întreaga plantaţie face guturai. Dacă el zâmbeşte, toată lumea râde. Dacă el a plecat, ei respiră uşuraţi şi sărbătoresc."

Am lăsat-o pe Isabella la şcoală şi am pornit toţi trei cu camioneta lui Colin spre coastă. L-am lăsat pe Paulo să conducă. Leena s-a întins în faţă de pe bancheta din spate şi mi-a şoptit în ureche: „De mult de l-am mai văzut aşa fericit." I-am dat lui Paulo ochelarii mei de soare, pe care el i-a acceptat şi i-a purtat cu mândrie.

Ne-am întors pe coasta de vest într-un golfuleţ de pe plajă de unde mai multe companii transportau surferii la recifurile din larg ca să călărească valurile ce în condiţii prielnice ajungeau de multe ori şi la şase metri.

Cum fusese, de exemplu, ieri. Dunele erau presărate cu palmieri, şi între doi dintre ei se legăna un hamac jerpelit. Un american şedea într-o dubiţă Ford pe capota căreia erau stivuite opt plăci de surfing de diferite lungimi. Bărbatul citea un roman broşat, iar din difuzoare se revărsa Led Zeppelin. Păr lung, decolorat de soare. Piele bronzată. Numai piele şi os. Picioarele desculţe ridicate pe bord. Viaţa era bună, dar pe moment cevа mai lentă.

Când ne-am apropiat, a ieşit din dubiţă: „Pot să vă ajut cu ceva?“ ne-a întrebat.

I-am arătat fotografia lui Zaul: „L-ai văzut pe puştiul ăsta?“

A studiat fotografia şi într-un final a dat afirmativ din cap: „Da. Ieri.“

„Unde?“

A arătat spre hamac: „Chiar aici.“

„Ai vorbit cu el?“

A clătinat din cap. „Nu. I-am dus pe cei patru prieteni ai lui – “ a arătat spre recif: „acolo pentru câteva ore. A fost nebunie. Epic.“

„El n-a mers cu ei?“

„Nu. A rămas aici.“ Şi-a dus mâna la cutia toracică. „Era rănit. A căzut, sau ceva de genul ăsta. Umbla destul de greu. Şchiopăta. Nu era în formă pentru surfing.“

„Altceva mai poţi să-mi spui despre el?“

A chicotit: „Da. Când ne-am întors, puştiul dispăruse.“

„Unde-a plecat?“

„Habar n-am. Nici prietenii lui nu ştiau. Păreau fericiţi c-au scăpat de el. Nu părea să fie mare dragoste între ei.“

Asta însemna că banii i se terminaseră. „Ai idee unde sunt ei acum?“

A clătinat din cap: „Îmi pare rău.“

M-am dus la hamac şi deşi n-am găsit nimic care să-i aparţină lui Zaul, m-a izbit totuşi un lucru. Sânge îmbibat în ţesătură şi întărit pe partea dreaptă a hamacului. Şi nu puţin. Paulo l-a atins cu degetul şi apoi l-a mirosit. Paulina avea o expresie îngrijorată, dar n-a zis nimic. Am condus de-a lungul coastei, fără să găsim vreun indiciu. Paulina a întrebat la spitalul din León, însă nu primiseră niciun pacient care să corespundă semnalmentelor lui Zaul ori rănii lui.

La prânz ne-am întors acasă. Deşi mă simţeam neajutorat şi ştiind că nu pot face nimic ca să-l ajut pe Zaul, am condus maşina lui Colin pe plantaţie, unde am fost întâmpinaţi de o mulţime zâmbitoare şi tot mai numeroasă. Peste o sută de oameni aşteptau la rând. Paulina s-a întors spre mine: „Se pare că ai un fan club.“

„De ce?“

„Vor să-l vadă pe omul care a făcut supraveghetorului ceea ce îşi doriseră întotdeauna să-i poată face ei.“

„Ce anume?"

„Să-l facă de ruşine."

Paulina a început să-i consulte pe oamenii ce stăteau la rând, în timp ce Paulo a desfăcut funia şi mi-a întins hamul. Eu mi l-am legat strâns şi am coborât în groapa mea, lucrând toată după-amiaza, îngrijorat pentru Zaul şi întrebându-mă cum voi putea să-i explic mamei lui că l-am găsit mort într-un şanţ. Sau, mai rău, că nu l-am găsit deloc.

Paulo m-a tras afară în întunericul serii, unde am descoperit că mulţimea nu se dispersase, ci crescuse. Mai multe torţe luminau în întuneric. Paulina vorbea cu o mamă tânără şi legăna un bebeluş adormit. Când am ieşit, au înaintat puţin spre mine. Paulo m-a bătut pe spate şi mi-a arătat sfoara. Patru metri şi jumătate. A dat aprobator din cap: „Săpat bine."

În timp ce mulţimea privea de la distanţă, Anna Julia, femeia căreia îi scosesem dintele cu o săptămână înainte, a venit în faţă şi mi-a zâmbit cu gura ştirbă aproape total. A întins mâna şi mi-a pus o singură bomboană în palmă, apoi mi-a strâns degetele în jurul ei şi m-a bătut zâmbitoare pe mână.

N-am vrut să murdăresc camioneta lui Colin, de aceea am urcat în benă, iar Paulo s-a aşezat la volan şi a întors-o. În timp ce o întorcea, oamenii au început să se cţăre în spate cu mine ori să intre în cabină. Unul câte unul, bărbaţii au venit lângă gringo, iar femeile mai în vârstă sau mamele cu copii mici au urcat pe bancheta din spate. Când Paulo a început să coboare panta pentru călătoria de zece kilometri pe drum denivelat, nouă mame şedeau în cabină cu Paulo şi optsprezece bărbaţi şedeau ori stăteau în picioare în benă împreună cu mine. Toţi îmi vorbeau repede în spaniolă – dar eu nu înţelegeam nimic. Ce am înţeles, totuşi, ce am tradus complet, a fost râsul Paulinei care se revărsa prin geamul din faţă.

Pe când studiam la Londra, am mers împreună cu Amanda la Viena ca să-i auzim pe Cei Trei Tenori. În special pe Pavarotti. Nu sunt un fan al muzicii de operă, dar când Pavarotti a cântat „Nessun Dorma", ceva în mine a răspuns, înlăuntrul meu s-a trezit ceva ce fusese adormit până atunci. Când şi-a deschis plămânii şi a intonat acel ultim do minor, a fost în mine o voce care – în ciuda faptului că n-am nici cea mai mică competenţă muzicală – voia să cânte. Voiam să urc pe scena aceea şi să cânt cu tot ce eram. Voiam să cânt împreună cu omul acela. Să îmi unesc

vocea cu vocea lui. Nu fiindcă aş fi ştiut sau aş fi adăugat ceva la cântecul lui. Cu siguranţă că n-aş fi putut face asta. N-aş fi făcut altceva decât să-i stric cântecul, dar nu asta era ideea. Ideea era că voiam să cânt. Că acest „voiam" era efectul acelui om şi al cântecului său asupra sufletului meu. Julie Andrews a avut acelaşi efect, ceea ce explică de ce eu şi Maria îndrăgeam atât de mult *Sunetul Muzicii*.

Am mai simţit acest efect asupra mea doar o singură dată în viaţă, atunci când am coborât muntele acela în spatele camionetei, mânjit de noroi vulcanic, înconjurat de o trupă de nicaraguani transpiraţi pe care nu-i înţelegeam ce spun şi ascultând râsul cel mai frumos venind dinspre scaunul din faţă.

Dacă un suflet a fost viu vreodată, acela a fost al ei. Acolo. În clipa aceea. Când sufletul ei a cântat.

Nu-mi amintesc să fi plâns vreodată în viaţa mea. Poate am vărsat o lacrimă-două, dar vorbesc aici despre plâns – lacrimi care să curgă dintr-o inimă simţitoare. N-am plâns când a murit tata. Nici când a murit mama. Nici când m-am despărţit de Amanda. Nici când a murit Hack. Nici când am pierdut-o pe Shelly. Nici când Maria m-a strigat de pe patul de spital. Niciodată. Partea din mine care simţea, unde sufletul şi emoţiile mele se intersectau, fusese deconectată de partea care se revărsa. Lacrimile trebuie să fie eliberate, dar ale mele nu fuseseră eliberate.

Până când am coborât de pe muntele acela.

Fie din cauza neajutorării mele în privinţa lui Zaul, sau a Mariei, sau a lui Hack, sau lui Shelly, fie din cauza pustiului care devenise viaţa mea... am stat aşa în maşină, cu luna strălucitoare deasupra, cu vântul mângâindu-mi faţa, cu lacrimile şiroindu-mi pe obraji. Nu le-aş numi lacrimi de bucurie sau de tristeţe. Nu prea ştiu cum să le numesc. Ştiu doar că au fost vărsate ca un răspuns emoţional – că au purtat cu ele un sentiment, sau o emoţie, sau ceva, şi că acel ceva era îndreptat spre altcineva decât mine. Dovada rezidă în sursă. Lacrimile acestea nu mi-au curs din cap. Mi-au curs din inimă.

Mare diferenţă.

Am parcurs aceşti zece kilometri glorioşi umăr la umăr într-o benă de camion plină de bărbaţi cărora le-ar fi prins bine un duş şi puţin deodorant dar, ca să fiu sincer, nu ştiu dacă eu miroseam sau ei. Ciudat, gândul ăsta nici măcar nu mi-a trecut prin minte. Mă confundam cu ei. M-a izbit un sentiment, un sentiment pe care nu-l mai cunoscusem niciodată. Era

sentimentul că ceva în mine se curăţa. Călătoria aceasta m-a scăldat în râs, în lumina lunii, în propriile mele lacrimi şi în gândul singular şi surprinzător că poate inima mea rece, moartă şi împietrită nu era chiar atât de rece şi de moartă cum crezusem multă vreme. Genul de baie de care aveam nevoie – după care inima mea tânjea – care putea să spele murdăria din mine – nu era cu apă obţinută dintr-o sursă externă, care începea într-o găleată, sau într-o cadă, nici măcar cu apă în care să te cufunzi, ci cu apă care izvorăşte dintr-o sursă interioară.

Viaţa mea se caracteriza printr-o uscăciune de dimensiunile Saharei, dar acolo, în momentele acelea, în spatele camionetei călătorind prin Cucuieţii Nicaraguei, m-am întrebat – pentru prima dată – dacă nu cumva adânc în mine curgea un râu.

Dacă da, apa care mă putea curăţa nu era apă din capul meu – unde învăţasem să-mi raţionalizez indiferenţa.

Era apă din inima mea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Euforia de joi seara s-a risipit vineri dis-de-dimineaţă, când Paulina m-a trezit plângând. M-am uitat la ceas: era 3:17 dimineaţa.

Mi-a spus: „Ai putea să mă duci pe munte? E vorba de Roberto. E..." şi vocea i s-a stins.

Am sărit din pat. „Sigur."

Paulo a rugat o vecină să stea cu Isabella care dormea, aşa că toţi trei am urcat muntele cu maşina lui Colin. Treizeci de minute mai târziu, ne-am apropiat de camera lui Roberto, unde era în desfăşurare un priveghi. Ardeau lumânări, şi dincolo de şoapte am auzit un cântec. În surdină, angelic. Intonat de vocile mamelor şi ale câtorva copii. Toate femeile aveau capetele învelite cu baticuri.

Eu am rămas mai în spate, dar Paulina şi Paulo au păşit în vârful picioarelor prin mulţime până la Roberto. O femeie şedea lângă el, fluturând un evantai, în timp ce altă femeie legăna încet hamacul. Roberto era palid în lumina slabă şi avea ochii pe jumătate deschişi. Când Paulina şi-a învelit capul cu un batic şi împreună cu Paulo au intrat pe uşa de la camera lui, nu au fost singurii. Moartea a intrat şi ea.

Paulina a îngenuncheat lângă el şi şi-a trecut mâna în mâna lui. Partea dreaptă a feţei i s-a ridicat o clipă în sus. Altădată, acesta ar fi fost un zâmbet. Hainele îi erau uscate. La fel şi pielea. Fără să-şi mişte capul, a ridicat mâna dreaptă, salutând-o. Paulina s-a aplecat în faţă, şi-a aşezat capul pe pieptul lui, iar el şi-a pus mâna pe capul ei. Mişcarea aceasta l-a obosit peste măsură şi câteva minute a încercat să-şi recapete suflul. În cele din urmă, i-a şoptit ceva. Slab. Ea a încuviinţat din cap, plângând, dar încercând să zâmbească. El i-a mai şoptit ceva. Ea a plâns şi mai tare, şi durerea i-a smuls cu totul zâmbetul de pe faţă. Cu lacrimile pe obraz, şi-a ridicat capul, iar el şi-a pus degetul mare pe fruntea ei şi a făcut semnul crucii. De trei ori. Plângând în hohote, Paulina i-a cuprins capul vlăguit

între palme şi l-a sărutat pe frunte, apoi pe obraji. Când l-a sărutat pe obraji pentru ultima oară, el s-a relaxat, e expirat şi a murit – cu mâna în mâna ei.

Paulina l-a ţinut îmbrăţişat câteva minute, timp în care mulţimea a continuat să cânte. Ea a îngenuncheat, şi-a îngropat faţa în mâini şi a plâns. Tare. Plânsetul ei pătrunzător a răsunat în toată încăperea şi am avut senzaţia că ceva mult mai profund decât durerea cauzată de moartea lui Roberto îi scutura trupul.

După câteva minute, Paulo a ridicat-o în picioare, ea s-a alăturat celorlalţi şi a cântat un cântec domol. Când cântecul s-a terminat, cineva a întins un cearşaf murdar şi zdrenţuit peste Roberto, acoperindu-i trupul şi chipul. Într-o tăcere adâncă, toţi au ieşit pe rând din camera lui Roberto şi s-au îndepărtat pe hol.

Afară, Paulo mi-a zis: „*Mi hermano* – " A încercat să-şi aducă aminte cuvintele în engleză. „Te rog, pot să conduc eu?" Şi a întins degetul către Paulina: „Ea vrea voi mers pe jos."

I-am dat lui Paulo cheile şi am urmat-o pe Paulina în josul muntelui. Ea şi-a înfăşurat braţele în jurul trupului, ca şi cum i-ar fi fost frig în aerul fierbinte al nopţii. Am păşit alături de ea fără să spun nimic. Ocolind bolovanii greu de văzut noaptea cu lună nouă. Transpirase şi bluza udă i se lipise de spate. Primii kilometri n-a spus nimic. Pe la jumătatea drumului, s-a oprit, s-a uitat la mine şi apoi spre Las Casitas, în depărtare. A clătinat din cap, cu lacrimile zvântându-i-se pe obraz. Tot la câteva secunde îi curgea o altă lacrimă, rămânea puţin suspendată de bărbie sau de colţurile buzelor, după care cădea. Preocupată de altceva, nu se deranja să şi le şteargă.

În jurul nostru, mişunând în copaci, papagalii şi maimuţele urlătoare întâmpinau ivirea zorilor cu o cacofonie de sunete şi cu activitate febrilă specifică clipelor de dinaintea primei gene de lumină. Fie pentru că nu putea sau nu voia, n-a spus nimic tot drumul către casă, până la câteva sute de metri înainte să ajungem. În sfârşit, după o tăcere de zece kilometri, s-a întors spre mine cu o expresie chinuită şi mi-a zis: „Mă întreb dacă pot să te deranjez cu ceva."

„Cu orice."

„Avem nevoie să facem un sicriu. În dimineaţa asta. Îl ajuţi pe Paulo?"

„Sigur." Am făcut o scurtă pauză. „Altceva?"

„Eu – " Mi-a cercetat chipul. „Aş vrea să... obişnuiam să... o înmormântare – "

I-am întins două bancnote de o sută de dolari. „Ce altceva mai pot face?"

A ţinut banii în mână şi şi-a înăbuşit un oftat. S-a adunat şi mi-a zis: „Mulţumesc."

Când Paulo mi-a arătat instrumentele lui rudimentare şi sicriul pe care îl făcuse în urmă cu câteva luni pentru un bărbat care încă nu murise, l-am întrebat dacă există prin apropiere un magazin de unelte. Mi-a răspuns: „În León." Am mers la León, am cumpărat uneltele de care aveam nevoie şi apoi Paulo m-a dus la un depozit de cherestea, de unde am cumpărat scânduri din lemn nicaraguan de esenţă tare. Era lemnul cel mai frumos pe care-l văzusem, şi Hack l-ar fi apreciat cu siguranţă.

Când ne-am întors, Paulo a înţeles că am experienţă în prelucrarea lemnului aşa că, fără să-l înjosesc în vreun fel ori fără să-l fac să se simtă prost că sicriul lui nu era destul de bun, ne-am apucat să facem împreună sicriul lui Roberto. Când am făcut prima îmbinare în coadă de rândunică, Paulo s-a dat la o parte şi m-a bătut pe umăr, spunând: „Tu termini."

Am terminat sicriul pe la mijlocul după-amiezii. Paulo şi-a trecut degetele peste marginile netede, peste colţurile rotunjite, peste crucea care avea să se odihnească pe faţa lui Roberto şi a dat din cap: „*Mi hermano*, ne onorezi."

Toţi patru am urcat muntele pentru începutul procesiunii. Femeile – toate cu capetele acoperite – au pregătit trupul lui Roberto, l-au îmbrăcat într-o cămaşă albă şi în pantaloni, haine pe care Paulina le cumpărase cu o parte din banii pe care i dădusem. Apoi l-au aşezat pe o saltea subţire, acoperită cu o pătură lucrată manual de una dintre bătrânele de pe plantaţie. Când femeile au început să cânte, procesiunea formată din aproape două sute de persoane a ridicat sicriul lui Roberto pe umeri şi a pornit pe cărarea care ducea spre vestigiile alunecării de teren. Tinerii l-au purtat cu rândul pe umeri. Procesiunea înainta în tăcere, fără să se audă nimic altceva în afară de cântecul abia auzit al femeilor. Toţi păşeau într-o linişte profundă. În reverenţă. Paulina şi Paulo mergeau în faţă, alături de Roberto, iar Isabella a rămas lângă mine şi m-a luat de mână.

Când cărarea a ajuns într-un loc neted, am ieşit dintre copaci şi am intrat într-o vale unde se înălţau câteva zeci de cruci albe. Undeva mai la o parte, era un grup de trei cruci şi cineva săpase o groapă de curând. Când

tinerii au ajuns lângă groapă, au aşezat sicriul deasupra unor scânduri transversale. Predicatorul a vorbit cu voce domoală câteva minute, după care Paulo a spus câteva cuvinte. La sfârşit, Paulina a păşit în faţă şi, fără să spună nimic, a deschis gura şi a cântat un cântec pe care nu-l mai auzisem înainte, dar pe care nu-l voi uita niciodată. Era frumos şi trist, iar celelalte femei i s-au alăturat la refren.

Fără să le spună cineva, tinerii l-au coborât încet pe Roberto în groapă în faţa căreia, una câte una, fiecare persoană din mulţime şi-a făcut cruce, a şoptit nişte cuvinte pe care nu le-am înţeles şi a aruncat o mână de ţărână peste sicriul lui Roberto. După ce-au terminat, Paulo mi-a dat o lopată rudimentară din lemn şi l-am ajutat să umple groapa cu pământ. Când am terminat, mulţimea s-a împrăştiat în vale şi s-a întors pe coasta muntelui. Tot în tăcere.

M-am uitat în jur şi am constatat că Paulina, Isabella şi restul oamenilor dispăruseră, dar o femeie în vârstă a rămas lângă mine. Era Anna Julia, care m-a tras de mânecă şi s-a uitat în sus la mine. Paulo a ascultat ce spune. După ce-a terminat de vorbit, a dat o dată din cap, s-a întors şi a pornit în urma celorlalţi. Atunci Paulo s-a întors spre mine şi mi-a spus: „A fost cel mai frumos sicriu pe care l-a văzut vreodată. N-a mai văzut niciodată aşa ceva. A spus că Dumnezeu îl va primi cu siguranţă în cer şi îngerii vor fi invidioşi."

Nu-l cunoscusem pe Roberto, dar era clar că toţi ceilalţi da, iar faptul că fusese iubit de tineri şi de bătrâni deopotrivă se vedea limpede din reverenţa cu care fusese purtat de ei. Rareori am văzut, poate niciodată înainte, atâta tandreţe faţă de cineva, viu sau mort.

Când ne-am întors pe munte, tocmai începuse masa de pomană. Pe mese se îngrămădeau oale aburinde pline cu orez şi fasole, şi sute de tortilla. Un porc mare se frigea deasupra unei frigărui, unde patru băieţi îl întorceau cu rândul, iar femei unsuroase şi scăldate în sudoare începuseră să tragă carnea de pe oase.

Masa îndoliată a continuat până târziu în noapte, şi fiecare a mâncat farfurie după farfurie. Isabella m-a recrutat la preparatul cafelei şi să s-o ajut să amestece punciul în răcitoare, apoi să-l toarne în pahare de hârtie. Aproape de miezul nopţii, am făcut o pauză de la spălatul vaselor, de la căratul mâncării, de la turnatul punciului, de la tot ce era de făcut. Când m-am oprit să beau şi eu puţin punci şi să-mi şterg fruntea, Paulina a venit lângă mine. Ud de sudoare, baticul i se lipea de frunte, dar pe faţă

îi înflorea un zâmbet mulţumit şi obosit; m-a luat de braţ, s-a sprijinit de mine şi n-a spus nimic, doar am urmărit împreună petrecerea din jurul nostru. Câţiva bătrâni s-au apropiat de ea şi i-au vorbit potolit, dând din cap şi ţinându-i amândouă mâinile în mâinile lor. Şi ea le-a vorbit potolit, dând din cap în direcţia fiecăruia şi îmbrăţişându-i pe unii dintre ei. După ce au plecat, s-a întors spre mine şi mi-a zis: „Mulţumesc pentru tot."

Am cunoscut multe femei frumoase. Dar n-am cunoscut nicio altă fiinţă umană a cărei frumuseţe interioară să aibă efectul pe care îl avea frumuseţea Paulinei asupra celor din jurul ei. Frumuseţea ei exterioară era fără egal, dar frumuseţea ei interioară mă lăsa fără grai. Nu i-am răspuns nimic.

A întins mâna spre mulţimea care se împrăştia: „N-au mai mâncat aşa... de la tatăl meu. Mi-au mulţumit pentru asta." S-a întors spre mine şi mi-a zis: „Deci, mulţumesc."

Era aproape 3 dimineaţa când am ajuns acasă. Isabella dormea pe scaunul din faţă al maşinii lui Colin de peste trei ore. Paulo a dus-o pe braţe în patul ei. Eu m-am întins în coteţul de pui, prea obosit ca să-mi mai dau jos şlapii din picioare.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Vineri dimineaţa, numai Paulo s-a trezit înaintea mea. Am băut în tăcere o cană de cafea împreună cu el pe când Paulina şi Isabella mai dormeau încă, apoi l-am sunat pe Colin. Era timpul să-i dau raportul. I-am povestit despre jocul de poker şi despre camionetă, i-am spus că am găsit pe cineva care-l văzuse pe Zaul – şi l-am informat despre sângele de pe hamac. Iniţial m-am gândit să nu-i spun, dar nu era cinstit să ascund asta de el. Zaul nu era fiul meu.

Colin m-a ascultat fără să spună nimic, apoi s-a arătat de acord cu mine că dacă Zaul rămăsese fără bani şi dacă era probabil rănit dar nu voia să meargă la spital, era posibil să se întoarcă la casa din Costa Rica pentru a se odihni, a se vindeca, a lua banii pe care-i găsea acolo şi pentru a pune în aplicare planul B după ce planul A picase. I-am spus că voi pleca peste câteva ore şi că voi ajunge acolo înainte să se însereze. Apoi am vorbit despre Maria, despre progresele ei şi mi-a spus că Shelly programase o nouă operaţie pentru a-i îndepărta cicatricile. Dar încă nu-i spuseseră asta Mariei.

Înainte ca să închidă, l-am întrebat: „Ai putea să îmi faci o favoare?"

„Sigur."

„Ai prieteni avocaţi în partea asta de lume?"

„Ai nevoie de avocat?"

„Poate, dar nu pentru o problemă penală. Cel puţin, nu încă." I-am explicat ce-mi trebuia, sau ce voiam, şi când am terminat, a tăcut un minut. În cele din urmă, mi-a zis: „Dă-mi câteva zile."

Cândva după ora unsprezece s-a trezit Isabella, a ieşit târşâindu-şi picioarele din camera ei, a urcat în poala lui Paulo şi a adormit iarăşi. Câteva minute mai târziu, a apărut şi Paulina. Nici ea nu arăta mai bine. Cafeaua a izbutit să-i ridice pleoapele numai pe jumătate.

„Am o idee pe care aş vrea s-o discut cu voi."

Amândoi m-au privit aprobator. Isabella a deschis ochii şi m-a privit fără prea mult interes. „Cred că Zaul se întoarce la casa părinţilor lui din Costa Rica. Trebuie să merg acolo să văd. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, vreau să v-o arăt. Are o piscină unde am putea-o învăţa pe Isabella să înoate şi o plajă de nisip pe kilometri întregi în ambele direcţii.

Total necaracteristic pentru ea, Paulina şi-a trecut mâna peste faţă şi a spus fără să se consulte cu nimeni: „Cred că mi-ar plăcea asta."

Paulo şi Isabella au fost de acord. Am plecat la amiază. Problema cu excursia aceasta era că dacă până acum putusem trece drept un vagabond în şlapi şi pantaloni scurţi cu puţini bani asupra lui, casa lui Colin nu-mi mai permitea să scap aşa de uşor. Era una din cele mai frumoase case din Costa Rica. Ducându-i acolo, diferenţa dintre viaţa mea şi viaţa lor avea să devină evidentă, şi asta avea să nască întrebări la care s-ar fi putut să-mi fie greu să răspund.

Am condus de-a lungul coastei. Paulo a jucat rolul ghidului turistic şi mi-a arătat faţete ale ţării lui care n-ajung niciodată în broşurile turistice. Avea dreptate. Era frumoasă – dar nimic nu era mai frumos decât zâmbetele oamenilor. Timp de aproape şapte ore, am răscolit praful de pe drumurile lăturalnice de pământ şi am condus pe asfalt doar atât cât să ajungem pe următorul drum de pământ. N-a consultat niciodată harta. Paulo îşi cunoştea ţara ca-n palmă.

Am ajuns la casa lui Colin câteva ore înainte de apusul soarelui. Dacă trecerea prin poarta bine păzită nu le-a deschis ochii, intrarea pe poarta principală şi parcurgerea aleii lungi li i-a deschis. Când am oprit în faţa casei, Paulina m-a întrebat cu gura căscată: „Ce afacere ai spus că are partenerul tău?"

Ochii Isabellei s-au făcut cât cepele. Paulo a rămas fără cuvinte, cu ambele mâini pe volan.

Eu am râs: „Haideţi, haideţi!"

Casa era curată, uscată şi în mare parte reparată. Mai erau câteva lucruri de terminat, dar se putea locui în ea. Părea că contractorul încă nu semnase de predare. Le-am făcut turul casei, timp în care mai mult au tăcut şi s-au temut să atingă ceva. Casa era în general cum o lăsasem, dar mai curată şi, dacă nu se ascundea cumva, Zaul nu ajunsese încă. Le-am arătat camerele

lor şi le-am spus că ne vom întâlni la piscină. Atunci Paulina a spus: „N-am costum de baie."

Nu mă gândisem la asta, aşa că am condus-o la dulapul Margueritei. „Poate găseşti ceva aici. Nu sunt expert în aprecierea măsurilor, dar cred că tu şi Marguerite purtaţi aceeaşi mărime."

„Marguerite este soţia partenerului tău?"

„Da."

„Nu se va supăra?"

Am clătinat din cap: „Nu."

Paulina a arătat un tablou agăţat pe peretele dressingului care o înfăţişa pe Marguerite în costum de baie, cu tiara pe cap, după ce câştigase unul din multele concursuri de frumuseţe: „Ea e?"

„Da."

„Grozav."

Nu le-a luat mult ca să se schimbe.

Isabella, purtând un costum de baie cu două mărimi mai mare şi care-i atârna peste fund, a înaintat până la marginea bazinului unde o aşteptam în capătul cu apa mai puţin adâncă. Am întins mâna şi i-am spus. „Vino."

Ea a clătinat din cap.

„Te voi prinde."

S-a întins înainte, picioarele i s-au desprins de pe marginea bazinului şi a căzut în braţele mele. În timp ce o ţineam la suprafaţa apei şi îi explicam cum să dea din picioare şi din mâini, Paulina a ieşit din casă într-un costum întreg destul de modest şi cu un batic înfăşurat în jurul taliei. În apărarea mea, am rezistat destul de bine până când şi-a dezlegat baticul, l-a împăturit, s-a apropiat de trepte şi a coborât în bazin, punct în care cred că o priveam cu gura căscată. Ea s-a apropiat şi mi-a închis-o cu un zâmbet.

„N-ai mai văzut niciodată o fată în costum de baie?"

„N-aş putea spune că am mai văzut aşa ceva."

Nu ştiu dacă ea a flirtat cu mine sau eu am flirtat cu ea, dar în acel scurt schimb am trecut de la relaţia „o femeie ajută un bărbat să găsească un puşti" la „o femeie îşi permite să fie atrăgătoare şi se întreabă dacă bărbatul este interesat."

Era.

Paulo ni s-a alăturat câteva minute mai târziu, am înotat, m-am străduit s-o învăţ pe Isabella să înoate şi când a apus soarele am coborât treptele docului şi le-am arătat adăpostul pentru bărci şi Bertramul lui Colin. Paulo şi-a trecut degetele peste liniile profilului aerodinamic al acestuia şi i-a plăcut foarte mult. De acolo, Isabella ne-a condus la plajă, unde apa era în faza de reflux, iar briza bine-venită şi răcoritoare. Ne-am plimbat până când soarele a dispărut în mare dincolo de linia orizontului. Cât am locuit în Bimini am văzut multe apusuri frumoase, dar niciunul atât de frumos.

Le-am gătit cina – spaghetti – şi conversaţia din timpul mesei a fost relativ temperată. După cină, Paulina a arătat spre o uşă pe care nu intraserăm şi m-a întrebat: „Acolo ce-i?"

„Sala de proiecţie."

„De proiecţie?"

I-am condus în sala de proiecţie a lui Colin cu douăsprezece locuri. Nu ştiu ce dimensiune avea ecranul, dar era cât un perete, adică imens. Scaunele erau îmbrăcate în piele fină, motorizate pentru lăsarea pe spate şi pentru masaj, şi cu suport pentru picioare. Paulina a arătat spre peretele acoperit cu DVD-uri. „Alege preferatul tău." L-am căutat până l-am găsit, am pornit aparatul video şi am ieşit în timp ce călugăriţele se plângeau de problema care se numea Maria. Niciunul dintre ei nu şi-a dezlipit ochii de la ecran.

L-am sunat pe Colin, i-am dat raportul despre starea casei şi i-am spus că n-am văzut semne ale prezenţei lui Zaul, dar că vom rămâne aici peste weekend. Discuţia despre Zaul a fost dureroasă pentru Colin, căci îi amintea de eşecul lui ca tată, de aceea, ca să schimbe subiectul conversaţiei, mi-a sugerat să-mi plimb mâine musafirii cu ATV-urile. Cărările ce pornesc din spatele casei urmează pe kilometri întregi coasta oceanului. „E una din cele mai frumoase privelişti din Costa Rica."

Când am început să lucrez pentru Colin, Zaul avea doar zece ani. Mă vedea în fiecare zi venind şi plecând în bărcile tatălui său, deci era firesc ca, la unsprezece ani, să mă aştepte într-o dimineaţă la docul casei lor din Miami şi să mă întrebe: „Pot să conduc şi eu?"

L-am urcat într-una din bărcile mai mici ale lui Colin, un Pathfinder de şapte metri, fiindcă era mai uşor de manevrat, şi am pornit pe canalele care dădeau în Stiltsville. Zaul se înălţase pe vârfurile picioarelor în faţa consolei, privea atent prin parbrizul bărcii, cu gâtul întins înainte, cu o mână pe ambreiaj şi cu cealaltă pe volan. Eu stăteam lângă el şi-i urmăream fiecare mişcare. Avea un talent natural şi, spre deosebire de tatăl lui, se pricepea la bărci. Era coordonat în mişcări. Avea mâini mai îndemânatice decât tatăl lui, şi dacă reuşeai să-l convingi, muncea cu tragere de inimă şi nu se temea de munca grea. A condus barca afară din canale, printre casele ce formează ce mai rămasese din Stiltsville. La nord-vest de noi, mai mulţi deltaplanorişti zburau deasupra celebrelor valuri ce existau la un kilometru şi jumătate în larg. Bătea briza şi pe cer nu se zărea niciun nor.

Îmi amintesc că s-a uitat la casele acelea, uluit de faptul că ieşeau din apă şi erau construite pe picioare de lemn, la deltaplanoriştii care pluteau în aer, învârtindu-se şi răsucindu-se după voie, la sine conducând barca, la apa albastră şi la delfinii care săltau în apropiere, şi îmi amintesc că era fericit. Îmi amintesc că a zâmbit. Îmi amintesc că era un copil care se juca. Problema era că nu aveam prea multe amintiri cu el fericit după aceea, nici cu el jucându-se. La asta mă gândeam, privind oceanul, când Paulina s-a furişat în spatele meu. M-a întrebat: „La ce te gândeşti?"

„Admir priveliştea."

„Nu prea ştii să minţi."

„Mulţumesc, dar adevăru e că sunt un mincinos de primă clasă. Am transformat minciuna în artă."

S-a aşezat lângă mine. „Ei bine, atunci spune-mi ceva ce-i adevărat despre tine. Ce-ţi aminteşti din copilăria ta?"

Am reflectat o clipă la întrebarea ei. „În copilărie, nu-mi amintesc să nu mă fi simţit vreodată murdar. Şi nu mă simţeam murdar doar la nivelul pielii, ci aveam senzaţia că murdăria m-a pătruns până în măruntaie. Era o povară permanentă. Ceva cu care m-am născut sau cu care mă trezeam în fiecare dimineaţă. Ca s-o combat, am făcut mult surfing – crezând că oceanul va putea s-o spele. În anii de liceu, am alergat mult, crezând că o s-o elimin prin transpiraţie. La fel şi în facultate. După facultate, am locuit în avioane şi în hoteluri, crezând că dacă nu mă opresc, pot s-o las în urmă. Că noutatea mediului în care mă aflam avea s-o înlocuiască. În cele din urmă, după ce nimic din toate acestea n-a funcţionat, m-am mutat

la ocean şi mi-am cumpărat o cabană de unde am urmărit zilnic apusul soarelui şi unde am dormit în fiecare noapte legănat de zgomotul valurilor care se spărgeau de ţărm."

„Asta a funcţionat?"

Am clătinat din cap. „Nu. Şi ştii ce e cel mai ciudat? În toată viaţa mea, munca mea, călătoriile mele, în toate încercările mele de a nu munci, în tot ce am făcut şi peste tot unde am fost, nu m-am simţit mai «curat» decât atunci când am fost acoperit din cap până-n picioare cu noroi vulcanic, atârnat de funia lui Paulo, pe fundul acelei fântâni întunecate şi jilave."

Spre deosebire de seara aceea de la hotelul din León, acum nu m-a presat cu întrebări, s-a mulţumit doar să stea alături de mine. Să se bucure de privelişte. După câteva minute, mi-a spus: „Mulţumesc pentru astăzi. A fost o zi specială. Mai ales pentru Isabella."

Am zâmbit şi i-am zis: „Ai face bine să nu accepţi sfaturi de la mine, dar dacă îmi permiţi – ar trebui să te gândeşti să porţi mai des costum de baie. Îţi stă bine."

A chicotit: „Demult n-am mai purtat."

„Dacă ai purta, ai mai îmbunătăţi starea de spirit din Valle Cruces. Ajunge să te plimbi treizeci de minute aşa, şi lui Paulo îi va fi greu să-i ţină la distanţă pe bărbaţii care ţi-ar bate la uşă."

„Nu mă interesează genul ăsta de bărbaţi."

„Te superi dacă te întreb şi eu ceva?"

„Nu, spune."

„Eşti văduvă de peste zece ani şi nu pari a încerca să schimbi asta. Eşti frumoasă, râzi cu o uşurinţă pe care nu cred c-am mai văzut-o vreodată la cineva, te speteşti să-i ajuţi pe oameni, te jertfeşti permanent. Deci – "

M-a întrerupt iarăşi: „Am vreun defect?"

Am râs: „Oricât aş încerca, nu reuşesc să-ţi găsesc vreunul."

„Am şi eu momentele mele."

„Ei bine, eu n-am observat încă unul." Mi-am scărpinat tâmpla. „Serios acum, ce fel de bărbat cauţi?"

„Nu genul de bărbat care este atras de mine numai fiindcă arăt bine în costum de baie."

„Iartă-mă că-ţi spun asta, dar... chiar arăţi bine în costum de baie şi nu-mi cer scuze că am remarcat."

A râs iarăşi cu uşurinţa-i caracteristică. „Cred că asta-i o uşurare

pentru mine. A trecut ceva vreme de când nu m-am mai străduit să fiu remarcată."

„Aşadar, fără să devin prea băgăreţ, ai ieşit cu cineva?"

„Au fost câţiva."

„Ăsta nu-i un răspuns."

A zâmbit: „Eşti perspicace."

„Nu te lăsa înşelată de faptul că port şlapi."

„Încep să-mi dau seama de asta."

„Eviţi întrebarea. Ce fel de bărbaţi?"

„Genul de bărbaţi care nu mă mai caută niciodată după ce află că am o fiică."

„OK, să presupunem că ai putea comanda bărbatul perfect. Comandă à la carte."

S-a gândit puţin la întrebarea mea. „Serios?"

„Da."

„Genul de bărbat care poate merge alături de mine, care nu se teme să scoată dinţi, să coboare într-o fântână şi să lucreze cu Paulo, căruia nu i se pare stânjenitor s-o ţină de mână pe fiica mea, care nu se plânge de duşul la găleată, care-i ţine piept bătăuşului cartierului şi dă înapoi mai mulţi bani decât am văzut eu în toată viaţa mea adultă şi" – a ridicat un deget şi a zis cu un zâmbet larg – „unul care ştie să meargă pe motocicletă. Pentru început, un bărbat de genul ăsta."

„Şi câţi bărbaţi de genul ăsta cunoşti?"

Şi-a ferit privirea într-o parte: „Câţiva."

„Oh, adevărat? Cum se numesc?"

„Bine, poate-i numai unul, dar nu-l cunosc foarte bine şi ceva îmi spune că sunt multe lucruri pe care nu le ştiu despre el."

N-am ezitat să spun înainte ca flirtul acesta să continue: „Aici în dreptate."

„Deci ar trebui să lăsăm lucrurile aşa cum sunt înainte ca să descoperim adevărul şi să fiu dezamăgită de tine."

„De unde ştii că adevărul despre mine te va dezamăgi?"

„Chipul tău îmi spune asta de fiecare dată când te privesc."

Dacă am avut vreodată talent la poker, la blufat, la a nu arăta altuia cărţile pe care le aveam în mână, acesta a dispărut în clipa aceea. Discutând cu ea acolo, cu oceanul înaintea noastră, am ştiut că nu voi mai juca niciodată cărţi. Căci ceilalţi jucători mi-ar fi citit totul pe chip şi mi-ar fi luat tot ce aveam mai drag.

Paulina s-a lăsat pe spate, şi-a încrucişat picioarele şi braţele şi a privit apa: „Am impresia că ţi-ai trăit cea mai mare parte a vieţii prefăcându-te că nu-ţi pasă. Că sentimentele nu te interesează prea mult. Dar mă întreb dacă nu cumva sentimentele tale sunt mai intense decât ale altora."

Începea să se apropie de adevăr. Dacă eu mă pricepusem întotdeauna destul de bine să citesc slăbiciunile oamenilor, Paulina se pricepea să citească durerea oamenilor. Deosebirea era izbitoare.

Am petrecut toată dimineaţa următoare pe ATV-uri. Am mers mai mulţi kilometri de-a lungul coastei şi ne-am întors printre copaci, apoi am luat-o spre plajă şi am urcat şi am coborât dunele. Paulo nu mai condusese niciodată un ATV, dar a învăţat repede şi l-a manevrat cu multă plăcere. Şi dacă Paulo nu se temea de nicio dună, Paulina – îmboldită de Isabella – a fost un adevărat demon al vitezei.

Ne-am întors acasă pentru prânz, am făcut baie în piscină şi după-amiază i-am plimbat cu Bertramul în Pacific. Marea era calmă şi am păstrat coasta în raza noastră vizuală, ţinând astfel în frâu răul de mare. Am aruncat plasa şi am prins nişte peşte de momeală, apoi am aruncat momeala în apă şi l-am ajutat pe Paulo să prindă câţiva peşti Wahoo şi câţiva toni. Toată după-amiaza a aruncat undiţa şi apoi împreună cu Isabella au învârtit ruleta în ţipetele ascuţite ale exuberantei Isabella, care dorea cu disperare să vadă peştele, dar nu neapărat să-l atingă. Paulina şedea sus pe punte mirosind a ulei de cocos, purtând costumul de baie al Margueritei şi ochelarii mei de soare şi râzând de festivităţile ce se desfăşurau cu un nivel mai jos.

Spre seară, Paulo a curăţat şi tranşat peştele cu o viteză şi o pricepere care ar fi rivalizat cu ale lui Hack, după care l-am făcut pe gril lângă piscină împreună cu câteva legume pe care Paulina le cumpărase dintr-o piaţă de pe drum. Când soarele a apus, ne-am întins la masă cu stomacurile pline şi cu zâmbete satisfăcute. Isabella stătea în picioare în capătul puţin adânc al piscinei, testându-şi nou-descoperita îndrăzneală în apă. Paulo a terminat a treia porţie de peşte şi s-a şters la gură. Mulţumirea lui era cât se poate de evidentă. M-a bătut pe umăr, apoi s-a bătut pe sine pe piept şi mi-a spus: „*Mi corazón está lleno.*"

Ştia că nu-l înţeleg, dar aveam senzaţia că vorbeşte înadins în spaniolă.

Am ridicat din umeri şi el a mai repetat o dată cuvintele.

Cum tot nu înţelegeam, Paulina mi-a tradus: „A zis: «Inima mi-e plină.»"

Nu-mi aminteam să mă mai fi simţit vreodată atât de bine.

Cândva după nouă seara Isabella a adormit şi Paulo a dus-o în braţe sus şi a culcat-o în patul ei. Paulina a plecat după ei, dându-mi prilejul să-l sun pe Colin. I-am povestit cum a decurs ziua noastră, cum a progresat curăţenia, şi i-am spus că încă n-aveam niciun semn despre Zaul. I-am explicat că, întrucât Zaul se despărţise de prietenii lui, acum căutam proverbialul ac în carul cu fân şi – oricât ar fi fost de greu – aveam cele mai mari şanse dacă îl aşteptam aici. S-a arătat de acord cu mine şi apoi a tăcut. A fost o tăcere grea. În cele din urmă, mi-a spus: „Ştii, favoarea aceea pe care mi-ai cerut-o?"

„Da."

„Am primit informaţiile..." Am ascultat relatarea lui Colin despre ceea ce aflase.

Şi veştile nu erau foarte bune.

Am închis, m-am aşezat şi am admirat reflexia lunii în apă. După câteva minute, s-a întors Paulina şi s-a aşezat lângă mine. Mai aproape, de data aceasta. „Unde am rămas?" Era un timbru copilăresc şi jucăuş în vocea ei şi o inocenţă în privirea ei, care îmi spuneau că îi plăcea aici şi, mai important, îi plăcea să fie cu mine. Şi simţeam că nu era un lucru pe care îl făcea cu orice tip. Admit, eram atras de ea. Destul de mult. Ok, bine, foarte mult. Dar rănisem mulţi oameni în trecut şi ceva în mine nu voia s-o rănesc şi pe ea. Voiam s-o cruţ de mine însumi.

Şezând acolo, pe marginea piscinei, mi-am trecut în revistă viaţa, şi lucrul care m-a izbit cel mai tare a fost că era presărată cu relaţii distruse. Cu oameni pe care-i folosisem ca să obţin ce voiseam. Nu-mi cunoşteam prea bine prezentul şi nu ştiam încotro mă îndreptam sau ce avea să se întâmple după ce-l voi fi găsit pe Zaul şi îl voi fi predat părinţilor lui, dar orice s-ar fi întâmplat, ştiam că nu voiam ca Paulina să fie o nouă victimă a războiului care devenise viaţa mea. Poate că durerea face asta şi, cu toate că am încercat s-o maschez şi să mă prefac că nu sufăr sau că nu sunt capabil de suferinţă, realitatea era că sufeream. Durerea mă definea, şi ea era sursa a ceea ce mă făcea să mă simt murdar. Rareori îmi analizam

viaţa, dar cumva, în clipa aceea, scăldat în mirosul de cocos şi sudoare, şi în plăcerea de a mă afla în prezenţa unei femei în plinătatea frumuseţii ei, am fost destul de lucid ca să ştiu că Leena merita ceva mai bun decât mine, şi că chiar dacă nu mai puteam deveni curat, nu era nevoie s-o târăsc după mine în noroi.

M-am întors spre ea şi i-am spus: „Când am venit aici ca să-l caut pe Zaul, nu m-am aşteptat să te întâlnesc pe tine. Nu m-am aşteptat la toate astea. Nu prea reuşesc să-mi dau seama ce voi face după ce îl voi, sau îl vom, găsi pe Zaul şi va trebui să plec de aici. Aceste ultime zile cu tine au fost minunate, dar înainte să continuăm şi să te fac să crezi că sunt într-un anumit fel, vreau să-ţi spun ce fel de persoană sunt. Şi, dacă-mi dai voie, aş vrea să asculţi totul până la capăt înainte să pleci. Fiindcă vei vrea să pleci, ar trebui să pleci, şi când vei pleca vei da dovadă de înţelepciune." Mi s-a pus un nod în gât, dar i-am dat înainte: „Când ţi-am spus că am făcut din minciună o artă, am spus adevărul." Am inspirat adânc, căutând o cale mai blândă de a-i spune ceea ce aveam de spus. Dar fiindcă n-am găsit niciuna, i-am spus direct: „Paulina, sunt traficant de droguri. Sau, mai bine zis, am fost." Nici n-a clipit, aşa că am continuat: „Am traficat şi am distribuit mai multă cocaină decât aproape oricine din sudul Floridei, cu excepţia mafiei şi a cartelurilor. Partenerul meu şi cu mine administrăm, sau administram, o afacere mică de achiziţionare şi distribuţie. Erau bani câştigaţi uşor, destul de mulţi. Acum câţiva ani, m-am trezit într-o noapte ca să merg la toaletă în casa mea din Bimini şi m-am împiedicat de sacii de plastic în care ţineam banii şi mi-am dat seama că aveam câteva sute de mii de dolari; a trebuit să caut un loc unde să-i ascund, fiindcă nu puteam să mă duc pur şi simplu şi să-i pun la bancă." Mi-am trecut degetul mare de la o mână peste degetul mare de la cealaltă mână. „Nu m-am considerat niciodată un om rău, dar nu sunt nici unul bun. Oamenii buni nu-şi trăiesc viaţa ca mine. Acum câteva săptămâni, în ceea ce trebuia să fie noaptea de dinaintea căsătoriei mele cu o femeie care mă iubea – sau iubea persoana ce credea că sunt – am făcut o livrare. La fel ca multe altele pe care le făcusem timp de zece ani. Trebuia să las câteva kilograme la o petrecere din Miami. Zaul s-a amestecat în afacere şi, drept urmare, sora lui – care mi-e aproape ca o nepoată şi poate singura fiinţă de sex femeiesc de pe planeta asta care mă iubeşte sincer – s-a băgat între el şi un pitbull." Paulina s-a cutremurat. „Câinele i-a atacat faţa şi gâtul, secţionându-i nervul care îi permite să zâmbească. Fosta mea logodnică

este chirurg şi a operat-o; până în momentul acela, habar n-avea că eu făceam ce făceam. Dusesem o viaţă dublă, şi ea nu ştiuse nimic despre a doua. N-am familie, am un singur prieten, n-am o ocupaţie adevărată şi n-am avut nicio contribuţie în lumea asta, afară de ruinarea afacerilor, distrugerea prieteniilor, încurajarea dependenţei de droguri şi creşterea suferinţei." Am clătinat din cap. „Seara următoare şedeam în salonul de spital al Mariei când asistentele i-au scos bandajul şi mi-am dat seama că nu ştiu cum să îndrept o viaţă ca a mea – mă îndoiesc că aşa ceva e posibil – dar mi-am zis că aş putea să-l găsesc pe Zaul şi să-l aduc înapoi întreg acasă la mama, la tatăl şi la sora lui. Chiar dacă asta avea să mă coste toţi banii pe care-i câştigasem vreodată, şi câştigasem milioane, atunci – " am scos teancul de bani din buzunar, câteva mii de dolari, şi i-am aşezat în palma ei – „i-aş da bucuros pe toţi, ba chiar aş fura de zece ori mai mulţi." Suspiciunea i-a dispărut de pe faţă şi a fost înlocuită cu ceva ce semăna mai degrabă cu compasiunea. M-am lăsat pe spate. „Seara, când mă înfurii, mă gândesc la bărbatul care a dat drumul câinelui, dar în mintea mea văd mâinile mele ţinând lesa. Atunci încerc să fac duş, să mă curăţ, dar nu pot." Mi-am lăsat faţa în palme. „Chiar acum, undeva în lumea asta, un puşti încearcă să imite toţi eroii gangsteri din filme, şi este într-o stare disperată. E rănit, speriat, şi furios. Nu vreau să mă ascund după degete – faţa Mariei – eu sunt de vină. Şi eu i-am făcut asta lui Zaul. Aşadar, când te uiţi la mine şi când vorbim, trebuie să ştii la cine te uiţi, de unde vine şi ce a adus cu el."

S-a lăsat şi ea pe spate, şi-a încrucişat braţele, dar nu părea speriată sau îngrijorată. Doar gânditoare. După o clipă de tăcere, m-a întrebat: „Poţi să-mi spui un lucru de care eşti mândru?"

„Ai auzit ceva din tot ce-am spus mai înainte?"

„Răspunde-mi la întrebare."

Am ridicat din umeri.

A insistat zâmbind: „Un singur lucru."

„Eşti sigură că vrei să auzi asta?"

„Da."

„Acum vreo şase, nu, şapte ani, mersesem după nişte marfă în Cuba. O călătorie de o zi, dus întors. Scoteam la propriu vasul din doc, când a apărut un bărbat într-un costum murdar, purtând o geantă plină cu bani, însoţit de soţia şi de cei trei copii ai lor. Mi-a fluturat banii în faţă şi mi-a spus într-o engleză stricată că trebuie să părăsească rapid ţara. I-am

întrebat dacă are acte şi a clătinat din cap. La o sută cincizeci de kilometri distanţă, în Florida, partenerul meu Colin avea un «prieten» care făcea acte oamenilor. Pentru suma potrivită, putea să te facă cetăţean de nădejde al Statelor Unite. Aşadar, m-am uitat la femeia speriată, la copiii înspăimântaţi şi la bărbatul transpirat, şi l-am întrebat: «Ce-ai făcut?» El s-a uitat la soţia lui, apoi la mine şi a clătinat din cap. Apoi mi-a răspuns: «N-am cedat.» Atunci i-am făcut semn spre barcă, şi toţi au dispărut imediat jos. Habar n-aveam ce să fac cu ei, dar l-am sunat pe Colin, care ne-a întâmpinat împreună cu prietenul lui. Ultima dată când am primit veşti despre «Juan» – cum se numeşte acum – vindea covoare orientale în sudul Floridei. Se descurcă destul de bine. Din când în când, atunci când cumpăr cafea la patiseria aceea cubaneză din sudul Miami-ului, îl întâlnesc. Îmi zâmbeşte, îmi plăteşte cafeaua şi-mi povesteşte despre fiica lui care studiază medicina la Universitatea din Miami. De fiecare dată când ne despărţim, îmi ţine mâna o clipă mai mult decât data trecută şi ochii i se umplu de lacrimi." Am încuviinţat. „De asta sunt mândru."

„Şi care-i cel mai rău lucru pe care l-ai făcut?"

Am sorbit din sticla cu apă: „Paulina, vorbeşti cu un traficant profesionist."

„Alege unul."

„Colin a avut probleme cu trecerea unui transport din Argentina prin vamă. Aşa că am zburat acolo şi am cumpărat o sută de vite argentiniene care plecau spre un abator din Statele Unite. Am plătit un comision pentru vite, dar suma era mică faţă de cât aveam să câştigăm pe droguri. Aşadar, înainte ca să le trimitem, am învelit drogurile într-un plastic rezistent şi am introdus drogurile în femele, apoi le-am încărcat pe o barjă. Am interceptat transportul de vite, am recuperat drogurile şi am vândut vitele unui cowboy din Florida, care avea un lanţ de măcelării în tot sud-estul."

„În afară de chestia cu drogurile, care-i partea rea?"

„În timpul călătoriei, câteva pungi s-au spart, aşa că marinarii au hrănit rechinii... De asta nu sunt prea mândru."

„N-ai nicio problemă cu faptul că oamenii trag chestia aia pe nas, dar te simţi vinovat de moartea unor vaci care oricum aveau să ajungă la abator?"

„N-am conştiinţa curată în privinţa niciuneia din cele două. Îţi spun doar primul lucru care mi-a venit în minte când m-ai întrebat un lucru de care nu sunt mândru. Vreau să ştii că, până recent, am considerat

că tot ce facem este să oferim un drog recreațional pentru utilizatori care se recreează. Ca să mă protejez de implicațiile a ceea ce facem, m-am prefăcut că nu-i văd pe cei al căror consum depășea momentele recreaționale. Dacă nu erau în stare să facă față, era problema lor, nu a mea. Am ales să văd afacerea noastră asemenea contrabandei cu băuturi alcoolice, ceva ce făceam sfidându-i pe «cei de la putere cărora nu le pasă de omul de rând». Adevăru e că noi traficăm stricnină. Și e otravă pentru toată lumea, în afară de noi. Într-un fel, suntem imuni. Sau am fost imuni."

Deasupra buzei superioare i-au apărut câteva broboane de sudoare: „Charlie Finn, nu mă sperii. Pe cine vezi tu în oglindă și pe cine văd eu nu sunt una și aceeași persoană. Există o ruptură. O contradicție. De atâtea ori, în ultimele câteva zile, am urmărit-o pe fiica mea prinzându-te de mână la urcușul pe munte sau cățărându-ți-se pe umeri de parcă ai fi un parc de joacă umblător. Te-am văzut plătind paguba de la stațiunea aceea, deși n-aveai de gând să stai acolo."

„N-am știut c-ai văzut asta."

„Ți-am mai spus: sunt săracă, nu ignorantă. Mi-a spus-o fața lui când a ieșit după tine. Te-am văzut atârnând de funia aceea și săpând o fântână din care n-ai de gând să bei vreodată apă, când vreme de peste un deceniu niciun bărbat de pe la noi n-a vrut să facă asta. Și în fiecare zi te văd bătând țara în lung și-n lat după un puști care nu e copilul tău. Și apoi te văd privindu-mă și întrebându-te dacă o fată ca mine s-ar putea îndrăgosti vreodată de un băiat ca tine. Deci, iartă-mă dacă ceea ce văd eu nu seamănă cu ceea ce-mi spui tu."

Mi-am cercetat ceasul de mână, desfăcându-i și strângându-i cureaua. Dovada priceperii mele de a minți și de a înșela era evidentă în credința ei inocentă în mine și în bunătatea mea inerentă. În faptul că încă mai era acolo. Adevărul despre mine – despre rolul meu în falimentarea Cinco Padres Café Compania – îmi stătea pe vârful limbii, și totuși, din motive pe care nu le pot explica, n-am putut să-l rostesc cu gura. Bănuiesc că nu i-am spus adevărul fiindcă nu suportam gândul să mai pierd o femeie din cauza adevărului din viața mea. Poate că mă puteam schimba. Poate că adevărul avea s-o doară prea mult, de aceea era mai bine să nu i-l spun. Să-l țin acolo de unde n-o putea atinge, căci suferise destul. Nu avea rost să zgândăr rănile cicatrizate. De multe ori am reflectat asupra relațiilor mele din trecut și m-am întrebat ce era în neregulă cu ele, dar de fiecare

dată când am făcut asta, am descoperit că singurul numitor comun între mine, Amanda, Shelly şi acum Leena eram eu. Mai devreme sau mai târziu, descopeream că problema nu erau ele.

Mi-am ţinut gura.

Paulina s-a ridicat în picioare, s-a aplecat înainte anulând spaţiul dintre noi şi m-a sărutat. Mai întâi pe obraz, apoi s-a tras un pas în spate, mi-a cuprins faţa în palme şi m-a sărutat pe colţul buzei, apoi pe buze. Prelung. Tandru. Moale. Şi îmbietor. În timp ce buzele îi erau lipite de ale mele, în capul meu se dădea o luptă teribilă. O parte din mine dorea s-o salveze de mine.

Eu ştiam ceea ce ea nu ştia – şi aceasta era sursa unei dureri tot mai intense din mine.

Încet, s-a tras la o parte, şi-a trecut degetul mare peste buzele mele, mi-a zâmbit satisfăcut şi mi-a şoptit: „Vreau să ştii că n-am mai sărutat un bărbat de când a murit soţul meu. Mulţi ani n-am vrut, şi apoi n-am găsit pe cineva care să merite asta. Mi-am reţinut sărutările vreme îndelungată."

Când s-a întors şi s-a îndreptat spre casă, am urmărit-o – umerii, vena care-i palpita într-o parte a gâtului, şira spinării, unghiul şoldurilor, linia călcâielor. Nu mă invita s-o urmez, dar nici nu voia să mă uit în altă parte. În felul ei, îmi îngăduia să mă uit – să mă îmbib de făptura ei, s-o apreciez ca femeie şi eram destul de sigur că niciun astfel de lucru nu îngăduise în ultimii zece ani.

Răspunsul meu emoţional la Amanda şi la Shelly a fost o dorinţă intensă de a le alina durerea, de a nu regreta, de a nu fi singur, de a nu fi nevoit să înfrunt viaţa fără ele şi interesul pentru ceea ce comunica despre mine relaţia mea cu ele. Desigur, ţinusem la ele. Foarte mult. Nu toate motivele mele de a fi cu ele au fost egoiste, dar multe au fost. Ceea ce am simţit pentru ele poate fi descris cel mai bine ca „o adâncă afecţiune". Dar a fost un produs al oportunităţii. Al circumstanţelor. Al nevoii mele. Când am urmărit-o pe Leena urcând scările spre casă, nu pot să spun sincer că o iubeao – nu eram sigur că mi-aş fi dat seama ce e iubirea dacă şi când aş fi întâlnit-o – dar orice simţeam pentru ea, era diferit pe toate nivelele. Profunzimea acelui sentiment m-a convins că deşi le spusese lui Amanda şi lui Shelly că le iubesc, în clipa aceea, şezând pe marginea piscinei cu vederea spre Pacific, am ştiut că nu le iubisem.

Nici pe departe.

Am rămas multă vreme lângă piscină. Era aproape două noaptea când m-am gândit să merg la culcare. Am ajuns la capătul piscinei şi eram pe punctul de a stinge lumina când am auzit o crenguţă frângându-se şi apoi nişte paşi, un târşâit şi un geamăt gutural. După aceea un alt pas. Un alt târşâit. Un alt geamăt. M-am ascuns în umbră şi am urmărit cum o siluetă solitară urca scările dinspre o latură a casei spre piscină. A urcat ultima treaptă, s-a aplecat peste balustradă, bălăbănindu-se pe picioare. M-am apropiat de el când a făcut un pas înainte şi a căzut în piscină. Trupu-i nemişcat a plutit cu faţa în jos şi un pată roşie s-a împrăştiat din coasta lui în apa din jur.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Am strigat-o pe Paulina înainte să plonjez în apă. M-am scufundat în ea, l-am prins pe Zaul de umeri, l-am răsucit, i-am prins capul ţinându-l la suprafaţă şi am început să-l trag. Când am ajuns cu el la trepte, Paulina aprinsese deja lumina şi stătea lângă balustradă cu cămaşa de noapte fluturând în vânt. După ce ne-a văzut, a dispărut imediat.

I-am scos trupul din apă şi l-am întins pe marginea piscinei. Faţa îi era tumefiată. Toate piercing-urile pe care le va fi avut vreodată îi fuseseră smulse. Urechea îi era sfâşiată. Ochii îi erau umflaţi. Deasupra unui ochi avea o tăietură urâtă şi alta sub celălalt ochi. Cineva îi tăiase pielea tatuată a unui braţ cu un obiect ascuţit şi un umăr părea să-i fie dislocat, căci era lăsat mult mai jos decât celălalt. Se ţinea cu o mână de coaste şi, când i-am ridicat tricoul, am înţeles de ce. Avea contuzii adânci şi vineţii pe torace. Un picior părea neputincios şi slab. Câteva degete îi erau umflate şi unul părea rupt. Dar nu asta era partea cea mai rea.

Partea cea mai rea era o tăietură adâncă ce pornea de la stomac şi i se întindea până la spate. Infectată şi sângerândă – era o rană cu adevărat urâtă. Introdusese în ea nişte prosoape de hârtie şi o bucată de pânză pe care n-am putut-o identifica. Ţinând seama de aspectul lui pământiu, pierduse mult sânge şi, ţinând seama de sângele uscat de pe hainele şi pielea lui, sângera deja de ceva vreme.

Paulina s-a năpustit lângă mine chiar în momentul în care am reuşit să-mi dau seama că nu era mort. Cel puţin nu încă. Delira şi îşi pierdea din când în când cunoştinţa, bâiguind cuvinte pe care nu le înţelegeam. Degetele Paulinei au aterizat imediat pe carotida lui, în timp ce cu cealaltă mână i-a deschis un ochi. Totul foarte repede. I-a cercetat rănile, inclusiv pe cea de la coastă, şi a clătinat din cap: „E foarte slăbit. Şi infectat." A arătat cu degetul spre faţa, braţul şi coasta lui. „Are nevoie de vreo

sută de copci. E deshidratat. Ne-ar trebui un spital, dar – " A ridicat un deget. „Dacă-l ducem la spital şi dacă de când e aici a făcut ceva pentru care merită arestat, poliţia îl va aresta şi-l va duce într-o închisoare costaricană de unde mama şi tatăl lui nu-l vor mai scoate niciodată, oricât de bogaţi ar fi."

Sângele îi curgea pe faţă. Mi-am scos celularul din buzunar şi am început să formez numărul lui Colin. În timp ce-l formam, am spus: „Colin poate ajunge aici într-o oră şi fie va găsi un aeroport în apropiere, fie va ateriza pe şosea, la câţiva kilometri de casă. La ora asta din noapte nu-i nimeni pe şosea."

Imediat ce am zis asta, Zaul a ridicat mâna şi mi-a acoperit mâna ce ţinea celularul. A ţinut-o acolo şi a clătinat din cap, împiedicându-mă să sun. Cuvintele care îi ieşeau din gură erau neclare şi n-am înţeles ce spune la început, dar am înţeles când a repetat a doua şi a treia oară: „Nu merg acasă."

M-am aplecat peste el: „Zaul, poţi să mori în noaptea asta dacă nu te ducem la un medic."

A încuviinţat cu o mişcare a capului. Apoi a clătinat iarăşi din cap: „Nu merg acasă." Şi-a lăsat capul pe spate, dar mâna i-a rămas pe celular.

În timp ce mă gândeam cum aş putea trece peste dorinţa lui Zaul şi să-l duc acasă, Leena a spus: „Dacă am putea ajunge la o farmacie, aş cumpăra destule medicamente cât să-i injectez până ajungem la León, unde va avea nevoie de ceva timp ca să se recupereze."

„De ce nu aici?"

„Rănile lui sunt grave. Chiar dacă ai aduce avionul aici, nu sunt sigură că va putea zbura. Tensiunea îi e periculos de scăzută. Are nevoie de perfuzie. De antibiotice. De fluide, de morfină. De o radiografie. De un control pentru leziuni interioare. De multe cusături. Şi nu pot obţine toate astea în Costa Rica, fiindcă aici nu mă cunoaşte nimeni, dar le pot obţine în León. Şi în timpul pe care l-am pierde în sălile de aşteptare aglomerate de la urgenţe, am ajunge la León şi l-aş introduce pe uşa din spate a clinicii din León şi apoi, dacă va fi nevoie, direct în spital. Doctorii mă cunosc acolo." Intensitatea vocii ei a crescut: „Are nevoie de îngrijire chiar acum. Şi ştiu sigur că pot să obţin asta numai la León."

Ochii lui Zaul erau închişi şi respiraţia îi era superficială. „Adu-o pe Isabella. Eu îl urc în camionetă."

L-am cărat pe Zaul la maşină în timp ce Paulina i-a trezit pe Isabella

şi pe Paulo, apoi mi-a adus câteva pături şi mai multe perne, precum şi un braţ de prosoape. Zece minute mai târziu, Paulo a scos maşina de pe alee şi s-a îndreptat spre nord, pe şoseaua ce ducea la León. Şoseaua era întunecată şi n-am întâlnit nicio maşină pe drum. Isabella se uita prin geamul din spate, iar Paulina şedea în spate împreună cu mine. În timp ce eu îl ţineam pe Zaul în braţe ca să nu fie zguduit prea tare în timpul mersului, Paulina făcea tot ce putea cu puţinul pe care-l avea în trusa de prim ajutor ca să-i oprească sângerarea de la coastă şi să-i spele rănile. Expresia feţei sale îmi spunea că e îngrijorată. Am ţinut lanterna şi am ajutat-o cât m-am priceput. Zaul era mai mult inconştient, ceea ce era bine. Dacă ar fi fost treaz, ar fi simţit durerea, aşa că era mai bine că era inconştient. În ultima oră de drum i-a verificat pulsul tot la câteva minute şi a devenit tot mai îngrijorată. „Febra i-a crescut foarte mult." Avea dreptate. Zaul ardea; pielea îi era fierbinte şi buzele vineţii. Paulo s-a oprit la o benzinărie şi a adus o pungă cu gheaţă, pe care i-am pus-o la gât, la subsuori, pe burtă şi în jurul pântecelui.

Gonind în întuneric, plimbându-mi privirea de la ochii lui Zaul la ochii Paulinei, în timp ce printre copacii de la marginea şoselelor se iveau ici colo luminile câte unei case, am înţeles limpede totul.

Dar limpezimea aceasta nu mi-a adus pacea. Viaţa mea ajunsese acolo unde era nu ca urmare a unei atente cugetări sau planificări. Nici nu pot spune că am urmat întotdeauna calea cea mai uşoară, deşi uneori am făcut-o. Mai degrabă a fost calea „pare interesant" sau „de ce nu?" sau „mă întreb unde duce asta". N-am avut o busolă morală, şi până recent nu mă considerasem niciodată rău. Dar şezând în spatele camionetei cu Zaul sângerând în braţele mele şi cu viaţa scurgându-se din el, ceea ce devenisem mă apăsa, şi reacţia mea la evenimentele şi consecinţele vieţii mele – la alegerile mele – era una de dispreţ. De amărăciune. Simţeam un gust amar în gură. Păcatul meu nu fusese crima propriu-zisă. Nu fraudasem milioane de dolari. Nu cauzasem un holocaust. Nu împuşcasem zeci de copii într-o şcoală. Nu violasem pe nimeni. Nu jefuisem. Dar când mi-am cercetat trecutul, m-am gândit pentru prima dată dacă nu cumva faptele mele fuseseră chiar mai rele de atât.

Nu a fost nevoie să-mi pun întrebarea asta, căci îi cunoşteam răspunsul.

Poate că nu eram de teapa altor oameni răi, dar m-am făcut că nu văd, mi-am văzut vesel de drum, n-am făcut nimic ca să previn sau să împiedic - sau să salvez. Deşi n-am fost un instigator activ, am fost unul pasiv. Ba

chiar un complice. Şi pasivitatea mea a multiplicat răul. Poate ăsta era gândul cel mai greu de înghiţit. Efectul vieţii mele a fost multiplicarea răului, nu lupta împotriva lui. Nu eradicarea lui.

Dacă toată viaţa am bâjbâit într-o ceaţă care mi-a blocat vederea, în întunericul nopţii pe drumul acela cu camioneta, ceaţa s-a ridicat şi zorii s-au ivit la orizont. Şi atunci m-am putut defini într-un singur cuvânt:

„Indiferent."

M-am uitat la Zaul, la pata stacojie a deciziilor mele, şi am ştiut că nu mai puteam să spun că nu ştiu şi să manifest indiferenţă. Păcatele mele erau multe. Am vrut să văd cât e ceasul, dar cadranul lui era pătat cu sânge.

Privind-o pe Leena şi simţind în inimă un dor pentru ceva mai mult decât cunoscusem şi poate pentru ceea ce speram pentru restul vieţii mele, am rămas cu o singură întrebare, pentru care nu aveam răspuns.

Când am ajuns la catedrala din León, Leena a fugit înăuntru, lăsându-mă singur cu Zaul. Cum n-a mai simţit mişcare, a deschis ochii şi şi-a privit mâinile. A clătinat din cap: „Ce tâmpenie am făcut."

Am vorbit ca să-i iau gândul de la durere. Orice, ca să-i distrag atenţia de la clipa aceea. I-am zis: „Dar ştiu că te-ai străduit să calci pe urmele tatălui tău, nu glumă."

Dar el a clătinat din cap şi şi-a rotit privirea. Apoi s-a forţat să şi-o fixeze asupra mea şi m-a tras de cămaşă spre el. Mi-a zis printre dinţi şi cu un gâlgâit tot mai accentuat: „N-am încercat să fiu ca tata." A clătinat capul o singură dată şi m-a lovit uşor cu mâna peste piept: „Am încercat să fiu ca tine." S-a lăsat înapoi pe spate, epuizat de efortul de a se ridica. Apoi a şoptit cu ochii închişi: „Ca tine."

Nu m-am deranjat să-mi şterg lacrimile de pe obraz când Leena s-a întors cu doi preoţi în robe maro, legate cu sfoară albă. L-am ridicat pe Zaul din spatele camionetei, l-am băgat în curte, l-am purtat de-a lungul unei alei acoperite cu dale şi apoi într-o clinică medicală plină cu instrumente inoxidabile, unde fusese pregătit un pat. Leena i-a luat imediat braţul drept, i-a înfipt un ac şi mi-a dat o pungă cu fluide: „Strânge-o. Forţeaz-o să intre în el." Şi tăindu-i hainele, mi-a zis: „Medicul vine imediat. Au un aparat Roentgen model vechi, dar funcţionează destul de bine. Aduce cu el ceva film. Până atunci, trebuie să-l spălăm şi să începem să-l coasem."

Timp de o oră, l-am îmbăiat şi l-am spălat împreună centimetru cu centimetru pe Zaul – care dormea liniştit sub efectul morfinei. După

ce l-a curăţat şi dezinfectat, Paulina s-a apucat să-l coase, începând cu rana de pe torace. A fost nevoie să-l coase atât intern, cât şi extern. Avea o mână sigură şi cusăturile erau aproape perfecte. Lucra ca un chirurg experimentat. „Soţul tău te-a învăţat să faci asta?" am întrebat-o.

A clătinat din cap, dar nu şi-a dezlipit ochii de la ceea ce făcea. „Nu, nevoia."

După aceea i-a cusut faţa, ochii şi braţul, i-a fixat degetul rupt şi i-a introdus umărul dislocat înapoi în articulaţie. Când acesta s-a reaşezat cu o pocnitură, am întrebat-o: „Tot nevoia te-a învăţat asta?"

„Nu," mi-a răspuns aproape zâmbind, în timp ce-i masa umărul ca să-i pună sângele în mişcare: „Soţul meu."

Când doctorul a venit cu filmul, preoţii au adus aparatul Roentgen, l-au fixat pe orizontală iar eu am ajutat la poziţionarea lui Zaul în aşa fel încât să obţină cele mai bune imagini, din care au făcut mai multe. După ce filmul a fost developat, ea şi medicul au examinat radiografiile şi au stabilit că avea patru coaste rupte, dar acestea crăpaseră în lungul osului, nu transversal, ceea ce însemna că, deşi îl dureau, nu-i străpungeau plămânii şi nu necesitau alt tratament în afară de odihnă. De asemenea, medicul era aproape sigur că Zaul nu avea alte traume interne pe lângă contuziile grave, dar numai în timp aveam să vedem. La început, având în vedere starea toracelui său, s-a temut să nu i se fi rupt splina, dar teama aceasta nu s-a adeverit. Timp de o oră, ea şi medicul l-au examinat temeinic din cap până în picioare, lucru îngreunat de faptul că dormea şi nu putea răspunde la şirul de: „Aici te doare?"

La zece dimineaţa, Leena şi medicul au terminat ce au avut de făcut. Zaul avea nevoie de odihnă, fluide, antibiotice şi să scape de teama că i se mai putea întâmpla ceva rău. „Dar să ne-nţelegem," a zis medicul cu degetul ridicat, „cineva i-a cauzat vătămări serioase." A ridicat cearşaful unde acesta acoperea abdomenul lui Zaul, dând la iveală nişte vânătăi mari de un purpuriu intens, şi a precizat: „Semnele Grey-Turner şi Cullen."

„Nu cunosc pe niciunul dintre – "

„Sângerare intra-abdominală cauzată de un obiect contondent. Poate indica hemoragia," mi-a explicat medicul, apoi s-a întors spre Leena şi i-a zis: „Monitorizează-l cu atenţie."

Leena a încuviinţat cu o mişcare a capului că a înţeles. Medicul a plecat la spital, dar a promis că-i va face o vizită lui Zaul pe seară. În drum spre uşă, s-a întors şi ne-a avertizat că Zaul va trebui să stea la

pat mai mult timp şi ne-a cerut să ne facem planuri pentru o recuperare îndelungată.

M-am aplecat deasupra chiuvetei şi mi-am spălat bine mâinile şi ceasul. Am încercat să scot sângele din şanţul ramei cadranului, unde se adunase şi se uscase. Iarăşi. Deşi îl găsiserăm pe Zaul, lucrurile stăteau mult mai prost decât m-aşteptasem.

Era timpul să-i dau raportul lui Colin.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Am sunat, am spus „George," şi am aşteptat câteva secunde ca să mă sune înapoi. Când m-a sunat, i-am răspuns: „L-am găsit. Sau mai exact el ne-a găsit pe noi. Oricum, e-aici."

„Cum e?"

„Ei bine... e viu, şi-şi va reveni, dar deocamdată-i într-o stare foarte rea."

„Trimit avionul. Pot să ajung acolo – "

„Nu cred c-ar ajuta."

A tăcut o clipă, apoi m-a întrebat: „Ai nevoie de bani?"

„Nu. E-n regulă. Medicul tocmai ce-a plecat. Leena îl îngrijeşte. Ne aşteaptă probabil vreo săptămână sau două de stat la pat. Cineva i-a dat o bătaie soră cu moartea. Arată cu adevărat rău."

„Ai vorbit cu el?"

„Nu prea. A fost mai mult inconştient. Acum doarme. Medicul i-a dat o doză serioasă de ceva care să-l ajute să doarmă." Am înghiţit în sec. „Urmează o perioadă de recuperare, deci stai liniştit. Am să-i fac nişte poze cu telefonul şi am să ţi le trimit în următoarele câteva zile, ca să vezi cum evoluează starea lui."

„Asta ar fi bine. Ar fi bine."

„Ţinem legătura."

Şi-a dres glasul, apoi a continuat. „Ştii, cealaltă chestiune?"

„Da."

„E complicat."

„Cum aşa?"

„Poţi s-o faci, dar nu sunt sigur că vei vrea să mergi acolo unde ar trebui să mergi pentru asta. Sau că-ţi permiţi."

Cât timp Colin mi-a dat explicaţiile de rigoare, l-am ascultat în tăcere, şi mintea mea a trecut în revistă toate implicaţiile.

După ce a terminat, a spus: „Trimite-ne fotografii, dacă poți. Marguerite se va bucura."

Colin a închis și m-am așezat cu capul sprijinit în mâini; niciodată în viața mea nu m-am simțit atât de pustiit.

Leena a stat toată ziua la căpătâiul lui Zaul, notându-i progresul – temperatura, tensiunea, medicația administrată și orice schimbare în starea lui. Paulo, văzând că nu poate face nimic acolo, a dus-o pe Isabella acasă, lăsându-ne pe noi doi la catedrală, unde urma să rămânem peste noapte, cu speranța că dimineața următoare vom putea să-l ducem acasă.

Spre seară, stomacul mi-a amintit că niciunul din noi nu mâncase toată ziua. Mi-am vârât capul în salonul unde Paulina asculta pulsul lui Zaul cu stetoscopul și i-am zis: „Mă duc să iau ceva de mâncare. Vrei ceva?"

A dat afirmativ din cap și mi-a spus zâmbind: „Da, dar fereşte-te de salsa proaspătă."

Am ridicat degetul și i-am răspuns: „Notat!"

Auzindu-mă, Paulina a râs.

Am ieșit din clinică, am pornit pe străzile Leónului, am cumpărat două porții la pachet de la Meson Real și două sticle de apă, apoi m-am întors în clinica cufundată în întuneric. Paulina dormea pe patul de lângă patul lui Zaul. Am acoperit-o cu o pătură și am lăsat farfuria pe masă lângă ea. De acolo, m-am dus în imensa catedrală pustie. Am ales o bancă de lângă peretele din spate și, plimbându-mi ochii asupra vitraliilor, m-am așezat, după care mi-am desfăcut pachetul cu mâncare.

Vizavi de mine atârna un tablou, înalt de vreo trei metri și lat de unul și jumătate. Era vechi, crăpat și fusese restaurat destul de prost. Acesta înfățișa o piață de sclavi, unde un bărbat gol, purtând urmele însângerate lăsate de un bici, stătea pe un butuc, cu licitantul lângă el. Deasupra capului său atârna la orizontală o lance însângerată. Sângele de pe ea picura pe pământ, lângă picioarele lui. În jur, bărbați furioși își strigau ofertele, în timp ce bărbatul aștepta neajutorat. La baza tabloului era o tăbliță pe care scria: „VÂNDUT SUB LANCE."

M-am culcat pe bancă. Deasupra mea atârna un alt tablou. Sub el erau gravate în piatra masivă următoarele cuvinte: „V-AȚI VÂNDUT PE NIMIC. ȘI VEȚI FI RĂSCUMPĂRAȚI FĂRĂ BANI."

Am închis ochii și am dat din cap. Nu puteam înțelege asta. Nu vedeam cum era posibil așa ceva.

Vreo douăsprezece ore mai târziu, Leena m-a trezit scuturându-mă. Un preot spăla pe jos în apropiere. Leena zâmbea fericită: „Întreabă de tine."

L-am găsit pe Zaul în şezut când am intrat. Faţa îi era încă tumefiată. Când m-a văzut, m-a întrebat cu o voce răguşită: „Cum este Maria?"

„Mai bine. A întrebat de tine."

„Cum e faţa ei?"

„Tatăl tău mi-a spus că Shelly a făcut o treabă foarte bună. Aproape că nu se mai vede nimic."

M-am apropiat de el lăsându-l să vorbească nestingherit. Şi-a ferit privirile, şi lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraz: „I-ai spus că-mi pare rău?"

„Poţi să-i spui tu însuţi."

„Nu merg acasă."

Zaul era un băiat musculos de şaptesprezece ani căruia îi plăcea să facă pe durul, dar încă era un puşti. Am scos celularul din buzunar şi i-am zis: „Acum mai mult de o sută de ani, un tip foarte deştept a inventat ceva ce se numeşte telefon. De atunci încoace a cunoscut câteva versiuni, dar iată că se întâmplă să am unul aici. Te ajută să vorbeşti cu oamenii aflaţi la mari depărtări." Am arătat cu degetul spre difuzor: „Când îţi pui urechea aici îi poţi auzi de parcă ar sta chiar aici, lângă tine. Şi când vorbeşti aici..." O nouă indicaţie: „Poţi să le spui tot felul de lucruri, cum ar fi că-ţi pare rău şi că-i iubeşti... Că speri că sunt bine."

A încuviinţat din cap, a râs şi şi-a şters lacrimile de cearşaf: „Cred că am făcut o mare prostie."

Mi-am tras un scaun lângă el şi m-am aşezat: „Aşa-i." Mi-am pus mâna pe umărul lui. „Dar dacă e să comparăm prostiile, a mea-i mai mare."

Deşi îi plăcea să facă pe durul, Zaul avea inima mamei sale. Şi deşi a încercat s-o mascheze cu steroizi, tatuaje, piercing-uri şi înjurături, toate acestea s-au dovedit a fi o perdea de fum. O mască. Ceva care să-i ascundă nesiguranţa. Puştiul care şedea lângă mine nu era o brută; carapacea lui groasă crăpase şi îl expusese aşa cum era: un puşti care intra în camera de zi îmbrăcat în halatul şi papucii de casă ai tatălui său, ce nu i se potriveau absolut deloc.

A clătinat din cap, a oftat şi şi-a dus mâna la coastă: „Mă simt de parcă m-a lovit un tir."

„Vrei să-mi povesteşti ce s-a întâmplat?"

„De unde vrei să încep?"

„De la început. După ce am făcut eu livrarea."

Zaul s-a uitat la Leena, întrebându-se cât de sincer poate să fie. L-am liniştit: „Ştie. I-am spus eu."

Atunci a început să relateze cum mi-a urmărit livrările prin telefonul tatălui său. A aflat unde, când, cât etc. I-a devenit şi mai uşor după ce m-a văzut într-o după-amiază luând cartela SIM din dulapul de pe holul intrării din spate şi aruncând vechea cartelă în coşul de gunoi. Habar n-avusesem că era acolo. De atunci mă urmărise mereu, încercând să înveţe cum făceam ceea ce făceam. Încerca, de asemenea, să afle unde ţinea tatăl lui drogurile, ca să sustragă o parte din ele pentru a vinde pe cont propriu. Se gândise că, după multele lui eşecuri, tatăl lui va aprecia iniţiativa lui antreprenorială. De asemenea, mi-a explicat că atunci când pierderile s-au tot înmulţit şi a înţeles că nu e chiar atât de priceput la poker, a început să umble cu nişte băieţi care conduceau o operaţiune cu câini de luptă. De aici, pit bullii. Bani câştigaţi uşor. A crezut că va putea plăti datoria de la poker cu banii câştigaţi din pariuri sigure. De aceea, a cumpărat un câine şi a plătit pe cineva să i-l antreneze, dar când l-a pus să lupte prima dată, acesta a fost înfrânt. Şi el a pierdut mulţi bani. Pariase bani foarte mulţi cu sorţi de izbândă foarte mici. După pierderile la luptele de câini la care s-au adăugat pierderile la poker, creditorii veniseră să-şi ia banii. Aşadar, în seara când o luase pe Maria la ceea ce îi spusese ei şi nouă că e o plimbare sub clar de lună, creditorii l-au urmărit şi l-au prins pe nepregătite. Câinele care o atacase pe Maria fusese asmuţit împotriva lui. A sunat la 911, apoi a aşteptat până a aterizat elicopterul de la Life Flight în stradă, prea speriat ca să se uite la faţa surorii sale. Aici Zaul a făcut o pauză lungă. A spus că părinţii lui îi plătiseră de atâtea ori datoriile că n-a mai putut să dea ochii cu ei, aşa că a fugit în singurul loc la care s-a putut gândi. Când a ajuns în Costa Rica, i-a sunat pe nişte băieţi pe care îi cunoscuse în vara anterioară. Surferi profesionişti. Lucrurile au scăpat curând de sub control şi, înainte ca să-şi dea seama ce se întâmplă, două sute de persoane devastau casa părinţilor lui. Iarăşi, în încercarea de a fi ca noi, a crezut că poate să cumpere şi să vândă droguri ca să recupereze tot ce pierduse, şi aşa a ajuns în León. Visa că se va întoarce în casa părinţilor lui din Miami cu destui bani ca să le returneze suma pe care o plătiseră ca să-i achite datoriile. După ce a ajuns în León, a auzit despre jocul de poker şi şi-a fluturat banii cât să fie lăsat să participe. A pierdut

repede şi, când a încercat să fugă, supraveghetorul şi-a trimis gorila să-l snopească în bătaie. Fără bani şi fără maşină, el şi „prietenii" lui surferi au început să stea în hosteluri şi în câteva staţiuni pe care le lăsau într-o stare mult mai rea decât le găseau. Cândva, în perioada asta, s-a bătut la beţie cu un bărbat care mânuia un cuţit, şi aşa s-a ales cu rana de la burtă. Când a rămas fără bani, şi cum nu voia să-l sune pe tatăl lui ca să-i ceară alţii, prietenii s-au întors împotriva lui, ceea ce explica tăieturile de la ochi şi coasta ruptă. Ca o haită de lupi, l-au atacat când era rănit şi, la propriu, l-au lovit cu picioarele când era doborât. Rezultatul a fost ceea ce văzusem cu ochii noştri. I-au luat şi puţinii bani pe care îi mai avea şi l-au abandonat într-un şanţ, iar de acolo el s-a târât până la autostradă, a făcut autostopul spre sud şi, după ce maşina a intrat în Costa Rica, şi-a continuat drumul pe jos. Ştia că-l caut, mi-a zis, şi că mai devreme sau mai târziu am să găsesc acasă fie pe el, fie cadavrul lui.

Când a terminat, era vizibil obosit. S-a lăsat pe spate şi şi-a închis ochii. Povestitul îl storsese de puteri. Leena l-a învelit cu o pătură, iar eu i-am zis să se odihnească şi că vom vorbi mai târziu.

A adormit înainte ca eu să părăsesc salonul. Leena mă aştepta în faţa uşii. „E slăbit. Are nevoie să mai stea o zi aici." Îşi ţinea mâinile la spate şi se legăna înainte şi înapoi pe vârfuri şi călcâie. „Nu crezi că ne-ar prinde bine un croasant cu ciocolată chiar acum?"

Aveam oricum nevoie de puţin timp de cugetare: „Mă întorc imediat."

Zaul a dormit aproape toată ziua. Seara târziu, după ce preoţii au închis uşa enormă a catedralei şi s-au dus la culcare, Leena m-a găsit dormind pe banca mea şi m-a trezit bătându-mă pe picior: „Putem vorbi o clipă?"

M-am ridicat în şezut: „Sigur."

„Nu vreau să fiu prea băgăreaţă, dar ce planuri ai?"

Am ridicat din umeri. „Nu vrea să meargă acasă. Pot să-l oblig, dar nu sunt sigur cât va rămâne acolo sau cu ce folos. Aş putea să-l duc să se recupereze la casa din Costa Rica, dar ea îi va aminti tot timpul de greşelile lui, de tensiunile permanente cu părinţii şi vom fi doar noi doi. Cred că va deveni irascibil şi agitat după ce se va vindeca. Aş putea să iau o cameră de hotel aici dar, după ce se va pune pe picioare, ne vom confrunta cu aceeaşi problemă. Ca să nu mai spun că e foarte probabil să-şi întâlnească prietenii aici, lucru de care n-are nevoie nici el, nici noi. Aş putea să-l duc

pe Bimini, dar cred că asta i-ar renaşte interesul pentru traficul de droguri. În plus, sunt sigur că nici mie nu mi-ar face foarte bine."

Leena s-a aşezat lângă mine: „Ce-ar fi să petreceţi câteva săptămâni în Valle Cruces? Cu noi. Am putea adăuga un pat în coteţul găinilor. Tu şi cu Paulo l-aţi putea repara puţin. Am văzut ce poţi face cu lemnul. Poate l-ai putea aranja să arate mai puţin..." a râs, „a hambar."

„V-am plătit ca să mă ajutaţi să-l găsesc. Nu ca să-l îngrijiţi până se vindecă."

„Nu cer să ne plăteşti."

„Ştiu, nu vreau să spun – "

„Zaul nu are răni doar la nivelul pielii şi oaselor. E un copil speriat, care nu ştie cine e."

Avea dreptate. Am încuviinţat din cap: „Eşti foarte perspicace."

„Sunt femeie."

Am zâmbit. „Chiar că eşti."

„Când eram mică, mai mică decât Isabella, tata mă ducea pe munte, unde îngrijea plantele de cafea. Câteodată dădea peste câte o plantă care nu înflorea. Orice-ar fi făcut, pur şi simplu nu rodea. Nu producea cafea. Atunci, în loc s-o smulgă şi s-o arunce, o săpa cu grijă şi o transplanta în alt loc, unde solul era diferit. Acolo o sprijinea de ceva mai puternic decât ea, o uda, o fertiliza şi îi dădea şansa să prindă rădăcini într-un loc nou. Câteodată este suficientă schimbarea solului."

„Cu tot respectul pentru tatăl tău, o schimbare geografică nu înseamnă neapărat o îmbunătăţire a circumstanţelor. Din experienţă ştiu că problemele au tendinţa să te urmeze oriunde mergi, fie că e Boston, Miami, Bimini sau Nicaragua."

Şi-a pus un prosop în poală, a scos din geantă un mango de mărimea unei mingi de fotbal şi a început să-l decojească; sucul fructului picura de pe cuţit pe prosop. Mi-a oferit o felie, pe care am acceptat-o. Apoi a tăiat o felie pentru ea, şi-a introdus-o în gură şi a spus cu gura plină: „Ce ştiu eu e că lucrurile nu ies bine atunci când las ca propriile mele experienţe din trecut să le dicteze pe ale altcuiva." S-a întors spre mine: „Şi da, nu sunt eu mare expertă, dar am avut parte de nişte suferinţă la viaţa mea. Şi văd aceeaşi suferinţă în privirea acestui băiat. Trupul lui se va vindeca, dar problema e inima lui."

I-am zâmbit când mi-a mai dat o felie de mango şi am întrebat-o, tot cu gura plină: „Tatăl tău te-a învăţat asta?"

„Care parte?“ mi-a replicat mucalit. „Partea cu decojitul sau partea cu oferitul sfaturilor nesolicitate?“

„Partea cu sfaturile.“

O mişcare din cap, şi sucul de mango i-a curs de pe buză pe bărbie: „Mama.“

„Deşteaptă femeie.“

A îndreptat cuţitul spre mine şi mi-a zis: „Să ştii că te-ar fi plăcut.“

„Mă îndoiesc foarte mult de asta.“

Râzând, s-a ridicat în picioare şi m-a întrebat: „Am stabilit atunci?“

„Sunt sigur că stabiliseşi deja totul înainte să începem să discutăm, dar ca să simt că am şi eu un cuvânt de spus în situaţia asta, trebuie să văd ce zice Colin. Cred că va fi de acord – îmi imaginez că te-ai gândit deja şi la asta.“

„M-am gândit.“

„Ştiu ce aş face eu dacă ar fi fiul meu, dar nu e, aşadar într-un sens cât se poate de real, sunt prins între Zaul la capătul ăsta al telefonului şi Colin de capătul celălalt.“

„Dacă Colin e deştept, va pricepe că în momentul ăsta ai mai multă influenţă asupra băiatului.“

„E deştept.“

„Aş zice că e destul de prost dacă el e cel care te-a fraierit să intri în afacerea lui de familie.“

„Ei bine, da. Şi asta.“ M-am rezemat de spătarul băncii, m-am aşezat picior peste picior şi m-am lăsat cu coatele pe genunchi. „Pot să te întreb ceva?“

„Sigur.“

„Mama ta te-a învăţat să domini aşa o conversaţie, cum nici măcar experţii de la Harvard nu ştiu s-o poarte?“

„Ai fost la Harvard?“

„Am absolvit acolo.“

„Glumeşti?“

„Nu glumesc.“

„Aşadar, eşti deştept?“

„N-aş spune «deştept», ci doar «capabil să mă adaptez».“

„Ce specializare ai?“

„Finanţe. Şi un masterat în Afaceri.“

A rămas cu gura căscată. „Ai aşa un atu şi vinzi droguri ca să te întreţii?"

„Am vândut."

„Mă rog."

„Da."

A reflectat puţin la răspunsul meu, şi apoi a revenit la întrebare: „Ai întrebat dacă m-a învăţat mama sau tata." A clătinat din cap. „Niciunul."

„Atunci cine?"

„N-a fost un «cine». A fost un «ce»."

„Ei bine, atunci *ce* te-a învăţat?"

Un râs puternic, din toţi rărunchii. „Viaţa. După ce am pierdut plantaţia, mi-au mai rămas foarte puţine lucruri asupra cărora să am control, aşa că a trebuit să învăţ cum să mă protejez pe mine şi pe Isabella, şi mai târziu pe Paulo, după ce soţia lui a murit – pe toţi trei. Şi înveţi asta vorbind, punând întrebări. Asta nu-ţi garantează controlul, dar te ajută să faci distincţie între cei ce au control asupra ta şi cei ce n-au, şi să-i elimini."

S-a întors în clinică şi m-a lăsat să cuget la tot ce-mi spusese. Reacţia mea a fost dublă. Prima: eu însumi creasem împrejurările care au făcut-o să-şi piardă plantaţia. Când lucrul acesta a pătruns în străfundul fiinţei mele, am simţit o durere ca nicio alta în viaţa mea. A doua: îmi plăcea să-i urmăresc limbajul corpului când vorbea, căci exista o armonie între lucrul pe care-l spunea şi felul în care îl spunea. Poate că aşa era vorbită spaniola de către nativi, dar mie mi s-a părut frumos şi mă fascina. Şi, da, poate că a existat şi o a treia reacţie. Poate că mă cunoşteam destul de bine ca să-mi dau seama că încerca să mă convingă să fac ceva ce îmi doream oricum să fac.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

În dimineaţa următoare, l-am ajutat pe Zaul să iasă din clinică; l-am ţinut şi l-am lăsat să se sprijine pe mine când am ieşit afară, în lumina soarelui. Paulo şi Isabella şedeau pe scaunele din faţă, cu motorul pornit. Uluit, Zaul s-a oprit şi s-a uitat neîncrezător la maşina tatălui său: „Cum ai – "

„Am câştigat-o la o partidă de poker."

„L-ai bătut pe ăla?"

Am ridicat din umeri. „Nu te simţi prost. Era înţeles cu dealerul. Ai fost fraierit de doi trişori profesionişti."

„Asta explică multe." A zâmbit, a şchiopătat spre maşină şi tocmai se pregătea să urce încet în ea, când fluturarea a două robe maro i-a atras atenţia. S-a oprit şi s-a întors la uşa catedralei, de unde doi preoţi îl urmăreau cu o curiozitate mută. Sprijinindu-se cu stânga de tocul uşii ca un marinar beat, le-a întins mâna dreaptă şi le-a spus: „*Muchas gracias*". Apoi s-a întors pe bancheta din spate şi s-a aşezat lângă Leena, care atârnase o pungă de perfuzie – plină cu antibiotic şi calmant – de cârligul pentru haine de deasupra banchetei. Cred că nu ne-am dat seama cât de slăbit era până când s-a aşezat, şi-a lăsat capul pe spate şi a închis ochii. Când a făcut asta, era deja tot transpirat şi respira greu. Dacă îmi imaginasem că se va recupera repede, mă înşelasem. Zaul pierduse mai mult sânge decât crezuserăm noi, şi refacerea avea să dureze. M-am aşezat în faţă şi am reflectat la scena de mai înainte. Nu-l mai văzusem niciodată pe Zaul mulţumind cuiva pentru ceva.

Ne-am întors în Valle Cruces şi l-am mutat pe Zaul în coteţul de găini pe care, sub influenţa medicamentelor, l-a găsit nostim. S-a întors spre mine şi m-a întrebat: „Când voi avea nevoie de tine, ajunge să cloncănesc?"

A dormit toată după-amiaza, timp în care Paulo şi cu mine am făcut câteva drumuri la magazinul de unelte ca să cumpărăm lemn, tablă pentru acoperiş, o uşă şi un pat. Până seara, am cârpit acoperişul coteţului, am umplut găurile din grinzi, am pus o uşă adevărată, am instalat un pat nou pentru mine şi încă un ventilator. Seara ne-a găsit pe Paulo, pe Paulina, pe Isabella şi pe mine şezând pe scaune de plastic sub manghier şi ascultând respiraţia uşoară a lui Zaul, care dormea.

În viaţa mea cunoscusem momente de odihnă. De pace. De linişte. Dar rareori le cunoscusem pe toate trei în acelaşi timp. Totuşi, şezând sub pomul acela, le-am simţit, probabil pentru prima dată în viaţa mea, pe toate trei la un loc. Şi singurul termen prin care pot să descriu suma acestora trei este „mulţumire".

Şi cu toate că acesta îmi caracteriza viaţa de acum, ştiam că n-avea s-o caracterizeze şi pe a lui Zaul, dacă aş fi încercat să-l duc acasă. Trebuia să discut cu Colin despre asta, tărăgănarea n-ajuta la nimic. Ceea ce trebuia să-i spun ţinea, în definitiv, de decizia lui, dar trebuia să mă eliberez de datoria aceasta. L-am sunat, am spus „Billy", am închis şi am aşteptat să mă sune înapoi. Când m-a sunat, i-am răspuns de la primul apel.

Colin m-a întrebat: „Cum se simte?"

„Mai bine." A aşteptat, simţind din tonul vocii mele că aveam mai multe de zis. Mi-am dres glasul şi i-am spus: „Ştiu că vrei să-l aduc acasă – la tine, la Marguerite şi la Maria – dar nu cred că Zaul vrea asta. Pot să-l oblig şi, dacă vrei, pot să-l târăsc în avion, dar va fugi iarăşi. Da, l-am găsit, însă deocamdată n-am făcut nimic ca să-i vindecăm suferinţa. Ea va continua. Şi, într-o zi, n-o să-l mai găsim.

„Ce vrei să spui?"

„Nu spun, cer."

„Atunci ce ceri?"

„Îţi cer să nu-l urc în avion. Să mă laşi să-l pun pe picioare. Să-mi dai câteva săptămâni. O lună. Poate două. Îţi cer să mi-l încredinţezi pe fiul tău."

Am auzit un oftat înăbuşit. Şi-a reţinut aerul în plămâni înainte să-l expire. Apoi a urmat o pauză lungă. Un târşâit. Un fornăit. „Crezi că acolo va sta?"

„Nu ştiu. Dar cred că aici va sta mai mult decât oriunde aproape de casă."

Oricât de mult l-ar fi durut, a ştiut că am dreptate. „Cum crezi tu că e mai bine."

„Vrei să vorbesc eu cu Marguerite?"
„Nu. Îi spun eu."

În dimineaţa următoare m-am trezit devreme, când încă era întuneric. M-am uitat la ceas: 4:27. M-am ridicat, m-am uitat la Zaul şi apoi m-am îndreptat către uşa vecină, unde dormea Paulo. L-am scuturat uşor. Când s-a trezit şi m-a privit nedumerit, i-am făcut semne care imitau săpatul: „Săpat? Noi săpăm?"

S-a ridicat dintr-o mişcare: „*Sí. Sí.* Săpăm. Săpăm adânc."

Paulo şi cu mine ne-am petrecut dimineaţa la fântână. Eu la un capăt al funiei şi el la celălalt. Pe la prânz am ieşit la suprafaţă, unde am mâncat amândoi câte un sandviş şi eu m-am jucat cu copiii veniţi ca să ne privească săpând. Apoi am coborât iarăşi. Când braţele m-au lăsat, am tras de funie de două ori şi Paulo m-a ridicat la suprafaţă; l-am ajutat cât am putut, căţărându-mă pe pereţii fântânii ca Spiderman.

Rutina aceasta a continuat o săptămână.

Leena şi Isabella l-au îngrijit pe Zaul, iar eu şi Paulo am săpat. Pe fundul gropii tot mai adânci, cu tot mai puţin aer şi la lumina slabă a lanternei de cap, am avut timp să reflectez. Uneori mă gândeam la funie – la faptul că era singura mea legătură cu lumea luminoasă de la suprafaţă cât timp scormoneam într-o lume întunecată. De mai multe ori cât am aşteptat ghemuit sau sprijinit de peretele gropii ca Paulo să-mi returneze găleata, am stins lanterna şi am rămas cufundat în întuneric sperând că ochii mi se vor adapta. Dar nu s-au adaptat. Oricât de mult aş fi stat acolo, de oricâte ori aş fi clipit şi aş fi încercat să mă obişnuiesc cu întunericul, ochii nu desluşeau nimic în lumea aceea neagră, până când aprindeam iarăşi lanterna sau mă căţăram spre cercul de lumină de deasupra mea. Până atunci bâjbâiam în întuneric. În aerul rarefiat de sub pământ, cu muşchii obosiţi şi epuizat, am meditat uimit la absenţa luminii. Oricât de ignorant aş fi fost, mi-ar fi fost greu să nu înţeleg lecţia: dacă e întuneric şi vrei lumină, trebuie să ai o sursă exterioară ţie sau să ajungi la una – fiindcă nimic din mine nu lumina în groapa aceea. Şi oricâtă linişte ar fi fost în ea, nu puteam amuţi vocea care mă întreba când aveam de gând să-i spun Leenei despre rolul meu în ruinarea Cinco Padres. De fiecare dată când coboram în groapă, vocea mă aştepta acolo. Cu cât săpam

mai mult, cu atât devenea mai puternică. Şi nu aveam niciun răspuns la întrebările ei.

Vineri seara, când am urcat la suprafaţă, petrecusem cea mai mare parte a săptămânii sub pământ. Paulo mi-a arătat sfoara încolăcită frumos la picioarele lui, a lovit-o cu piciorul, mi-a zâmbit mulţumit şi m-a bătut pe umăr: „*Trescientos*."

Ştiam că se referă la măsurătoare, dar a vorbit aşa de repede că n-am înţeles nimic. Am clătinat din cap: „*No comprehende*."

Atunci a zâmbit şi mi-a zis: „Trei sute."

Asta am înţeles. În ultima săptămână săpasem vreo treizeci de metri.

În fiecare seară ieşeam la plimbare cu Zaul. Mai întâi am străbătut curtea de la un capăt la altul. Apoi ne-am plimbat de-a lungul câtorva case de pe stradă. Apoi ne-am aventurat ceva mai departe. Prezenţa a doi gringos într-un sat unde rareori se aventurau câţiva pe drumul anevoios, semăna cu venirea circului în localitate, aşa că aproape întotdeauna eram urmaţi de oameni. Un lucru care m-a uimit a fost gravitaţia copiilor în jurul lui Zaul. Încercau să se agaţe de el ca nişte maimuţici, până când Isabella îi izgonea. Dacă aveau o minge, i-o pasau. Dacă aveau ceva dulce, îi ofereau o bucăţică. Dacă aveau o jucărie, i-o ofereau. Nu mai văzusem pe nimeni care să atragă copiii cu atâta forţă magnetică. Într-o după-amiază, m-am întors de la săpat plin de noroi, şi când am ieşit de la duş l-am găsit şezând pe o găleată mare cu o altă găleată întoarsă cu fundul în sus aşezată în faţa lui şi cu două beţe de tobă improvizate în mână. Copiii din jur şedeau pe pământ cu beţe şi cu găleţi, castroane sau orice putea suna ca o tobă, şi Zaul le dădea lecţii de cântat la tobă. Habar n-aveam că ştie să cânte la tobă. Ascultându-l împreună cu Leena, am văzut cum băiatul începea să se elibereze de învelişul întunecos sub care se ascunsese. Cu cât cânta mai mult la găleata aia pe post de tobă, cu atât copiii zâmbeau mai tare. Şi cu cât copiii zâmbeau mai tare, cu atât Zaul se însenina mai mult. Când copiii i s-au alăturat la refren, el s-a dezlănţuit. Braţele îi fluturau, mâinile roteau beţele şi faţa îi zâmbea. Vedeam un copil înflorind. Mergând în cerc în jurul acestui atelier de percuţie l-am filmat pe Zaul împreună cu elevii săi vreo douăzeci de

secunde cu telefonul, apoi i-am trimis filmarea lui Colin. Câteva clipe mai târziu, mi-a răspuns cu un singur cuvânt: *Lacrimi.*

I-am scris înapoi: Şi eu.

Duminică după-amiază, Paulo a introdus lemne în cuptorul din curte, zidit în spatele coteţului. Arăta ca marile cuptoare de cărămidă folosite de pizzerii ca să-şi coacă aluatul la o temperatură de mai multe sute de grade. Câteva clipe mai târziu, a aprins un foc puternic şi după ce a mai introdus câteva lemne, s-a dat la o parte din calea temperaturii în creştere. Cuptorul avea două găuri mari, de dimensiunile unor ferestre, pe care le-a acoperit cu două bucăţi de tablă doar puţin mai mari decât găurile propriu-zise. A lăsat o mică „gură de aerisire" care alimenta focul, iar coşul scotea un fum alb. În timp ce Paulo pregătea focul, Leena şi Isabella, amândouă încinse cu şorţuri, au apărut încărcate cu castroane, tăvi, sticle de ulei şi zâmbete. Leena mi-a făcut semn să mă apropii şi mi-a zis: „Haide să-ţi murdăreşti mâinile puţin."

M-am spălat pe mâini şi m-am apropiat de masă, unde Leena mi-a legat un şorţ în jurul taliei, ceea ce a făcut-o pe Isabella să chicotească. Aceasta s-a uitat la mine zâmbind şi cu un umăr puţin ridicat: „Râd cu tine, nu de tine."

Leena mi-a explicat cum se face şi apoi cum se frământă aluatul. Prepararea lui era uşoară, dar frământatul m-a făcut să transpir. Evident, pâinea pe care o făceam nu avea voie să aibă bule de aer, aşa că a trebuit să rostogolesc, să bat şi să izbesc aluatul cu pumnii până au ieşit bulele din el. Când am terminat, aveam crampe la muşchi.

Apoi am tăiat aluatul în bucăţi mici cam cât pentru o gogoaşă, pe care l-am întins ca pentru tortilla şi după aceea am presărat peste el un zahăr maroniu grunjos, bucăţi de scorţişoară şi o brânză fărâmicioasă şi urât mirositoare care mi-a mutat nasul şi mi-a tăiat pofta de a o gusta. După aceea am „împăturit" toate acestea în interiorul pâinii, obţinând un aluat de formă triunghiulară.

Am umplut tăvile cu vreo patruzeci astfel de triunghiuri şi apoi Paulo, folosind un băţ lung, a îndepărtat bucăţile de tablă înroşite şi a împins tot focul prin geamul principal pe pământ, unde aruncase câteva găleţi de apă sub el. După ce a golit astfel cuptorul, a folosit un fel de mătură ca să îndepărteze cenuşa. După ce a terminat, a obţinut un cuptor curat, în care

temperatura ajungea între patru sute şi cinci sute şi ceva de grade – care avea să persiste la nivelul acesta pentru următoarea oră.

Leena i-a întins cele patru tăvi lui Paulo care – mânuind un alt băţ – le-a introdus în cuptor cam cum se procedează la pizza. A pus iarăşi bucăţile de tablă în dreptul găurilor, acoperindu-le, şi a rămas acolo bătând ritmic din picior. După nouăzeci de secunde, a aruncat la o parte bucăţile de tablă şi, cu ajutorul celuilalt capăt al băţului, a prins colţurile tăvilor şi le-a scos din cuptor, iar Leena, cu două mănuşi de bucătărie, le-a aşezat pe masă pentru a se răci. După ce a terminat, a luat un şervеţel, a pus o tartină rumenită şi pufoasă în centrul lui şi mi-a dat-o cu o expresie întrebătoare pe faţă. Eu am privit-o cu neîncredere şi m-am aşezat ezitând, până când mirosul îmbietor m-a convins să-mi înfig dinţii în ea.

În următoarele zece minute am mâncat şapte bucăţi. După ce am terminat, m-am lăsat pe spate – cu stomacul umflat ca un pepene – şi am spus: „Cea mai gustoasă pâine pe care am mâncat-o vreodată. Pe bune."

Sprijinit de zidul din spatele casei, sub efectul euforic al zahărului, din care curând aveam să mă prăbuşesc ca un bolovan, am fost izbit o dată în plus de simplitatea vieţii de aici.

Leena a zâmbit când mi-a văzut pleoapele îngreuiate de somn şi mi-a făcut semn spre hamac: „Cel mai bine-i să dormi până-ţi trece."

M-am aruncat în hamac şi nu-mi amintesc când am închis ochii. Trei ore mai târziu, când m-am trezit şi m-am forţat să-mi ridic capul, cu ochii deschişi doar pe jumătate, Leena şedea lângă mine pe un scaun de plastic şi cosea un petic pe o haină. M-am ridicat în capul oaselor, apoi am decis că-i prea mult dintr-odată şi m-am culcat înapoi pe spate, cu un picior atârnând afară din hamac şi atingând pământul cu degetele de la picior. Leena a făcut spre mine cu acul din mâna ei, mi-a zâmbit şi m-a privit cu coada ochiului: „Văd că Nicaragua îţi prieşte."

A doua săptămână, Zaul s-a simţit destul de puternic ca să se aventureze pe munte, unde Leena îşi avea clinica medicală. Paulo ţinea funia, eu ţineam o lopată boantă şi Isabella ţinea atenţia tuturor. Între mai multe reprize de somn în spatele maşinii tatălui său, Zaul – ajutat de Leena – vorbea cu Paulo, îmi trimitea bileţele nostime agăţate de găleată şi cânta la o tobă improvizată, în timp ce Isabella dansa alături de ceilalţi copii. Săpatul în groapa aceea însemna că trebuia să mă mişc într-un cerc

strâmt, să mă ghemuiesc şi să sap pământul de sub picioarele mele. Era înnebunitor. Picioarele îmi alunecau mereu, nu stăteam niciodată pe un teren solid şi în tot timpul acesta eram acoperit de pământ şi de noroi. Rareori îmi vedeam degetele de la picioare, iar partea de jos a spatelui mă durea în permanenţă. Cu cât săpam mai mult, cu atât eram mai convins că fântâna fusese astupată cu ceva. Poate chiar intenţionat. După câte auzisem despre fântâna asta şi despre cantitatea de apă pe care o dădea, simţeam că dacă reuşesc să străpung ceea ce o bloca, izvorul avea să ţâşnească asemenea unui gheizer, apa curată avea să umple cilindrul de peste o sută douăzeci de metri şi să mă arunce pe mine la suprafaţă.

Miercuri seara săpam într-un noroi care-mi ajungea până la glezne şi eram din ce în ce mai convins că stăteam deasupra unei rachete lichide care avea să mă propulseze la suprafaţă de îndată ce lopata avea să atingă declanşatorul care o ţinea în frâu. Am săpat cu grijă şi am evitat orice mişcare bruscă. În timp ce săpam ceea ce mi-am promis că va fi ultima găleată pe ziua aceea, lanterna mi-a luminat picioarele şi o fracţiune de secundă am văzut ceva strălucitor. Când am scormonit puţin n-am găsit nimic, dar eram prea obosit şi nu aveam răbdare să caut cu atenţie. Totuşi, în timp ce Paulo mă trăgea la suprafaţă şi escaladam zidul fântânii, am devenit tot mai sigur că văzusem ceva sub picioarele mele. Şi cu toate că majoritatea oamenilor ar fi fost fericiţi să găsească ceva cât de cât valoros, eu nu-mi doream asta şi, în taină, speram să fie ori nimic – o născocire a imaginaţiei mele obosite – ori că va dispărea până a doua zi dimineaţa.

Când am ieşit din groapă, l-am găsit pe Zaul dansând – ţinând-o pe Isabella de o mână şi pe Anna Julia de cealaltă. Leena împreună cu vreo patruzeci-cincizeci de oameni băteau din palme şi cântau un cântec ale cărui cuvinte nu le mai auzisem niciodată dar a cărui melodie îmi era cunoscută de-o viaţă. Paulo m-a scos afară, m-a scuturat de pământ şi mi-a arătat funia cu un zâmbet larg. Nu mai aveam mult. Eram aproape. Eu abia îmi mai puteam ridica braţele. Mi-a strâns bicepsul, apoi l-a strâns iarăşi, şi mi-a zis: „Bine săpat. Eşti gringo bun."

În seara aceea în vreme ce şedeam tăcuţi sub pomul de mango, Leena m-a întrebat: „Eşti bine? Pari... distant."

„Scuze. Sunt doar obosit."

Dar ea mi-a răspuns cu un zâmbet atotcunoscător: „Mă minţi."

Am confirmat din cap: „Ei bine, sunt şi obosit."

A renunţat să-mi mai pună întrebări, dar avea dreptate. Ceva mă supăra,

şi eram aproape sigur că ştiam ce anume. Îmi plăcea sau nu, aveam să descopăr adevărul peste doar câteva ore. Ca să mă asigur, am schimbat bateriile lanternei frontale şi am introdus o lanternă-stilou în buzunar.

A doua zi dimineaţa, când Paulo a verificat funia şi s-a pus cu spatele de marginea fântânii, m-am întors spre Leena: „Rămâi aici?"

M-a privit puţin confuză şi a clătinat din cap: „Trebuie să consult câţiva copii de la hambare. S-ar putea să fie nevoie să-i tratez de paraziţi."

„Ai putea să mai stai câteva minute după ce am coborât?"

Expresia feţei i s-a schimbat de la speranţă la îngrijorare. Şi-a trecut dosul palmei peste faţa mea şi m-a întrebat: „Te simţi bine?"

„Da, nu, sunt bine, sunt bine." Am făcut semn cu mâna. „Mă întorc pentru prânz. Lasă."

Am coborât în groapă, dar privirea şi mirarea de pe faţa ei mi-au arătat că n-am convins-o. Ceea ce era bine.

Am văzut-o aproape imediat ce am ajuns la fundul gropii. Era chiar acolo, exact cum am bănuit. O pietricică şlefuită prinsă într-o montură de aur şi legată la un lănţişor de aur – perechea celei pe care o purta Leena. Am luat piatra în mână şi am săpat cu grijă ca să eliberez lănţişorul, dar lopata a lovit în ceva tare sub apă. Scurmând cu mâinile, am scos obiectul obstructiv şi l-am ridicat la nivelul ochilor. Era un os. Când am îndreptat fascicolul de lumină sub mine, mi-am dat seama că stăteam între oseminte.

Am ţinut lănţişorul în mână şi l-am cercetat cu atenţie, ca să mă asigur că semăna cu lănţişorul Leenei. Semăna. Nu eram prea sigur ce însemna asta, dar aveam sentimentul că tocmai o găsisem pe mama Leenei şi că, dacă mai săpam în jur, aveam să-l găsesc şi pe tatăl ei. M-am ghemuit în groapă, m-am rezemat de peretele fântânii şi m-am gândit cum să procedez. Nu puteam să încarc totul în găleată şi să trimit găleata sus fără ca ea să ştie. Trebuia să urc şi să-i spun. Trebuia să urc şi să-i dau pietricica.

Am tras de funie şi Paulo a început imediat să mă ridice la suprafaţă. Un nod mi se pusese în gât şi nu voia să plece. Cu cât mă apropiam mai mult de gura fântânii, cu atât ameninţa mai mult să-mi taie respiraţia. Am ieşit din groapă şi am văzut că Leena era acolo, aşteptând. Mulţimea a început să şuşotească, fiindcă era ceva neobişnuit. Înainte ieşisem numai la prânz sau seara, dar în dimineaţa asta stătusem jos doar câteva minute

Toţi şi-au dat seama că asta însemna ceva. Nu ştiau ce însemna, dar ştiau că trebuie să fie ceva important. S-au apropiat cu toţii, ceea ce l-a determinat pe Paulo să întindă braţele şi să-i oblige să se retragă înapoi.

Le-am făcut semn lui Paulo şi Leenei să vină cu mine mai la o parte. Am încercat să vorbesc, dar ce puteam spune? Ce cuvinte aş fi putut rosti care să n-o doară? Neştiind ce altceva să fac, am pus uşor piatra în mâna Leenei. La început, s-a uitat la ea fără să înţeleagă nimic. Apoi, când imaginea din mâna ei s-a suprapus peste amintirea din mintea ei, a deschis gura şi a tras puternic aer în piept. A atins piatra cu vârful degetelor şi lacrimile i-au curs pe obraji.

Curând după aceea, a început să tremure necontrolat şi să plângă în hohote. Mulţimea din jurul nostru, de obicei bucuroasă de prezenţa noastră şi de posibilitatea ca fântâna să dea iarăşi apă, a amuţit. Nimeni nu mai zicea nimic. Nimeni nu se mai mişca. Nimeni nu scotea un sunet. Toţi se uitau la Leena cum plângea. Şi după aproape un minut de hohotit fără să respire, plânsetul şi bocetul pe care şi le reprimase un deceniu i-au părăsit trupul şi au reverberat pe munte. Când acest lucru s-a întâmplat, toţi – tineri şi bătrâni – au început să plângă şi ei: o dovadă a felului în care o susţineau şi voiau să-i împărtăşească, ba chiar să-i ia, durerea.

Leena, cu lănţişorul atârnându-i printre degete şi cu piatra şlefuită legănându-i-se din mână, l-a dus la buze şi l-a sărutat, apoi l-a strâns la piept. Într-un final, cu capul plecat, l-a ridicat ca să-l arate mulţimii. Un gest care nu necesita explicaţii. Atunci femeile în vârstă şi-au dezlegat năframele de la gât şi şi-au acoperit capetele.

Paulo o ţinea în braţe pe Isabella, care şi-a încleştat braţele în jurul gâtului său, în timp ce Zaul şi cu mine am privit neajutoraţi. După o clipă, Leena s-a abandonat în braţele mele, udându-mi umărul cu lacrimi şi strângându-mă cu putere. Am îmbrăţişat-o şi i-am spus ce am putut, dar mă tem că n-a consolat-o prea mult. Durerea era prea adâncă şi prietenia mea nu era deloc pe măsura ei. Nimicirea adusă de alunecarea de teren, pierderea atâtor prieteni şi rude, pierderea părinţilor, pierderea plantaţiei, pierderea soţului, toate au aterizat în mâna ei când i-am pus pietricica aceea în ea. Era de neconsolat. Când s-a prăbuşit, am prins-o. Ne-am aşezat amândoi pe pământ şi ne-am sprijinit de fântână. Cu manghierul deasupra noastră. Şi cu părinţii ei îngropaţi sub noi. Înconjuraţi de o mulţime tot mai numeroasă, Leena a plâns.

După câteva minute, s-a ridicat în picioare şi şi-a pus hamul meu,

vorbind incoerent şi cerându-i lui Paulo s-o coboare în groapă, dar i-am apucat mâna: „Leena." Nu mi-a răspuns. „Leena." Tot nu mi-a răspuns. „Paulina."

Atunci s-a întors spre mine şi eu i-am zis: „Te rog, lasă-mă pe mine să fac asta."

A clătinat din cap: „Nu, tata – "

„Leena, dacă-i acolo jos cu mama ta, trebuie să fii aici ca să-i primeşti. Tu, nu noi."

Asta a oprit-o, căci a ştiut că am dreptate.

Mi-am pus hamul şi am coborât. Odată ajuns la fund, am încercat să nu tulbur felul în care oasele erau dispuse. Am lucrat cu grijă, scoţându-le cu delicateţe. Am ştiut că l-am găsit pe tatăl ei când i-am găsit verigheta. M-am uitat la verighetă, care semăna cu ceea ce-mi aminteam de când îl văzusem singura dată pe tatăl Leenei.

Când Marshall m-a trimis cu oferta la cei cinci fermieri în ceea ce mi se părea acum o altă viaţă, am dus oferta la un avocat, care acţiona ca intermediar al nostru, şi îmi amintesc cum stăteam în cafeneaua de vizavi, ascuns în spatele ochelarilor mei de soare Costa Del Mar, ca să văd reacţia proprietarului. L-am urmărit intrând în birou şi apoi, vreo trei minute mai târziu, ieşind de acolo. A coborât scările purtând o pălărie de paie jerpelită, cu bronzul unui om ce lucrează pământul, şi părând să ducă pe umeri greutatea lumii întregi. Îmi amintesc că m-am minunat de mâinile lui puternice şi de umerii lui laţi, care sugerau că era obişnuit cu munca grea. Ridurile care i se formaseră la colţul ochilor îl făceau să pară că zâmbeşte cu ochii. Îmi amintesc că în timp ce cobora scările, în ciuda grijilor ce-l apăsau în clipele acelea, s-a oprit ca să stea de vorbă cu o bătrână. Şi-a scos pălăria, i-a zâmbit şi s-a înclinat uşor. După aceea a fost oprit de un bărbat cam de vârsta lui. Apoi de un cuplu de bătrâni. Până a ajuns pe trotuar s-a oprit de şapte ori ca să vorbească cu oamenii. Toţi voiau să-l salute. Să-i strângă mâna. Îmi amintesc că mi-am zis că, în ciuda cizmelor lui vechi, cămăşii lui zdrenţuite şi murdare şi a blugilor uzaţi, avea mai multă distincţie decât Marshall. Decât oricare dintre noi. Nu-şi cumpărase onoarea pe care i-o arătau cei pe lângă care trecea pe stradă. Şi-o câştigase. Îmi amintesc că m-am mai gândit la un lucru – nu-l cunoşteam, nu-l întâlnisem niciodată şi n-aveam să-l mai întâlnesc vreodată, dar văzându-l în după-amiaza aceea pe stradă am înţeles... că era iubit. Dovada: feţele oamenilor pe care-i întâlnea. Le dăduse ceva şi

fiecare voia să-i mulţumească. Când s-a îndepărtat, am priceput ce era acel ceva. Ce anume le dăduse. Ceva ce nici Marshall, nici eu nu puteam oferi. Ceva ce noi nici nu cunoşteam.

Le dăduse speranţă. În comparaţie cu fermierul acela plantator de cafea, noi eram fermierii de subzistenţă şi el era miliardarul.

Am şezut acolo în noroi, cu lacrimile şiroindu-mi pe obraji, amintindu-mi de vremea când lucrasem pentru un om care pretindea că e mare, care credea că banii lui îl fac important, dar pe stradă, în faţa mea, trecuse un bărbat ale cărui cizme Marshall nu merita nici măcar să le lustruiască. Marshall nu i-ar fi ajuns nici la degetul mic lui Alejandro Santiago Martinez. Reacţia acelora pe care îi întâlnise era grăitoare în privinţa măreţiei lui. M-am uitat în jos la noroi şi mi-am dorit să mă fi dus atunci la el, să-mi scot pălăria şi să-i strâng mâna.

Marshall n-a avut niciodată efectul acesta asupra mea. Niciodată.

Pe fundul acelei gropi, legat de lume printr-o funie udă şi plină de noroi, mi-am scos lanterna de cap, mi-am dres glasul şi am vorbit oaselor: „Vreau să vă spun amândurora, în special ţie, domnule, că deşi n-am avut nimic de-a face cu noroiul ăsta, am avut mult de-a face cu ce s-a întâmplat după aceea. Familia ta a suferit mult şi, pot să spun fără niciun dubiu, eu sunt cauza suferinţei lor. Dacă aş fi în locul tău, aş fi foarte supărat pe mine. Îmi pare rău pentru ce am făcut noi. Pentru ce am făcut eu. Că nu am fost un om mai bun." Am făcut o pauză, neştiind ce să mai spun: „Ai fi foarte mândru de Leena. Ea... ei bine, ea nu ştie asta despre mine; aproape toată viaţa am spus doar jumătăţi de adevăruri sau neadevăruri, şi de fiecare dată când sunt în preajma ei vreau să fiu şi mai mult în preajma ei, dar sunt câteva lucruri pe care nu le ştie despre mine – anume că eu am făcut toate astea." M-am uitat la mine, la noroiul care mă acoperea din cap până în picioare, şi am zis: „Aşa am fost toată viaţa." Am clătinat din cap şi am continuat: „Vreau să ştii că îmi pare rău pentru durerea pe care v-am cauzat-o şi – " M-am uitat spre peticul de lumină de la nouăzeci şi ceva de metri deasupra mea – „o voi mai cauza."

Scoaterea acelui om şi a soţiei lui din pământ a rupt ceva în mine. I-am încărcat printre lacrimi în găleată. Nu ştiu de ce, dar în timp ce făceam asta, mi-am amintit ceva ce mi s-a întâmplat în copilărie. Aveam cinci, poate şase ani. Mă întorceam de pe plajă, cu placa de surfing sub braţ. Cu gust de sare pe buze. Cu părul decolorat de soare căzându-mi peste ochi. Am străbătut dunele şi am pornit prin iarbă către casă. La primii trei paşi

prin iarba aceea nu s-a întâmplat nimic. Dar la al patrulea m-am oprit şi am scos un ţipăt de-ţi îngheţa sângele în vine, care a scos-o pe mama din casă. Printre firele de iarbă creşte o buruiană, un fel de scaiete, care produce nişte sfere mici cu cincisprezece sau douăzeci de ţepi pe fiecare sferă. Ţepii aceştia pot străpunge chiar şi cea mai tare piele, şi când calci pe ei este ca şi cum ai aluneca pe cioburi de sticlă. Planta aceasta creşte repede şi fără avertisment. Umblasem pe peticul acela de iarbă de mii de ori şi nu călcasem niciodată în planta aceea, dar dintr-un motiv sau altul a crescut chiar atunci în iarbă şi am călcat direct pe ea. Imediat ce am pus piciorul jos am ştiut că mi-au intrat vreo cinci sute de ţepi mici în talpa piciorului şi, ceea ce era şi mai rău, nu m-am mai putut mişca. A trebuit să rămân locului şi să îndur durerea până când cineva încălţat avea să traverseze câmpul acela minat ca să mă ridice de acolo. Mama a traversat în fugă strada, m-a ridicat, m-a dus pe braţe în casă şi vreo două ore mi-a tot scos ţepii din talpă cu o pensetă. A scos câteva sute. Fiecare ţep pe care îl scotea, îl ridica spre lumină ca să se asigure că îl scosese întreg.

Procesul de încărcare a osemintelor acelui om şi ale soţiei lui în găleată, urmărindu-le cum se ridică la suprafaţă a semănat mult cu acea experienţă din copilărie. A scos cioburile de sticlă din inima mea şi în timp ce se ridicau spre lumina de deasupra, m-am întrebat dacă am scos totul sau a mai rămas vreun fragment nescos.

Am umplut şi am trimis cinci găleţi cu bucăţi mari de noroi vulcanic pietrificat care conţineau rămăşiţele părinţilor ei ca pe nişte fosile străvechi, care spuneau povestea plină de tandreţe a ultimei lor îmbrăţişări de acum un deceniu, povestea de dragoste pe care o trăiseră. După ce m-am asigurat că i-am dezgropat, am urcat la suprafaţă şi am găsit-o pe Leena privind o bucată de rocă pe care tocmai o spălase într-o găleată cu apă. Pe marginile rocii poroase se vedeau oasele unei mâini. După ce a îndepărtat bucăţile de rocă cu grijă, au ieşit la iveală două mâini unite. Mâna cea mare ţinea mâna cea mică. Şi pe mâna cea mare Leena a găsit verigheta tatălui său.

Efectul celor două mâini asupra Leenei a fost mai puternic decât ar fi putut suporta vreunul dintre noi. Unii s-au întors. Alţii şi-au acoperit gurile. Eu am îngenuncheat lângă ea, fără a şti ce sprijin să-i ofer. În cele din urmă, s-a întors spre mine, ţinând ambele mâini în mâinile ei. Nu era nevoie

să spună nimic. Printre lacrimi pline de durere, a zâmbit uşor. Imaginea era clară – muriseră împreună. Oamenii din jurul nostru au format un şir lung de la pârâu până la noi, trimiţând din mână în mână găleţi pline cu apă, ceea ce ne-a permis să spălăm rocile şi oasele lipite laolaltă. După ce le-am spălat şi am potrivit bucăţile de rocă aşa cum fuseseră în groapă, am putut să desluşim ultimele clipe de viaţă ale părinţilor ei. Sau ultima clipă. Când valul de noroi s-a apropiat, s-au căţărat în fântână, crezând că ea îi va proteja. Şi i-a protejat, până când un val mare de nouă metri a acoperit fântâna, împingându-i în jos. Tatăl Leenei n-a mai putut să se ţină de marginea fântânii. Judecând după felul în care oasele mai mici şi mai fragile ale mamei ei erau cuprinse de ale lui, era clar că el o protejase de noroiul caustic din jurul lor, care în cele din urmă i-a târât la fundul fântânii, unde ultimul lor minut de viaţă a rămas captat astfel pentru totdeauna. Nu-i cunoscusem niciodată, deci nu pot să comentez nimic despre felul în care au trăit, dar pot să vorbesc despre felul în care au murit. Capul mamei se odihnea pe umărul tatălui. Era o imagine de netăgăduit. Degetele lor erau împletite. Încleştate laolaltă. Când cei din jur au văzut asta, au suspinat şi au clătinat din cap. Bătrânele au plâns. Tinerele şi-au dus mâna la gură. Bătrânii şi-au scos pălăriile şi şi-au făcut semnul crucii. Părerea mea de nespecialist este că muriseră aproape de suprafaţă, înghiţiţi într-o pungă de noroi. Apoi, în clipele imediat următoare, când noroiul s-a răcit, s-a întărit şi a devenit tare ca piatra, s-a desprins de peretele fântânii şi a căzut în hău. Ţinând seama de greutatea lui, a străbătut puţul fântânii ca un glonţ cilindric uriaş, ajutat şi de apă. Coloana de piatră a căzut o sută douăzeci de metri şi s-a oprit peste izvorul dedesubt, astupând fântâna ca un dop, zăgăzuind apa şi îngropându-i pe părinţii Leenei.

Vestea s-a răspândit repede. Gringoul de la capătul funiei găsise trupul lui Alejandro Santiago Martinez şi al soţiei sale. Curând drumul spre munte s-a umplut de oameni care au venit de peste tot din împrejurimi să-şi aducă omagiul. În timpul nopţii au venit din ce în ce mai mulţi oameni pe jos, în căruţe trase de cai şi cu autobuzele. Aproape de miezul nopţii, ne-am uitat în josul muntelui şi am văzut un şir de oameni urcând ca furnicile. Leena a privit uimită scena aceasta, pe care n-o mai văzuse niciodată în viaţa ei, m-a prins de braţ şi a trecut de la tristeţe şi durere la zâmbet şi bucurie adâncă. La îmbrăţişări primite şi oferite. Ore întregi, a

stat pe vârful muntelui mulţumindu-le celor veniţi ca să-şi aducă ultimele omagii.

Când s-a crăpat de zi şi mi-a cerut s-o duc pe munte în camioneta lui Colin şi când a văzut câţi oameni îşi aminteau încă de mama şi de tatăl ei, câţi oameni campaseră de-a lungul drumului, câţi oameni veneau încă, ceva s-a eliberat înlăuntrul ei şi plânsul i s-a transformat în dans. M-a rugat să-l las pe Paulo să conducă, iar noi doi să parcurgem pe jos ultimii cinci kilometri până în vârf, unde erau adunaţi peste cinci mii de oameni.

Văzând mulţimea de oameni, m-am întors spre Paulo şi i-am dat toţi banii pe care-i aveam. Câteva mii de dolari. I i-am dat pe toţi. Dar el mi-a zâmbit, m-a bătut pe umăr şi a clătinat din cap: „Nu-i nevoie." Şi-a plimbat braţul peste marea de feţe: „Nicaragua plăteşte de data asta." A avut dreptate. Focuri de tabără s-au aprins în lumina zorilor; iar aerul s-a umplut de mirosul de tortilla, orez şi fasole. Porcii erau aduşi pe munte în lese şi apoi sacrificaţi cu zecile, iar după ce erau sacrificaţi, bărbaţi transpiraţi îi roteau încet deasupra tăciunilor albi pe care i-au alimentat şi i-au scormonit toată ziua. Într-un hambar din apropiere, mai multe bătrâne au şezut ore întregi măcinând boabe de cafea ca să pregătească suficientă cafea de pe plantaţia lui Alejandro pentru ca toată lumea să bea şi să-şi amintească. Grupuri de femei purtând şorţuri şi baticuri pe cap au curăţat şi au mărunţit legume, altele au copt pâine după pâine, îngrămădindu-le în coşuri uriaşe. Leena m-a luat de braţ şi am luat-o împreună printre corturi, hamacuri şi focurile unde se gătea, ca să vedem pregătirile. A mulţumit sutelor de oameni care îi cunoscuseră pe părinţii ei ori fuseseră influenţaţi într-un fel sau altul de viaţa tatălui ei. De vieţile lor. Leena era neobosită. A fost o zi solemnă, încărcată cu o tristeţe plină de reverenţă care năştea o bucurie însufleţită. Nenumăraţi copii, mame care alăptau şi bătrâni s-au apropiat de Leena şi i-au strâns mâna ori au îmbrăţişat-o. Onoarea care i se făcea era diferită de tot ce văzusem vreodată.

Din cauza numărului mare de oameni sosiţi şi al celor despre care se zvonea că vor veni de dincolo de Managua – o călătorie de opt ore cu autobuzul – înmormântarea a fost amânată până a doua zi. Problema, una mare, era apa. Au reuşit să pregătească mâncarea şi, cumva, au instalat suficiente latrine, dar pe munte nu exista apă curată. Pe la amiază, Leena s-a apropiat de mine transpirată şi îngrijorată, şi m-a întrebat: „Câtă apă crezi că poate să transporte maşina ta?"

„Câteva sute de litri. De ce? Ce s-a întâmplat?"

„Asta n-ajunge pentru toată după-amiaza, poate nici măcar pentru un sfert dintre oameni." A clătinat din cap, şi-a scos baticul şi şi-a şters cu el gâtul şi faţa. Începea să se simtă înfrântă. „Oamenii ăştia şi-au băut aproape toată apa pe drumul până aici. E foarte cald şi se vor deshidrata până mâine, apoi vor trebui să se şi întoarcă acasă. Împinşi de sete vor bea din pârâul care străbate păşunea mai sus, şi mulţi vor ajunge acasă bolnavi sau într-o stare mai rea decât au fost când au venit."

M-am întors spre Paulo, care era la fel de îngrijorat. Zaul stătea lângă el. „Cât de în putere vă simţiţi voi doi?"

Paulo a ridicat din umeri: „*Hermano?*"

Zaul a clătinat din cap: „Sunt încă destul de slăbit, dar voi face tot ce-i nevoie."

Am pornit spre fântână. „Am o idee. Sunt şanse mici, dar totuşi s-ar putea să funcţioneze. Apoi m-am întors spre Paulo şi i-am spus: „Am nevoie de o bucată de metal mai ascuţită. Ca un fel de pană de fixare când crapi lemne. Capătul unei securi sau suliţe. Ceva lung, ascuţit şi puternic."

A ridicat un deget şi a dispărut spre şopronul tractorului, timp în care cu mi-am pus hamul. Chipul Leenei exprima neîncredere. Paulo s-a întors cu o rangă lungă de un metru şi jumătate, cu vârful uzat la un capăt şi bont la celălalt, din cauza lovirilor repetate asupra lui. Problema era că aveam nevoie şi de un ciocan, dar nu de unul prea lung, fiindcă n-aş fi fost în stare să-l mânuiesc acolo jos. Paulo mi-a dat un baros de treizeci de centimetri, pentru care aveam spaţiu de manevră, cu capul de oţel cântărind trei kilograme.

Am legat ambele unelte de ham şi le-am coborât în groapă, astfel încât să atârne sub mine în timpul coborârii. Înainte să-mi încep coborârea le-am spus lui Paulo şi lui Zaul, iar Leena a ascultat atentă: „Am nevoie să-mi faceţi o favoare. Când trag tare de funie, să mă scoateţi cât puteţi de repede."

Paulo şi-a scos cămaşa, a scuipat în palme şi a trecut funia prin roata de deasupra fântânii, apoi a înfăşurat-o de două ori pe după pom şi şi-a trecut-o în jurul şoldurilor.

După ce mi-am verificat lanterna de cap, mi-am desprins picioarele de pe marginile fântânii, am atârnat o clipă suspendat la suprafaţă şi apoi Paulo a început să mă coboare în groapă în ceea ce speram să fie ultima coborâre. Când lumina a devenit din ce în ce mai slabă în jurul meu şi

întunericul m-a înconjurat din toate părţile ca o pătură, m-am gândit la nepotrivirile din viaţa mea. Puţine lucruri din ea aveau sens.

Funia deasupra mea era întinsă precum corzile pianului. Viaţa mea acolo jos, atârnând suspendat de câteva fire împletite, era hazardată. Aş fi putut să mă caţăr pe pereţii fântânii dacă funia se rupea, dar dacă aş fi alunecat, ar fi fost ultima dată când aş fi alunecat.

În sfârşit, ranga şi ciocanul s-au izbit cu un zdrăngănit de roca dedesubt şi picioarele mele au atins fundul gropii. Apa îmi ajungea până la glezne. Era greu să-mi dau seama dacă apa în care stăteam picura de sus ori se infiltra de jos. Spaţiul din jurul meu – deşi puţul fântânii avea un diametru mai mic de un metru şi douăzeci de centimetri – era aici destul de larg, aşa încât nu ajungeam cu degetele la pereţi atunci când ridicam mâinile la orizontală. Pereţii unde presiunea apei săpase o cavitate de-a lungul anilor erau netezi.

Apa era rece, diferită ca temperatură de apa în care stătusem de când începusem să sap. Înainte, noroiul fusese lipicios şi apa călduţă, dar aceasta era diferită. Era ca apa unui râu de munte. Rece şi, când am luat-o în căuşul palmelor, limpede. Am îngenuncheat şi mi-am trecut vârful degetelor peste roca de sub apă, încercând să simt un şuvoi. O curgere. Deşi nu simţeam nicio infiltraţie, apa devenea tot mai rece. N-aveam nicio îndoială că sub picioarele mele era un loc unde roca şi apa erau mai reci.

Ranga şi ciocanul erau o problemă. Dacă dădeam de apă şi trebuia să ies repede, nu voiam să le las pe fundul fântânii ca să umple apa cu rugină şi să-i intoxice pe cei de la suprafaţă, de aceea m-am asigurat că legăturile lor erau bine strânse. Nu ştiam ce se va întâmpla când aveam să străpung stânca, dar bănuiam că situaţia nu va fi lină.

M-am sprijinit bine pe picioare şi am fixat vârful răngii în centru. Am apucat cu putere ciocanul, l-am ridicat de câteva ori deasupra capului şi l-am coborât deasupra răngii ca să mă asigur că am destul loc ca să-l mânuiesc, apoi m-am întrebat unde va cădea ciocanul dacă ratam ţinta ceea ce era nu numai posibil, dar şi probabil.

Ezitasem destul, oamenii erau însetaţi. Am ţinut ranga pe rocă cu mâna stângă şi am ridicat ciocanul pe care-l aveam în mâna dreaptă. Nu sunt sigur dacă din cauza poziţiei mele ghemuite sau din alt motiv, atenţia mi-a fost atrasă de roca de la nivelul ochilor mei. Era o bucată netedă de rocă pe care fuseseră gravate nişte cuvinte. Nu puteam să le deslușesc, fiindcă erau acoperite cu noroi, dar după câteva minute de examinare a literelor

şi de urmărire a rândurilor săpate în stâncă, i-am zâmbit bătrânului. Fusese evident mai scund decât mine şi, cu toate că nu-şi gravase numele, semnătura lui era clară. Am spălat peretele de câteva ori ca să mă asigur că nu greşesc. Scria: „AGUA DE MI CORAZÓN".

M-am gândit să scot bucata aceea de stâncă şi să i-o dau Leenei, dar făcea parte din întreg şi nici chiar Michelangelo n-ar fi putut să scoată bucata aceea din puţ. Trebuia să rămână aici. Dacă aş fi avut telefonul la mine, aş fi putut să-i fac o poză, dar locurile subterane reci şi jilave nu sunt potrivite pentru aparatele electronice, de aceea îl lăsasem în maşină. Înscrisul acesta avea să rămână între mine şi bătrân.

Fiindcă pierdusem deja destul timp, am ridicat ciocanul, am fixat ranga şi am lovit-o cu ciocanul cât am putut de tare, împingând-o în stânca de sub picioarele mele.

Nimic.

Am aşteptat puţin, crezând că ceea ce avea să se întâmple se va întâmpla peste câteva clipe.

Tot nimic.

Am lovit iarăşi. Niciun răspuns. Şi iarăşi. Răspunsul pe care l-am primit a fost tăcerea, nu apa. Am lovit-o de şase sau de opt ori. Apoi de încă douăzeci. Dar nimic nu se întâmpla în groapa aceea. În ora ce a urmat, am cioplit, am găurit şi am lovit stânca, fără să progresez prea mult. Braţul drept mă durea cumplit, iar braţul şi mâna stângă îmi erau lovite şi zdrelite de la ranga care, după ce era izbită de ciocan, îmi aluneca sau îmi cădea din mână. Eram din ce în ce mai frustrat fiindcă aveam convingerea că apa era undeva aproape, căci stăteam în „apă nouă". Epuizat şi nevrând să ies la suprafaţă, m-am aşezat şi mi-am cufundat mâinile în apa ce-mi ajungea până peste glezne. Ştiam că nu fusese atât de adâncă atunci când coborâsem aici. Trebuia să vină de undeva, fiindcă era mai multă, dar în mod cert nu venea de jos. Cred că mi-ar fi fost mai uşor să străpung stânca Gibraltarului. M-am lăsat pe spate şi m-am uitat la cercul de lumină de deasupra mea. Abia atunci am simţit picătura.

Pe gât.

M-am întors şi am văzut că imediat sub stânca unde Alejandro îşi gravase inscripţia era o mică scobitură sau cavitate care, oricât de ciudat ar părea, era la nivelul inimii. Nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama că piatra din mijlocul cavităţii avea o textură diferită faţă de cea din jur. Când am studiat semnele vechi de ciocan şi de daltă făcute în stânca

din jur, stânca cea nouă mi-a sărit imediat în ochi. Era mai plată. Mai poroasă. Şi nu avea semne de daltă. Mi-a trebuit un minut ca să pricep că puterea şi presiunea alunecării de teren astupaseră fântâna. Fără să mă gândesc prea mult, am lovit-o cu ciocanul şi frecvenţa picurilor a crescut. O altă lovitură, şi picuratul s-a transformat într-un mic şuvoi neîntrerupt. Hotărât să termin odată pentru totdeauna, m-am tras puţin înapoi şi am izbit ciocanul de stâncă.

Proastă idee.

Evident, toate loviturile mele slăbiseră dopul şi mai era nevoie doar de o lovitură decisivă. Piatra de mărimea unei mingi de bowling a ţâşnit pe lângă faţa mea, urmată de un şuvoi puternic de apă care m-a izbit de perete şi m-a ţintuit de el cu o forţă căreia nu mă puteam împotrivi. Capul mi-a ricoşat şi toată lumea s-a întunecat. Lanterna dispăruse şi mi-a fost greu şi să rămân conştient. Apa a umplut cavitatea şi mi-a ajuns până la gât înainte să-mi dau seama ce se întâmplă.

În întuneric, am tras puternic de funie, după care a urmat un mic suspans. Apoi, dintr-o dată, funia a vibrat şi m-a scos cu putere din apă. Am inspirat adânc aer în piept o jumătate de minut şi m-am ţinut bine de funia de deasupra mea. Picioarele abia mi-au ieşit din apă când am constatat că ceva de jos mă ţinea agăţat de fundul gropii. Sfoara s-a întins şi m-am trezit prins la mijloc între o forţă care mă trăgea în sus şi o forţă de sub mine care nu ceda. Apa creştea în jurul meu cu o forţă extraordinară, umplând repede puţul. În câteva secunde m-a acoperit, dar eu am rămas suspendat în puţ, incapabil să mă eliberez. Mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi dau seama că funia de care era legată ranga era întinsă la maximum şi nu voia să cedeze. Asta însemna că ranga era blocată jos şi mă împiedica să ies. Am bâjbâit în întuneric, am găsit-o în sfârşit înţepenită orizontal în puţ, acolo unde acesta se îngusta. Singurul mod în care puteam s-o urnesc de acolo era să cobor iarăşi jos, adică exact ceea ce trasul puternic de funie le spusese lui Paulo şi lui Zaul că nu vreau să fac. Ei trăgeau din răsputeri, crezând că asta vreau.

Apa mă înghiţise de mult, iar eu mă răsuceam şi mă învârteam în puţ, prins între cei ce mă trăgeau în sus şi ranga ce mă ţinea jos. În timp ce atârnam aşa, mi-a trecut prin gând că puteam să mor înecat în puţul acela, şi urma să ies la suprafaţă abia peste câteva zile sau săptămâni, când ceea ce mă ţinea jos avea să-mi dea drumul.

Reacţia mea la gândul acesta a fost ciudată. Nu m-am temut, nu frica a

fost principala emoţie care m-a cuprins. Vreau să spun, voiam să trăiesc, dar dacă m-aş fi înecat în groapa aceea întunecată, eram gata să recunosc c-o meritam. Oricine mi-a văzut chiar şi în treacăt viaţa putea fi de acord cu asta. Nu eram un om bun, nu fusesem niciodată, şi influenţa mea asupra restului lumii nu fusese pozitivă. Când viaţa mi s-a derulat în faţa ochilor ca o casetă video pe repede înainte, am văzut mai multe lacrimi decât zâmbete. Mai mult mânie decât râsete. Păcatul vieţii mele fusese şi a rămăsese indiferenţa şi, în clipa aceea, îmi era indiferentă propria moarte. Ceva adânc în mine era cu siguranţă disfuncţional.

Şocul apei reci mi-a încetinit mişcările, şi încercările mele de a mă elibera erau cel mult firave. Din ce în ce mai slăbit şi începând să am o nevoie disperată de aer, emoţia care m-a copleşit poate fi descrisă cel mai bine ca mâhnire, chiar tristeţe, la gândul că moartea mea o va îndurera pe Leena. Aş fi fost a treia persoană din viaţa ei care ar fi murit în groapa asta şi unul din cei trei mii de oameni care au murit pe muntele acesta. O altă cruce albă împlântată în pământ care să împungă inima Leenei ca un ac.

Deşi mie mi-era indiferent ce se întâmpla cu mine, nu-mi era indiferent cum o va afecta asta pe Leena, şi dacă în mine dormea un uriaş, gândul acesta a fost ceasul lui deşteptător.

Disperat, am întins mâinile înainte spre pereţii lunecoşi ai puţului şi m-am pregătit să mă împotrivesc forţei exercitate de Paulo şi Zaul. Forţa care mă trăgea în sus a crescut, ceea ce însemna că li s-au alăturat şi alţii. Din motive pe care nu le înţeleg nici acum, la suprafaţă a fost o pauză, o scurtă slăbire a funiei. Mai degrabă o ondulaţie a funiei. Şi în milisecunda aceea, am lovit cu piciorul sub mine încercând să întorc ranga aceea asemenea braţelor ceasului. Orice, numai s-o slăbesc din strânsoare. Când funia s-a întins ultima oară şi a tras de hamul meu cu o forţă mai mare ca oricând, am mai izbit ranga o dată cu piciorul. Aceasta s-a mişcat, s-a întors vertical şi forţa opusă a mâinilor care trăgeau de celălalt capăt al funiei m-a propulsat spre suprafaţa pământului. Incapabil să mă împotrivesc şi atent la o coloană din ce în ce mai îngustă de lumină din mintea mea, mi-am strâns braţele pe lângă corp şi am încercat să opun cât mai puţină rezistenţă posibil.

Ultimul meu gând a fost amintirea celei mai rapide curse de o milă pe care o alergasem vreodată. Se întâmplase într-o seară, pe o pistă, singur. Alergasem mila în patru minute şi şapte secunde, dar nu reuşeam să depăşesc bariera de patru minute. Mânios şi frustrat, am încălţat pantofii

de alergare, mi-am luat poziţia la linia de start, am apăsat pe butonul „start" al ceasului de mână şi am ţâşnit. Primele trei ture au fost dureroase, dar nici pe departe ca a patra. Îmi amintesc că, ajuns la ultima turnantă, când am mai avut de parcurs o sută sau cincizeci de metri, lumea s-a strâns în jurul meu şi lumina din faţa ochilor mei s-a îngustat. Cred că am alergat ultimii optsprezece metri într-o stare aproape de inconştienţă. Am trecut linia de finiş, m-am prăbuşit, m-am rostogolit şi abia apoi am apăsat pe butonul „stop". Câteva clipe mai târziu, mi-am recăpătat suflul şi am citit timpul: 3:58. Îmi aduc aminte că m-am ridicat în picioare pe pistă, clătinându-mă puţin, m-am mai uitat o dată la cadranul ceasului, şi abia după aceea am apăsat pe „ştergere." Reuşisem. Asta era tot ce conta.

Înţepenit în puţul acela, în timp ce plămânii foloseau ultimul strop de oxigen din trupul meu, mi-am amintit de momentul acela şi de sentimentul pe care îl avusesem atunci. Unul bun pentru lăsarea cortinei. Când tunelul din mintea mea s-a îngustat şi lumina s-a diminuat, am cedat. Luptasem destul.

Nu ştiu cât am rămas în starea aceea, fiindcă nu sunt sigur că mai eram acolo. Într-o schimbare ciudată de perspectivă, îmi amintesc că mă uitam în jos din manghier la Paul, la Zaul, la Leena şi la alte câteva zeci de oameni care trăgeau frenetic de funie. Mâinile lui Paulo sângerau şi faţa îi avea o expresie înnebunită. Leena ţipa. Zaul se agăţa de funie cu toată puterea pe care o avea şi îmi amintesc că m-am gândit *Uau, ce puternic e*.

A fost o senzaţie stranie.

Nu ştiu dacă am murit sau am leşinat doar, sau dacă sufletul meu a părăsit trupul, dar am simţit o strâmtorare şi o compresie a trupului, cum nu mai simţisem niciodată, însoţită de o întunecime pe care nu o puteam explica. Apoi, fără niciun avertisment şi fără explicaţie, fântâna m-a scuipat din gura ei şi m-a aruncat pe pământ, înconjurat de o sută douăzeci de metri de funie încolăcită şi de mulţi oameni transpiraţi care gâfâiau. Îmi amintesc că cineva şi-a lipit gura de gura mea şi a introdus aer în plămânii mei, apoi cineva s-a urcat pe pieptul meu. În sfârşit, îmi amintesc că am vomitat şi după aceea am inspirat cel mai minunat şi mai dulce aer din viaţa mea.

Când mi-am revenit şi simţurile mele au început să trimită semnale către creier, am auzit ţipete, râsete şi plânsete, şi-mi amintesc că nişte mânuţe se agăţau strâns de gâtul meu. Apoi îmi amintesc o altă faţă, mai matură, frumoasă şi asemănătoare celei dinainte, lipită de faţa mea.

De asemenea, îmi amintesc că m-am întors din lumea aceea rece, întunecată, mută şi murdară la lumină şi la sunet, cu Leena lipindu-şi, plângând şi râzând în acelaşi timp, faţa udă de lacrimi de faţa mea.

A fost o naştere minunată.

După ce mi-am recăpătat suflul şi am deschis ochii, Paulo m-a ridicat în picioare, iar eu m-am străduit din răsputeri să-mi recapăt echilibrul şi să-mi forţez ochii să se adapteze la lumină. El stătea în faţa mea, ţinându-mă de braţe cu mâinile lui puternice şi însângerate. M-a scuturat de pământ, a dat din cap şi şi-a trecut mâna peste faţă, reuşind doar să-l întindă şi mai tare. A încercat să spună ceva, dar abia dacă a reuşit să bâiguie câteva cuvinte. Într-un sfârşit, a clătinat degetul arătător în faţa mea asemenea unui ştergător de parbriz şi mi-a zis singurele cuvinte pe care a fost în stare să le zică: „Nu mai sapi."

Îmi amintesc că am izbucnit în râs şi m-am gândit: *De acord.*

În următoarea oră, în jurul fântânii a fost multă veselie. Bătrânii nu-şi aminteau ca fântâna să fi avut vreodată forţa pe care o avea acum. A aruncat dopul, care a descris un arc şi a căzut pe pământ, creând un şuvoi de adâncimea unei tibii, care a umplut vechea albie secată în care cursese odată.

După crearea acelui parc acvatic improvizat au apărut în jur de o sută de copii, care au întins spre mine ambele mâini, apoi s-au jucat râzând. Nu mai văzusem niciodată pe cineva distrându-se atât de copios. Bătrânii, care-şi aminteau cum fusese fântâna în trecut, s-au apropiat de mine ca să mă îmbrăţişeze şi să-mi strângă mâna. Leena stătea lângă mine şi-mi traducea. Paulo împreună cu câţiva bărbaţi de pe plantaţie au securizat fântâna şi au construit o barieră improvizată de lemn ca să-i ţină pe copii departe, până când aveau să construiască ceva permanent. Şi cu toate că eram recunoscător pentru mulţumiri şi atenţie, a fost ceva care mi-a plăcut mai mult. Toată după-amiaza Leena nu s-a dezlipit nicio clipă de lângă mine.

După-amiaza a trecut, iar seara şi-au făcut apariţia tot mai mulţi oameni. O echipă de adulţi a fost desemnată de Paulo să-l ajute să creeze un punct de alimentare şi un punct de scurgere, ca bătrânii să-şi poată umple găleţile. Au reuşit. Muntele – atât oamenii cât şi pământul – erau hidrataţi.

La fel şi eu. Îmi făcusem plinul în aşa fel încât nu m-ar fi deranjat să nu mai beau tot restul zilei.

Împreună cu Leena m-am plimbat sub pomi printre corturile, hamacele şi focurile de tabără ale acelora care veniseră pentru înmormântarea tatălui său. Cred că am auzit sute de relatări despre tatăl ei şi despre felul în care a ajutat pe cineva sau a arătat bunătate faţă de altcineva.

Atenţia pe care am primit-o ca gringo care „a străpuns pământul şi a scos apa" era comparabilă cu atenţia de care se bucură o vedetă rock. Oamenii voiau să mă atingă, să mă îmbrăţişeze, să-mi strângă mâna, să-mi ofere mâna lor în semn de omagiu şi cinste. Pe la miezul nopţii, Paulo ne-a dus acasă. Leena m-a întrebat dacă vreau să mă îmbăiez, dar am refuzat cu un semn al mâinii, spunând: „Cred c-am avut parte de destulă apă astăzi." Câteva secunde mai târziu dormeam deja.

Dimineaţă m-am trezit în mirosul focului de lemne, al cafelei care fierbea şi al duduitului făcut de căderea unui mango pe acoperişul de tinichea. Trei dintre lucrurile mele favorite. Zaul dormea alături. Arăta mai bine. Culoarea i se întorsese în obraji, părul îi crescuse puţin şi aspectul lui general sugera că nu mai era chiar aşa de furios pe lume. Isabella îl îmblânzise. Poate că şi Nicaragua.

Am ieşit puţin nesigur pe picioare şi am găsit-o pe Leena aşteptându-mă cu un zâmbet şi o cană cu cafea. În curtea retrasă din spatele casei, făcuse ceva ce rareori făcea. Îşi lăsase părul pe spate. Înainte să mă trezesc, făcuse duş, îşi spălase părul şi acum stând jos îl descâlcea cu peria. Era o fereastră în intimitatea vieţii ei. Ştiam destul de multe despre cultura din Nicaragua ca să înţeleg că femeile acceptau puţine persoane într-un moment atât de intim – şi atunci, de obicei doar alte femei, soţul sau copiii. Era o formă de revelare accesibilă doar câtorva. M-am aşezat, am sorbit din cafea şi m-am bucurat de darul acelei privelişti.

Leena ceruse ca părinţii ei să fie îngropaţi într-un singur sicriu, dar cu două cruci. Prin urmare Paulo, Zaul şi cu mine am mers în oraş ceva mai târziu în ziua aceea, am cumpărat cherestea şi am făcut sicriul şi crucile. Eram bucuros că exersasem înainte pe sicriul lui Roberto, căci de data aceasta am adus câteva îmbunătăţiri. Colţurile erau mai curate şi capacul se închidea mai bine. Cred că Hack ar fi fost impresionat. Paulo şi Leena

păreau foarte mulţumiţi, şi asta era tot ce conta. Când l-am încărcat în lada camionetei, Zaul m-a întrebat: „Mă înveţi şi pe mine cum se face?"

„Sigur. Îţi place să lucrezi în lemn?"

„Nu ştiu. N-am mai făcut-o niciodată. Dar mi-ar plăcea să încerc." Fiindcă crescuse cu atâtea privilegii, erau multe lucruri pe care Zaul nu le făcuse. Dovadă că banii nu pot cumpăra experienţa.

Leena a găsit cumva timp ca să ne cumpere lui Zaul şi mie cămăşi albe cu mânecă lungă, codul vestimentar naţional pentru bărbaţi în Nicaragua. Am făcut duş şi apoi toţi cinci am urcat pe munte în camioneta lui Colin. De când ne întorseserăm aici cu Zaul ca să se recupereze, acesta se împrietenise repede cu Paulo. Zaul se pricepea la mecanică, sau la felul cum funcţionează lucrurile, mai bine decât crezusem eu iniţial. Paulo şi-a dat seama de asta şi îi cerea mereu ajutorul ca să repare câte ceva, căci în Nicaragua era tot timpul ceva stricat. Prin urmare, au devenit de nedespărţit şi, cred eu, Zaul a început să-l aprecieze şi să ţină la bătrânul lucrător de pe plantaţiile cu trestie de zahăr. În timp ce urcam pe munte, eu şedeam în spate cu Leena şi cu Isabella, iar Zaul şedea în faţă şi îşi muta privirea de la şosea la Paulo, care conducea. Mintea îi lucra şi zâmbetul lui slab m-a înştiinţat că ceea ce vedea îl făcea fericit. Vedeam rotiţele învârtindu-i-se în cap şi bănuiam ce vrea să facă, dar pricepeam că în el se dădea un conflict interior. Zaul voia să-i dea camioneta lui Paulo, dar ştia că-i luase deja tatălui său prea multe lucruri pe care nu avea dreptul să le ceară sau să le dea. Oarecum dezumflat, s-a uitat afară pe geamul lateral, sugându-şi buza. L-am bătut uşor pe umăr şi l-am întrebat: „La ce te gândeşti?"

Mi-a răspuns fără să se uite în spate. „Mă gândeam că am făcut destule prostii."

„Cum aşa?"

„Am pierdut şi risipit o grămadă de bani, şi acum când vreau să fac un lucru bun nu mai am bani sau nu mai am dreptul să cer."

M-am întins în faţă şi i-am zis, privindu-l pe Paulo: „Îi stă bine conducând maşina asta, nu-i aşa?"

Paulo era atent la drumul din faţa lui şi, fiindcă ştia doar puţină engleză, nu înţelegea ce vorbim. Gestul de aprobare al lui Zaul a fost însoţit de o încruntare: „Aşa-i."

„Fă-o," i-am zis, arătând în direcţia lui Paulo.

Dar el a clătinat din cap: „Am cauzat destule – "

„O să discut eu cu tatăl tău. Fă-o. Fă ceva bun de data asta."

S-a uitat înapoi la mine, apoi la Paulo. A rumegat ideea câteva minute, până când am ajuns în vârful muntelui, unde părea că aproape toată Nicaragua a venit peste noapte la înmormântare. Am coborât din camionetă şi Paulo i-a întins cheile lui Zaul; Zaul s-a uitat la camionetă şi l-a întrebat: „Frumoasă camionetă, nu?"

Paulo a încuviinţat cu o mişcare emfatică a capului şi şi-a şters sudoarea de pe faţă cu o batistă albă murdară.

Zaul l-a îmboldit în continuare: „Îţi place?"

Mâinile lui Paulo erau jupuite şi o palmă îi supura din cauza funiei. „Cea mai frumoasă maşină din Nicaragua." Alt gest de aprobare din cap: „Dumnezeu conduce maşina asta."

Zaul a luat cheile de la Paulo, le-a aruncat în aer şi le-a prins înapoi, iar când Paulo a dat să plece, l-a tras de mânecă. Paulo s-a întors, Zaul i-a luat mâna, i-a întors-o cu palma în sus şi i-a pus cheile în centrul palmei: „E maşina ta."

Faţa lui Paulo arăta că n-a înţeles. Zaul a strâns degetele lui Paulo în jurul cheilor şi i-a închis încet mâna.

„E-a ta acum. Tu... tu păstreaz-o."

Paulo s-a uitat la mine, apoi iarăşi la Zaul şi a zâmbit stânjenit: „Eu nu – "

Zaul i-a făcut semn cu mâna: „Eu – " şi a arătat spre mine: „Noi... vrem să ţi-o dăm. E a ta acum." A tăiat aerul cu mâna pe orizontală, spre pământ: „Pentru totdeauna."

Paulo s-a uitat la chei, la camionetă, la Leena, apoi la mine. Eu am dat afirmativ din cap: „Ar trebui s-o iei."

Paulo a oftat adânc, oftat care părea să acompanieze o ezitare simulată şi şi-a şters fruntea – lucru pe care îl făcea când era transpirat şi când avea nevoie de timp ca să se gândească. Şi-a împăturit batista, a pus-o înapoi în buzunar şi şi-a pus mâna pe umărul lui Zaul. S-a uitat la el câteva secunde. Era evident că mintea lui lucra, dar buzele i-au rămas mute. A încercat de câteva ori să vorbească, dar n-a putut. În cele din urmă a dat din cap, şi-a îndesat tare pălăria lui jerpelită, a introdus cheile în buzunar şi a plecat spre un grup de oameni. Isabella şi-a pus mânuţa în mâna mea, în timp ce toţi patru l-am urmărit pe Paulo plecând. Leena şi-a pus braţul în jurul umerilor lui Zaul şi i-a zis: „Să nu te simţi jignit. Nu ştie cum

să-ţi mulţumească. Nimeni nu i-a dat niciodată ceva atât de valoros şi asta depăşeşte capacitatea lui de pricepere."

Zaul a zâmbit larg, arătându-şi dinţii. A fost prima dată, în aproape zece ani, când l-am văzut cu adevărat fericit. A urmărit cum umerii laţi ai lui Paulo s-au lăţit şi mai mult în timp ce păşea. „Îmi place să dau lucruri. E un sentiment mai plăcut decât să primeşti. În plus, sunt sigur că va avea mai multă grijă de ea decât mine."

Nici măcar bătrânii nu-şi aminteau să fi văzut o înmormântare cu atâţia oameni. Alaiul s-a întins pe un kilometru şi jumătate în urma sicriului. A durat o oră întreagă pentru ca procesiunea să ajungă la cimitirul unde Leena a adăugat două cruci noi în pământul din Valle Cruces. Biserica ce slujea oamenii de pe plantaţie instalase un microfon şi două difuzoare mari ca Leena să se poată adresa mulţimii, ceea ce a făcut cu o graţie şi o stăpânire de sine pe care n-o mai văzusem niciodată.

La încheierea serviciului, Paulo şi cu mine i-am coborât pe părinţii Leenei în groapă, unde ea – vrând ca şi cei veniţi de departe să simtă că au îndeplinit un rol în îngroparea lor – i-a invitat pe toţi să arunce pământ peste sicriu. Oamenii au aşteptat până la înserat să îndeplinească momentul acesta de ultimă despărţire. Dacă un munte poate să vindece, Leena a ştiut că dând şirului nesfârşit de îndoliaţi şansa să-i acopere pe părinţii ei cu acelaşi pământ care îi ucisese, îi ajuta să accelereze procesul de vindecare. Dacă sufletul acelor oameni se frânsese când mama şi tatăl ei au murit, îmbrăţişările ei i-au ajutat să şi-l vindece. Fisura, rana deschisă, s-a închis, şi Leena a fost cea care a închis-o.

Până în clipa aceea, n-am putut spune concret ce mă atrăgea atât de mult la Leena. Desigur, era frumoasă. Fermecătoare, chiar. Dar asta era o parte infimă din tot ce reprezenta ea. Mai era ceva, şi în timp ce am urmărit-o, simţindu-mă întunecat şi murdar, cum vindecă sufletul câtorva mii de oameni, al unei regiuni, am înţeles că aprindea o lumină oriunde mergea. Umbla cu o lanternă de cap. Era un tren care se apropia în mare viteză. Un soare la răsărit. Păşea fără teamă în întuneric şi, când o făcea, întunericul se trăgea înapoi ca un sul de hârtie.

Era deja întuneric când am ajuns în sfârşit la picnic. Leena a dansat cu oamenii, a râs, a mâncat, şi a râs iarăşi. Isabella alerga de la mama ei

la mine, la Zaul şi la Paulo. Era murdară de mâncare din cap până în picioare şi pe la zece am dus-o la bazin, unde părinţii îşi spălau copii, şi am spălat-o. I-a plăcut la nebunie.

Am văzut-o pe Leena urmărindu-ne de la distanţă. Hotărârea mea de a-i mărturisi rolul meu în prăbuşirea acestui loc se clătina tot mai mult. Ce mai conta? Părinţii ei fuseseră găsiţi, oamenii erau fericiţi. A existat o încheiere. Ştia că e iubită. Nu era oare egoist din partea mea să-mi doresc să-i spun? Să îmi descarc povara de pe suflet şi s-o arunc pe sufletul ei sub pretextul că sunt sincer, când în realitate voiam doar să mă simt eu mai bine? N-am putut răspunde la întrebarea asta. Tot ce ştiam era că purtam o povară şi că nu eram sigur unde va cădea când o voi lăsa jos, sau cât rău va produce.

Totuşi, pentru prima dată în viaţa mea, adevărul mă mânca. Precum benzina într-un pahar de polistiren, mă mânca din interior. Chiar şi Zaul a observat asta. „Te simţi bine, unchiule Charlie?"

Privind-o pe Leena, mi-am adus aminte când o văzusem prima dată. Mi-am amintit instantaneu.

Aici. Pe muntele acesta, pe drumul ce se întindea chiar sub noi. Când închiriasem o motocicletă şi urcasem până aici, în timp ce toată lumea cobora, după ce declarasem prescrisă ipoteca. Văzusem o femeie coborând, însărcinată şi singură. Expresia pierdută a feţei sale îmi atrăsese atenţia, iar acum mi-a revenit în minte. Era Leena. O văzusem trecând pe lângă mine. O povară enormă şi nevăzută o trăgea parcă spre pământ ca o piatră de moară. Când se uitase în direcţia mea, privirea ei goală, fără viaţă, m-a străpuns cu durerea ei. Câteva secunde mai târziu, aparent neafectat, apăsasem ambreiajul şi lăsasem muntele şi oamenii lui învăluiţi în praful stârnit de motocicletă. Urcasem în avionul lui Marshall şi mă uitasem cu aroganţă de la zece mii de metri înălţime la lumea aceasta, învăluit ca într-o pătură de mirosul de avion nou, izolat de iadul fumegând pe care îl părăseam, unde Leena tocmai îşi îngropase soţul. Îngropase totul.

Zaul m-a înghiontit, aşteptând un răspuns.

Am făcut un gest de negare cu mâna şi i-am zis: „Da, da, sunt bine."

Dar şi-a dat seama că nu e aşa. Expresia feţei mă trăda. Nu eram nici pe departe bine. Chiar şi un jucător neexperimentat ca Zaul putea vedea că blufez. Dacă voiam o relaţie cu Leena, trebuia să deschid uşa dulapului din mine care conţinea acest secret. Văzând-o dansând, învârtindu-se şi

răsucindu-se, asudând şi cântând, am înţeles cât de mult mă îndrăgostisem de ea. Dovada profunzimii sentimentelor mele era reacţia viscerală ce-mi dicta să *nu*-mi ascund viaţa faţă de ea, ci să-i spun totul. Să-i spun acum, ca să nu mă răzgândesc mai târziu fiindu-mi teamă să n-o rănesc.

Am hotărât că atunci când se va ivi ocazia potrivită, să deschid uşa şi să aprind lumina. Să-i spun totul. S-o salvez de adevărul vieţii mele.

Dar n-am mai avut ocazia s-o fac.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

Auzisem de multe ori avertismentul, dar nu l-am înţeles niciodată cu adevărat: pentru fiecare acţiune există o reacţiune de o forţă egală. Valle Cruces înmormânta pe unul dintre cei mai iubiţi fermieri ai Nicaraguei. Vestea s-a răspândit repede. La fel şi vestea că doi gringos – dintre care unul tânăr cu tatuaje, care se vindeca după o bătaie – erau pe munte şi ajutau la buna desfăşurare a înmormântării. Oamenii răi au reacţionat la ştirea aceasta altfel decât majoritatea populaţiei. Ai crede că după ce mi-am păzit spatele vreme de zece ani ar fi trebuit să mă gândesc la asta, dar nu m-am gândit. Nu mi-a trecut niciodată prin cap. Şi în timp ce majoritatea nicaraguanilor s-au alăturat petrecerii, au mâncat şi au băut până s-au săturat, au râs, au cântat şi au dansat, unii n-au fost chiar atât de fericiţi. Aceşti câţiva pândeau din spatele manghierilor.

Nu m-am aşteptat deloc la asta.

Paulo mi-a făcut semn spre masa unde se servea punci că acesta se terminase. Atunci am apucat două găleţi mari şi m-am îndreptat spre fântână. Zaul mă urma la câţiva paşi în spate. Dincolo de cercul de lumină al sărbătorii, acolo unde drumul se îngusta şi devenea uşor mai neted, am auzit un târşâit. Am crezut că Zaul s-a împiedicat, dar n-a fost aşa. Când m-am întors, Zaul mi-a zâmbit. Ba chiar l-am auzit fluierând. Şi sărind de pe o piatră pe alta în lumina lunii. Apoi am crezut că nişte copii se joacă printre copaci. Iarăşi m-am înşelat.

Trei siluete masive au apărut în faţa mea, şi unul de o parte şi de alta – cinci în total – fiecare ţinând în mână un fel de bâtă. Unul părea să aibă o macetă. Fără prea mult zgomot, cel din faţa mea – fie liderul, fie cel mai îndrăzneţ dintre ei, fie amândouă – a lovit cu toată puterea, ameninţând să-mi facă ţăndări capul – dar m-am ghemuit, m-am întors şi i-am strigat

lui Zaul să fugă. În timpul acesta, alţi doi bătăuşi au apărut în spatele meu – siluetele lor îmi sugerau că erau chiar mai mătăhăloşi decât ceilalţi. După ce primul acţionase prematur şi ratase lovitura, acum aveau răbdare şi se coordonau perfect. Următoarea lovitură m-a doborât de pe picioare şi am simţit că ceva se sparge pe faţa mea. Haita s-a apropiat repede din spate şi m-au lovit toţi. Am simţit că ceva îmi crapă într-o parte a capului, apoi iarăşi o durere pe faţă, urmată de o tăietură deasupra ochiului. Am încercat să mă ridic în picioare, să fug, dar ochiul mi se umflase şi mi se închisese foarte repede, astfel că n-am mai putut vedea. Ceva tare mi-a izbit clavicula, rupând-o şi dislocându-mi umărul. M-am rostogolit, m-am sprijinit pe braţul bun, dar n-am putut vedea cu niciunul dintre ochi. Bătăuşii au profitat de ezitarea mea, s-au regrupat şi cineva m-a lovit de la spate.

Ştii toate filmele alea unde cineva în inferioritate numerică şi depăşit ca şi capacitate de luptă este lovit din spate şi reuşeşte o revenire herculeană, se ridică, parează şi înfrânge hoarda atacatoare? Ca şi cum contuziile înfiorător de dureroase de la cap şi bătăile îndurate ar sluji doar ca să-l înfurie mai tare, să-l facă mai periculos şi în cele din urmă să elibereze supraomenescul din el care zăcuse inactiv în sufletul lui toată viaţa? Ei bine, uită de toate astea. Nu degeaba Hollywoodul este renumit pentru inventivitatea sa şi pentru scenele de luptă trucate. Nu ştiam prea bine ce se întâmpla cu mine, dar ştiam că atacatorii mei erau prea mulţi. Şi prea puternici. Şi că mă băteau măr. Un recapitulare rapidă mi-a spus că ar fi bine să scap cât mai repede de ei. Mai mult, din cauza durerii îngrozitoare pe care o simţeam de la umeri în sus, tot ce-mi doream era să mă târăsc în pat şi să-mi trag cuvertura peste ochi.

Atunci m-au lovit din nou, aşa că oricum n-am avut de ales.

Când m-am trezit, oamenii ţipau şi am avut impresia că o lumină puternică strălucea deasupra mea, dar când am încercat să mă concentrez, să-mi deschid ochii, n-am putut. Îmi puteam mişca degetele de la mâini şi de la picioare, dar capul mă durea cumplit şi nu puteam rămâne conştient. Am leşinat de mai multe ori. Cineva mă ţinea în braţe şi striga incoerent, cuibărindu-mi capul în poală, în timp ce altcineva îmi apăsa fruntea. În fundal, auzeam motorul unei maşini. De undeva de aproape, vocea cuiva îmi răsuna în ureche: „Rămâi cu mine." Dar n-am avut control

asupra capacității mele de a face asta. Mintea îmi era înceţoşată. Vocea îi era spartă, şi aveam senzația că cineva îmi toarnă apă caldă pe cap. În cele din urmă, l-am auzit pe Zaul strigând şi plângând.

Am întins o mână şi din întuneric mi-a apucat-o. Îmi cerea iertare şi nu se mai oprea. Am încercat să-l liniştesc, dar era inconsolabil. Într-un final am reuşit să-l trag spre mine, să-i pun mâna pe cap, să-l apuc de păr şi să-i apropii fața la câțiva centimetri de față mea. „Zaul!" „Unchiule Charlie, uite ce ți-au – "

Leena şoptea ceva cuiva peste umărul meu. Cred că lui Paulo. Am surprins partea a doua din ceea ce-i spunea: „...moară în Managua. Nu sunt calificați să – " Un țipăt i-a acoperit cuvintele. „...va muri din cauza hemoragiei pe drumul până acolo."

În jur se instalase haosul. „Zaul – " nu-l vedeam, dar gesturile lui necontrolate îmi spuneau că nu se putea concentra la ce-i spun. Am încercată să-l fac să mă asculte cu atenție. „Sună-l pe tatăl tău. Să trimită avionul." Sângele care-mi curgea din gură îmi îngreuia vorbitul. „Să aterizeze" – am arătat spre vest – „pe şosea." Am scuipat sângele din gură. Voiam să mai spun: „Să mă ducă la Miami", dar singurul cuvânt care mi-a ieşit din gură a fost „Miami."

Leena a înțeles că ceea ce spuneam avea logică. Dacă Zaul îl suna pe tatăl lui, puteam ajunge la Miami în trei ore, dar dacă porneam de îndată cu maşina spre Managua, drumul ne-ar fi luat aproape patru ore şi nu aveam nicio garanție că voi fi acceptat în spital sau că se vor putea ocupa de mine imediat ce ajungeam acolo. Ştiind ce încerc să fac, Leena şi-a îndreptat atenția spre el.

„Zaul, sună-l pe tatăl tău."

M-am întors spre Leena. Ceva mă înăbuşea, dar am spus iarăşi: „Miami?"

Acum plângea şi ea, şi mi-a spus clătinând din cap: „Charlie, eu nu – "

Am auzit o agitație mare la câteva sute de metri depărtare. Părea că o mulțime de oameni strigă foarte tare. În doar câteva minute, am pierdut mult sânge. Mi-am apăsat mâna Leenei peste față: „Ține-mă – "

„Eu nu – " Nici ea nu avea logică. Nimeni nu avea logică.

Mă simțeam din ce în ce mai ameţit şi îmi era greu să mă concentrez. Am băgat mâna în buzunar, mi-am căutat telefonul şi l-am întins într-o direcție generală. O mână mi l-a luat. A Leenei, bănuiesc. Am încercat să spun numărul lui Colin.

Am leşinat la scurt timp după aceea.

Detaliile sunt neclare după momentul acela. Îmi amintesc de o călătorie cu zdruncinături într-o maşină şi ceva rece pe cap şi pe frunte. Îmi amintesc că Leena mi-a învelit capul în ceva. Îmi amintesc că Isabella plângea şi îmi amintesc că am auzit vocea lui Paulo, dar n-am deslușit ce spune. Îmi mai amintesc nişte lumini puternice, sentimentul că eram legănat în braţele cuiva, cu capul lipit de pieptul acelei persoane, şi inima ei bubuindu-mi puternic în ureche. Îmi amintesc o voce care mi-a şoptit ceva, dar n-am înţeles ce-mi spune şi nu sunt sigur că am identificat cui aparţinea acea voce – deşi îmi era familiară. Apoi îmi amintesc senzaţia de a fi purtat, întins pe ceva, înclinarea în sus a podelei şi o forţă ce mă atrăgea cu putere spre podea. Leena plângea, rugându-se cu voce tremurătoare de oricine voia s-o asculte. Caracterul imperios al situaţiei se propaga în jur ca un impuls electric.

Într-un ultim moment de luciditate, ajutat de ceea ce s-a dovedit a fi ultima eliberare de adrenalină, mi-am pus degetul pe buzele ei ca s-o liniştesc. Atunci Leena şi-a aplecat faţa peste faţa mea şi mi-a prins amândoi obrajii în palmele ei. I-am simţit respiraţia pe faţă. Tremura şi mâinile îi erau lunecoase. „Câteodată plătim pentru păcatele noastre."

Ţipa când lumea a amuţit.

Undeva, la douăsprezece mii de metri şi la o viteză de un Mach, sub ţipete, comunicaţii radio şi cererea de permisiune pentru aterizare şi după ce cineva a spus „B pozitiv la mână", un văl s-a lăsat peste mintea mea. Întotdeauna mi-au plăcut filmele, şi iată că acum vizionam unul despre mine. Nu mă aşteptasem la asta. Am văzut-o pe mama, am surprins o imagine rară cu tatăl meu în taxiul lui, care de data asta zâmbea, m-am văzut pe mine făcând surfing şi distribuind pizza, urmărind un meci de lupte în liceu, trecând linia de finiş în mai multe întreceri de atletism, intrând în sălile de cursuri din Boston, jucând poker cu băieţii când am câştigat maşina, aterizând în Londra, întâlnind-o pe Amanda în timpul alergării de seară, luând masa cu părinţii ei, pe Marshall şi pe Brendan, iarăşi pe mine privind-o pe Amanda prin geam când a deschis plicul şi a strigat la Marshall, văzând-o dispărând în oglinda retrovizoare, reparându-mi cabana din Bimini, întâlnindu-l pe Hack la magazinul de bricolaj, privindu-l cum fumează ţigară de la ţigară şi oferindu-i o cană

de cafea, construind împreună un schif, pescuind peşti cu solzi de argint, l-am văzut pe Colin prezentându-mi adăpostul lui pentru ambarcaţiuni şi uitându-se în jos fără prea mult interes la lumea pe care o crease, pe Marguerite, pe Maria cântând, pe Zaul conducând barca, pe mine împiedicându-mă de grămada de bani din cabană şi ascunzând-o apoi pe insulă, auzindu-l pe Hack cum tuşeşte, întâlnind-o pentru prima dată pe Shelly, distribuind droguri târziu în noapte prin Miami, conducând bărci rapide, pe agenţii Spangler şi Beckwith, pe Shelly punându-mi ceasul în palmă, chipul de mumie al Mariei în spital, pe Colin cu faţa în palme, din nou pe mine ocolind Cuba cu Bertramul, Canalul Panama, piscina din casa de vacanţă din Costa Rica, pe Isabella deschizându-mi pleoapele şi spunând „*borracho*", pe Paulina, coteţul de pui, sucul de mango curgându-mi pe bărbie, senzaţia aerului suflat intermitent de ventilator pe faţă, braţele puternice ale lui Paulo mânuind maceta şi tăind trestia de zahăr, pe mine scoţând dinţii şi mirosul de puroi, apelativul „*el doctor*", braţele Leenei înfăşurate în jurul taliei mele în timp ce străbăteam drumurile de pământ cu motocicleta, cea mai bună cafea pe care o băutsem vreodată, cel mai mare manghier din Nicaragua, pe Isabella prinzându-mă de mână, pe mine coborând în fântână, apa rece înghiţindu-mă, râsete, mâinile însângerate ale lui Paulo, o cămaşă albă cu mâneci lungi, mirosul de foc de lemn, felul în care lumina se reflecta pe faţa transpirată a Leenei când a dansat, scânteile ţâşnind ca nişte licurici din focurile de tabără de pe versantul muntelui.

Ultima imagine pe care am văzut-o cu ochii minţii a fost ceva ce mi se întâmplase în copilărie. Când aveam şapte ani. Poate opt. Călărisem valurile cu placa. Sau, mai degrabă, încercasem. Mama era la plajă cu un bărbat pe care nu îl cunoşteam şi nu îl plăceam şi căruia îi ungea spatele cu ulei. Avea pieptul şi spatele păroase, iar calota îi statea mereu puţin căzută pe o parte provocându-mi impulsul să trag de ea ca s-o îndrept. Purta mai multe lanţuri masive de aur şi un şort cu două mărimi mai mic. Dar mama era oarbă, frântă. Fusese aşa de mult timp. Era în căutarea unui plasture. La fel şi eu. Singura problemă era tipul ăsta groaznic care stătea lângă ea. Mă lovisem în timp ce mă dădeam cu placa. Un val mă aruncase pe plajă iar acum mergeam pe plajă târând cele două jumătăţi ale plăcii rupte. Mă durea capul şi un picior îmi sângera. Mama s-a uitat la mine şi mi-a făcut semn cu mâna să mă îndepărtez, fără să-mi acorde nicio atenţie. „Du-te şi spală-te în mare." Îmi amintesc că am stat înainte

oceanului imens, ameţit, cu sarea usturându-mi tăietura şi ţinând în mâini două bucăţi care nu aveau să mai facă niciodată un întreg, şi atunci am avut pentru prima dată acel sentiment care mi-a intrat în oase. În vreme ce apa se colora de roşul sângelui meu şi placa distrusă mi-a alunecat din mâini şi a fost dusă în larg de valuri, mi-am şoptit: „Eşti singur Charlie, şi aşa vei fi întotdeauna." În momentul acela am fost doar un copil care sângera singur pe plajă, cu sufletul pătat de viaţă. Luminile din avion s-au estompat şi am simţit faţa cuiva aproape de a mea, cu lacrimi căzându-i pe obrajii mei. Cu buzele lipite de ale mele. Cineva îmi pompa aer în plămâni, simţeam cutia toracică umflându-se. Undeva la graniţa dintre lumea asta şi cealaltă, am văzut Singurătatea ce îmi intrase în ADN. Dintre toate zilele vieţii mele, pe aceea voiam să o revizitez. Aş fi vrut să îl îmbrăţişez pe băieţelul acela, să îi pansez piciorul, să-i şterg lacrimile şi nasul, să-i cumpăr o placă nouă, frumoasă. Să-i vindec sufletul.

Şi în timp ce sângeram murdărind noul covor din avionul acela de şapte milioane de dolari, adevărul mi-a inundat fiinţa, descoperind rana ce stătea la baza vieţii mele. Era atât de simplu. Toată viaţa mea încercasem să tratez rana *aceea*. Şi din *acel* moment crezusem că izolarea mă va scuti de suferinţă şi indiferenţa de respingere.

Subit, am înţeles adevărul: izolarea este o închisoare, iar indiferenţa este o minciună. Niciuna nu funcţionează.

În timp ce aerul îmi ieşea din plămâni iar ţipetele şi plânsetele de pe fundal se auzeau tot mai slab, ca o sirenă îndepărtându-se, spectacolul s-a terminat cu mai multe secvenţe de imagini în sepia. La început sunt eu, copilul acela sângerând pe ţărmul mării, în copilărie, bronzat şi cu părul decolorat de soare, cu muşchii spatelui în formare, urcând în schiful construit de mine şi de Hack şi vâslind printre valuri într-o apă ce părea să fi oceanul. Dar când am încercat să vâslesc mai departe, foarte serios şi încrezător în propriile puteri, Leena ţinea de pupă, înfigându-şi călcâiele în nisip şi-mi spunea clătinând din cap: „Nu pleca..." Dar asta nu a fost de-ajuns să înfrângă curentul vieţii mele aşa că i-am scăpat din mâini. După ce am trecut de valuri, m-am uitat înapoi şi ea mă striga, dar nu auzeam nimic, îi vedeam doar gura mişcându-se, valurile dintre noi îi înghiţeau cuvintele. Căznindu-mă să o văd, m-am găsit pe aceeaşi margine de abis de unde fusesem de atâtea ori gata să îi arunc pe alţii, dacă circumstanţele îmi puneau în primejdie propria libertate. De parcă ei nici nu ar fi contat. M-a implorat din nou: „Charlie... te rog – "

Pupa s-a lăsat în jos şi prova s-a ridicat blocându-mi vederea spre plajă. Lumea întreagă se întunecase, dar vocea ei îmi scălda faţa. *Charlie, lasă-mă să mă ofer ţie.*

Două mâini m-au împins spre Leena, în vreme ce prin piept îmi treceau izbituri puternice, pişcătoare. M-am întors, pregătindu-mă pentru o moarte înspumată pe stâncile de pe fundul oceanului, când Hack a apărut în barcă. Stătea picior peste picior, fără nicio grijă pe lume. Părul îi crescuse, dinţii nu-i mai erau pătaţi de fumat, ci erau de un alb perfect. Pielea mai tânără, fără riduri. A afundat găleata lui Alejandro în apă, apoi a ţinut-o plină deasupra capului meu. „Charlie, singurătatea se spală." A făcut un semn cu mâna peste apa oceanului. „De asta a făcut Dumnezeu apa." A râs lung şi plin şi a lăsat apa să curgă peste mine. Mă aşteptasem să fie caldă şi sărată, dar apa era rece, dulce şi avea gust de mango. La început, apa ce curgea de pe mine a fost neagră ca cerneala. Exact cum mă aşteptasem. Deloc tulburat, Hack a continuat să toarne găleată după găleată. Şi în timp ce făcea asta, culoarea s-a schimbat, iar durerea s-a risipit. Când apa a devenit roşie, nu a mai fost durere.

Când a terminat, mi-a înmânat găleata şi m-a bătut uşurel pe umăr, râzând. S-a uitat la Leena ce stătea pe plajă şi a ridicat doar puţin dintr-o sprânceană: „Suntem făcuţi să umblăm *cu*. Nu *fără*." S-a uitat apoi peste bordul schifului, apoi în abisul de dinainte, şi cu o înclinare a capului m-a întrebat: „Ce ai acolo în mână?"

Atunci am început să vâslesc înapoi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Întotdeauna am crezut că atunci când mori şi te întorci, vezi oameni îmbrăcaţi în alb şi auzi îngeri cântând în cor *Aleluia*. Ei bine, nu-i aşa. N-am văzut nimic, şi singurul lucru pe care l-am auzit au fost alarmele din spital şi manşeta pentru măsurarea tensiunii de pe braţul meu drept. M-am trezit într-un întuneric total. Nicio rază de lumină nu mi-a atins ochii. Chiar şi aşa, am ştiut că amândouă mâinile mele ţineau mâinile cuiva.

Deasupra mea, în stânga, am auzit o şoaptă. „S-a trezit." Apoi am auzit zgomot de paşi, cineva a spus ceva şi camera s-a umplut de oameni.

În urechea dreaptă am auzit vocea Leenei: „Charlie, mă auzi?" Când mi-a vorbit, cineva mi-a strâns mâna dreaptă, ceea ce m-a dus la concluzia că ea mă ţinea de mâna dreaptă. Şi în stânga am auzit-o pe Shelly iarăşi: „S-a trezit." Când a spus asta, am simţit cum cineva îmi strânge mâna stângă. Cu un minut în urmă vâsleam, şi iată că acum mă trezisem cu Shelly ţinându-mă de o mână şi cu Leena ţinându-mă de cealaltă.

Ciudat.

Undeva, dincolo de picioarele mele, am auzit vocile lui Colin, Marguerite, Zaul şi apoi, în urechea stângă, am auzit şoapta angelică a Mariei: „Unchiule Charlie, mătuşa Shelly spune că suntem gemeni acum."

Am ridicat mâna, i-am apucat mânuţa şi i-am sărutat-o.

Lumea revenise la normal.

Nu puteam vorbi, căci eram intubat. Am transmis prin semne că vreau să scriu ceva şi cineva mi-a pus un pix în dreapta şi o foaie de hârtie în stânga. Am scris. „Detubaţi-mă, vă rog."

Toţi au râs.

Pe parcursul zilei, am aflat fragmente din ceea ce se întâmplase.

Fusesem atacat de prietenii lui Zaul care, cumva, ajunseseră să-l cunoască pe supraveghetor şi fuseseră angajaţi de el. O combinaţie urâtă. Din nefericire pentru ei, după ce crezuseră că m-au ucis, fuga le fusese zădărnicită de câteva sute de fermieri nicaraguani. Ajunşi ei înşişi într-o stare jalnică, fuseseră predaţi pe mâna bunilor mei prieteni, şeful poliţiei şi primarul Leónului. Viitorul lor nu se arăta deloc luminos.

Zaul îl sunase pe tatăl lui şi acesta trimisese imediat avionul, care aterizase pe autostradă, la vreo unsprezece kilometri de plantaţie. Paulo ne dusese cu maşina până acasă ca să-şi ia Leena paşaportul, şi ajunseserăm la autostradă chiar în timp ce avionul ateriza. Mă urcaseră în el, îl întorseseră şi decolaseră înainte ca autorităţile nicaraguane să ştie că aveau un avion străin în spaţiul lor aerian. Datorită vitezei G5, aterizasem în Miami o oră şi ceva mai târziu. Murisem de două ori în avion, şi de fiecare dată Leena mă readusese înapoi. A treia oară murisem în ambulanţă, unde paramedicii îmi făcuseră electroşocuri până mă predaseră personalului din spital. În maşină şi în avion, Leena îmi luase capul în poală, presându-mi rănile sângerânde şi ţinându-mi capul ridicat; de asemenea, mă împachetase în multă gheaţă ca să-mi scadă pulsul ceea ce explica răceala. La spital, Colin angajase cei mai buni chirurgi traumatologi pe care-i putuse găsi liberi şi aceştia se apucaseră imediat de lucru. De asemenea, Colin începuse să caute sânge B pozitiv, pe care mi-a spus că l-a găsit la nenumăraţi donatori. Mi-a spus asta râzând. La o divă pop nenumită, la sine însuşi, la Zaul, la noul meu prieten Liv-ed alias William Alfred Butler – şi la Leena. Fiindcă pierdusem aproape tot sângele, fusese nevoie de mulţi donatori ca să fiu pus înapoi pe picioare. Colin mi-a atras atenţia că dacă voi începe să vorbesc în versuri, să ştiu că aceea era partea domnului Butler din mine. După ce fusesem stabilizat, clavicula îmi fusese reaşezată în articulaţie şi cartilagiul de la genunchi îmi fusese reparat, o chemaseră pe Shelly ca să-mi repare faţa, căci băieţii care mă atacaseră mi-o ciopârţiseră destul de urât – ceea ce explica sângele. Shelly făcuse ce putuse şi erau şanse să zâmbesc iarăşi, dar aveau să mai dureze până atunci. Se temuseră că-mi voi pierde ochiul drept, dar ea credea că putea să mi-l salveze. Nu puteam şti asta până când aveau să mi dea jos masca de oxigen de pe faţă, cândva în zilele următoare. Colin mi-a mai spus că Leena nu plecase de lângă mine de când fusesem adus în spital şi că ea mă ţinuse în viaţă – când coborâse din avion era plină de

sângele meu. Şi fusesem în comă indusă medical pentru ca organismul meu să poată începe procesul de vindecare.

I-am spus că mă simţeam destul de odihnit.

Mi-a mai povestit că Zaul stătea cu ei. „Fără piercing-uri. Fără prieteni. Şi-a petrecut timpul cu Maria. În prima seară când am fost toţi acasă, Marguerite a pregătit cina. După ce am terminat de mâncat, Zaul s-a ridicat, a dispărut în bucătărie şi majoritatea vaselor erau deja spălate când am intrat noi acolo. „Ciudat. Ce-ai făcut cu fiul meu? Oh, şi ştiai că se pricepe să cânte la tobe? Şi încă destul de bine." La sfârşit mi-a spus că toţi fuseseră îngrijoraţi din cauza mea şi că, într-o manifestare necaracteristică a emoţiei, plânsese şi spusese că şi el se temuse că nu voi supravieţui. Am ridicat mâna stângă şi am întrebat dacă ştie cumva unde mi-e ceasul. Colin mi-a spus că îl purta Zaul până când aveam să mă vindec. Dar i-am zis că Zaul poate să-l păstreze. Îmi voi cumpăra altul. Nu eram sigur că îmi purtase prea mult noroc. În intervalul de timp cât îl purtasem, Maria fusese rănită, eu îmi pierdusem logodnica, aproape mă înecasem într-o fântână şi fusesem atacat şi lăsat pe jumătate mort. I-am spus că îmi voi cumpăra altul, ori nu voi mai purta ceas deloc.

Colin mi-a mai relatat că după ce Zaul îi explicase situaţia din Valle Cruces, trimisese avionul înapoi şi Zaul se întorsese cu Paulo şi cu Isabella. De atunci erau tot aici. Maria şi Isabella s-au împrietenit repede. De asemenea, mi-a explicat că nici Paulo, nici Isabella nu aveau paşapoarte, dar el avea relaţii la biroul de imigraţii, care au promis că vor accelera procedurile de obţinere a vizelor. A ridicat din umeri: „Merită să ai prieteni."

Trei zile mai târziu, mi-au scos pansamentul de pe faţă şi, mulţumită lui Shelly şi mâinilor ei înzestrate, puteam să văd cu ochiul drept. Totul plutea în ceaţă, cum era de aşteptat, dar vederea avea să mi se îmbunătăţească. Prima imagine pe care am văzut-o după ce am deschis pleoapele a fost faţa zâmbitoare a Mariei, care şi-a lipit nasul de al meu şi mi-a zis: „Dacă vrei să ştii, arăţi mai rău ca mine."

Mai târziu în după-amiaza aceea, m-au dus să mă plimb de-a lungul holurilor spitalului şi mi-am antrenat muşchii în sala de terapie. După două săptămâni de stat în spital, când am întrebat dacă pot să merg acasă, Shelly a acceptat şi mi-a zis: „Da – " apoi s-a uitat la Leena: „Cu condiţia să meargă şi ea cu tine."

Leena ştia ce se întâmplase între mine şi Shelly, prin urmare, când

simţise că Shelly vrea să stea puţin de vorbă numai cu mine, a dispărut în căutarea proastei cafele de spital. După ce Leena a plecat, Shelly mi-a luat mâna într-a ei şi mi-a zis că operaţia mea a fost cel mai dificil lucru pe care l-a făcut în viaţa ei. Dar se bucura că o putuse duce la bun sfârşit. De asemenea, a râs şi mi-a mărturisit că în timp ce mi-a peticit mie faţa, şi-a pus în ordine câteva lucruri din viaţa ei. După ce a terminat, i-am spus că-mi pare rău că ascunsesem adevărul de ea. Că merita ceva mai bun de atât. Că dacă aş putea s-o iau de la capăt, aş proceda altfel. Şi că speram că a găsit pe cineva care s-o facă fericită.

Ea a încuviinţat cu o mişcare a capului şi mi-a zis: „Poţi fi destul de obtuz când vine vorba de femei şi de semnalele pe care ele ţi le transmit, aşa că am să te ajut eu puţin." Am aşteptat. „Femeia aia – a arătat spre uşa pe care ieşise Leena – o adevărată zeiţă nicaraguană care ne face pe toate să ne uităm repede în oglindă ca să vedem cum arătăm în comparaţie cu ea, s-a îndrăgostit de tine. E nebună după tine. Pricepi asta, nu-i aşa?"

„Păi, de fapt – "

„Charlie – " a zis râzând. „Ai nevoie de o persoană ca ea." Râsul ei era vindecător. Pentru amândoi. „I-ai spus cum îţi câştigi existenţa? Ce ocupaţie ai?"

Am ridicat degetul în aer: „«Am avut». Şi «cum mi-am câştigat existenţa»." Ea a zâmbit. „Ei bine?"

„Da. Ştie."

„Ar trebui să mai ştii... noi te-am reparat, e-adevărat, dar ea e principalul motiv pentru care trăieşti astăzi. Cumva – " a clătinat din cap. „A reuşit să te ţină în viaţă pe avionul acela. Şi nu s-a dezlipit de lângă tine de când aţi ajuns."

Am schimbat subiectul: „Mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine."

Ea m-a sărutat şi mi-a răspuns: „Cu plăcere, dar aş prefera să n-o mai fac niciodată. Acum, nu schimba subiectul, înţelegi de ce e încă aici?"

„Păi, cred că – "

„Charlie?"

„Nu ştiu, eu – "

„Dă-mi voie să-ţi vorbesc în termeni pe care să-i poţi înţelege: e îndrăgostită până peste cap de tine[1]."

Asta avea sens.

---

1 în original, „all in"- aici funcţionând atât în sensul de angajament romantic, cât şi ca termen folosit în poker – n.tr.

Am fost externat din spital şi Colin m-a dus la ei acasă unde, în cincisprezece minute, l-am convins să ne ducă cu elicopterul în Bimini, pentru că apa sărată şi aerul oceanic avea să ne facă bine. Leena m-a ajutat, explicându-i că nu mai călătorise niciodată cu elicopterul şi nu mai fusese niciodată pe o insulă. Cu puţin înainte de apusul soarelui, la cincisprezece zile după atac, încă nesigur pe picioarele mele şi în timp ce renunţam treptat la calmante, mă plimbam pe plaja din Bimini, Paulo şi Isabella prindeau homari între stânci şi Leena mă ţinea de braţ. Şi aşa cum inima ei mă chema spre ea, mă chema şi acel lucru pe care mai trebuia să i-l mărturisesc.

Însă oricât aş fi încercat, nu găseam o modalitate optimă de a-i spune ce aveam de spus.

Colin ne-a lăsat singuri trei zile ca să îi familiarizez cu insula. Le-am arătat unde locuise Hack şi unde lucraserăm împreună. Paulo s-a arătat deosebit de interesat de uneltele lui şi de felul în care le folosiserăm. I-am arătat schiful neterminat care zăcea încă în atelierul lui, acoperit de praf, şi nu-i venea să creadă cât de netede erau colţurile lui şi cât de bine se îmbinau scândurile între ele. Şi-a trecut degetele peste una dintre îmbinări şi a zis: „E o minune."

Dimineaţa şi seara, toţi patru ne plimbam ore întregi pe plajă. Eu încercam să-mi recapăt puterile, lucru care nu era chiar atât de uşor, iar Paulo şi Isabella încercau să prindă toţi homarii din Bimini, căci începuseră să aprecieze în mod deosebit crustaceele mari. I-am învăţat să piloteze barca mea şi am descoperit nu numai că Leena era foarte pricepută, dar şi că-i plăcea s-o piloteze foarte repede. La un moment dat, în timp ce ne îndreptam încet cu barca spre doc, cu părul rămas zvânturat în toate părţile, de parcă şi-ar fi vârât degetul într-o priză, s-a întors spre Isabella şi i-a zis glumind: „Ştii, viaţa pare mult mai frumoasă la o sută optzeci de kilometri pe oră."

Dragostea Leenei pentru viteză era întrecută numai de dragostea pentru fiica ei, care arăta nu doar ca şi cum ar fi fost curentată, dar părea de asemenea că părul i-ar fi luat foc şi colţurile zâmbetului i s-ar fi răsucit după urechi.

Colin s-a oferit să-i ducă înapoi acasă cu avionul, şi ei i-au acceptat oferta. Leena a ezitat să-mi spună asta deschis, dar mi-am dat seama din limbajul trupului său şi din cererile directe ale Isabellei că aştepta să-mi planific o „vizită" în Nicaragua.

Se apropia momentul.

În seara dinaintea plecării lor, Paulo a aranjat lucrurile în aşa fel încât Leena şi cu mine să putem rămâne singuri pe plajă. Ea a înţeles că vreau să-i spun ceva, aşa că a păşit în tăcere alături de mine – dovadă că ajunsese să se simtă foarte confortabil în prezenţa mea. Nu exista o cale uşoară de a-i face mărturisirea, aşa că am zis fără înconjur: „Leena, îţi aminteşti, înainte de uraganul Charlie, când compania aceea americană s-a oferit să cumpere Mango Café de la tatăl tău?"

A fost surprinsă că ştiu numele. „Da."

„Îţi aminteşti ce sumă v-a oferit?"

„Zece cenţi."

„Îţi aduci aminte care a fost a doua ofertă?"

„Doisprezece."

„Şi îţi aminteşti că a cumpărat concurenţa şi a inundat piaţa cu cafea atât de ieftină că n-aţi mai putut vinde cafeaua voastră?"

A confirmat surprinsă din cap.

„Îşi aminteşti cum tatăl tău şi-a sacrificat animalele ca să-i hrănească pe muncitori?"

„Îmi amintesc."

„Îţi aminteşti că n-a dormit nopţi în şir încercând să recolteze ceea ce avea să fie ultima lui recoltă, crezând că, printr-un miracol, va putea să salveze ceva şi să-şi hrănească familia şi lucrătorii?"

„Charlie, unde vrei să ajungi?"

Dacă până acum n-o rănisem, ultima mea întrebare avea s-o rănească fără îndoială: „Îţi aduci aminte cum ai coborât din manghier, ai pus haina de ploaie pe umerii tatălui tău şi ai plâns în noroi lângă el, în timp ce lumea pe care o construise se prăbuşea în jurul vostru?"

Privirea i-a devenit rece şi ochii i s-au umplut de lacrimi. M-a apostrofat pe un ton ridicat: „Charlie?"

„Leena, eu am făcut asta. Eu sunt compania aceea."

Am călcat amândoi până la genunchi într-o baltă formată de valurile blânde ce se spărgeau de ţărm şi m-a întrebat neîncrezătoare: „Cum aşa?"

Şi atunci i-am spus. I-am povestit totul. I-am explicat cum am plătit oameni ca să spioneze nefericirea lor şi să-mi raporteze totul, ca să ştiu cum să profit de situaţie, cum să îi strâng cu uşa mai tare. Şi apoi s-o iau iarăşi de la capăt.

Când am terminat, Leena m-a privit ţintă. Şi-a amintit evenimentele

acelea şi durerea care le-a însoţit. Vocea mea s-a transformat într-o şoaptă. „Acum te sperii?"

În sfârşit, Paulina şi cu mine ajunsesem faţă în faţă cu adevăratul eu. Fără perdele de fum. A făcut un pas înapoi, şi-a pus mâinile în şolduri şi m-a cercetat cu atenţie. Expresia chipului ei mi-a arătat că nici ei nu-i plăcea acest eu, aşa cum nu-mi plăcea nici mie. Dar aici reacţia ei faţă de mine a diferit de reacţia mea faţă de mine, căci a făcut ceva neaşteptat.

Leena avea o tenacitate cum nu mai întâlnisem la nicio femeie pe care o cunoscusem vreodată, şi tenacitatea aceasta ieşea acum la iveală. Deşi emoţiile ei erau foarte reale şi îi provocau o durere sinceră, a ascultat de ceva mai adânc din ea. A ascultat de voinţa ei, care nu lăsa ca sentimentele să-i dicteze faptele. Să-i dicteze viaţa.

Şi, ţinând seama de experienţa mea – cu mine însumi şi cu alte femei – nu m-am aşteptat la asta.

A clătinat din cap, ca şi cum ar fi scuturat o percepţie. Sau ca şi cum ar fi îndepărtat un ţânţar. Ca şi cum ceva din ea s-ar fi certat cu ochii şi urechile ei. Şi voinţa ei a spus celorlalte părţi din ea ce urmează să se întâmple.

Atentă să nu atingă şuruburile în care era prinsă clavicula mea sau să nu mă tragă prea tare de umărul care încă nu era bine fixat în articulaţie, m-a tras spre ea şi m-a sărutat. Cu grijă. Delicat. Hotărât. Suficient de îndelungat ca să simt gustul sărat al lacrimilor ei. Când mi-a vorbit de foarte aproape, i-am simţit respiraţia pe faţă. A clătinat din cap aproape imperceptibil: „Ai dreptate. Atingi răni profunde din sufletul meu. Încă nevindecate. Încă dureroase. O parte din mine ar vrea să fugă de tine ca să nu-mi mai poţi provoca durere. De parcă, întorcându-ţi spatele, te-aş face să suferi şi tu, şi astfel ai primi ce ţi se cuvine. Ce meriţi. Şi ai dreptate, nu-mi place bărbatul care a făcut acele lucruri." Mi-a luat mâna într-a ei şi şi-a trecut braţul sub braţul meu când ne-am reluat plimbarea: „Pot să-ţi spun ceva ce s-ar putea să nu ştii?"

„Te rog."

„Tatăl meu obişnuia să angajeze oameni cu trecut tulbure. Puşcărie sau altele de genul acesta. Să le dea o a doua şansă atunci când nimeni altcineva nu le dădea. Unul dintre ei – un criminal – l-a întrebat odată, în timp ce culegeau cafea umăr la umăr: «Cum poate cineva să-şi cureţe viaţa?» Ştii ce i-a răspuns tatăl meu?"

Am clătinat din cap.

„I-a spus: «Cu viaţa pe care o are.»"

Şi-a plecat capul pe umărul meu şi m-a privit. Ne plimbam în partea nordică a insulei – la câţiva paşi de locul unde Shelly se întorsese la elicopter după ce îmi dăduse ceasul. Atlantida era la picioarele noastre. M-a întrebat: „Poţi să ghiceşti cine a fost omul acela?"

„Nu."

„Paulo." A întâmpinat reacţia mea cu un zâmbet blând: „Pari surprins."

„Nu m-am aşteptat la asta."

A dat afirmativ din cap: „Tata te-ar fi plăcut."

Uimitor la Leena era că, deşi eu o împinsesem la o parte, ea nu s-a dat înapoi. Ceea ce crezusem că o va îndepărta, de fapt a atras-o mai aproape de mine. I-am zis: „Te-am văzut o singură dată. Atunci." M-a privit surprinsă: „Când?"

„După ce am declarat ipoteca prescrisă. Pierduseşi totul. Părinţii. Mango Café. Soţul. Erai însărcinată şi coborai de pe munte. Eu locuiam în León şi-mi aveam biroul la hotel. Înainte să zbor înapoi în State, am închiriat o motocicletă şi am urcat pe munte. Nu-mi dădea pace gândul la ceea ce făcuserăm – făcusem – oamenilor acelora nevinovaţi, sinceri, muncitori şi frumoşi. Şi când i-am văzut coborând de pe munte, în special când te-am văzut pe tine, am ştiut că făcusem singurul lucru pe care uraganul Carlos şi pierderea întregului avut nu l-au putut face."

„Ce lucru?"

„V-am ucis speranţa."

Ea a clătinat uşor din cap, reflectând la cuvintele mele: „I-ai dat o lovitură? Da." Apoi a zâmbit şi a clătinat din cap hotărâtă. „Dar n-ai ucis-o niciodată."

Cât o iubeam pe femeia asta.

A doua zi, înainte să urce în avionul lui Colin, Paulo mi-a strâns mâna şi a ţinut-o câteva secunde într-a lui: „*Gracias, hermano.* Ai săpat fântână." Isabella s-a agăţat de piciorul meu, eu am sărutat-o pe frunte şi amândoi au dispărut în avion. Leena mi-a atins uşor mâna şi a început să urce treptele avionului. Când a ajuns la uşă, s-a oprit şi s-a întors la mine. Mi-a ridicat ochelarii Costas ca să mă privească în ochi şi şi-a pus degetul pe buzele mele: „Nu mă sperii, Charlie. Nu m-ai speriat niciodată."

Avionul s-a înălţat şi a dispărut repede pe cerul albastru, ducând cu

sine inima mea. Colin, Marguerite şi copiii plecaseră şi ei, căci plănuiau să petreacă mai multe săptămâni în casa lor din Costa Rica. Iar eu am rămas singur pe insulă. Când inima mea a dispărut în înaltul cerului, o emoţie m-a copleşit mai tare ca oricare alta. Faptul că ea m-a iertat era una. Mai trebuia să mă iert şi eu.

Toată săptămâna am umblat pe plajele din Bimini ca să-mi recapăt puterile. În săptămâna a doua am parcurs mai multe mile deodată. Iar într-a treia am început să fac jogging şi am alergat câteva ore, ca să-mi limpezesc mintea. Desculţ pe plaja aceea, scăldat în sudoare, am ştiut ce mai trebuia să fac.

Am cumpărat un bilet spre Boston. Era vremea să dau ochii cu bătrânul.

CAPITOLUL TREIZECI

Nu m-am deranjat să-mi fac programare, căci eram destul de sigur că nu voi obține. În plus, singura carte care-mi mai rămăsese de jucat era factorul surpriză, și avea să-mi fie necesară dacă voiam să câștig runda aceasta. Sediul Pickering & Sons se mutase, așa că am dat șoferului de taxi adresa și el m-a lăsat la marginea trotuarului. Modernă, elegantă, clădirea reflecta dorința lui Marshall de a rămâne relevant, dar și dorința lui Brendan de a-i smulge din gheare compania. Vezi să nu. Conflictul dintre design și grafică era atât de evident că nu putea trece neobservat.

Zâmbetul recepționerei s-a transformat repede în încruntare când am trecut pe lângă ea spre corpul de birouri extravagante. Trei la număr. Al Amandei, la stânga. Al lui Brendan, la dreapta, de partea cealaltă a holului. Ambele cu uși închise. Și al lui Marshall la mijloc, deschisă. Recepționera a protestat verbal, dar când am ignorat-o și am trecut pe lângă ea, a început repede să telefoneze. Prea târziu, însă.

Marshall ședea în spatele biroului său și se uita la unul din cele trei ecrane acoperite cu cifre ce măsurau valoarea lumii lui. Zâmbea. Îmbătrânise, dar se ținea bine. Îngrijit. În formă. Cu părul complet cărunt. S-a ridicat în picioare și mi-a ieșit în întâmpinare: „Charlie, ar fi trebuit să mă suni."

Prietenos ca întotdeauna, a ocolit biroul ca să-mi strângă mâna cu dreapta și să mă bată amical pe spate cu stânga. Zâmbetul lui spunea una, dar răceala din ochii lui spuneau alta. Apoi a strigat dincolo de mine: „Amanda. Brendan." Am auzit un zgomot în spatele meu, și au intrat Amanda și Brendan. Brendan se îngrășase puțin. Amanda, nu. Ea a venit la mine, m-a îmbrățișat și m-a sărutat pe obraz. Era frumoasă, ca întotdeauna, dar îmbătrânise; anii nu fuseseră prea blânzi cu ea. Arăta ofilită și mai puțin strălucitoare. La fel ca tatăl ei, părea rece. Era evident

că făcea pilates, yoga, că avea antrenor personal – le făcuse pe toate, şi asta se vedea. La fel şi operaţia estetică de deasupra şi de sub linia gâtului, dar aceasta nu putea masca tristeţea din ochii şi din pieptul ei. În ce-l privea pe Brendan, aproape că-mi era milă de el. După zece ani „în familie", privirea lui abătută îmi spunea povestea lui. Fusese înfrânt şi, ca un căţeluş tras de lanţ, devenise lacheul lui Marshall. Faţa îi era mai rotundă. La fel şi pântecele. Şi avea cearcăne mari sub ochi. L-am salutat, dar nu m-am oferit să-i strâng mâna. „Pistolarule, cum te tratează ţinta aia mişcătoare?"

A râs stânjenit.

Marshall a intervenit: „Ce te aduce la Boston?" Apoi mi-a făcut semn spre sofaua din spatele meu: „Te rog ia un loc."

Am rămas în picioare.

Lucrasem suficient cu omul ăsta ca să ştiu că era din ce în ce mai bun la jocul lui. Aveam o singură carte, pe care trebuia s-o folosesc bine, căci alta nu urma să mai primesc. Trebuia să-l iau pe nepregătite, să atac eu primul şi să intru deplin în luptă, totul dintr-o singură mişcare. „Cinco Padres Café Compania."

Unul din lucrurile pe care Colin le aflase pentru mine era că în timpul procedurii de prescriere a ipotecii, societăţile fantomă ale Pickering & Sons au preluat acţiunile lui Cinco Padres. Eu crezusem că fuseseră vândute pe treptele tribunalului, dar când companiile Cinco Padres s-au închis, bunurile lor n-au fost vândute, ci au fost transferate către Pickering. Alias Marshall. Unde au adunat praful, laolaltă cu alte peste o sută de companii. Deşi nu ştiusem asta înainte de cercetările lui Colin, eram gata să pariez că acesta fusese planul lui Marshall dintotdeauna.

Marshall s-a prefăcut că nu ştie despre ce vorbesc, dar îmbătrânise, şi blufurile lui nu mai erau atât de rafinate. Sau poate că timpul petrecut departe mă transformase până la urmă într-un jucător experimentat. Şi-a mângâiat bărbia şi a dat din cap, ca şi cum începea să-şi aducă aminte: „Cred că-mi amintesc ceva despre nişte cafea din America Centrală. Cred că Nicaragua." S-a întors spre Brendan. „Ce ştim despre Cinco Padres?"

Prescurtarea numelui în două cuvinte mi-a spus că ştia exact despre ce vorbesc. Brendan a trecut în spatele biroului lui Marshall, a lovit câteva taste şi imaginile de pe ecrane s-au schimbat repede. Le-a cercetat, apoi a început să recite valori ca un robot. La sfârşit ne-a spus evaluarea lui, pe care însă Marshall n-o dorea şi n-a luat-o în seamă. „Balast. Nu produc

nimic. Un total de cinci ferme; pământul valorează mai mult decât orice producţie de cafea posibilă, căci ignoranţii ăia nu şi-au revenit niciodată după alunecarea de teren care i-a scos din afacere, în primul rând – împreună cu încăpăţânatul ăla care îmi imaginez că acum îşi doreşte să-mi fi vândut acţiunile de la început. Poate găsesc un cumpărător din industria romului, care caută pământ pentru cultivarea trestiei de zahăr."

Amanda şedea vizavi de mine. Picior peste picior. Cu începuturile unui zâmbet slab pe buze. Era evident că se amuza. Marshall şedea tolănit la biroul din faţă cu un picior ridicat lateral şi cu celălalt jos. Valoarea totală a costumului, pantofilor şi ceasului de pe el se ridica la două sute cincizeci de mii. I-a vorbit lui Brendan, dar nu şi-a desprins ochii de pe mine. Cunoştea răspunsul şi fără să întrebe. „Şi ce valoare are pământul ăla pentru cumpărătorul corect?"

Brendan şi-a cercetat ecranele: „Cinci. Poate şase."

Marshall şi-a evaluat cărţile. Apoi a ridicat miza. „Şapte." Un zâmbet i s-a întins pe faţă, aşteptând să mă retrag. Eu am tăcut, m-am uitat spre Amanda, care a clătinat aproape imperceptibil din cap. Marshall a văzut în ochii mei ceva ce precis nu i-a convenit, fiindcă a ridicat miza iarăşi. „Oferta rămâne valabilă şaptezeci şi două de ore."

Am păşit spre Marshall şi am pătruns în spaţiul lui personal – ceea ce nu i-a plăcut – i-am întins mâna şi i-am scuturat-o ferm: „S-a făcut."

Apoi m-am îndreptat spre uşă; când m-am uitat înapoi, am văzut două chipuri pământii şi unul zâmbind. Nu-i nevoie să spun care dintre ele zâmbea.

Am revenit în Miami şi am bătut la uşa lui Colin. Aveam trei zile să fac rost de o mulţime de bani. Aveam în bancă aproape jumătate din sumă. Încă mai deţineam casa copilăriei mele de lângă plaja din Jacksonville. Şi cabana din Bimini. Puteam obţine un împrumut de la Colin, dar trebuia să verific întâi. Mi-a deschis Zaul, urmat îndeaproape de Colin. „Mă întrebam dacă n-aţi vrea să faceţi puţină mişcare."

„Sigur."

Două ore mai târziu, Colin, Zaul şi cu mine am intrat în Capela Catolică San Angeles din nordul insulei Bimini. Nu se mai ţineau slujbe acolo de zeci de ani şi acum era folosită numai pentru căsătorii. Deşi pitită printre copaci, plaja era la doar câţiva metri. După ce m-am asigurat că suntem singuri, Zaul şi cu mine am dat la o parte piatra de la altar şi am început să lovim dalele cu o bardă şi cu un picamer. Dublul strat de scânduri de sub

dale erau solid, ceea ce mi-a confirmat că atunci când îngropasem banii aici, îi îngropasem bine. Zaul lovea cu o bucurie evidentă la gândul că poate să distrugă ceva şi să mai şi găsească bani pe deasupra. A sfărâmat dalele şi sub ele a găsit geanta mea sport cu cei două sute cincizeci de mii de dolari. A desfăcut fermoarul genţii şi a spus: „E bine că n-am ştiut că-s bani aici."

Am zâmbit.

După ce a ieşit din groapă, am arătat spre betonul de sub el. A ridicat din umeri: „Mai e?"

„Să zicem că am o presimţire."

Zaul a început să spargă betonul, în timp ce eu m-am aşezat pe banca din spate şi mi-am adus aminte de prietenul meu Hack şi de faptul că-i plăceau ţigările şi cafeaua bună. După ce picamerul lui Zaul a străpuns betonul şi s-a uitat în deschiderea de sub el, m-a privit mirat. I-am zis: „Ai grijă că nu ştiu ce-i acolo jos."

O oră mai târziu, Zaul a dezgropat patru geamantane mari, pe care erau ştampilate cuvintele „Jamaican Rum". Le-am aşezat unele lângă altele şi l-am desfăcut pe primul dintre ele. Zaul a rămas cu gura căscată: „Mamă câţi bani!"

Celelalte trei erau la fel. Colin a zâmbit: „Mi-a plăcut întotdeauna bătrânul."

Zaul s-a uitat la mine şi m-a întrebat: „Ce ai de gând să faci cu toţi banii ăştia?"

M-am uitat la amândoi şi i-am întrebat zâmbind: „Sunteţi pregătiţi să intraţi în afaceri cu cafea?"

După şaptezeci şi una de ore şi cincizeci şi trei de minute, împingeam un cărucior cu cinci genţi mari în clădirea cu birouri a lui Marshall şi luam liftul până sus. Recepţionera n-a mai protestat când am trecut pe lângă ea. Marshall stătea lângă fereastră. Trei bărbaţi în costume pe care nu-i cunoşteam răsfoiau un teanc de hârtii la masa de conferinţe. Am împins căruciorul înăuntru, făcându-l pe Marshall să ia act de el, şi de mine. Amanda şi Brendan m-au urmat înăuntru.

Când îi povestisem lui Colin planul meu, s-a oferit imediat să mă finanţeze cu oricâţi bani mi-ar fi trebuit. Dar mulţumită lui Hack, n-aveam nevoie de prea mulţi. Ca să mă ajute, şi să mă ajute repede, Colin a fost de

acord să-mi cumpere casa din Jacksonville şi cabana din Bimini – unde, mi-a spus, eram binevenit să stau oricând. Apoi mi-a împrumutat pe bază de cuvânt de onoare cinci sute de mii de dolari – folosind pământul ca garanţie. Fiindcă îl angajam pe Zaul, a vrut să mi-i ofere, dar am refuzat, argumentând că va fi în folosul lui Zaul să contribuie la plata datoriei. Asta însemna 5 milioane de dolari, plus cele două milioane de la Hack. Marshall nu se aştepta la asta.

Am pus confirmările de transfer deasupra genţilor: „Cinci milioane transferate în dimineaţa asta, plus... două milioane cash." Avocaţii au ridicat din sprâncene. Marshall nu-mi specificase „cum" să fac plata, şi asta se întorcea acum împotriva lui. Ceea ce tocmai îmi spunea zâmbetul lui stânjenit.

Întrebarea pe care mi-a pus-o a fost prima fisură pe care am sesizat-o în zidul lui de apărare: „Şi ce vrei să fac cu ăştia?"

„Sunt sigur că poţi să-i speli printr-o sută de companii ori să-i dai mercenarilor tăi, şi astfel, prin sistemul tău ingenios de bonusuri, să eviţi taxele sau penalităţile."

Avocaţii m-au privit surprinşi de faptul că ştiam despre sistemul de plată a bonusurilor. M-am apropiat de masă şi am verificat actele ca să mă asigur că fuseseră semnate conform instrucţiunilor mele. Fiindcă le-am găsit în ordine, l-am ignorat pe Marshall şi i-am întrebat pe avocaţi: „Unde să semnez?" Aceştia s-au uitat la Marshall, care a aprobat şovăitor din cap, ceea ce a făcut-o pe Amanda să zâmbească satisfăcută.

Exista posibilitatea ca Marshall să mă înşele după plecarea mea, dar mai aveam un as în mânecă. Când am dat să ies, Amanda m-a oprit şi mi-a spus: „Cobor cu tine." Brendan a încercat să ni se alăture în lift, dar mi-am pus degetul arătător în pieptul lui şi l-am împins înapoi. Uşile liftului s-au închis şi am început coborârea doar noi doi. Ne-am privit unul pe altul în ochi şi imaginea noastră s-a reflectat în sticla uşilor. Ea a vorbit prima: „O să mă asigur că se va termina cu bine."

„Mulţumesc."

Liftul semnaliza fiecare etaj pe care îl coboram.

Apoi Amanda mi-a spus: „Arăţi bine."

„Mă simt bine."

„Regreţi?"

Am clătinat din cap: „Nu."

Ochii i s-au plecat. „Eu am un regret."

Uşile s-au deschis şi am ieşit în foaierul cu pereţi de sticlă. Atunci Amanda m-a sărutat pe obraz, mi-a şters cu grijă urma de ruj de pe faţă şi mi-a zis: „Ai grijă de tine." Apoi mi-a luat mâna, m-a sărutat iarăşi şi a spus: „Să ne trimiţi nişte cafea."

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

Colin s-a oferit să mă ducă cu avionul, dar i-am spus că sunt un copil al apei. Şi aşa am fost întotdeauna. Ca mulţumire fiindcă l-am găsit pe Zaul şi pentru că i-am dat o slujbă când aproape sigur nimeni nu l-ar fi angajat, mi-a dat cu acte *Cariera Legendară*. Când am încercat să protestez, m-a oprit cu un gest al mâinii: „Charlie, taci şi ia barca."

Şi am luat-o.

Mi-am împachetat viaţa din Bimini, inclusiv colecţia de ochelari Costa del Mar, mi-am luat la revedere, am cumpărat două baxuri de apă şi am fixat cursul spre sud-sud-vest, iar săptămâna petrecută pe apă a fost hrană pentru sufletul meu. Am trecut prin Marea Caraibilor, am traversat Canalul Panama şi am intrat în Oceanul Pacific, unde m-am menţinut aproape de coastă, oprindu-mă în final la staţiunea pe care Zaul şi prietenii lui o distruseseră. I-am aruncat proprietarului parâma iar acesta m-a întrebat: „Ce mai faci?" „Bine. Mă întrebam dacă ar fi în regulă să ţin vasul ăsta aici?"

„Sigur. Îl ancorez lângă al meu. Pentru cât timp?"

M-am uitat în jur: „Pentru totdeauna."

A râs: „N-am nimic împotrivă."

„N-ai cumva o motocicletă pe care s-o pot închiria?" „N-am, dar " mi-a răspuns întinzând mâna – dacă mergi ceva mai încolo, tipul de la atelierul învecinat cu magazinul de unelte îţi va vinde sau îţi va închiria una."

Am cumpărat un KTM 600 asemănător cu al lui Colin, am mai oprit o dată la un magazin în aer liber care deservea în principal tinerii studenţi care călătoreau din hostel în hostel prin America Centrală, apoi am pornit spre Valle Cruces. Era cald, temperatura creştea din ce în ce mai mult, şi nu-mi lipseau decât două mâini înfăşurate în jurul taliei.

În săptămâna din urmă, realizasem pentru prima dată că ceea ce-mi spusese Leena era adevărat. Lăsasem ca durerea trecutului să-mi dicteze speranţa şi promisiunea viitorului. Oricât m-ar fi surprins, înţelesesem că singura caracteristică a vieţii mele de adult fusese teama de a spera şi, mai mult, teama de a-i lăsa pe alţii să-şi pună speranţa în mine. Dacă Leena avea dreptate şi speranţa era moneda de schimb a dragostei, însemna că eram de mult falit.

Şi ăsta-i un mod jalnic de a trăi.

Am intrat în Valle Cruces doar cu un rucsac în spate şi cu un inel cumpărat de la un magazin de bijuterii din León. M-am oprit lângă şosea, la magazinul de construcţii – unde se vindea în principal cherestea şi materiale de construcţii – am cumpărat ce mi-a trebuit şi am introdus pachetelul cu grijă în buzunar. Când am ajuns, n-am găsit pe nimeni acasă, dar fiind miercuri, asta nu m-a surprins. Toţi erau pe munte. Vrând să fac puţină mişcare, am lăsat motocicleta acolo şi pornit pe jos. Oamenii au ieşit din case ca să mă salute şi erau sincer bucuroşi să mă vadă. M-au îmbrăţişat şi au păşit alături de mine. Doi adolescenţi m-au oprit râzând: „*El doctor*, sapi bine." Apoi au clătinat din cap şi au adăugat: „Dar nu te baţi la fel de bine."

Pentru prima dată în viaţa mea, mă simţeam acasă. M-am uitat la puşti şi le-am răspuns: „Ei au fost doisprezece, şi eu am fost unul singur."

Unul dintre băieţi mi-a pus un braţ pe umăr şi m-a asigurat cu un zâmbet larg, dezvelindu-şi dinţii albi şi mari: „Nu mai eşti singur." A arătat spre strada ce se umplea de oameni şi mi-a zis: „Acum eşti mulţi."

Nu m-am grăbit să ajung sus, ci am lăsat ca transpiraţia să mă acopere, să mă îmbibe.

Când copacii s-au înălţat deasupra capului meu, când maimuţele au început să urle la mine din toate părţile, în adierea uşoară a frunzelor şi la adăpostul umbrei care-mi răcorea pielea, am cotit-o la stânga şi am păşit pe cărarea îngustă ce ocolea versantul muntelui, spre două cruci albe.

Mormântul nu mai arăta proaspăt. Buruienile crescute din pământ îl acopereau cu o pătură verde. Cineva pusese nişte flori proaspăt tăiate lângă piatra cioplită grosier.

Mi-am scos şapca, mi-am şters sudoarea de pe frunte cu antebraţul şi câteva minute am tot încercat să spun ceva.

N-am putut să scot niciun cuvânt. Deasupra mea, o maimuţă culegea cu repeziciune fructe din manghier şi le arunca jos, cu intenţia de a le

mânca mai târziu. Un mango s-a rostogolit lângă mine; m-am aşezat, l-am decojit şi am început să tai bucăţi din el.

Când sucul mi s-a prelins pe bărbie pe la colţul drept al gurii, m-am forţat să spun ceva: „Domnule – sunt Charlie. M-am întors." Fiindcă am început să mă simt ridicol, am clătinat din cap şi mi-am pus şapca înapoi, după aceea am scos-o iarăşi: „Am vrut să-ţi spun că, dacă ai fi fost aici, ţi-aş fi cerut permisiunea pentru ceea ce am de gând să fac. Dar fiindcă nu eşti aici şi fiindcă nu ştiu ce mi-ai fi răspuns, ei bine... vreau să-ţi spun că dacă nu aprobi ceea ce voi face, îmi pare rău. Cu alte cuvinte, o voi face oricum, chiar dacă e greşit, şi-mi pare rău pentru asta. Domnule, eu n-am avut niciodată cu adevărat un tată şi nu pot să spun că am fost un om bun. Fiindcă n-am fost. De fapt, am fost un copil al răului. Am împrăştiat mai multă otravă ca oricine. Sunt, sau am fost, opusul tău, al fiicei tale şi al nepoatei tale – care, apropo, ascultă de mama ei şi-i realmente grozavă. Ai fi mândru de ea. Dar să revenim la mine; dacă pot spune ceva în apărarea mea, este că ştiu că ceea ce fac – " am aruncat o privire către rucsacul care zăcea lângă mine. Mâinile îmi erau murdare şi lipicioase. Mi-am mai tăiat o felie de mango şi am vârât-o în gură. „Ceea ce duc sus pe munte, ei bine, n-am mai făcut niciodată aşa ceva. De data asta-i cu totul altfel. Nu pot să spun că ştiu mereu diferenţa dintre bine şi rău, dar dacă ceea ce vreau să fac este rău, înseamnă că nu mai ştiu ce-i bine. Sau ce ar putea fi bine. Cred că ce vreau să spun este – " Lacrimile mi-au ţâşnit pe la colţurile ochilor şi au căzut pe pământul de sub mine: „Cred că inima mea ar vrea să audă că eşti de acord cu asta şi, ca să fiu sincer, că ai fi mândru de mine, fiindcă pentru prima dată în viaţa mea, eu sunt. Sau aş putea fi. Patruzeci şi patru de ani am făcut lucruri de care nu sunt mândru, pe care aş vrea să le îngrop aici, lângă tine, dar ceea ce am aici, asta aş vrea să ţin la suprafaţă. Să las să rodească. Şi să crească. Ăsta-i singurul lucru din viaţa mea ce are potenţialul să-mi supravieţuiască. Să reabiliteze ceva din răul pe care l-am făcut sau să-i mai atenueze din efecte. Să răscumpăr ceva din ceea ce am vândut cu multă vreme în urmă." Am terminat fructul şi cu degetele lipicioase am scos busola de alamă pe care o cumpărasem de la tarabă şi am pus-o pe bârna crucii, iar acul ei roşu a oscilat între 11 şi 1, oprindu-se în cele din urmă la poziţia 1:30, indicând nordul către vârful Las Casitas. Am prins şnurul ei în jurul bârnei crucii şi am zis: „Domnule, n-am avut niciodată busolă în viaţă. Nu m-am orientat niciodată după ea. N-am căutat niciodată nordul magnetic. În nimic. Înainte să pun piciorul

aici pe munte, ăsta a fost un concept străin. Ceea ce explică cioburile vieţii mele. Apoi Leena s-a împiedicat de mine pe trotuar şi scumpa şi isteaţa de Isabella mi-a deschis pleoapele. Cred că acela a fost momentul. Cred că acolo a început totul." Mi-am trecut mâna peste sticla busolei. „Tu ai fost asta vreme îndelungată pentru mulţi oameni. Şi cu toate că nu te-am cunoscut niciodată cu adevărat şi nici n-am încercat, eşti o busolă şi pentru mine. Îţi spun asta acum şi sper că n-ai nimic împotrivă." O pauză lungă: „Dacă greşesc, dacă nu eşti de acord de acolo de jos şi crezi că nu-i o idee bună, ei bine, îmi pare rău. N-ar fi prima dată când mă zdrobesc de stânci." Am chicotit stânjenit: „Dacă am dovedit ceva de nenumărate ori în viaţa mea, este că ştiu să fac greşeli." Am dat să plec, dar m-am oprit şi m-am întors: „Cred că ideea care m-a făcut să urc pe muntele ăsta este faptul că i-ai dat o şansă lui Paulo când nimeni altcineva nu i-a dat-o. Că ai văzut dincolo de ce era... ai văzut ce putea fi. Stau aici cu şapca în mână, sperând că pământul şi distanţa dintre noi nu te orbeşte ca să nu vezi ce-i posibil în cazul meu." Un alt mango a căzut la câţiva paşi de mine. În ciuda obiecţiei gălăgioase şi răstite din partea maimuţei, căreia nu-i convenea că-i fur fructele, l-am ridicat, l-am decojit şi m-am scăldat în gustul Nicaraguei.

Treizeci de minute mai târziu, am ajuns în vârful muntelui, am ajuns la fântână, mi-am vârât capul sub jet şi mi-am spălat faţa, lăsând ca apa să-mi şiroiască pe spate. Printre copaci, vedeam camioneta lui Paulo şi un şir de oameni care şerpuia pe lângă ea. Leena, purtând mănuşi de cauciuc şi suflându-şi şuviţele de păr care-i intrau în ochi, era aplecată peste prietena mea Anna Julia şi-i scotea un dinte, în timp ce Isabella se distra împreună cu copiii. Paulo era în garajul din spate, unde ajuta un bărbat să schimbe un cauciuc de tractor.

Viaţa îşi urma cursul – în acelaşi ritm.

M-am apropiat de Leena, care ţinea în mână un cleşte cu vârf ascuţit în gura Annei Julia, care la rândul ei, se uita la mine cu colţul ochiului. M-am aplecat peste umărul Leenei şi am spus: „Ai grijă să-l scoţi pe cel care trebuie, că şi aşa nu are prea mulţi."

Ea a râs, fără să-i tremure mâna. A scos dintele şi i l-a dat Annei Julia, care l-a privit zâmbind, apoi l-a băgat în buzunar. Atunci Leena şi-a scos mănuşile şi şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului meu. Urmată de Isabella,

Paulo şi apoi de cei cincizeci de oameni care aşteptau la rând. Asta a dat sens expresiei „îmbrăţişare în grup".

După ce au terminat cu îmbrăţişatul, Leena m-a privit îmbujorată, uitând cu totul de oamenii din jur. Am întrebat-o râzând: „Ţi-a fost dor de mine?"

M-a sărutat o dată. Apoi încă o dată şi mi-a răspuns: „Puţin."

Isabella era agăţată ca o ventuză de piciorul meu. Fără nicio explicaţie, am deschis rucsacul şi i-am dat Leenei dosarul cu documente. S-a uitat la ele şi m-a întrebat: „Ce-i asta?"

Nu prea ştiam ce să-i răspund. Am înghiţit în sec şi i-am dat cel mai bun răspuns care mi-a venit în minte: „Dragoste cu picioare." Şi am continuat ridicând din umeri: „Apă din inima mea."

A deschis plicul şi chipul ei de pe care se ştergea treptat orice urmă de scepticism mi-a spus că nu se aşteptase la aşa ceva. A răsfoit repede documentele. Când a ajuns la sfârşit, s-a uitat la Isabella, la Paulo şi apoi la mine, şi lacrimile pe care şi le zăgăzuise un deceniu au ţâşnit ca o ploaie. Stupefacţia îi era însoţită de o privire ce spunea „e-prea-frumos-ca-să-fie-adevărat", aşa că s-a întors la începutul documentului şi a citit încă o dată numele. M-a întrebat cu o voce la început tremurătoare şi apoi piţigăiată: „Tu ai făcut asta?"

Am dat din cap în semn că da.

„Cum?"

„E-o poveste lungă, dar pe scurt am vândut tot ce-am avut, după aceea am săpat într-o biserică abandonată după nişte bani vechi făcuţi din droguri."

„Ai cumpărat Mango Café cu bani câştigaţi din droguri?"

„Nu, am cumpărat Cinco Padres cu bani câştigaţi din droguri."

A răsfoit nesigură iarăşi foile: „Poftim?"

„Toate cele cinci ferme." Am râs. „Sper că-ţi plac afacerile cu cafea, fiindcă eşti vârâtă până-n gât în ele acum." Paulo mă asculta, dar nu înţelegea exact ce spun.

Leena a clătinat capul neîncrezătoare în timp ce a citit iarăşi documentele. Încet-încet, a început să priceapă. Paulo m-a privit derutat şi, asemenea lui, mulţimea din jur care nu-şi dădea seama dacă Leena era fericită sau tristă. În cele din urmă, ea s-a întors spre mine. În ciuda tăriei şi tenacităţii sale, absenţa unui nume a fost prea mult pentru ea. M-a privit cu lacrimile curgându-i pe obraji, a arătat spre document şi a zis: „Dar

numele tău nu-i aici." A clătinat din cap şi a continuat: „Nu-i nicăieri." Apoi şi-a şters faţa cu mâneca şi m-a întrebat: „Vrei să... să pleci?"

Am introdus mâna în buzunar şi am scos singurul lucru pe care-l aveam în el. De data asta am avut suficientă prezenţă de spirit ca să nu mai privez femeia iubită de momentul pe care-l dorea şi-l merita. Am îngenuncheat în faţa ei şi am întins darul pe care i-l ofeream, desfăcându-mi degetele ca să arăt promisiunea ce se odihnea în palma mea. „Nu şi dacă mă laşi să rămân."

Vestea s-a răspândit. Rapid.

Când oamenii au aflat că Leena şi Isabella erau proprietarele Cinco Padres, au venit de peste tot să o felicite.

În dimineaţa următoare, când m-am trezit în coteţul de găini, am văzut-o pe Leena, încă adormită, ţinându-mi o cană cu cafea la nas. Îşi lăsase părul pe spate, care-i acoperea umerii şi se revărsa pe umerii mei. Era începutul unei revelaţii intime. Leena mi se dezvăluia – un semn al lucrurilor care aveau să vină. M-am ridicat în şezut, am sorbit din cafea şi am spus: „N-am fost complet sincer cu tine."

„Ce spui acolo?"

„În primul rând, i-am promis lui Zaul că-i dau o slujbă. Va ajunge aici peste câteva zile."

„Şi?"

„Trebuie să ştii că nu mai am nimic. Sunt complet falit. N-am bani nici măcar să umplu rezervorul bărcii pe care, dacă stau să mă gândesc, ar trebui s-o vând ca să avem ceva bani. Nu ştiu cum vom face rost de bani pentru ceva. Când îţi spun că sunt falit, înseamnă că n-am bani nici măcar pentru o lamă de ras nouă după ce cea pe care o folosesc acum ruginește."

Leena s-a ridicat şi m-a luat de mână: „Vino să-ţi arăt ceva." M-a dus la uşa coteţului, s-a lipit de mine, m-a îmbrăţişat şi mi-a zis: „N-avem nevoie de bani, eşti în Nicaragua acum."În spatele casei, vreo doisprezece porci, câteva vaci şi câteva capre erau legate de pomi. Coşuri cu fructe şi legume umpleau fiecare metru din curte. De-a lungul zidului erau înşirămădiţi pepeni. Şi pe jos se găseau flori tăiate. Parcă cineva ar fi golit un camion cu legume în curtea din spate. Leena a râs. „Au venit toată dimineaţa." M-am uitat în josul străzii, care era plină de oameni ce purtau coşuri şi ţineau de căpăstru animale. Paulo stătea în mijlocul curţii şi

râdea, palid de uimire. Iar Leena a continuat: „Avem apă, mâncare şi…" – şi-a aşezat palma pe pieptul meu – „muntele tău; şi avem cea mai bună cafea… din lume."

Am dat aprobator din cap: „Şi avem în State pe cineva care mi-a promis că va importa fiecare bob de cafea pe care-l vom produce. Ba mai are şi nişte prieteni celebri care, crede el, ne vor face publicitate."

Şi-a trecut braţele în jurul gâtului meu: „Întotdeauna am vrut să mă căsătoresc sub manghierul tatălui meu."

„Dacă se răspândeşte vestea că te măriţi, este posibil să te trezeşti cu vreo cinci mii de oameni acolo."

„Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult tatălui meu."

Isabella îmi îmbrăţişa piciorul şi îşi lipise obrazul de coapsa mea. Am ridicat-o, am luat-o în braţe şi am întrebat-o: „Dar tu?"

Atunci ea mi-a zâmbit, şi-a apropiat fruntea de fruntea mea şi mi-a luat obrajii între palme.

Niciodată în viaţa mea nu mă simţisem atât de curat.

DESPRE SĂPAREA UNEI FÂNTÂNI

În 1998, Uraganul Mitch s-a oprit deasupra Nicaraguei. Cu vânturi continue cu media vitezei de 155 de noduri şi rafale puternice atingând şi 200, monstrul de categoria 5 a zăbovit deasupra ţării câteva zile. Staţiile meteo montane au înregistrat precipitaţii între 1,83 şi 2,44 m. Altele, ale căror instrumente au fost smulse din pământ şi luate de ape sugerează valori ajungând până la 3,65 m. Întocmai. Peste trei metri şi jumătate. Dar nimeni nu ştie cu certitudine. Ce se ştie însă este că o cantitate mare de apă a umplut craterul unui vulcan adormit denumit Las Casitas. Presiunea rezultată a făcut ca scoarţa să crape, producând o erupţie şi o alunecare de teren. Un val de noroi înalt de 9 metri a coborât muntele spre marea ce se află la vreo cincizeci de kilometri depărtare. Imaginile de satelit arată că valul de noroi a coborât cu o viteză de 160 de kilometri pe oră şi a croit o brazdă lată de peste un kilometru şi jumătate. Mai târziu, vasele maritime şi ale Pazei de Coastă au găsit supravieţuitori agăţaţi de resturi plutitoare la mai mulţi kilometri în largul Pacificului.

În timpul potopului, Moises împreună cu douăzeci şi şapte de membri ai familiei sale s-au cuibărit unii lângă alţii tremurând de frig, flămânzi şi uzi în casa lor din ciment cu acoperiş de tablă, izolaţi de restul lumii. După cinci zile de izolare în mijlocul apelor, Moises – tăietor de trestie de zahăr plătit cu un dolar pe oră şi pastor voluntar – a auzit un zgomot ca de elicopter. Crezând că ONU sau o altă agenţie de ajutorare a venit să-i salveze, toată familia s-a repezit afară din casă şi au cercetat cerul. Plini de speranţă şi de încredere. Dar nu s-a văzut niciun elicopter. În schimb, au văzut un zid apocaliptic de noroi, mai lat decât puteau cuprinde în raza lor vizuală. Au văzut cu ochii lor cum copaci gigantici, străvechi, se prăbuşeau în urma valului de noroi, şi cum casele erau smulse din temelii. Bolovani uriaşi se rostogoleau spre ei. Moartea sosise în Las Casitas.

Moises a mai avut timp să arunce o privire rapidă către soţia şi copiii lui şi să le spună: *„La sangre de Jesus! Vamos a estar con Jesus."* În traducere: „Sângele lui Isus [ne acoperă]! Mergem să fim cu Isus." Tsunami-ul caustic şi supraîncălzit a ajuns în curtea lui, înălţându-se ameninţător. Un singur lucru a stat între Moises şi valul de noroi.

O fântână.

O groapă simplă săpată în pământ, prevăzută cu o pompă şi cu o cantitate suficientă de ţeavă ca să scoată apă din pământ. Fântâna fusese săpată cu şase luni înainte de un ONG şi dădea suficientă apă ca Moises şi vecinii lui să poată găti, face baie şi trăi. În partea aceasta de lume, apa murdară favorizează apariţia bolilor şi în acelaşi timp cronicizarea lor, astfel că extragerea apei curate a schimbat condiţiile de trai, a redus numărul stomacurilor umflate şi a adus o viaţă nouă. Fântânile fac lucrul acesta. Moises era păzitorul fântânii, din motive care vor deveni evidente din cele ce urmează.

Moises a văzut valul de noroi apropiindu-se de fântână, dar apoi s-a întâmplat un lucru ciudat. Masa aceea de noroi s-a împărţit. S-a despicat. Au urmărit cu ochii măriţi de uimire cum noroiul şi-a croit un curs nou, ocolind casa şi cruţând familia, după care s-a unit iarăşi de partea cealaltă a casei şi şi-a continuat marşul mortal spre mare. Din vârful muntelui până la mare, alunecarea de noroi de la Las Casitas a acoperit mai mult de cincizeci de kilometri pătraţi şi a ucis peste trei mii de oameni, dar nu şi pe Moises, sau pe soţia lui, sau pe copiii lor, sau cele douăzeci şi şapte de persoane care urmăreau ce se întâmplă.

Ştiu. Pentru că am vorbit cu mai mulţi dintre ei. Dacă-l întrebi pe Moises, el clatină din cap şi spune cu convingere: *„La mano de Dios detuvo el barro."* Sau: „Mâna lui Dumnezeu a oprit noroiul."

În următoarele şaptezeci şi două de ore, Moises împreună cu alţi bărbaţi vânjoşi au scormonit pământul noroios scoţând vii şi morţii din coroanele copacilor, din sârma ghimpată sau îngropaţi în noroi. Ca să prevină bolile, au îngropat morţii şi au ars animalele în descompunere. Săptămâni întregi, aerul a mirosit a fum şi moarte. Cum casa lui Moises era una din puţinele rămase în picioare, ea a slujit ca punct de triaj şi adăpost pentru câteva victime ale alunecării de teren care pierduseră totul. Moises a muncit până la epuizare, răspunzând la strigătele bărbaţilor, femeilor, copiilor şi animalelor prinse în noroi. Şi fiindcă noroiul acesta provenea din pântecul vulcanului, era fierbinte şi caustic, şi i-a ars pielea de pe tălpi

şi fluierele picioarelor. Are şi acum cicatricile. Înconjurat de o mare de noroi, Moises i-a îngrijit pe bolnavi, s-a rugat pentru muribunzi şi a plâns pentru cei cu inima zdrobită. Aveau să treacă zile întregi până când cei de afară aveau să afle că există supravieţuitori şi că aveau nevoie de ajutor.

Ca urmare a pagubei de miliarde de dolari şi a infrastructurii distruse, asociaţii umanitare din toată lumea au vărsat milioane de dolari în economia locală ca să ajute la reconstrucţia regiunii ce arăta mai mult ca un peisaj selenar decât ca unul terestru. Văzând devastarea din satul lui Moises, un ONG străin a cumpărat pământ într-o zonă neafectată de dezastru şi s-a oferit să reconstruiască întreaga comunitate. Pentru aceasta a avut nevoie de un om de încredere care să dirijeze lucrările la faţa locului. De un fel de supraveghetor. De cineva căruia puteau să-i încredinţeze zeci de mii de dolari şi care să se bucure de atenţia şi respectul comunităţii. Când au întrebat în stânga şi-n dreapta, toate degetele au arătat spre Moises. ONG-ul i-a încredinţat lui Moises – a cărui educaţie se limita la trei clase – peste 200.000 de dolari cu care să-şi reconstruiască comunitatea. După optsprezece luni, a prezentat chitanţele păstrate cu grijă şi şi-a cerut scuze că n-a reuşit să ţină evidenţa a şase saci de beton – pe care s-a oferit să-i plătească din propriul buzunar. Gândeşte-te numai: după ce a cheltuit două sute de mii de dolari ca să reconstruiască întreaga comunitate, îşi făcea griji din cauza câtorva saci de ciment. Ba mai mult, a construit de două ori mai multe case decât erau bugetate. Literalmente, de două ori mai multe.

În lunile ce au urmat, Moises a devenit tot mai cunoscut şi mai respectat. A plantat mai multe biserici şi, fiindcă noroiul acela n-a vătămat numai pământul, a muncit la vindecarea unei răni mai adânci. Dacă Dumnezeu are mâini, acestea sunt musculoase, pline de bătături, acoperite de noroi şi sânge, şi blânde – ca ale lui Moises.

Un an mai târziu, am apărut eu. Pe atunci un scriitor neexperimentat, mi s-a solicitat să spun povestea aceasta. Ca ghid aveam o voluntară experimentată de la organizaţia Mercy Ships, pe nume Pauline Rick. Pauline îi cunoştea pe Moises şi familia lui. Îl găsise cu şase luni înainte de alunecarea de teren. Ea este motivul pentru care citeşti acum despre Moises.

Fără Pauline, pagina aceasta ar fi rămas albă şi n-ar fi fost nicio poveste de spus.

În săptămâna ce a urmat, Pauline şi Moises mi-au povestit tot ce s-a

întâmplat. Instalarea fântânii, uraganul, alunecarea de noroi, efortul de prim ajutor. Ca să îmi explice totul, m-au dus la Las Casitas, unde ne-am oprit la marginea rănii din pământ şi ne-am uitat în jos spre Oceanul Pacific; apoi am urmat traseul alunecării de pământ. Şi nu ne-a fost deloc greu să facem asta. Prima oprire a fost la casa lui Javier. Javier era fermierul unei plantaţii de cafea, care auzise şi el elicopterele. Javier era destul de înalt, avea mâini uriaşe şi era foarte puternic din punct de vedere fizic. Chiar impunător pentru un nicaraguan. M-a condus afară din casa lor, reconstituind paşii lor de atunci. Mi-a vorbit cu voce şoptită. Pauline traducea. A arătat spre o linie invizibilă de pe pământ. „Am venit până aici." A arătat iarăşi la doar câţiva paşi mai încolo. „Cele două fiice ale mele erau acolo." Pe faţa lui Javier au apărut câteva lacrimi. Apoi a izbucnit, gesticulând cu mâna: „Valul de noroi..." şi a tăcut.

De atunci nu şi-a mai văzut fetele.

Când am coborât muntele, cam pe la jumătatea distanţei, în urechi mi-a răsunat iarăşi vocea lui Javier şi de data aceasta lacrimile mi s-au uscat mie pe obraji. Moises a ieşit din maşină ca să culeagă fructe dintr-un pom ce-şi pleca crengile peste drum, în timp ce o maimuţă urlătoare zbiera la noi. Cred că era o maimuţă urlătoare. Arăta ca o maimuţă şi urla cu siguranţă. N-am cunoscut numele fructului, aşa că am întrebat-o pe Pauline, care decojea chestia aceea verzui-portocalie, cu sucul scurgându-i-se printre degete. Arăta ca un copil în magazinul de dulciuri. „E mango."

Nu arăta cum ştiam eu că trebuie să arate un fruct de mango şi, ca să fiu sincer, nu m-am dat niciodată în vânt după mango. Soţia mea, Christy, a încercat mereu să mă facă să-l mănânc, dar am fost întotdeauna de părere că are un gust cam ciudat. Am clătinat din cap. „Nu-mi prea place."

Pauline m-a îmbiat iarăşi cu un zâmbet cunoscător. „Ia numai şi mănâncă."

Îmi amintesc că am şezut acolo, cu sucul scurgându-mi-se pe bărbie şi spunându-mi: *Unde a fost chestia asta toată viaţa mea? E cel mai bun fruct pe care l-am gustat vreodată. Lui Christy i-ar plăcea la nebunie.* Privind printre copaci acoperişul de tablă ruginită al casei lui Javier, n-am putut atunci, cum nu pot nici acum, să înţeleg locul acela – cu sufletc zdruncinate, cu o tristeţe nespusă, cu noroi încrustat *peste* şi în inimile oamenilor. Apoi mai erau şi crucile. Prea multe ca să le pot număra. Oriunde mă întorceam, vedeam două, sau trei, sau şapte, sau mai multe, ridicându-se din pământ. Şi nu erau aliniate ca la Arlington sau ca pe

plajele din Normandia. Oamenii fuseseră îngropaţi unde fuseseră găsiţi – unde braţele şi picioarele lor se iţiseră din noroi.

Dar fructul acela de mango m-a pus pe gânduri. În mijlocul acelei orori groteşti, al pierderii şi durerii, era fructul acela. Atârnând acolo. Oferit să fie luat. Şi, uitând-mă în jur, am văzut frumuseţea înflorind şi înălţându-se din noroi, am gustat dulceaţa care-mi picura pe faţă în jos, am auzit râsetul copiilor revărsându-se dintr-o colibă de pământ aflată la stânga noastră, am văzut luxuriantul, verdele San Cristóbal emanând fum în spatele nostru spre cerul albastru şi limpede. Deşi moartea tăiase o brazdă lată, locul unde eram pulsa de viaţă. Păsări colorate dansau în copaci, florile împodobeau peisajul, cântecul îmi mângâia urechile. Stăteam în mijlocul tuturor acelor lucruri. Era unul din momentele acelea rare de conştientizare, când am trăit viaţa din plin. Moartea venise. Ca un hoţ şi ucigaş în noapte. Dar apoi a venit dimineaţa şi viaţa – bogată, hrănitoare, densă, frumoasă, dulce, vibrantă, încărcată de râsete – a răsărit din acelaşi noroi.

Rareori gust un mango fără să mă gândesc la momentul acela.

În după-amiaza aceea, Moises mi-a prezentat biserica lui, soţia lui, copiii lui şi noul lui cămin în comunitatea pe care o construise. În seara aceea am mâncat în casa lui Moises. O masă regească cu pui fripţi, supă, orez şi tortilla groasă din porumb. Copiii lui şedeau la masă cu ochi strălucitori şi zâmbete largi. Am întrebat-o pe Pauline: „Întotdeauna zâmbesc aşa la masă?"

A tăcut o clipă, cumpănind dacă să mă protejeze sau nu de adevăr. Apoi mi-a spus: „N-au mai mâncat niciodată doi pui la o singură masă."

În noaptea aceea am dormit pe un pat într-un adăpost de vite. Tovarăşul meu a fost un porc enorm şi guiţător, pe care Moises îl adusese înăuntru peste noapte ca să nu-l fure cineva. Era, ca să spun aşa, cam grăsuţ. A fost o noapte interesantă.

Chiar înainte de stingere, am trecut pe lângă uşa, sau perdeaua, de la camera lui Moises. Copiii dormeau în stânga, pe paturi suprapuse ţesute din sfoară. Fără cearşafuri. Fără pături. Doar pe sfoara de cânepă. L-am găsit pe Moises îngenuncheat lângă patul lui, cu Biblia deschisă în faţă şi mişcând din buze. Câteva ore mai târziu, când m-am trezit să merg la toaletă, era încă acolo. Tot mişcând din buze.

Chiar şi acum, când mă gândesc la Moises, asta-i imaginea care-mi apare în minte. Un om îngenuncheat. Vorbind faţă în faţă cu Dumnezeu.

În noaptea aceea – au trecut cincisprezece ani de atunci – Dumnezeu a schimbat ceva în mine. Până la nivelul ADN-ului. Ceva ce numai Dumnezeu poate face. Mi-a frânt şi mi-a umplut inima, în acelaşi timp. Încă nu înţeleg cum e posibil.

În decursul carierei mele, am văzut cu ochii mei sărăcia şi peisaje distruse de război. Am umblat pe străzile ciuruite de gloanţe din Freetown, Sierra Leone, imediat după războiul civil. Bărbaţi de vârsta mea fără braţe stăteau sănătoşi şi neajutoraţi cu recipiente atârnate în jurul gâtului, incapabili să meargă singuri la baie. Am zăcut cinci zile – răpus de o puternică dizenterie amoebiană – pe Coasta de Fildeş, în toiul unei revolte şi a unei greve la aeroport. Şi nu, nu vorbesc nici franceza, nici vreun dialect african. Am vizitat o închisoare arhiplină din Honduras şi m-am lipit de perete când a izbucnit o bătaie, apoi m-am plimbat de-a lungul docurilor unde familiile locuiesc în cartoane îmbibate de umezeală şi ţânţarii roiesc cu zecile de mii, iar copiii tuşesc noapte după noapte, după noapte, după noapte. Toate aceste experienţe mi-au zguduit indiferenţa împietrită; m-au impresionat profund – mai ales cea din Freetown. Dar Nicaragua şi Moises au străpuns granitul din mine.

Dă-mi voie s-o spun direct: indiferenţa este blestemul acestor vremuri. Trebuie să auzim asta: indiferenţa este rea, şi e foarte departe de inima lui Dumnezeu. Nu crezi asta? Dă-mi voie să-ţi îndrept atenţia spre Cruce. Când a atârnat pe ea, Isus n-a fost deloc indiferent. Nu cred că am reuşit să înţeleg asta pe deplin. Chiar nu cred. Sunt la fel de vinovat ca oricine, hainele zdrenţuite îmi sunt murdare, dar când am stat culcat în casa lui Moises, cu un porc lângă mine, cu duhoarea de la latrină plutind purtată de briză, cu rana aceea adâncă coborând pe Las Casitas, cu chipul lui Javier arzându-mi retina, cu umbrele prelungi ale numeroaselor cruci albe, cu absenţa hranei din casa lui Moises şi cu murmurul rugăciunilor lui şoptite înălţându-se peste zid, mi-am văzut indiferenţa poate pentru prima dată. Asta m-a trezit la realitate. M-a zguduit. Şi de atunci mă zguduie mereu.

Şi, trebuie să mărturisesc, îmi pare foarte, foarte rău.

În anii care s-au scurs de atunci, Moises şi cu mine am rămas în contact via email. El parcurge cu maşina patruzeci şi cinci de minute până la un internet cafe cu conexiune prin telefon. Eu trebuie doar să mă uit la telefon. Nu vorbesc spaniola, iar el nu vorbeşte engleză, aşa că Pauline ne traduce cu credincioşie. Îmi tot promit să învăţ spaniola, dar *no hablo*. M-am întors acolo de mai multe ori. Am dus cu mine prieteni. Am dus-o

pe Christy şi pe fiul meu cel mare, Charlie. John T. şi Rives sunt următorii pe listă.

Acum un an m-am întors acolo şi am urcat cu o camionetă pe Las Casitas. Şi, da, lacrimile mi-au revenit, de parcă nu m-ar fi părăsit niciodată. Mi s-au prelins pe obraji şi nu, nu mi le-am şters. Am plâns pentru locul acela, pentru prietenii mei şi pentru mine. Mi-a făcut bine să plâng. În seara aceea am vorbit într-o biserică la lumina lumânărilor; am împărţit orez, fasole, ulei; ne-am rugat pentru mai mulţi oameni; am îmbrăţişat o femeie fără dinţi şi cu un zâmbet minunat care a devenit dragă inimii mele; apoi ne-am întors cu un porc nou pe care Mosises îl cumpărase la reducere. Şezând în bena camionetei, înconjurat de cincisprezece nicaraguani arşi de soare şi de un porc destul de nemulţumit, m-au izbit mai multe lucruri: peisajul este presărat cu pomi fructiferi, vaci, fum de lemne, trestie de zahăr, locuinţe învelite în plastic şi trei mii de cruci albe – multe acoperite acum de buruieni şi viţă sălbatică.

Dar ceea ce m-a pus pe gânduri atunci şi mă pune şi acum este următorul lucru: oamenii aceştia, bărbaţii aceştia transpiraţi de lângă mine, copiii aceştia ai lui Dumnezeu – ei locuiesc aici. Oasele de sub cruci sunt soţiile, copiii, fraţii, mamele şi taţii lor. Şi nu părăsesc niciodată peisajul acesta. Nu scapă niciodată de adevărul că aceasta este realitatea vieţii lor. Eu? Eu zbor înapoi acasă. Zâmbesc stewardesei, îmi aşez bagajele, îmi pun centura de siguranţă, îmi ajustez aerul condiţionat deasupra capului, comand apă sau cafea, îmi verific emailul şi... mă gândesc la orice altceva în afară de realitatea dură a acelui loc. Luxul de a pleca de acolo permite minţii mele să înăbuşe durerea asurzitoare din inima mea. Mă ajută s-o las în urmă. Şi, sincer să fiu, am lăsat-o de multe ori.

În ce ne priveşte pe mine şi pe Christy, comunitatea lui Moises ne-a devenit dragă. Dragă inimilor noastre. Este locul de pe planeta Pământ unde Domnul pune sub semnul întrebării percepţiile noastre despre viaţă. Moises n-are nimic. Noi avem totul. El se roagă să aibă destui bani ca să cumpere orez şi fasole. Ca să-şi hrănească copiii. Eu mă rog ca GPS-ul din maşina mea să mă ducă acolo unde vreau să ajung pe drumul cel mai scurt, mai puţin aglomerat. El câştigă mai puţin de doi dolari pe zi. Eu cheltuiesc banii aceştia pe o cafea. Fără să clipesc. El se roagă să plouă pentru recolta şi vitele lui când seceta îi ameninţă existenţa. Eu mă plâng că alimentele pe care le cumpărăm sunt prea scumpe. „Nu ţi se pare că somonul ăsta are gust ciudat?" În anotimpul ploios, soţia lui pune găleţi

sub găurile acoperişului ruginit şi protejează fotografiile. Eu urmăresc cum ploaia umple piscina şi, încruntat, mă gândesc cum va afecta ea delicatul echilibru dintre clor şi sare.

Dar ceea ce lui Moises îi lipseşte în bunuri materiale şi confort, compensează în credinţă. Dacă Dumnezeu ar scrie Evrei 11 astăzi – adăugând nume noi la Marea Galerie a Credinţei – l-ar include în ea şi pe Moises. Într-o ţară unde mulţi şi-au pierdut credinţa şi nu mai au speranţă, Moises este cu adevărat un Moise pentru poporul lui.

Iată un exemplu recent: o femeie din biserica lui sângera de mai multe luni şi avea dureri mari. Comunitatea a colectat bani ca s-o ducă la spital, fiindcă soţul ei este paralizat şi imobilizat într-un scaun cu rotile. Ea este cea care câştigă bani şi totodată îngrijeşte de familie. Biopsia a scos la iveală un cancer uterin. În fază avansată. Medicii au trimis-o să moară acasă. „Ne pare rău, nu te putem ajuta." În timp ce ea zăcea în pat, aşteptând ca boala să facă ceea ce alunecarea de noroi nu făcuse, Moises a cerut bisericii să postească şi să se roage. Ceea ce aceasta a făcut. Toată biserica. Fără mâncare. Fără apă. După trei zile, biserica s-a adunat pentru un serviciu de laudă şi închinare. De acolo, mai mulţi prezbiteri s-au dus la căpătâiul muribundei, unde şi-au pus mâinile peste ea, au uns-o cu untdelemn şi s-au rugat. Când l-am întrebat pe Moises de ce au făcut asta, a indicat spre Biblia lui şi a ridicat din umeri. De parcă mi-ar fi spus: „Aşa am citit. Iacov a spus să facem asta, şi noi am făcut-o." Deci s-au rugat. Şi femeia s-a simţit puţin mai bine. S-a ridicat în şezut. Iarăşi au adunat bani şi au trimis-o la spital, iar cei de acolo i-au dat doi litri de sânge şi i-au făcut fără prea mare convingere o a doua biopsie. Expresia de pe chipurile medicilor spunea: „Te-am trimis deja o dată acasă. Nu există speranţe pentru tine. Ne faci să pierdem timpul." Moises şi familia au aşteptat tăcuţi rezultatele care, când au venit, n-au mai arătat – în mod inexplicabil – dovezi ale cancerului. Doctorii s-au scărpinat în cap. „Precis că te-am diagnosticat greşit." Acum femeia e acasă. Se joacă cu copiii ei. Şi e cât se poate de sănătoasă. Dacă îl întrebi pe Moises despre asta, deschide Biblia, îţi arată Luca 8 şi spune: „Dumnezeu a făcut minuni atunci. Şi face şi acum. Punct."

Cartea Faptele Apostolilor spune că semne şi minuni i-au urmat pe credincioşi. Ei bine, semne şi minuni îl urmează şi pe Moises. Cu un buget pe zero, Moises a plantat şapte sau opt biserici şi îşi investeşte timpul, încurajarea şi leadershipul în alte treizeci. Dă când nu are nimic – adică

tot timpul. Are un umor excelent, zâmbește permanent, îi place să cânte, este blând cu soția, copiii și nepoții lui și mă numește *„mi hermano"*, care înseamnă „fratele meu". Să spun că sunt onorat de asta ar fi o subestimare de proporții mitice.

Contrastul dintre noi a dovedit asta: sunt un american răsfățat. Am apă caldă la o răsucire a robinetului, smartphone, mașină cu aer condiționat, două televizoare cu câte două sute de canale fiecare, aparat de făcut gheață, medicamente pentru tuse, saltea Tempur-Pedic, deodorant și lista poate continua. Cu toate acestea, Dumnezeu a folosit punctul acesta de pe hartă aflat la o mie două sute de kilometri depărtare ca să-mi reveleze o altă latură a inimii Sale. Și cea mai mare parte a acestei revelații a venit prin viața și cuvintele lui Moises și ale Paulinei.

Pauline nu caută să fie în centrul atenției. N-a căutat asta niciodată. Dar peste tot unde am fost în Nicaragua, ea fusese înaintea mea. Ca să verifice. Să se asigure. Să mă protejeze. Ea este fereastra prin care am înțeles țara asta frumoasă și oamenii ei semeți și blânzi care mi-au furat inima. Iar când sunt în țara aceea și Moises mă roagă să vorbesc într-o biserică, ceea ce se întâmplă aproape în fiecare seară, ea este vocea mea. Ea mă traduce în toate bisericile. Fără ea, n-aș mai fi eu în Nicaragua. Și dacă l-ai întreba pe Moises, ți-ar spune că numele ei stă scris în Evrei 11 înaintea numelui său.

Apă din inima mea a rezultat din acest amestec. Dragostea aceasta, râsul acesta, lacrimile acestea, porcul acesta, gândacii aceștia din latrină, fructele acestea de mango, șoaptele acestea de dincolo de zid. Îmi place să cred că sunt mai puțin indiferent, dar să fim sinceri. Scriu rândurile astea pe un iPad nou cu o tastatură wireless într-o mașină cu încălzitor pentru scaune, fiindcă afară-i frig. În boxele Bose de lângă mine răsună cântecul lui David Crowder. Cântă: „Nu vom mai fi niciodată la fel".

Dă-mi voie să închei cu asta: Acum doi ani, Moises a avut nevoie să sape o fântână pe terenul unde-și ține vitele, așa că am plătit un localnic slab ca să atârne suspendat de o sfoară lungă timp de trei săptămâni. Astăzi, fântâna seamănă destul de mult cu cea despre care tocmai ai citit. Moises și fiii lui o folosesc în fiecare zi ca să-și adape vitele. Să-și ude plantele. Poți să tragi de funie. Să ridici găleata. Să-ți afunzi capul în ea. Prima dată când l-am văzut pe Moises bând din fântână, s-a șters la gură și și-a pus mâna pe umărul meu, cu un gest de încuviințare. Apoi mi-a vorbit rar, știind că altfel nu-l pot urmări: *„Agua de mi corazón."*

M-am întors spre Pauline. Chipul meu rostea o întrebare pe care o pusesem de o mie de ori: „Ce spune?"

Ochii ei s-au umplut de lacrimi. „Se traduce: «Apă din inima mea»."

Dar de multe ori traducerea literală şi sensul sunt două lucruri diferite. Aşadar am întrebat: „Dar... ce înseamnă asta?"

Moises, cu mâna încă pe umărul meu, şi-a dus cealaltă mână la inimă. Şi mi-a vorbit, apropiindu-şi faţa de a mea. Pauline a făcut în aşa fel încât inima mea să înţeleagă. „Înseamnă că de fiecare dată când va bea de aici, îşi va aminti că apa asta vine din inima ta." N-am ştiut ce să-i răspund lui Moises, aşa că m-am mulţumit să-l îmbrăţişez şi l-am sărutat pe obraz. Dacă aş fi ştiut să vorbesc în spaniolă, i-aş fi spus că aceste cuvinte ale lui mi-au spălat sufletul mult mai mult decât apa mea i-a spălat lui faţa.

În urmă cu peste cincisprezece ani, Dumnezeu mi-a dus condeiul în Nicaragua. Şi odată ajuns acolo, mi-a călăuzit inima împietrită către o femeie curajoasă şi blândă pe nume Pauline, şi un prieten smerit al lui Dumnezeu pe nume Moises. Rareori m-am mai simţit atât de curat.

Dacă există ceva satisfăcător în această poveste, ceva care ţi-a umplut inima, te-a curăţit, acel ceva a ieşit la suprafaţă de undeva din străfunduri. Este genul de izvor pe care numai Dumnezeu poate să-l sape – unde lacrimile sunt curate şi limpezesc sufletul. Ca să ajungă acolo, a trebuit să străpungă stratul de piatră al indiferenţei mele. Ceea ce a necesitat ceva muncă. În cale stăteau o mulţime de deşeuri. Niciun târnăcop obişnuit şi nicio lopată nu puteau face asta. A avut nevoie de nişte unelte speciale, pe care le-a pus în mâinile lui Pauline şi ale lui Moises. Împreună, au săpat o fântână în mine.

Mă rog ca apa ei să fie dulce. Ba mai mult, mă rog să aibă gust de mango.

ALTE ROMANE DE CHARLES MARTIN

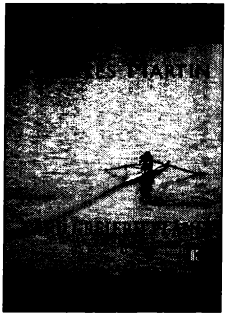

Când greierii plâng

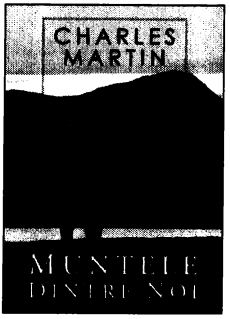

Muntele dintre noi

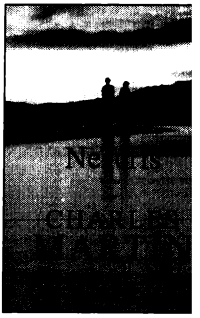

Nescris

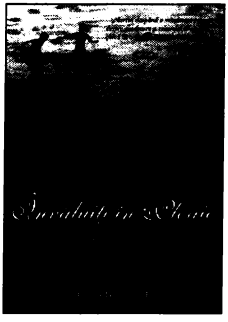

Învăluiți în ploaie

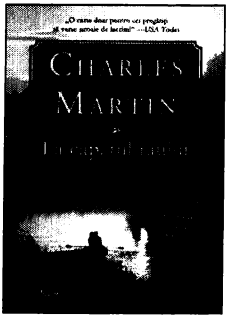

La capătul râului

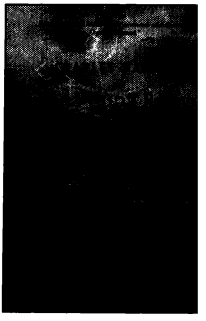

Goană după licur

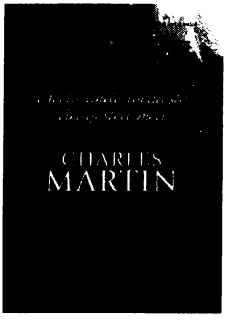

Niciodată prea departe

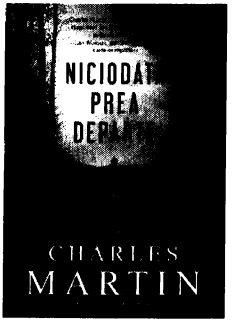

Acolo unde locuiește dragostea mea

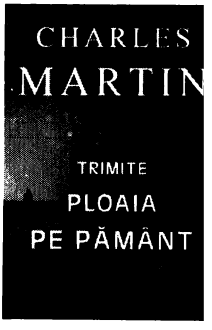

Trimite ploaia pe pământ

Pentru comenzi: www.kerigma.ro

„Cu extraordinar de mult tâlc şi profunzime…
Recomandăm din toată inima.“

—RT Book Reviews

APĂ *din* INIMA MEA

Charlie Finn şi-a trăit întreaga viaţa supravieţuind şi prosperând pe seama societăţii privilegiate. Rămas singur de la şaisprezece ani, obţine o bursă salvatoare la Harvard, unde învaţă să profite de pe urma viciilor altora. Deprinderile acestea îl ajută mult în lumea dură a afacerilor şi, ulterior, în profitabila, dar periculoasa afacere ilegală din largul coastelor oraşului Miami.

Charlie şi-a ţinut întotdeauna relaţiile personale separate cu grijă de activităţile lui aducătoare de profit. Însă când aceste două lumi intră pe neaşteptate în coliziune, consecinţele sunt devastatoare pentru cei dragi lui. Hotărârea sa de a îndrepta cumva răul făcut îl poartă într-o călătorie prin America Centrală. În Nicaragua întâlneşte nişte oameni nevinovaţi, care erau nevoiţi să plătească un preţ enorm pentru acţiunile lui, între care o femeie şi fetiţa ei. Întâlnirea aceasta îi oferă lui Charlie şansa unei vieţi noi, pe care el o crezuse imposibilă – şi inima lui devine în sfârşit liberă să iubească o femeie aşa cum nu crezuse niciodată că ar fi în stare.

CHARLES MARTIN a fost desemnat de *New York Times* autorul cel mai bine vândut pentru zece dintre romanele sale, între care *Nescris, Niciodată prea departe* şi *Trimite ploaia pe pământ*. Cărţile lui sunt traduse în şaptesprezece limbi.

FICŢIUNE
ISBN: 978-606-8626-51-2
9 786068 626512 >
www.kerigma.ro

KERIGMA beletristic